ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
និង
សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
សំយុត្តនិកាយ មហាវារវគ្គ
ឯកាទសមភាគ
៣៩

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ
ព.ស ២៤៩៦

សុត្តន្តបិដក
សំយុត្តនិកាយ មហាវារវគ្គ
ឯកាទសមភាគ
៣៩
ព.ស ២៤៩៦

សុត្តន្តបិដកេ

សំយុត្តនិកាយស្ស មហាវារវគ្គោ

ឯកាទសមោ ភាគោ

ឈានសំយុត្តំ

(១) សាវត្ថី ។ ចត្តារោ មេ ភិក្ខវេ ឈានា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បីតិយា ច វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរតិ សតោ ច សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេតិ យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ

សុត្តន្តបិដក

សំយុត្តនិកាយ មហាវារវគ្គ

ឯកាទសមភាគ

ឈានសំយុត្ត

(១) ក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឈាននេះមាន ៤ ប្រការ ។ ឈាន ៤ ប្រការតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក៏ចូលកាន់បឋមជ្ឈានប្រកបដោយវិតក្កៈ នឹងវិចារៈ មានតែបីតិនឹងសុខដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ភិក្ខុនោះព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនឹងវិចារៈ ក៏ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ដែលកើតក្នុងសន្តានជាទីផូរផង់ មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក គ្មានវិតក្កៈនឹងវិចារៈ មានតែបីតិនឹងសុខ ដែលកើតអំពីសមាធិ ភិក្ខុនោះព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ជាអ្នកប្រកបដោយឧបេក្ខាផង មានស្មារតីផង ដឹងខ្លួនសោយសុខដោយនាមកាយផង ព្រះអរិយៈទាំងឡាយ តែងសរសើរបុគ្គលដែលបានតតិយជ្ឈាន ថាជាអ្នកប្រកបដោយឧបេក្ខា មានស្មារតី មានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខដូច្នេះ ព្រោះតតិយជ្ឈានឯណា ក៏ចូលកាន់តតិយជ្ឈាននោះ

វិហរតិ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធិំ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារោ ឈានាតិ ។

(២) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ គង្គា នទី បាចីននិន្នា បាចីនបោណា បាចីនបព្ភារា ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចត្តារោ ឈានេ ភាវេន្តោ ចត្តារោ ឈានេ ពហុលីករោន្តោ និព្វាននិន្នោ ហោតិ និព្វានបោណោ និព្វានបព្ភារោ ។

(៣) កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចត្តារោ ឈានេ ភាវេន្តោ ចត្តារោ ឈានេ ពហុលីករោន្តោ និព្វាននិន្នោ ហោតិ និព្វានបោណោ និព្វានបព្ភារោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ តតិយំ ឈានំ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ

ភិក្ខុនោះ ព្រោះលះបង់នូវសេចក្តីសុខផង លះបង់នូវសេចក្តីទុក្ខផង មានសោមនស្សនិងទោមនស្សរលត់ទៅ ក្នុងកាលមុនផង ក៏ចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន ជាធម្មជាតមានអារម្មណ៍មិនមែនជាទុក្ខ មិនមែនជាសុខ គឺជាឧបេក្ខា មានសតិដ៏បរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឈានមាន ៤ ប្រការនេះឯង ។

(២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចមហាស្ទឹងគង្គាមានទំនោរទៅទិសកើត មានជម្រាលទៅទិសកើត លំឱនទៅកាន់ទិសកើតយ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុចំរើននូវឈានទាំង ៤ ធ្វើឲ្យច្រើននូវឈានទាំង ៤ រមែងបង្អោនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន សំដៅទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ជម្រាលទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ក៏យ៉ាងនោះឯង ។

(៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុចំរើននូវឈានទាំង ៤ ធ្វើឲ្យច្រើននូវឈានទាំង ៤ រមែងបង្អោនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន សំដៅទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ជម្រាលទៅកាន់ព្រះនិព្វាន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈវិចារៈ ។បេ។ ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ។ តតិយជ្ឈាន ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខុ ចត្តារោ ឈានេ ភាវេន្តោ ចត្តារោ ឈានេ ពហុលីករោន្តោ និព្ពាននិន្នោ ហោតិ និព្ពានបោណោ និព្ពានបព្ភារោ ។ (ឯវំ យាវ ឯសនា បាលិ វិត្ថារេតព្វា) (១) ។

(៤) បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ ឧទ្ធម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ រូបរាគោ អរូបរាគោ មានោ ឧទ្ធច្ចំ អវិជ្ជា ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ ។

(៥) ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នំ ឧទ្ធម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ អភិញ្ញាយ បរិញ្ញាយ បរិក្ខយាយ បហានាយ ចត្តារោ ឈានា ភាវេតព្វា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ

១ ។ ឈានសំយុត្តស្ស បឋមស្មិំ សុត្តេ យថាបិ សម្ពុទ្ធានំ តថា វិត្ថារេតព្វំ ។

កាលភិក្ខុចំរើននូវឈានទាំង ៤ ធ្វើឲ្យច្រើននូវឈានទាំង ៤ រមែងបង្អោនទៅរកព្រះនិព្វាន សំដៅទៅរកព្រះនិព្វាន ផ្ទោលទៅរកព្រះនិព្វាន យ៉ាងនេះឯង ។ (បាលីដរាបដល់ឯសនាបណ្ណាសក គប្បីឲ្យពិស្ដារយ៉ាងនេះផងចុះ)

(៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧទ្ធម្ភាគិយសញ្ញោជនៈនេះមាន ៥ ប្រការ ។ ចុះឧទ្ធម្ភាគិយសញ្ញោជនៈ ៥ ប្រការតើអ្វីខ្លះ ។ គឺរូបរាគ ១ អរូបរាគ ១ មានះ ១ ឧទ្ធច្ចៈ ១ អវិជ្ជា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧទ្ធម្ភាគិយសញ្ញោជនៈ មាន ៥ ប្រការនេះឯង ។

(៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីចំរើនឈាន ៤ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីកំណត់ដឹង ដើម្បីអស់ទៅ ដើម្បីលះបង់នូវឧទ្ធម្ភាគិយសញ្ញោជនៈ ៥ ប្រការនេះឯង ។ ឈាន ៤ ប្រការតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចូលកាន់បឋមជ្ឈានប្រកបដោយវិតក្កៈ និងវិចារៈ មានបីតិ និងសុខៈដែលកើតអំពីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈវិចារៈ ក៏ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ដែលកើតក្នុងសន្ដានជាទីផូរផង់ មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក

ឈានសំយុត្តំ

អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ។ តតិយំ ឈានំ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នំ ឧទ្ធម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ អភិញ្ញាយ បរិញ្ញាយ បរិក្ខយាយ បហានាយ ឥមេ ចត្តារោ ឈានា ភាវេតព្វាតិ ។ (គង្គាបេយ្យាលោ ។ យថា មគ្គសំយុត្តំ វិត្ថារិតំ ឯវំ ឈានសំយុត្តំ វិត្ថារេតព្វំ យាវ ឯសនា បាលិ) ។

ឈានសំយុត្តំ និដ្ឋិតំ

ឈានសំយុត្ត

គ្មានវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខ ដែលកើតអំពីសមាធិ ។ តតិយជ្ឈាន ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីចំរើនឈាន ទាំង ៤ នេះ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីកំណត់ដឹង ដើម្បីអស់ទៅ ដើម្បីលះបង់នូវឧទ្ធម្ភាគិយសញ្ញោជនៈទាំង ៥ ប្រការនេះឯង ។ (គង្គាបេយ្យាល ។ មគ្គសំយុត្តដែលលោកពិស្តារហើយយ៉ាងណា ឈានសំយុត្ត បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្តារហើយនោះចុះ ដរាបដល់បាលីឯសនា) ។

ចប់ ឈានសំយុត្ត

អានាបានស្សតិសំយុត្តំ

ឯកធម្មវគ្គោ បឋមោ

(២) សាវត្ថី ។ តត្រ ខោ ។ បេ ។ ឯកធម្មោ ភិក្ខវេ ភាវិតោ ពហុលីកតោ មហប្ផលោ ហោតិ មហានិសំសោ ។ កតមោ ឯកធម្មោ ។ អានាបានស្សតិ ។

(៣) កថំ ភាវិតា ច ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិ កថំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោវ អស្សសតិ សតោ(១) បស្សសតិ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ ទីឃំ វា បស្សសន្តោ ទីឃំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ ។ រស្សំ វា អស្សសន្តោ រស្សំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ រស្សំ វា បស្សសន្តោ រស្សំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ ។ សព្វកាយប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សព្វកាយប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។

១ ម. សតោវ ។

អានាបានស្សតិសំយុត្ត

ឯកធម្មវគ្គទី ១

(២) ក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌១ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។ ធម៌១ តើដូចម្តេច ។ គឺអានាបានស្សតិ ។

(៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ តើដូចម្តេច ទើបមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទៅក្នុងព្រៃក្តី ទៅទៀបគល់ឈើក្តី ទៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី អង្គុយពែនភ្នែនតាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតីឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក (កម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះមានស្មារតីដកដង្ហើមចេញ មានស្មារតីដកដង្ហើមចូល កាលដកដង្ហើមចេញវែង ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញវែង ឬកាលដកដង្ហើមចូលវែង ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចូលវែង ។ កាលដកដង្ហើមចេញខ្លី ដឹងច្បាស់ថាអាត្មាអញដកដង្ហើមចេញខ្លី ឬកាលដកដង្ហើមចូលខ្លី ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចូលខ្លី ។ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងច្បាស់នូវកាយ គឺ ដកដង្ហើមចេញទាំងពួង ទើបដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងនូវកាយ គឺដកដង្ហើមចូលទាំងពួង ទើបដកដង្ហើមចូល ។

បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ បីតិប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បីតិប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ សុខប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សុខប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ចិត្តប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ អភិប្បមោទយំ ចិត្តំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ អភិប្បមោទយំ ចិត្តំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ សមាទហំ ចិត្តំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សមាទហំ ចិត្តំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ វិមោចយំ ចិត្តំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ វិមោចយំ ចិត្តំ

សិក្សាថា អាត្មាអញរម្ងាប់កាយសង្ខារ គឺដកដង្ហើមចេញ នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញរម្ងាប់កាយសង្ខារ គឺដកដង្ហើមចូល នឹងដកដង្ហើមចូល ។ ក៏សិក្សាថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់នូវបីតិ នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់នូវបីតិ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់នូវសេចក្ដីសុខ នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់នូវសេចក្ដីសុខ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ គឺសញ្ញានិងវេទនា នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ គឺសញ្ញានិងវេទនា នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញរម្ងាប់នូវចិត្តសង្ខារ នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញរម្ងាប់នូវចិត្តសង្ខារ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់នូវចិត្ត នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់នូវចិត្ត នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយចំពោះ នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយចំពោះ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញតម្កល់ចិត្តឲ្យស្មើ (ក្នុងអារម្មណ៍) នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញតម្កល់ចិត្តឲ្យស្មើ (ក្នុងអារម្មណ៍) នឹងដកដង្ហើមចូល សិក្សាថា អាត្មាអញដោះចិត្តឲ្យរួច (ចាកនីវរណធម៌ជាដើម) នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញដោះចិត្តឲ្យរួចស្រឡះ

បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ អនិច្ចានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ អនិច្ចានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ វិរាគានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ វិរាគានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ និរោធានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ និរោធានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ឯវំ ភាវិតា ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិ ឯវំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសាតិ ។

(៨) អានាបានស្សតិ ភិក្ខវេ ភាវិតា ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។

(៩) កថំ ភាវិតា ច ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិ កថំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។

នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗ នូវបញ្ចក្ខន្ធជាមិនទៀង នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗ នូវបញ្ចក្ខន្ធជាមិនទៀង នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗនូវធម៌ដែលធ្វើចិត្តឲ្យប្រាសចាកតម្រេក នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយ ។ នូវធម៌ដែលធ្វើចិត្តឲ្យប្រាសចាកតម្រេក នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗនូវធម៌ជាគ្រឿងរំលត់ទុក្ខ នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗនូវធម៌ជាគ្រឿងរំលត់ទុក្ខ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗនូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេស នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗ នូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេស នឹងដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន តើដូចម្តេច ។

ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អានាបានស្សតិសហគតំ សតិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ អានាបានស្សតិសហគតំ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គំ ។ វីរិយំ បីតិ បស្សទ្ធិ សមាធិ អានាបានស្សតិសហគតំ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ ឯវំ ភាវិតា ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិ ឯវំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសាតិ ។

(១០) អានាបានស្សតិ ភិក្ខវេ ភាវិតា ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។

(១១) កថំ ភាវិតា ច ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិ កថំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោ វ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ (វិត្ថារេតព្វោ យាវ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលប្រកបដោយអានាបានស្សតិ អាស្រ័យនូវវិវេក អាស្រ័យនូវវិរាគ អាស្រ័យនូវនិរោធ បង្អោនទៅដើម្បីលះបង់ ។ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលប្រកបដោយអានាបានស្សតិ ។ ភិក្ខុចំរើន វីរិយៈ បីតិ បស្សទ្ធិ សមាធិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលប្រកបដោយអានាបានស្សតិ អាស្រ័យនូវវិវេក អាស្រ័យនូវវិរាគ អាស្រ័យនូវនិរោធ បង្អោនទៅដើម្បីលះបង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិដែលបុគ្គលចំរើនហើយយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(១០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(១១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ទើបមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី អង្គុយពែនភ្នែនតាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតីឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក (កម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះមានស្មារតី ដកដង្ហើមចេញ មានស្មារតីដកដង្ហើមចូល (បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្តារហូតដល់ពាក្យថា ភិក្ខុសិក្សាថា ពិចារណាឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌ដែលស្រោបលះ

អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្ស-សិស្សាមីតិ សិក្ខតិ) ។ ឯវំ ភាវិតា ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិ ឯវំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសាតិ ។

[១៦] អានាបានស្សតិ ភិក្ខវេ ភាវិតា ពហុលី-កតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។

[១៧] កថំ ភាវិតា ច ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិ កថំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតិំ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោវ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ ។ (វិត្ថារេ យាវ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ) ។ ឯវំ ភាវិតា ខោ ភិក្ខវេ អានាបាន-ស្សតិ ឯវំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។

ចោលនូវកិលេស នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗនូវធម៌សម្រាប់លះចោលនូវកិលេស នឹងដកដង្ហើមចូលផងចុះ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយយ៉ាងនេះ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

[១៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

[១៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ទើបមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី អង្គុយពែនភ្នែនតាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតីឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក (កម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះ មានស្មារតី ដក-ដង្ហើមចេញ មានស្មារតី ដកដង្ហើមចូល ។ (សេចក្តីពិស្តារមានហូតដល់ការសិក្សាថា ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗនូវធម៌សម្រាប់លះបង់កិលេសចោល នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗនូវធម៌សម្រាប់លះបង់កិលេសចោល នឹងដកដង្ហើមចូលផងចុះ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(១៤) ឯវំ ភាវិតាយ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិយា ឯវំ ពហុលីកតាយ ទ្វិន្នំ ផលានំ អញ្ញតរំ ផលំ បាដិកង្ខំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អញ្ញា សតិ វា ឧបាទិសេសេ អនាគាមិតា ។

(១៥) អានាបានស្សតិ ភិក្ខវេ ភាវិតា ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។

(១៦) កថំ ភាវិតា ច ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិ កថំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោវ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ ។ (វិត្ថារេ យាវ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ) ។

(១៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះហើយ បណ្ដាផលទាំង ២ បុគ្គលនោះរមែងបាននូវផលណាមួយ គឺអរហត្តផល ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ឬ បើមានឧបាទានក្ខន្ធសល់នៅឡើយ ទើបបានសម្រេចនូវការជាអនាគាមិបុគ្គល ។

(១៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(១៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទៅកាន់ព្រៃក្ដី ទៅទៀបគល់ឈើក្ដី ទៅកាន់ផ្ទះស្ងាត់ក្ដី អង្គុយពែនភ្នែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតី ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក (កម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះមានស្មារតីដកដង្ហើមចេញ មានស្មារតីដកដង្ហើមចូល ។ (សេចក្ដីពិស្ដារ មានហូតដល់ពាក្យថា ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញនឹងឃើញរឿយៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសចោល នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងឃើញរឿយៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសចោល នឹងដកដង្ហើមចូលផងចុះ) ។

ឯវំ ភាវិតា ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិ ឯវំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។

(១៧) ឯវំ ភាវិតាយ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិយា ឯវំ ពហុលីកតាយ សត្ត ផលា សត្តានិសំសា បាដិកង្ខា ។ កតមេ សត្ត ផលា សត្តានិសំសា ។ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ បដិកច្ច អញ្ញំ អារាធេតិ នោ ចេ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ បដិកច្ច អញ្ញំ អារាធេតិ អថ មរណកាលេ អញ្ញំ អារាធេតិ នោ ចេ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ បដិកច្ច អញ្ញំ អារាធេតិ នោ ចេ មរណកាលេ អញ្ញំ អារាធេតិ ។ អថ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខយា អន្តរាបរិនិព្វាយី ហោតិ ឧបហច្ចបរិនិព្វាយី ហោតិ អសង្ខារបរិនិព្វាយី ហោតិ សសង្ខារបរិនិព្វាយី ហោតិ ឧទ្ធំសោតោ ហោតិ អកនិដ្ឋគាមី ។ ឯវំ ភាវិតាយ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិយា ឯវំ ពហុលីកតាយ ឥមេ សត្ត ផលា សត្តានិសំសា បាដិកង្ខាតិ ។

(១៨) សាវត្ថិយំ ។ តត្រ ខោ ភគវា ។បេ។ ឯតទវោច ភាវេថ នោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(១៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ រមែងបានសម្រេចផល ៧ ប្រការ នឹងអានិសង្ស ៧ ប្រការ ។ ផល ៧ ប្រការ អានិសង្ស ៧ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ភិក្ខុនោះបានសម្រេចអរហត្តផលជាមុន បើក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះមិនបានសម្រេចអរហត្តផលជាមុនទេ ទើបបានសម្រេចអរហត្តផលក្នុងកាលដែលស្លាប់ បើក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះមិនបានសម្រេចអរហត្តផលជាមុន ទាំងមិនបានសម្រេចអរហត្តផលក្នុងកាលដែលស្លាប់ទេ ។ បុគ្គលនោះ ជាអន្តរាបរិនិព្វាយី ជាឧបហច្ចបរិនិព្វាយី ជាអសង្ខារបរិនិព្វាយី ជាសសង្ខារបរិនិព្វាយី ជាឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមី ព្រោះកិរិយាអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនៈ ៥ ប្រការដោយពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះហើយ បុគ្គលនោះនឹងបាននូវផល ៧ ប្រការនឹងអានិសង្ស ៧ ប្រការនេះឯង ។

(១៨) គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចំរើនអានាបានស្សតិឬទេ ។

[១៩] ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា អរិដ្ឋោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំ ខោ ភន្តេ ភាវេមិ អានាបានស្សតិន្តិ ។ យថាកថំ បន ត្វំ អរិដ្ឋ ភាវេសិ អានាបានស្សតិន្តិ ។

[២០] អតីតេសុ មេ ភន្តេ កាមេសុ កាមច្ឆន្ទោ បហីនោ អនាគតេសុ មេ កាមេសុ កាមច្ឆន្ទោ វិគតោ អជ្ឈត្តំ ពហិទ្ធា ច មេ ធម្មេសុ បដិឃសញ្ញា សុប្បដិវិនីតា សោ សតោវ អស្សសិស្សាមិ សតោ បស្សសិស្សាមិ ។ ឯវំ ខ្វាហំ ភន្តេ ភាវេមិ អានាបានស្សតិន្តិ ។

[២១] អត្ថេសា អរិដ្ឋ អានាបានស្សតិ នេសា នត្ថីតិ វទាមិ ។ អបិច អរិដ្ឋ យថា អានាបានស្សតិ វិត្ថារេន បរិបុណ្ណា ហោតិ តំ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អរិដ្ឋោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ កថញ្ច អរិដ្ឋ អានាបានស្សតិ វិត្ថារេន បរិបុណ្ណា ហោតិ ។ ឥធ អរិដ្ឋ ភិក្ខុ

[១៩] កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះអរិដ្ឋដ៏មានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យដូច្នេះ ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចំរើនអានាបានស្សតិ ។ ម្នាលអរិដ្ឋ ចុះអ្នកចំរើនអានាបានស្សតិ ដូចម្តេចទៅ ។

[២០] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាមច្ឆន្ទៈក្នុងកាមទាំងឡាយ ជាអតីត ខ្ញុំព្រះអង្គបានលះបង់ហើយ កាមច្ឆន្ទៈក្នុងកាមទាំងឡាយ ជាអនាគត ខ្ញុំព្រះអង្គបានប្រាសចេញហើយ បដិឃសញ្ញាក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី ខ្ញុំព្រះអង្គបានកំចាត់បង់ហើយដោយប្រពៃ ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ មានសតិដកដង្ហើមចេញ មានសតិដកដង្ហើមចូល បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចំរើនអានាបានស្សតិ យ៉ាងនេះឯង ។

[២១] ម្នាលអរិដ្ឋ អានាបានស្សតិនុះមានមែន តថាគតមិនមែនពោលថា អានាបានស្សតិនុះមិនមានដូច្នេះទេ ។ ម្នាលអរិដ្ឋ ប៉ុន្តែអានាបានស្សតិ ដែលពេញបរិបូណ៌ដោយពិស្តារយ៉ាងណា ចូរអ្នកស្តាប់បែបនោះ យកចិត្តទុកដាក់ឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសំដែង ។ ព្រះអរិដ្ឋដ៏មានអាយុ ក៏ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលអរិដ្ឋ ចុះអានាបានស្សតិដែលបរិបូណ៌ដោយសេចក្តីពិស្តារតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអរិដ្ឋ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ

អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោវ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ ។ បេ ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ឯវំ ខោ អានន្ទ អានាបានស្សតិ វិត្ថារេន បរិបុណ្ណា ហោតីតិ ។

(៦៦) សាវត្ថី ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា មហាកប្បិនោ ភគវតោ អវិទូរេ និសិន្នោ ហោតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។

(៦៧) អទ្ទសា ខោ ភគវា អាយស្មន្តំ មហាកប្បិនំ អវិទូរេ និសិន្នំ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ទិស្វាន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ បស្សថ នោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឯតស្ស ភិក្ខុនោ កាយស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ផន្ទិតត្តំ វាតិ ។

ទៅកាន់ព្រៃក្ដី ទៅទៀបគល់ឈើក្ដី ទៅកាន់ផ្ទះស្ងាត់ក្ដី អង្គុយពែនភ្នែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតី ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក (កម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះមានសតិដកដង្ហើមចេញ មានសតិដកដង្ហើមចូល កាលដកដង្ហើមចេញវែង ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញវែង ។បេ។ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសចោល នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសចោល នឹងដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ អានាបានស្សតិ ពេញបរិបូណ៌ ដោយសេចក្ដីពិស្ដារ យ៉ាងនេះឯង ។

(៦៦) ក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះមហាកប្បិនដ៏មានអាយុ អង្គុយពែនភ្នែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតី ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក (កម្មដ្ឋាន) ក្នុងទីជិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

(៦៧) ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានឃើញមហាកប្បិនដ៏មានអាយុ កំពុងអង្គុយពែនភ្នែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតី ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក (កម្មដ្ឋាន) ក្នុងទីមិនឆ្ងាយ (អំពីព្រះអង្គ) លុះឃើញហើយ ទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយឃើញសេចក្ដីញាប់ញ័រ ឬសេចក្ដីអន្ទះអន្ទែងនៃកាយ របស់ភិក្ខុនោះឬទេ ។

(៦៤) យទាបិ មយំ ភន្តេ តំ អាយស្មន្តំ បស្សាម សង្ឃមជ្ឈេ វា និសិន្នំ ឯកំ វា រហោ និសិន្នំ តទាបិ មយំ តស្ស អាយស្មតោ ន បស្សាម កាយស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ផន្ទិតត្តំ វាតិ ។

(៦៥) យស្ស ភិក្ខវេ សមាធិស្ស ភាវិតត្តា ពហុលីកតត្តា នេវ កាយស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វា ន ចិត្តស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វា តស្ស សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សមាធិស្ស និកាមលាភី អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។

(៦៦) កតមស្ស ច ភិក្ខវេ សមាធិស្ស ភាវិតត្តា ពហុលីកតត្តា នេវ កាយស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វា ន ចិត្តស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វា ។ អានាបានស្សតិសមាធិស្ស ភិក្ខវេ ភាវិតត្តា ពហុលីកតត្តា នេវ កាយស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វា ន ចិត្តស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វា ។

(៦៤) ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលណាយើងខ្ញុំព្រះអង្គឃើញលោកដ៏មានអាយុនោះ កំពុងនឹងអង្គុយកណ្ដាលជំនុំសង្ឃក្ដី អង្គុយស្ងាត់តែម្នាក់ឯងក្ដី ក្នុងកាលនោះ យើងខ្ញុំព្រះអង្គមិនបានឃើញ លោកដ៏មានអាយុនោះ មានកាយញាប់ញ័រ ឬអន្ទះអន្ទែងទេ ។

(៦៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើន នូវសមាធិហើយ រមែងមានកាយមិនញាប់ញ័រ ឬមិនអន្ទះអន្ទែង មានចិត្តមិនញាប់ញ័រ ឬមិនអន្ទះអន្ទែង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះរមែងបាននូវសមាធិដោយងាយ បានមិនលំបាក បានមិនក្រឡៃឡើយ ។

(៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសមាធិដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយតើដូចម្ដេច រមែងមានកាយមិនញាប់ញ័រ ឬមិនអន្ទះអន្ទែង មានចិត្តមិនញាប់ញ័រ ឬមិនអន្ទះអន្ទែង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិ-សមាធិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានកាយមិនញាប់ញ័រ ឬមិនអន្ទះអន្ទែង មានចិត្តមិនញាប់ញ័រ ឬមិនអន្ទះអន្ទែងឡើយ ។

[៤៧] កថំ ភាវិតេ ច ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិម្ហិ កថំ ពហុលីកតេ នេវ កាយស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វា ន ចិត្តស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វា ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោវ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ (វិត្ថារេតព្វំ យាវ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ) ។ ឯវំ ភាវិតេ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិម្ហិ ឯវំ ពហុលីកតេ នេវ កាយស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វា ន ចិត្តស្ស ឥញ្ជិតត្តំ វា ហោតិ ផន្ទិតត្តំ វាតិ ។

[៤៨] អានាបានស្សតិសមាធិ ភិក្ខវេ ភាវិតោ ពហុលីកតោ មហប្ផលោ ហោតិ មហានិសំសោ ។

[៤៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយតើដូចម្ដេច ទើបបុគ្គលនោះមានកាយមិនញាប់ញ័រ ឬមានកាយមិនអន្ទះអន្ទែង មានចិត្តមិនញាប់ញ័រ ឬមានចិត្តមិនអន្ទះអន្ទែង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្ដី នៅទៀបគល់ឈើក្ដី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្ដី អង្គុយពែនភ្នែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតី ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក(កម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះមានសតិដកដង្ហើមចេញ មានសតិដកដង្ហើមចូល (បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្ដារ ហូតដល់ពាក្យថា ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌សម្រាប់លះបង់កិលេសចោល នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសចោល នឹងដកដង្ហើមចូលផងដូច្នេះ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះហើយ រមែងមានកាយមិនញាប់ញ័រ ឬមានកាយមិនអន្ទះអន្ទែង មានចិត្តមិនញាប់ញ័រ ឬមានចិត្តមិនអន្ទះអន្ទែង ។

[៤៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(២៩) កថំ ភាវិតោ ច ភិក្ខវេ អានាបា-នស្សតិសមាធិ កថំ ពហុលីកតោ មហប្ផលោ ហោតិ មហានិសំសោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតិំ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោវ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ ។ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ (វិត្ថារេតព្វំ យាវ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ) ។ ឯវំ ភាវិតោ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ ឯវំ ពហុលីកតោ មហប្ផលោ ហោតិ មហានិសំសោ ។

(៣០) អហម្បិ សុទំ ភិក្ខវេ បុព្វេវ សម្ពោធា អនភិសម្ពុទ្ធោ ពោធិសត្តោវ សមានោ ឥមិនា វិហារេន ពហុលំ វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភិក្ខវេ ឥមិនា វិហារេន ពហុលំ វិហរតោ

(២៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ទើបមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី អង្គុយពែនភ្នែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតី ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក (កម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះ មានសតិដកដង្ហើមចេញ មានសតិដកដង្ហើមចូល ។ កាលដកដង្ហើមចេញវែង ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញវែង (បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្តារហូតដល់ពាក្យថា ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសពោលគឺដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសពោល គឺដកដង្ហើមចូលដូច្នេះ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(៣០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលមុនដែលតថាគត នៅជាពោធិ-សត្វ មិនទាន់បានត្រាស់ដឹងនូវសម្ពោធិញ្ញាណនៅឡើយ តែងសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយច្រើន ដោយវិហារធម៌នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលតថាគតនោះ កំពុងសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយច្រើន ដោយវិហារធម៌នេះ

នេវ កាយោ កិលមតិ ន ចក្ខូនិ អនុបាទាយ ច មេ អាសវេហិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ(១) ។

(៣១) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ នេវ មេ កាយោបិ កិលមេយ្យ ន ចក្ខូនិ អនុបាទាយ ច មេ អាសវេហិ ចិត្តំ វិមុច្ចេយ្យាតិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៣២) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ យេ មេ គេហសិតា សរសង្កប្បា តេ បហីយេយ្យុន្តិ(២) អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៣៣) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ អប្បដិក្កូលេ បដិក្កូលសញ្ញី វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

១ ម. វិមុច្ចិ ។ ២ ម. បហីយេយ្យុន្តិ ។

កាយមិនលំបាក ចក្ខុទាំងឡាយក៏មិនលំបាក ចិត្តរបស់តថាគតក៏រួចចាកអាសវៈទាំងឡាយ ព្រោះមិនបានប្រកាន់មាំ ។

(៣១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា កាយរបស់អាត្មាអញ កុំលំបាក ចក្ខុទាំងឡាយក៏កុំលំបាក ចិត្តរបស់អាត្មាអញក៏រួចស្រឡះចាកអាសវៈទាំងឡាយ ព្រោះមិនប្រកាន់មាំ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៣២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា សេចក្តីត្រិះរិះ ដោយសេចក្តីពុកអាស្រ័យនូវកាមគុណដែលជារបស់អាត្មាអញ សេចក្តីត្រិះរិះដោយសេចក្តីពុកនោះ អាត្មាអញគួរលះបង់ចោល ព្រោះហេតុនោះ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៣៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញគួរសំគាល់ក្នុងរបស់ដែលមិនមែនជាបដិក្កូល ថាជាបដិក្កូល អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៣៦) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ បដិក្កូលេ អប្បដិក្កូលសញ្ញី វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៣៧) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ អប្បដិក្កូលេ ច បដិក្កូលេ ច បដិក្កូលសញ្ញី វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៣៨) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ បដិក្កូលេ ច អប្បដិក្កូលេ ច អប្បដិក្កូលសញ្ញី វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៣៩) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ អប្បដិក្កូលញ្ច បដិក្កូលញ្ច តទុភយំ អភិនិវជ្ជេត្វា ឧបេក្ខកោ វិហរេយ្យំ សតោ សម្បជានោតិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញគប្បីសំគាល់ក្នុងរបស់ជាបដិកូលថាមិនមែនជាបដិកូល អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញគួរសំគាល់ក្នុងរបស់មិនមែនជាបដិកូលផង ក្នុងរបស់ជាបដិកូលផង ថាជារបស់បដិកូល អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញគួរសំគាល់ក្នុងរបស់ជាបដិកូលផង មិនមែនជាបដិកូលផង ថាជារបស់មិនមែនជាបដិកូល អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៣៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញគប្បីវៀរនូវរបស់ទាំង២ គឺរបស់មិនមែនជាបដិកូល១ របស់ជាបដិកូល១ ជាអ្នកព្រងើយកន្តើយ ជាអ្នកមានស្មារតីដឹងខ្លួន អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៣៨) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៣៩) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៤០) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ បីតិយា ច វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរេយ្យំ សតោ ច សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេយ្យំ យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញគប្បីស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៣៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញចូលកាន់ទុតិយជ្ឈានដែលកើតមានក្នុងសន្តានខ្លួន ជាទីផូរផង់មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីសមាធិ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៤០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញ ព្រោះនឿយណាយចាកបីតិផង ជាអ្នកប្រកបដោយឧបេក្ខាផង មានស្មារតីដឹងខ្លួនផង សោយសេចក្ដីសុខដោយនាមកាយផង ព្រះអរិយៈទាំងឡាយតែងសរសើរនូវបុគ្គលដែលបានតតិយជ្ឈានថា ជាអ្នកមានឧបេក្ខា មានស្មារតី មានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខដូច្នេះ ព្រោះតតិយជ្ឈានឯណា គប្បីចូលកាន់តតិយជ្ឈាននោះ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៦១) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៦២) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៦៣) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

(៦១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញព្រោះលះបង់នូវសុខផង ព្រោះលះបង់នូវទុក្ខផង ព្រោះសោមនស្សនឹងទោមនស្សរលត់ទៅក្នុងកាលមុនផង គប្បីចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈានជាធម្មជាតមានអារម្មណ៍មិនមែនជាទុក្ខ មិនមែនជាសុខ និងជាឧបេក្ខា មានសតិដ៏បរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខា អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ ដោយប្រពៃចុះ ។

(៦២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញព្រោះកន្លងនូវរូបសញ្ញាដោយប្រការទាំងពួង ព្រោះអស់បដិឃសញ្ញា ហើយលែងធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា គប្បីចូលកាន់អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុតឡើយ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៦៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង គប្បីចូលកាន់វិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុតឡើយ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

[៦៦] តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

[៦៧] តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

[៦៨] តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេបិ អាកង្ខេយ្យ សព្វសោ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ អយមេវ អានាបានស្សតិសមាធិ សាធុកំ មនសិកាតព្វោ ។

[៦៩] ឯវំ ភាវិតេ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិម្ហិ ឯវំ ពហុលីកតេ សុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ សា អនិច្ចាតិ បជានាតិ អនជ្ឈោសិតាតិ បជានាតិ

(៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញ ព្រោះកន្លងបង់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង គប្បីចូលកាន់អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីបន្តិចបន្តួចមិនមានឡើយ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញ ព្រោះកន្លងបង់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង គប្បីចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ប្រសិនបើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះប៉ុនប៉ងថា អាត្មាអញ ព្រោះកន្លងបង់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង គប្បីចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯង ភិក្ខុគួរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ ។

(៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលភិក្ខុចំរើនយ៉ាងនេះហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះហើយ បើភិក្ខុនោះសោយនូវវេទនាជាសុខ ក៏ដឹងច្បាស់ថា វេទនានោះមិនទៀង ដឹងច្បាស់ថា មិនគួរ

អនភិនន្ទិតាតិ បជានាតិ ។ ទុក្ខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ សា អនិច្ចាតិ បជានាតិ អនជ្ឈោសិតាតិ បជានាតិ អនភិនន្ទិតាតិ បជានាតិ ។ អទុក្ខមសុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ សា អនិច្ចាតិ បជានាតិ អនជ្ឈោសិតា-តិ បជានាតិ អនភិនន្ទិតាតិ បជានាតិ ។ សោ សុខំ ចេ វេទនំ វេទយតិ វិសំយុត្តោ នំ វេទយតិ ។ ទុក្ខំ ចេ វេទនំ វេទយតិ វិសំយុត្តោ នំ វេទយតិ ។ អទុក្ខមសុខំ ចេ វេទនំ វេទយតិ វិសំយុត្តោ នំ វេទយតិ ។ សោ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយ-មានោ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយាមីតិ បជានាតិ ជីវិតបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយមានោ ជីវិតបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយាមីតិ បជានាតិ កាយស្ស ភេទា ឧទ្ធំ ជីវិតបរិយាទានា ឥធេវ សព្វវេទយិតានិ អនភិ-នន្ទិតានិ សីតីភវិស្សន្តីតិ បជានាតិ ។

(៦៨) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ តេលញ្ច បដិច្ច វដ្តិញ្ច បដិច្ច តេលប្បទីបោ ឈាយេយ្យ តស្សេវ តេលស្ស ច វដ្តិយា ច បរិយាទានា អនាហារោ និព្វាយេយ្យ ។

ប្រកាន់មាំ ដឹងច្បាស់ថា មិនគួរត្រេកអរ ។ បើភិក្ខុនោះសោយវេទនាជាទុក្ខដឹងច្បាស់ថា វេទនានោះមិនទៀង ដឹងច្បាស់ថា មិនគួរប្រកាន់មាំ ដឹងច្បាស់ថា មិនគួរត្រេកអរ ។ បើភិក្ខុនោះ សោយវេទនាមិនមែនទុក្ខមិនមែនសុខ ដឹងច្បាស់ថា វេទនានោះមិនទៀង ដឹងច្បាស់ថា មិនគួរប្រកាន់មាំ ដឹងច្បាស់ថា មិនគួរត្រេកអរ ។ បើភិក្ខុនោះសោយវេទនាជាសុខ មិនប្រកបដោយកិលេស សោយនូវវេទនានោះ ។ បើភិក្ខុនោះ សោយវេទនាជាទុក្ខ ក៏មិនប្រកបដោយកិលេស សោយនូវវេទនានោះ ។ បើភិក្ខុនោះសោយវេទនាមិនមែនទុក្ខមិនមែនសុខ ក៏មិនប្រកបដោយកិលេស សោយនូវវេ-ទនានោះ ។ កាលភិក្ខុនោះសោយវេទនា មានកាយជាទីបំផុត ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញសោយវេទនាមានកាយជាទីបំផុត កាលសោយវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញសោយវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត លុះទំលាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីការអស់ជីវិតទៅ ដឹងច្បាស់ថា ការសោយនូវវេទនាទាំងអស់ក្នុងលោកនេះ មិនគួរត្រេកអរ នឹងត្រជាក់ទៅវិញ ។

(៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចប្រទីបប្រេង ដែលឆេះទៅបាន ព្រោះអាស្រ័យប្រេងនិងប្រឆេះ ដែលមិនមានចំណី គប្បីរលត់ទៅ ព្រោះអស់ទៅនៃប្រេងនិងប្រឆេះនោះឯង យ៉ាងណា ។

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយមានោ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយាមីតិ បជានាតិ ជីវិតបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយមានោ ជីវិតបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយាមីតិ បជានាតិ កាយស្ស ភេទា ឧទ្ធំ ជីវិតបរិយាទានា ឥធេវ សព្វវេទយិតានិ អនភិនន្ទិតានិ សីតីភវិស្សន្តីតិ បជានាតីតិ ។

(៤៨) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវា ភិក្ខូនំ អនេកបរិយាយេន អសុភកថំ កថេតិ អសុភាយ វណ្ណំ ភាសតិ អសុភភាវនាយ វណ្ណំ ភាសតិ ។ អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥច្ឆាមហំ ភិក្ខវេ អឌ្ឍមាសំ បដិសល្លីយិតុំ នម្ហិ កេនចិ ឧបសង្កមិតព្វោ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេនាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បដិស្សុត្វា នាស្សុធ កោចិ ភគវន្តំ ឧបសង្កមតិ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេន ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុសោយវេទនា មានកាយជាទីបំផុត ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ សោយវេទនាមានកាយជាទីបំផុត កាលសោយវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញសោយវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត លុះទំលាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីការអស់ជីវិតទៅ ដឹងច្បាស់ថា ការសោយនូវវេទនាទាំងអស់ ក្នុងលោកនេះ មិនត្រូវត្រេកអរ នឹងរលត់ទៅវិញ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៤៨) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងកូដាគារសាលាទៀបព្រៃមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ សម័យនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងនូវអសុភកថា ទ្រង់សំដែងនូវគុណនៃអសុភ ទ្រង់សំដែងនូវគុណនៃការចំរើនអសុភដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដោយអនេកបរិយាយ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតចង់ចេញចាកគណៈ សម្ងំនៅតែម្នាក់ឯង អស់កន្លះខែ កុំឲ្យអ្នកណាមួយចូលទៅរកតថាគតឡើយ វៀរលែងតែភិក្ខុមួយរូបអ្នកនាំចង្ហាន់បិណ្ឌបាតទៅថ្វាយតថាគត ។ ពួកភិក្ខុនោះ ក៏ទទួលព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក៏ឥតមានភិក្ខុណាមួយចូលទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគឡើយ វៀរលែងតែភិក្ខុ១រូបអ្នកនាំចង្ហាន់បិណ្ឌបាតទៅថ្វាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

[៨០] អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវា អនេកបរិយាយេន អសុភកថំ កថេតិ អសុភាយ វណ្ណំ ភាសតិ អសុភភាវនាយ វណ្ណំ ភាសតីតិ អនេកាការវោការំ អសុភភាវនានុយោគមនុយុត្តា វិហរន្តិ តេ ឥមិនា កាយេន អដ្ដិយមានា ហរាយមានា ជិគុច្ឆមានា សត្ថហារកំ បរិយេសន្តិ ។ ទសបិ ភិក្ខូ ឯកាហេន សត្ថំ អាហរន្តិ វីសតិបិ ។បេ។ តឹសតិបិ ភិក្ខូ ឯកាហេន សត្ថំ អាហរន្តិ ។

[៨១] អថខោ ភគវា តស្ស អឌ្ឍមាសស្ស អច្ចយេន បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ កិន្នុ ខោ អានន្ទ តនុភូតោ វិយ ភិក្ខុសង្ឃោតិ ។ តថា ហិ បន ភន្តេ ភគវា ភិក្ខូនំ អនេកបរិយាយេន អសុភកថំ កថេតិ អសុភាយ វណ្ណំ ភាសតិ អសុភភាវនាយ វណ្ណំ ភាសតិ ។ តេ ភន្តេ ភិក្ខូ

[៨០] លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះគិតគ្នាថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងអសុភកថា ពោលសរសើរគុណនៃអសុភ ពោលសរសើរគុណនៃការចំរើនអសុភដោយបរិយាយដ៏ច្រើន លុះគិតដូច្នេះហើយ ក៏នាំគ្នាប្រកបរឿងសេចក្តីព្យាយាមក្នុងការចំរើនអសុភជាច្រើនបែបច្រើនយ៉ាង ភិក្ខុទាំងនោះក៏នឿយណាយ ធុញទ្រាន់ ខ្ពើមឆ្អើម នឹងកាយនេះ ទាំងគ្នាស្វែងរកគ្រឿងសស្ត្រា(១) ភិក្ខុ ១០ រូបនាំគ្រឿងសស្ត្រាមកក្នុងមួយថ្ងៃក៏មាន ២០ រូប ។បេ។ ពួកភិក្ខុ ៣០ រូបនាំគ្រឿងសស្ត្រាមកក្នុងមួយថ្ងៃក៏មាន ។

[៨១] គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ចេញចាកផលសមាបត្តិ ដោយកាលកន្លះខែកន្លងទៅ ក៏ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមកថា ម្នាលអានន្ទ ហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ បានជាពួកភិក្ខុហាក់ដូចជាស្តួចស្តើងទៅ ។ ទើបព្រះអានន្ទក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គឺដូចជាព្រះពុទ្ធដីកា ណាស់ ព្រោះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងអសុភកថា ទ្រង់ពោលសរសើរអសុភ ទ្រង់ពោលសរសើរការចំរើនអសុភ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដោយបរិយាយដ៏ច្រើន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លុះពួកភិក្ខុនោះគិតគ្នាថា

---

១ ភិក្ខុទាំងនោះ មិនមែនគ្រាន់តែស្វែងរកគ្រឿងសស្ត្រាមកតែប៉ុណ្ណោះទេ ក៏បានសម្លាប់ជីវិតខ្លួនដោយខ្លួនឯងក៏មាន បានជួលពោលសមណកុត្តកៈឈ្មោះមិគលណ្ឌិក ឲ្យសម្លាប់ជីវិតខ្លួនក៏មាន (ដូចមានសេចក្តីពិស្តារក្នុងវិន័យបិដកភាគទី ១ ទំព័រ ២២៣) អដ្ឋកថា ។

ភគវា ខោ អនេកបរិយាយេន អសុភកថំ កថេតិ អសុភាយ វណ្ណំ ភាសតិ អសុភភាវនាយ វណ្ណំ ភាសតិ អនេកាការាការំ អសុភភាវនានុយោគមនុយុត្តា វិហរន្តិ តេ ឥមិនា កាយេន អដ្ដីយមានា ហរាយមានា ជិគុច្ឆមានា សត្ថហារកំ បរិយេសន្តិ ទសបិ ភិក្ខូ ឯកាហេន សត្ថំ អាហរន្តិ វីសតិបិ ។ បេ ។ តឹសតិបិ ភិក្ខូ ឯកាហេន សត្ថំ អាហរន្តិ ។ សាធុ ភន្តេ ភគវា បរិយាយំ(១) អាចិក្ខតុ យថាយំ(២) ភិក្ខុសង្ឃោ អញ្ញាយ សណ្ឋហេយ្យាតិ ។

(៥២) តេនហានន្ទ យាវតិកា វេសាលឹ ឧបនិស្សាយ វិហរន្តិ តេ សព្វេ ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និបាតេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បដិស្សុត្វា យាវតិកា ភិក្ខូ វេសាលឹ ឧបនិស្សាយ វិហរន្តិ តេ សព្វេ ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និបាតេត្វា

១ ឱ. ម. អញ្ញម្បិ បរិយាយំ ។ ២ ឱ. តថា យថាយំ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សំដែងអសុភកថា ពោលសរសើរអសុភ ពោលសរសើរការចំរើននូវអសុភ ដោយបរិយាយដ៏ច្រើន លុះភិក្ខុនោះដឹងដូច្នេះហើយ ក៏នាំគ្នាប្រកបសេចក្ដីព្យាយាមក្នុងការចំរើនអសុភ ជាច្រើនបែបច្រើនបើ ពួកភិក្ខុនោះនឿយណាយ ធុញទ្រាន់ ខ្ពើមឆ្អើមនឹងកាយនេះ ក៏នាំគ្នាស្វែងរកគ្រឿងសស្ត្រា ភិក្ខុ ១០ រូបនាំគ្រឿងសស្ត្រាមកតែ ១ ថ្ងៃក៏មាន ២០ រូប ។បេ។ ៣០ រូបនាំគ្រឿងសស្ត្រាមកតែមួយថ្ងៃក៏មាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុសង្ឃនេះស្គាល់នៅបានដោយហេតុឯណាដទៃទៀត ខ្ញុំព្រះអង្គសូមអង្វរ សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងនូវហេតុនោះឲ្យបាន ។

[៥២] ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទបើដូច្នោះ ពួកភិក្ខុទាំងអម្បាលមាណ ដែលនៅអាស្រ័យនឹងក្រុងវេសាលី ចូរឲ្យពួកភិក្ខុអម្បាលនោះទាំងអស់ ប្រជុំគ្នាក្នុងឧបដ្ឋានសាលាចុះ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏ទទួលព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ករុណាព្រះអង្គ ដូច្នេះហើយ ពួកភិក្ខុទាំងអម្បាលមាណដែលនៅអាស្រ័យនឹងក្រុងវេសាលី ក៏ឲ្យពួកភិក្ខុអម្បាលនោះ ទាំងអស់ ប្រជុំគ្នាក្នុងឧបដ្ឋានសាលារួចហើយ

យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច សន្និបតិតោ ភន្តេ ភិក្ខុសង្ឃោ យស្ស- ទានិ ភន្តេ កាលំ មញ្ញតីតិ ។

[៨៣] អថខោ ភគវា យេន ឧបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អយម្បិ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ ភាវិតោ ពហុលីកតោ សន្តោ ចេវ បណីតោ ច អសេចនកោ ច សុខោ ច វិហារោ ឧប្បន្នុប្បន្នេ ច បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ ឋានសោ អន្តរធាបេតិ វូបសមេតិ ។

[៨៤] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ គិម្ហានំ បច្ឆិមេ មាសេ ឩហតំ រជោជល្លំ តមេនំ មហា- អកាលមេឃោ ឋានសោ អន្តរធាបេតិ វូបសមេតិ ។

ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយពាក្យដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុសង្ឃប្រជុំគ្នាស្រេចហើយ សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគសំគាល់កាលគួរ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។

(៨៣) គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចចូលទៅកាន់ឧប- ដ្ឋានសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ គង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ហើយ ទើបត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំង- ឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិនេះឯងដែល បុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ជាធម៌ល្អិតផង ជាធម៌ឧត្តមផង ជាធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំដោយ (តណ្ហានឹងឧបាទាន) ផង ជាធម៌ជាគ្រឿងនៅ នាំមកនូវសេចក្តីសុខផង តែងញ៉ាំងអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ៗ ឲ្យសាបសូន្យទៅ ឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ដោយហេតុ ដ៏សមគួរផង ។

(៨៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចកំទេចធូលី ដែលហុយបក់ឡើង ក្នុងខែជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវ (ខែអាសាឍ) មហាអកាលមេឃ (ភ្លៀងធំបង្អុរចុះខុសកាលវេលា) តែងញ៉ាំងកំទេចធូលីនោះឲ្យអន្តរធាន ឲ្យស្ងប់ទៅបានដោយហេតុដ៏សមគួរ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ។

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ ភាវិតោ ពហុលីកតោ សន្តោ ចេវ បណីតោ ច អសេចនកោ ច សុខោ ច វិហារោ ឧប្បន្នុប្បន្នេ ច បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ ឋានសោ អន្តរធាបេតិ វូបសមេតិ ។

(៨៨) កថំ ភាវិតោ ច ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ កថំ ពហុលីកតោ សន្តោ ចេវ បណីតោ ច អសេចនកោ ច សុខោ ច វិហារោ ឧប្បន្នុប្បន្នេ ច បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ ឋានសោ អន្តរធាបេតិ វូបសមេតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោ វ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ ។ (វិត្ថារេតព្វំ) ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ជាធម៌ល្អិតផង ជាធម៌ឧត្តមផង ជាធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំដោយ (តណ្ហាទិទុបាទាន) ផង ជាធម៌ជាគ្រឿងនៅ ដ៏មាននូវសេចក្តីសុខផង តែងញុំាងធម៌ទាំងឡាយ ជាអកុសលជាបាបក ដែលកើតឡើងហើយ ៗ ឲ្យអន្តរធានឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ជាធម៌ល្អិតផង ជាធម៌ឧត្តមផង ជាធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំដោយ (តណ្ហាទិទុបាទាន) ផង ជាធម៌ជាគ្រឿងនៅ ដ៏មាននូវសេចក្តីសុខផង តែងញុំាងធម៌ទាំងឡាយ ជាអកុសលជាបាបក ដែលកើតឡើងហើយ ៗ ឲ្យអន្តរធានទៅ ឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ទៅដោយហេតុដ៏សមគួរតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី អង្គុយពែនភ្នែនតាំងកាយ ឲ្យត្រង់ផ្ចង់ស្មារតី ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរក (កម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះមានសតិដកដង្ហើមចេញ មានសតិដកដង្ហើមចូល ។ (បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្តារផងចុះ) ។ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសតាណហើយទើបដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសតាណ ទើបដកដង្ហើមចូល ។

ឯវំ ភាវិតោ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ ឯវំ ពហុលីកតោ សន្តោ ចេវ បណីតោ ច អសេចនកោ ច សុខោ ច វិហារោ ឧប្បន្នុប្បន្នេ ច បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ ឋានសោ អន្តរធាបេតិ វូបសមេតីតិ ។

(៨៦) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា គិមិលាយំ វិហរតិ វេឡុវនេ ។ តត្រ ខោ ភគវា អាយស្មន្តំ គិមិលំ អាមន្តេសិ កថំ ភាវិតោ នុ ខោ គិមិល អានាបានស្សតិសមាធិ កថំ ពហុលីកតោ មហប្ផលោ ហោតិ មហានិសំសោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា គិមិលោ តុណ្ហី អហោសិ ។

(៨៧) ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ ភគវា អាយស្មន្តំ គិមិលំ អាមន្តេសិ កថំ ភាវិតោ នុ ខោ គិមិល អានាបានស្សតិសមាធិ កថំ ពហុលីកតោ មហប្ផលោ ហោតិ មហានិសំសោតិ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា គិមិលោ តុណ្ហី អហោសិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ ជាធម៌ល្អិតផង ជាធម៌ឧត្តមផង ជាធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំដោយ (តណ្ហានឹងបរាមាស) ផង ជាធម៌ជាគ្រឿងនៅ ជាមួយនូវសេចក្តីសុខផង រមែងញុំាងធម៌ទាំងឡាយ ជាអកុសលដ៏លាមកដែលកើតឡើងហើយ ៗ ឲ្យអន្តរធានទៅ ឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរផង ។

(៨៦) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ៗ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ទៀបក្រុងកិមិលា ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់នឹងព្រះកិមិលៈដ៏មានអាយុថា ម្នាលកិមិលៈ អានាបានស្សតិសមាធិ បុគ្គលចំរើនដូចម្តេច ធ្វើឲ្យច្រើនដូចម្តេច ទើបមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះកិមិលៈដ៏មានអាយុក៏នៅស្ងៀម ។

(៨៧) ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ជាគំរប់ ២ ដងទៀត ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះកិមិលៈដ៏មានអាយុជាគំរប់ ៣ ដងទៀតថា ម្នាលកិមិលៈ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលចំរើនដូចម្តេច ធ្វើឲ្យច្រើនដូចម្តេច ទើបមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។ ព្រះកិមិលៈដ៏មានអាយុ ក៏នៅស្ងៀមជាគំរប់ ៣ ដងទៀត ។

[៨៨] ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឯតស្ស ភគវា កាលោ ឯតស្ស សុគត កាលោ យំ ភគវា អានាបានស្សតិសមាធឹ ភាសេយ្យ ភគវតោ សុត្វា ភិក្ខូ ធារេស្សន្តីតិ ។ តេនហានន្ទ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ ភគវា ឯតទវោច កថំ ភាវិតោ ច អានន្ទ អានាបានស្សតិសមាធិ កថំ ពហុលីកតោ មហប្ផលោ ហោតិ មហានិសំសោ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោវ អស្សសតិ ។ បេ ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។

(៨៨) កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យដូច្នេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលនេះជាកាលគួរដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ បពិត្រព្រះសុគត កាលនេះជាកាលគួរដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរសំដែងអានាបានស្សតិសមាធិ កាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានស្តាប់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ នឹងបានចាំទុក ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកស្តាប់ចុះ យកចិត្តទុកដាក់ឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសំដែង ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏ទទួលព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ករុណាព្រះអង្គដូច្នេះ ។ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដោយពាក្យដូច្នេះថា ម្នាលអានន្ទ ចុះអានាបានស្សតិសមាធិដែលបុគ្គលចំរើនដូចម្តេច ធ្វើឲ្យច្រើនដូចម្តេច ទើបមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទៅកាន់ព្រៃក្តី ទៅទៀបគល់ឈើក្តី ទៅកាន់ផ្ទះស្ងាត់ក្តី អង្គុយពែនភ្នែនតាំងកាយឲ្យត្រង់ ផ្ចង់ស្មារតី ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅកាន់ (កម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះមានស្មារតីដកដង្ហើមចេញ ។ បេ ។ សិក្សាថាអាត្មាអញឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសចោល នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថាអាត្មាអញឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសចោលនឹងដកដង្ហើមចូល ។

ឯវំ ភាវិតោ ខោ អានន្ទ អានាបានស្សតិសមាធិ ឯវំ ពហុលីកតោ មហប្ផលោ ហោតិ មហានិសំសោ ។

(៨៨) យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ ទីឃំ វា បស្សសន្តោ ទីឃំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ ។ រស្សំ វា អស្សសន្តោ រស្សំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ រស្សំ វា បស្សសន្តោ រស្សំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ ។ សព្វកាយប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សព្វកាយប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ កាយេ កាយានុបស្សី អានន្ទ ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ កាយញ្ញតរាហំ អានន្ទ ឯតំ វទាមិ យទិទំ អស្សាសបស្សាសំ ។ តស្មាតិហានន្ទ កាយេ កាយានុបស្សី ភិក្ខុ

ម្នាលអានន្ទ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលចំរើនយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។

(៨៨) ម្នាលអានន្ទ សម័យណា ដែលភិក្ខុដកដង្ហើមចេញវែង ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញវែង ឬកាលដកដង្ហើមចូលវែង ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចូលវែង ។ កាលដកដង្ហើមចេញខ្លី ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញខ្លី ឬកាលដកដង្ហើមចូលខ្លី ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចូលខ្លី ។ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងច្បាស់នូវកាយ គឺដកដង្ហើមចេញទាំងពួង នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងច្បាស់នូវកាយ គឺដកដង្ហើមចូលទាំងពួង នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញរម្ងាប់កាយសង្ខារ គឺដកដង្ហើមចេញ ដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញរម្ងាប់កាយសង្ខារ គឺដកដង្ហើមចូល ដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុអ្នកពិចារណាឃើញកាយក្នុងកាយ ជាអ្នកមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោកចេញបាន ក្នុងសម័យនោះ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតពោលនូវកាយជាជាខ្យល់ចេញចូល ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាឃើញកាយក្នុងកាយជាប្រក្រតី

តស្មឹ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។

(៦០) យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ បីតិប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បីតិប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ សុខប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សុខប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ វេទនាសុ វេទនានុបស្សី អានន្ទ ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ វេទនាញ្ញតរាហំ អានន្ទ ឯតំ វទាមិ យទិទំ អស្សាសបស្សាសានំ សាធុកំ មនសិការំ ។

ជាអ្នកមានព្យាយាមដុតកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈា និងទោមនស្សក្នុងលោកចេញបាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦០) ម្នាលអានន្ទ ក្នុងសម័យណា ដែលភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងនូវបីតិ នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងនូវបីតិ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីសុខ នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីសុខ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ គឺសញ្ញានិងវេទនា នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញរម្ងាប់នូវចិត្តសង្ខារ នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញរម្ងាប់នូវចិត្តសង្ខារ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុពិចារណាឃើញរឿយៗ នូវវេទនាក្នុងវេទនាទាំងឡាយជាប្រក្រតី ជាអ្នកមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេសជាអ្នកដឹងខ្លួនមានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោកចេញបាន ក្នុងសម័យនោះ ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះតថាគតពោលនូវវេទនាណាមួយ គឺការយកចិត្តទុកដាក់ដ៏ប្រពៃចំពោះអស្សាសៈនិងបស្សាសៈទាំងឡាយ ។

តស្មាតិហានន្ទ វេទនាសុ វេទនានុបស្សី ភិក្ខុ តស្មិំ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។

(៦១) យស្មិំ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ ចិត្តប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ អភិប្បមោទយំ ចិត្តំ ។ បេ ។ សមាទហំ ចិត្តំ ។ វិមោចយំ ចិត្តំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ វិមោចយំ ចិត្តំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ចិត្តេ ចិត្តានុបស្សី អានន្ទ ភិក្ខុ តស្មិំ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ នាហំ អានន្ទ មុដ្ឋស្សតិស្ស អសម្បជានស្ស អានាបានស្សតិសមាធិភាវនំ វទាមិ ។ តស្មាតិហានន្ទ ចិត្តេ ចិត្តានុបស្សី ភិក្ខុ តស្មិំ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។

ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាឃើញវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយជាប្រក្រតី ជាអ្នកមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សចេញបាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦១) ម្នាលអានន្ទ សម័យណាភិក្ខុ សិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងច្បាស់នូវចិត្ត នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញកំណត់ដឹងច្បាស់នូវចិត្ត នឹងដកដង្ហើមចូល ។ នឹងធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ ។បេ។ ធ្វើចិត្តឲ្យតាំងនៅក្នុងអារម្មណ៍ដ៏ស្មើ ។ សិក្សាថា អាត្មាអញធ្វើចិត្តឲ្យរួចស្រឡះ (ចាកនីវរណធម៌ជាដើម) នឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញធ្វើចិត្តឲ្យរួចស្រឡះ នឹងដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវចិត្តក្នុងចិត្តជាប្រក្រតី ជាអ្នកមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោកចេញបាន ក្នុងសម័យនោះ ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះតថាគតមិនបានពោលនូវកិរិយាចំរើននូវអានាបានស្សតិសមាធិ របស់បុគ្គល ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី ជាអ្នកមិនដឹងខ្លួនឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាឃើញនូវចិត្តក្នុងចិត្តជាប្រក្រតី ជាអ្នកមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោកចេញបាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[៦៦] យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ អនិច្ចានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។បេ។ វិរាគានុបស្សី និរោធានុបស្សី បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី អានន្ទ ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ សោ យំ តំ ហោតិ អភិជ្ឈាទោមនស្សានំ បហានំ តំ បញ្ញាយ ទិស្វា សាធុកំ អជ្ឈុបេក្ខិតា ហោតិ ។ តស្មាតិហានន្ទ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។

[៦៧] សេយ្យថាបិ អានន្ទ ចាតុម្មហាបថេ មហាបំសុបុញ្ជោ បុរត្ថិមាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ សកដំ វា រថោ វា ឧបហនេតេវ តំ បំសុបុញ្ជំ ។ បច្ឆិមាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ។

(៦៦) ម្នាលអានន្ទ សម័យណា ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញនឹងពិចារណាឃើញនូវបញ្ចក្ខន្ធថាមិនទៀង ដកដង្ហើមចេញ ។បេ។ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងពិចារណាឃើញនូវធម៌ប្រាសចាកតម្រេក ពិចារណាឃើញនូវធម៌សម្រាប់រលត់ទុក្ខ ពិចារណាឃើញធម៌សម្រាប់លះកិលេសហើយនឹងដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញពិចារណាឃើញនូវធម៌សម្រាប់លះកិលេសហើយនឹងដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី ជាអ្នកមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោកចេញបាន ក្នុងសម័យនោះ ការលះបង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សឯណា ភិក្ខុនោះឃើញការលះបង់នោះ ដោយប្រាជ្ញាហើយ សម្លឹងមើលដោយប្រពៃ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះពិចារណាឃើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី ជាអ្នកមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោកចេញបាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៧) ម្នាលអានន្ទ ដូចគំនរកំទេចដីដ៏ច្រើន មានក្នុងផ្លូវបែកជា ៤ ប្រសិនបើរទេះក្តី រថក្តី មកអំពីទិសខាងកើត រមែងកិននូវគំនរកំទេចដីនោះកុំខានឡើយ ។ ប្រសិនបើមកអំពីទិសខាងលិចក្តី ។

ទុក្ខាយ ចេបិ និសាយ អាគព្ពេយ្យ ។ ឆទ្ធិណាយ ចេបិ និសាយ អាគច្ឆេយ្យ សេគាដ ភ រជា ភ ទបហាឆនេ សំ បំសុមុញ្ជំ ។ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរន្តោ ទបហាឆនេ ហាបកោ អកុសលេ ធម្មេ ។ វេទនាសុ ។ ចិត្តេ ។ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរន្តោ ទបហាឆនេ ហាបកោ អកុសលេ ធម្មេតិ ។

ឯកធម្មវគ្គោ បឋមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

បការធម្មោ ច ពោជ្ឈង្គា
សុរិក្ខា ច ទ្វេ ជលា
អភិន្នា កាបព្វោ ខិទោ
វេសាលី តាទិលេខ ខាតិ ។

មកអំពីទិសខាងជើងក្តី ។ ប្រសិនបើភាវក្តី វេក្តី មកអំពីទិសខាងត្បូង រមែងកំចាត់ធូលីនោះពុំបានឡើយ យ៉ាងណា ។ ម្នាលអានន្ទ កាលភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយជាប្រក្រតី រមែងកំចាត់បង់នូវពួកធម៌ជាអកុសលដែលមកពុំបានឡើយ ។ ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ ក្នុងចិត្ត ។ ភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី រមែងកំចាត់បង់នូវពួកធម៌ជាអកុសលដែលមកពុំបានឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ ឯកធម្មវគ្គ ទី ១ ។

ឧទ្ទានគឺបញ្ជីរឿងនៃឯកធម្មវគ្គនោះគឺៈ

ពោលអំពីការប្រែងសំដៃនឹងធម៌ ១ ដែលជាអន្តរាយធម៌ជាគ្រឿងក្រាស់ដ៏ ១ អំពីអានាបានស្សតិសម្ពន្ធមានផល ៦ ប្រការ ១ អំពីអង្គុត្តរ ១ អំពីព្រះមហាកប្បិន ១ អំពីសេចក្តីប្រៀបធៀបព្រះចិះប្រេង ១ អំពីព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅទៀបក្រុងវេសាលី ៖ អំពីព្រះគិម្បិលៈដ៏មានអាយុ ១ ។

ទុតិយវគ្គោ ទុតិយោ

[៦៦] ឯកំ សមយំ ភគវា ឥច្ឆានង្គលេ វិហរតិ ឥច្ឆានង្គលវនសណ្ឌេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥច្ឆាមហំ ភិក្ខវេ តេមាសំ បដិសល្លីយិតុំ នម្ហិ កោចិ ឧបសង្កមិតព្វោ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេនាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បដិស្សុត្វា នាស្សុធ កោចិ ភគវន្តំ ឧបសង្កមតិ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេន ។

[៦៧] អថខោ ភគវា តស្ស តេមាសស្ស អច្ចយេន បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ សចេ ហិ(១) ភិក្ខវេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវំ បុច្ឆេយ្យុំ កតមេនាវុសោ វិហារេន សមណោ គោតមោ វស្សាវាសំ ពហុលំ វិហាសីតិ ។ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ហេ ភិក្ខវេ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ ព្យាករេយ្យាថ អានាបានស្សតិសមាធិនា ខោ អាវុសោ ភគវា វស្សាវាសំ ពហុលំ វិហាសីតិ ។

១. ម. សចេ វោ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

[៦៦] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងដងព្រៃឈ្មោះឥច្ឆានង្គល ជិតស្រុកឥច្ឆានង្គល ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតប្រាថ្នានឹងសម្ងំនៅក្នុងទីស្ងាត់ អស់ ៣ ខែ កុំឲ្យភិក្ខុណាមួយចូលមកកាន់តថាគតឡើយ វៀរលែងតែភិក្ខុ ១ រូបអ្នកនាំមកនូវបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ឥតមានភិក្ខុណាមួយហ៊ានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងទីនោះទេ វៀរលែងតែភិក្ខុ ១ រូបអ្នកនាំមកនូវបិណ្ឌបាត ។

[៦៧] លុះកន្លងទីកាល ៣ ខែនោះទៅហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគចេញចាកទីសម្ងំហើយ ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយ សួរអ្នកទាំងឡាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រះសមណគោតមគង់ចាំវស្សាច្រើនដោយវិហារធម៌ (ធម៌ជាគ្រឿងនៅ) ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយសួរយ៉ាងនេះហើយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីដោះស្រាយ ចំពោះបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះយ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចាំវស្សាច្រើនដោយអានាបានស្សតិសមាធិ ។

ទុតិយវគ្គ ទុតិយោ

[៦៦] ឥធ ភិក្ខវេ សតោ អស្សសាមិ សតោ បស្សសាមិ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាមិ ទីឃំ វា បស្សសន្តោ ទីឃំ បស្សសាមីតិ បជានាមិ ។ រស្សំ វា អស្សសន្តោ រស្សំ អស្សសាមីតិ បជានាមិ រស្សំ វា បស្សសន្តោ រស្សំ បស្សសាមីតិ បជានាមិ ។ សព្វកាយប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ បជានាមិ (សិក្ខាមិ) ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ បជានាមិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ បជានាមិ ។

[៦៧] យញ្ហិ តំ ភិក្ខវេ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អរិយវិហារោ ឥតិបិ ព្រហ្មវិហារោ ឥតិបិ តថាគតវិហារោ ឥតិបិ អានាបានស្សតិសមាធិំ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អរិយវិហារោ ឥតិបិ ព្រហ្មវិហារោ ឥតិបិ តថាគតវិហារោ ឥតិបិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

(៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងទីនេះ តថាគតមានស្មារតីតាំងជាប់ដកដង្ហើមចេញ មានស្មារតីតាំងជាប់ដកដង្ហើមចូល កាលដកដង្ហើមចេញវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញវែង កាលដកដង្ហើមចូលវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចូលវែង ។ កាលដកដង្ហើមចេញខ្លី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញខ្លី កាលដកដង្ហើមចូលខ្លី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចូលខ្លី ។ តថាគតដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវកាយទាំងពួង ហើយដកដង្ហើមចេញ (សេចក្តីសិក្សា) ។ តថាគតដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងលះចោលនូវកិលេស ហើយដកដង្ហើមចេញ ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងលះចោលនូវកិលេសដកដង្ហើមចូល ។

(៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលពោលឲ្យត្រូវគប្បីពោលនូវធម៌ឯណាថា អរិយវិហារ (ធម៌ជាគ្រឿងនៅរបស់ព្រះអរិយៈ) ដូច្នេះក្តី ថា ព្រហ្មវិហារ (ធម៌ជាគ្រឿងនៅរបស់ព្រហ្ម) ដូច្នេះក្តី ថា តថាគតវិហារ (ធម៌ជាគ្រឿងនៅរបស់ព្រះតថាគត) ដូច្នេះក្តី បុគ្គលកាលពោលឲ្យត្រូវ គប្បីពោលនូវអានាបានស្សតិសមាធិនុះថា អរិយវិហារដូច្នេះក៏បាន ថា ព្រហ្មវិហារដូច្នេះក៏បាន ថា តថាគតវិហារដូច្នេះក៏បាន ។

យេ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ សេក្ខា អប្បត្តមានសា អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ បត្ថយមានា(១) វិហរន្តិ តេសំ អានាបានស្សតិសមាធិ ភាវិតោ ពហុលីកតោ អាសវានំ ខយាយ សំវត្តតិ ។

[៦៨] យេ ច ខោ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អរហន្តោ ខីណាសវា វុសិតវន្តោ កតករណីយា ឱហិតភារា អនុប្បត្តសទត្ថា បរិក្ខីណភវសំយោជនា សម្មទញ្ញា វិមុត្តា តេសំ អានាបានស្សតិសមាធិ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សុខវិហារាយ ចេវ សំវត្តតិ សតិសម្បជញ្ញាយ ច ។

[៦៩] យញ្ហិ តំ ភិក្ខវេ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អរិយវិហារោ ឥតិបិ ព្រហ្មវិហារោ ឥតិបិ តថាគតវិហារោ ឥតិបិ អានាបានស្សតិសមាធិំ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អរិយវិហារោ ឥតិបិ ព្រហ្មវិហារោ ឥតិបិ តថាគតវិហារោ ឥតិបីតិ ។

១ បត្ថយមានានំ ។ ឧក្កដ្ឋំ ឯកសទិសមេវ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុឯណាជាសេក្ខៈ មិនទាន់បានសម្រេចអរហត្តផលនៅឡើយ កាលប្រាថ្នានូវព្រះនិព្វានជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ អានាបានស្សតិសមាធិដែលភិក្ខុទាំងនោះ បានចំរើនបានធ្វើឲ្យរឿយៗ ហើយរមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយបាន ។

[៦៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុឯណា ជាអរហន្តមានអាសវៈអស់ហើយ មានព្រហ្មចរិយៈនៅរួចហើយ មានសោឡសកិច្ចធ្វើស្រេចហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនបានសម្រេចហើយ មានកិលេសជាគ្រឿងប្រកបក្នុងភពអស់លើងហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងច្បាស់ដោយប្រពៃ អានាបានស្សតិសមាធិដែលភិក្ខុទាំងនោះបានចំរើនបានធ្វើឲ្យរឿយៗ ហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ដើម្បីសតិនិងសម្បជញ្ញៈផង ។

[៦៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលពោលឲ្យត្រូវនឹងច្បាប់ពោលនូវធម៌ឯណាថា អរិយវិហារផ្លូវខ្លះក្តី ថា ព្រហ្មវិហារផ្លូវខ្លះក្តី ថា តថាគតវិហារផ្លូវខ្លះក្តី បុគ្គលកាលពោលឲ្យត្រូវ គប្បីពោលនូវអានាបានស្សតិសមាធិនុះថា អរិយវិហារផ្លូវខ្លះក៏បាន ថា ព្រហ្មវិហារផ្លូវខ្លះក៏បាន ថា តថាគតវិហារផ្លូវខ្លះក៏បាន ។

(៧០) ឯកំ សមយំ អាយស្មា លោមសកង្គិយោ[១] សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថខោ មហានាមោ សក្កោ យេនាយស្មា លោមសកង្គិយោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ លោមសកង្គិយំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មហានាមោ សក្កោ អាយស្មន្តំ លោមសកង្គិយំ ឯតទវោច ស្វេវ នុ ខោ ភន្តេ សេក្ខោ វិហារោ សោ តថាគតវិហារោ ។ ឧទាហុ អញ្ញោ សេក្ខោ វិហារោ អញ្ញោ តថាគតវិហារោតិ ។ ន ខោ អាវុសោ មហានាម ស្វេវ សេក្ខោ វិហារោ សោ តថាគតវិហារោ ។ អញ្ញោ ខោ អាវុសោ មហានាម សេក្ខោ វិហារោ អញ្ញោ តថាគតវិហារោ ។

(៧១) យេ តេ អាវុសោ មហានាម ភិក្ខូ សេក្ខា អប្បត្តមានសា អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ បត្ថយមានា វិហរន្តិ តេ បញ្ច នីវរណេ បហាយ វិហរន្តិ ។

១ ម. លោមសវង្គីសោ ។

(៧០) សម័យមួយ ព្រះលោមសកង្គិយៈដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម ជិតក្រុងកបិលពស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ ស្តេចសក្យឈ្មោះមហានាម ចូលទៅរកព្រះលោមសកង្គិយៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះលោមសកង្គិយៈដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះមហានាមសក្យ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ពោលទៅនឹងព្រះលោមសកង្គិយៈដ៏មានអាយុ ដូច្នេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សេក្ខវិហារ (ធម៌ជាគ្រឿងនៅរបស់សេក្ខៈ) នោះឯងក៏ជា តថាគតវិហារនោះឬហ៎ ។ ឬថាសេក្ខវិហារដោយឡែក តថាគតវិហារដោយឡែក ។ ម្នាលអាវុសោ មហានាម សេក្ខវិហារនោះឯងមិនមែនជាតថាគតវិហារនោះទេ ។ ម្នាលអាវុសោមហានាម សេក្ខវិហារដោយឡែក តថាគតវិហារដោយឡែក ។

(៧១) ម្នាលអាវុសោ មហានាម ពួកភិក្ខុឯណា ជាសេក្ខៈមិនទាន់បានសម្រេចអរហត្តផលនៅឡើយ កាលប្រាថ្នានូវព្រះនិព្វានជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ តែងលះបង់នូវនីវរណៈទាំង ៥ ចេញ ។

ភាវេ បញ្ច ។ កាមច្ឆន្ទនីវរណំ បហាយ វិហរន្តិ ព្យាបាទនីវរណំ ។ បេ ។ ថីនមិទ្ធនីវរណំ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចនីវរណំ វិចិកិច្ឆានីវរណំ បហាយ វិហរន្តិ ។ យេ តេ អាវុសោ មហានាម ភិក្ខូ សេក្ខា អប្បត្តមានសា អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ បត្ថយមានា វិហរន្តិ តេ ឥមេ បញ្ច នីវរណេ បហាយ វិហរន្តិ ។

(៧៦) យេ ច ខោ តេ អាវុសោ មហានាម ភិក្ខូ អរហន្តោ ខីណាសវា វុសិតវន្តោ កតករណីយា ឱហិតភារា អនុប្បត្តសទត្ថា បរិក្ខីណភវសំយោជនា សម្មទញ្ញា វិមុត្តា តេសំ បញ្ច នីវរណា បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវង្កតា (១) អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា ។ ភាវេ បញ្ច ។ កាមច្ឆន្ទនីវរណំ បហីនំ ឧច្ឆិន្នមូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវង្កតំ អាយតឹ អនុប្បាទធម្មំ ព្យាបាទនីវរណំ បហីនំ ។ បេ ។

១ អនភាវង្កតា តិបុត្តិ ។

នីវរណៈ ៥ កើតឡើង ។ ភិក្ខុទាំងនោះលះបង់កាមច្ឆន្ទនីវរណៈ ១ ព្យាបាទនីវរណៈ ១ ។ បេ ។ ថីនមិទ្ធនីវរណៈ ១ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចនីវរណៈ ១ លះបង់វិចិកិច្ឆានីវរណៈ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ មហានាម ភិក្ខុឯណា ជាសេក្ខៈមិនទាន់បានសម្រេចអរហត្តផលនៅឡើយ កាលប្រាថ្នានូវព្រះនិព្វានជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ភិក្ខុទាំងនោះរមែងលះបង់នូវនីវរណៈទាំង ៥ នេះឯង ។

(៧៦) ម្នាលអាវុសោ មហានាម ភិក្ខុឯណា ជាអរហន្ត មានអាសវៈអស់ហើយ មានព្រហ្មចរិយៈនៅរួចហើយ មានសោឡសកិច្ចធ្វើស្រេចហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនបានសម្រេចហើយ មានកិលេសជាគ្រឿងប្រកបសត្វក្នុងភពអស់រលីងហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងច្បាស់ដោយប្រពៃ ភិក្ខុទាំងនោះ បានលះបង់នីវរណៈ ៥ ហើយបានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោតធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាពជាសភាវៈមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ ។ នីវរណៈ៥កើតឡើង ។ ភិក្ខុទាំងនោះបានលះបង់កាមច្ឆន្ទនីវរណៈ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាពជាសភាវៈមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ បានលះបង់ព្យាបាទនីវរណៈ ។ បេ ។

ថីនមិទ្ធនីវរណំ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចនីវរណំ វិចិកិច្ឆានីវរណំ បហីនំ ឧច្ឆិន្នមូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវង្កតំ អាយតឹ អនុប្បាទធម្មំ ។ យេ តេ អាវុសោ មហានាម ភិក្ខូ អរហន្តោ ខីណាសវា វុសិតវន្តោ កតករណីយា ឱហិតភារា អនុប្បត្តសទត្ថា បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនា សម្មទញ្ញា វិមុត្តា តេសំ បញ្ច នីវរណា បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវង្កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា ។

(៧៣) តទមិនាបេតំ អាវុសោ មហានាម បរិយាយេន វេទិតព្វំ យថា អញ្ញោវ សេក្ខោ វិហារោ អញ្ញោ តថាគតវិហារោ ។

(៧៤) ឯកមិទំ អាវុសោ មហានាម សមយំ ភគវា ឥច្ឆានង្គលេ វិហរតិ ឥច្ឆានង្គលវនសណ្ឌេ ។ តត្រ ខោ អាវុសោ(១) ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ មហានាម ឥតិ បទំ នត្ថិ ។

ថីនមិទ្ធនីវរណៈ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចនីវរណៈ បានលះបង់វិចិកិច្ឆានីវរណៈហើយ បានផ្តាច់ឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីទល់ដូចជាទីទល់ នៃដើមត្នោតធ្វើមិនឲ្យមានវិបាក ជាសភាវៈមិនកើតឡើងតទៅទៀត ឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោ មហានាម ពួកភិក្ខុឯណាជាអរហន្តមាន អាសវៈអស់ហើយ មានព្រហ្មចរិយៈនៅរួចហើយ មានសោឡសកិច្ចធ្វើ ស្រេចហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនបាន សម្រេចហើយ មានកិលេសជាគ្រឿងប្រកបក្នុងភពអស់រលីងហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងច្បាស់ដោយប្រពៃ ភិក្ខុទាំងនោះបាន លះបង់នីវរណៈទាំង ៥ នេះ បានផ្តាច់ឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើ ឲ្យនៅសល់តែទីទល់ ដូចជាទីទល់នៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានវិបាកជា សភាវៈមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ ។

(៧៣) ម្នាលអាវុសោ មហានាម អ្នកគប្បីដឹងនូវសេចក្តីនោះ ដោយបរិយាយនេះចុះ តាមទំនងថា សេក្ខវិហារដោយឡែក តថាគត-វិហារដោយឡែក ។

(៧៤) ម្នាលអាវុសោ មហានាម សម័យមួយ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងដងព្រៃឥច្ឆានង្គល ជិតដែនឥច្ឆានង្គល ។ ម្នាល អាវុសោ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា

ឥច្ឆាមហំ ភិក្ខវេ តេមាសំ បដិសល្លីយិតុំ នម្ហិ កេនចិ ឧបសង្កមិតព្វោ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេនាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ អាវុសោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បដិស្សុត្វា នាស្សុធ កោចិ ភគវន្តំ ឧបសង្កមតិ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេន ។

(៧៥) អថខោ អាវុសោ ភគវា តស្ស តេមាសស្ស អច្ចយេន បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ សចេ វោ ភិក្ខវេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវំ បុច្ឆេយ្យុំ កតមេនាវុសោ វិហារេន សមណោ គោតមោ វស្សាវាសំ ពហុលំ វិហាសីតិ ។ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ហេ ភិក្ខវេ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ ព្យាករេយ្យាថ អានាបានស្សតិសមាធិនា ខោ អាវុសោ ភគវា វស្សាវាសំ ពហុលំ វិហាសីតិ ។

(៧៦) ឥធាហំ ភិក្ខវេ សតោ អស្សសាមិ សតោ បស្សសាមិ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាមិ ទីឃំ វា បស្សសន្តោ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតប្រាថ្នាដើម្បីសម្ងំនៅក្នុងទីស្ងាត់អស់ ៣ ខែ កុំឲ្យភិក្ខុណាមួយចូលមកគាល់តថាគតឡើយ វៀរលែងតែភិក្ខុ ១ រូបអ្នកនាំទៅនូវចង្ហាន់បិណ្ឌបាត ។ ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដីកា ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ឥតមានភិក្ខុណាមួយ ហ៊ានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងទីនោះទេ វៀរលែងតែភិក្ខុ ១ រូប អ្នកនាំទៅនូវចង្ហាន់បិណ្ឌបាត ។

(៧៥) ម្នាលអាវុសោ លុះកន្លង ៣ ខែនោះទៅ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញចាកទីសម្ងំហើយ ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយសួរអ្នកទាំងឡាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រះសមណគោតមគង់នៅវស្សាច្រើនដោយវិហារធម៌ដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយសួរយ៉ាងនេះហើយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីដោះស្រាយចំពោះពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅវស្សាច្រើនដោយអានាបានស្សតិសមាធិ ។

(៧៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងទីនេះ តថាគតមានស្មារតីជាក់ ដកដង្ហើមចេញ មានស្មារតីជាក់ដកដង្ហើមចូល កាលដកដង្ហើមចេញវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញវែង កាលដកដង្ហើមចូលវែង

ឥមំ បស្សសិស្សាមីតិ បជានាមិ (ទិព្វាបេតព្វំ) ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ បជានាមិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ បជានាមិ ។

(៧៧) យញ្ហិ តំ ភិក្ខវេ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អរិយវិហារោ ឥតិបិ ព្រហ្មវិហារោ ឥតិបិ តថាគតវិហារោ ឥតិបិ អានាបានស្សតិសមាធិ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អរិយវិហារោ ឥតិបិ ព្រហ្មវិហារោ ឥតិបិ តថាគតវិហារោ ឥតិបិ ។ យេ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ សេក្ខា អប្បត្តមានសា អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ បត្ថយមានា វិហរន្តិ តេសំ អានាបានស្សតិសមាធិ ភាវិតោ ពហុលីកតោ អាសវានំ ខយាយ សំវត្តតិ ។

(៧៨) យេ ច ខោ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អរហន្តោ ខីណាសវា វុសិតវន្តោ កតករណីយា ឱហិតភារា អនុប្បត្តសទត្ថា បរិក្ខីណភវសំយោជនា

គឺធម៌ឲ្យផលថា ការឃើញដែលផ្តើមចូលវិញ (ប្រាថ្នាគតឲ្យលះដែលឲ្យកំស្កោរផងចុះ) ។ តថាគតដឹងច្បាស់ថា ការឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេស ទើបដកដង្ហើមចេញ ដឹងច្បាស់ថា ការឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេស ទើបដកដង្ហើមចូល ។

(៧៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលបើពោលឲ្យត្រូវគប្បីពោលនូវធម៌ឯណាថា អរិយវិហារដូច្នេះក្តី ថា ព្រហ្មវិហារដូច្នេះក្តី ថា តថាគតវិហារដូច្នេះក្តី បុគ្គលកាលបើពោលឲ្យត្រូវគប្បីពោលនូវអានា-បានស្សតិសមាធិនុះថា អរិយវិហារដូច្នេះក៏បាន ថា ព្រហ្មវិហារដូច្នេះក៏បាន ថា តថាគតវិហារដូច្នេះក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុឯណាជាសេក្ខៈ មិនទាន់បានសម្រេចអរហត្តផលនៅឡើយ កាលបើប្រាថ្នានូវព្រះនិព្វានជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ អានាបានស្សតិសមាធិដែលភិក្ខុទាំងនោះបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើន ។ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយបាន ។

(៧៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុឯណា ជាអរហន្តមានអាសវៈអស់ហើយ មានព្រហ្មចរិយធម៌នៅរួចហើយ មានសោឡសកិច្ចបានធ្វើស្រេចហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនបានសម្រេចហើយ មានកិលេសជាគ្រឿងប្រកបសត្វក្នុងភពអស់រលីងហើយ

សម្មាញាណំ វិមុត្តិ តេសំ អាគតាគតសោតាបត្តិសមាធិ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ទិដ្ឋេ ធម្មេ សុខវិហារាយ ចេវ សំវត្តតិ សតិសម្បជញ្ញាយ ច ។

(៤៩) យញ្ហិ តំ ភិក្ខវេ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អរិយវិហារោ ឥតិបិ ព្រហ្មវិហារោ ឥតិបិ តថាគតវិហារោ ឥតិបិ អាគតាគតសោតាបត្តិសមាធិ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អរិយវិហារោ ឥតិបិ ព្រហ្មវិហារោ ឥតិបិ តថាគតវិហារោ ឥតិបីតិ ។

(៥០) ឥមិនា ខោ ឯតំ អាវុសោ មហានាម បរិយាយេន វេទិតព្វំ យថា អញ្ញោ ច សេក្ខវិហារោ អញ្ញោ តថាគតវិហារោតិ ។

(៥១) សាវត្ថិយំ ។ អថ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អត្ថិ នុ ខោ ភន្តេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ

មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងច្បាស់ដោយប្រពៃ កិច្ចទាំងនោះ បានចំរើនបានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ នូវគតាគតសោតាបត្តិសមាធិហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ដើម្បីសេចក្តីរលឹកនឹងសេចក្តីដឹងច្បាស់ផង ។

(៤៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលបើពោលឲ្យត្រូវគប្បីពោលនូវធម៌ឯណាថា អរិយវិហារដូច្នេះក្តី ថា ព្រហ្មវិហារដូច្នេះក្តី ថា តថាគតវិហារដូច្នេះក្តី បុគ្គលកាលបើពោលឲ្យត្រូវគប្បី ពោលនូវគតាគតសោតាបត្តិសមាធិនុះថា អរិយវិហារដូច្នេះក៏បាន ថា ព្រហ្មវិហារដូច្នេះក៏បាន ថា តថាគតវិហារដូច្នេះក៏បាន ។

(៥០) ម្នាលអាវុសោ មហានាម អ្នកគប្បីដឹងនូវសេចក្តីនុះ ដោយបរិយាយនេះចុះ តាមទំនងថា សេក្ខវិហារដោយឡែក តថាគតវិហារដោយឡែក ។

(៥១) ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ គង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ ១ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌ ៤ ឲ្យពេញ

ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តីតិ ។ អត្ថិ ខោ អានន្ទ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តីតិ ។

[៨៦] កតមោ បន ភន្តេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តីតិ ។ អានាបានស្សតិសមាធិ ខោ អានន្ទ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ពហុលីកតា វិជ្ជាវិមុត្តិំ បរិបូរេន្តិ ។

ធម៌ ៤ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយរមែងញុំាងធម៌ ៧ ឲ្យពេញ ធម៌ ៧ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងញុំាងធម៌ ២ ឲ្យពេញបានដែរ ។ ម្នាលអានន្ទ ធម៌ ១ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងញុំាងធម៌ ៤ ឲ្យពេញ ធម៌ ៤ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងញុំាងធម៌ ៧ ឲ្យពេញ ធម៌ ៧ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងញុំាងធម៌ ២ ឲ្យពេញបានដែរ ។

(៨៦) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះធម៌១ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយៗហើយ រមែងញុំាងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយៗហើយ រមែងញុំាងធម៌៧ឲ្យពេញ ធម៌៧ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយៗហើយ រមែងញុំាងធម៌២ឲ្យពេញបាន តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលអានន្ទ ធម៌១គឺអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយៗហើយ រមែងញុំាងសតិប្បដ្ឋាន៤ឲ្យពេញ សតិប្បដ្ឋាន៤ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយៗហើយ រមែងញុំាងពោជ្ឈង្គ៧ ឲ្យពេញ ពោជ្ឈង្គ៧ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យរឿយៗហើយ រមែងញុំាងវិជ្ជានិងវិមុត្តិឲ្យពេញបាន ។

(៨៣) កថំ ភាវិតោ ច អានន្ទ អានាបានស្សតិសមាធិ កថំ ពហុលីកតោ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេតិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោវ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ ទីឃំ វា បស្សសន្តោ ទីឃំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ (វិត្ថារេតព្វំ) បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ ទីឃំ វា បស្សសន្តោ ទីឃំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ ។ រស្សំ វា ។បេ។ បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ កាយេ កាយានុបស្សី អានន្ទ ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ វិហរតិ

(៨៣) ម្នាលអានន្ទ ចុះអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនដូចម្ដេច ធ្វើឲ្យច្រើនហើយដូចម្ដេច រមែងញុំាងសតិប្បដ្ឋានទាំង ៤ ឲ្យពេញបាន ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទៅកាន់ព្រៃក្ដី ទៅទៀបគល់ឈើក្ដី ទៅកាន់ផ្ទះស្ងាត់ក្ដី អង្គុយពែនភ្នែនតម្រង់កាយឲ្យត្រង់ ប្រុងស្មារតីឆ្ពោះទៅរកកម្មដ្ឋាន ។ ភិក្ខុនោះមានស្មារតីតាំងមាំ ដកដង្ហើមចេញ មានស្មារតីតាំងមាំ ដកដង្ហើមចូល កាលដកដង្ហើមចេញវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញវែង កាលដកដង្ហើមចូលវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចូលវែង (បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្ដារផងចុះ) ។ ភិក្ខុនោះសិក្សាថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងរលាស់ចោលនូវកិលេស ដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងរលាស់ចោលនូវកិលេស ដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ សម័យណា ភិក្ខុកាលដកដង្ហើមចេញវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចេញវែង កាលដកដង្ហើមចូលវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្ហើមចូលវែង ។ កាលដកដង្ហើមចេញខ្លី ។ល។ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញនឹងរម្ងាប់នូវកាយសង្ខារគឺដកដង្ហើមចេញ ទើបដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងរម្ងាប់នូវកាយសង្ខារ គឺដកដង្ហើមចូល ទើបដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ សម័យនោះ ភិក្ខុឈ្មោះថា ពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ

អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ កាយញ្ញតរាហំ អានន្ទ ឯតំ វទាមិ យទិទំ អស្សាសបស្សាសំ ។ តស្មាតិហានន្ទ កាយេ កាយានុបស្សី ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។

(៨៦) យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ បីតិប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ សុខប្បដិសំវេទី ។ បេ ។ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី ។ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ វេទនាសុ វេទនានុបស្សី អានន្ទ ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ វេទនាញ្ញតរាហំ អានន្ទ ឯតំ វទាមិ យទិទំ

មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ។ សេចក្តីនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ (ព្រោះ)តថាគតពោលនូវកាយ(១)ណាមួយនុ៎ះ ថាបានដល់ខ្យល់ដកដង្ហើមចេញ និងដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ។

[៨៦] ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវបីតិ ដកដង្ហើមចេញ ។ ដឹងច្បាស់នូវសុខ ។ ដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ ។ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញនឹងរម្ងាប់នូវចិត្តសង្ខារ ដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងរម្ងាប់នូវចិត្តសង្ខារ ដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវវេទនាក្នុងវេទនា មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ។ សេចក្តីនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ (ព្រោះ)តថាគតពោលនូវវេទនាណាមួយនុ៎ះ

---

១. កាយ ៤ យ៉ាងគឺ បឋវីកាយ ១ អាបោកាយ ១ តេជោកាយ ១ វាយោកាយ ១ ក្នុងទីនេះ សំដៅយកវាយោកាយ (អដ្ឋកថា) ។

អស្សាសបស្សាសានំ សាធុកំ មនសិការំ ។ តស្មាតិហានន្ទ វេទនាសុ វេទនានុបស្សី ភិក្ខុ តស្មិំ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។

(៨៨) យស្មិំ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ ចិត្តប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ អភិប្បមោទយំ ចិត្តំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ សមាទហំ ចិត្តំ ។ វិមោចយំ ចិត្តំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ វិមោចយំ ចិត្តំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ចិត្តេ ចិត្តានុបស្សី អានន្ទ ភិក្ខុ តស្មិំ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ នាហំ អានន្ទ មុដ្ឋស្សតិស្ស អសម្បជានស្ស អានាបានស្សតិសមាធិភាវនំ វទាមិ ។

ជាចុងផលការយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃ នូវខ្យល់ដកដង្ហើមចេញ និងខ្យល់ដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាឃើញនូវវេទនាក្នុងវេទនា មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ។

(៨៨) ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្ត ដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្ត ដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ ដកដង្ហើមចេញ ។ នឹងដំកល់ចិត្តឲ្យស្មើក្នុងអារម្មណ៍ ។ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងដោះចិត្តឲ្យរួចស្រឡះ (ចាកនីវរណធម៌ជាដើម) ដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងដោះចិត្តឲ្យរួចស្រឡះ (ចាកនីវរណធម៌ជាដើម) ដកដង្ហើមចូល ម្នាលអានន្ទ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវចិត្តក្នុងចិត្ត មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ។ សេចក្ដីនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ (ព្រោះ) តថាគតមិនពោលចំពោះការចំរើននូវអានាបានស្សតិសមាធិ របស់បុគ្គលភ្លេចស្មារតី មិនដឹងខ្លួនទេ

តស្មាតិហានន្ទ ចិត្តេ ចិត្តានុបស្សី ភិក្ខុ តស្មិំ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។

(៨៦) យស្មិំ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ អនិច្ចានុបស្សី ។ បេ ។ វិរាគានុបស្សី ។ និរោធានុបស្សី ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី អានន្ទ ភិក្ខុ តស្មិំ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ សោ យំ ហោតិ អភិជ្ឈាទោមនស្សានំ បហានំ តំ បញ្ញាយ ទិស្វា សាធុកំ អជ្ឈុបេក្ខិតា ហោតិ ។ តស្មាតិហានន្ទ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី ភិក្ខុ តស្មិំ សមយេ វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។

ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម័យនោះ ឈ្មោះ ថាភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានពិចារណាឃើញនូវចិត្តក្នុងចិត្ត មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ។

(៨៦) ម្នាលអានន្ទ សម័យណា ភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនទៀង ។ បេ ។ ពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងប្រាសចាកតម្រេក ។ ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីរលត់ ។ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេស ដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេស ដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ។ ភិក្ខុនោះជាអ្នកសំឡឹងដោយប្រពៃ ព្រោះបានឃើញនូវការលះបង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សនោះដោយបញ្ញា ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនេះបានជាសម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានពិចារណាឃើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ។

[៨៧] ឯវំ ភាវិតោ ខោ អានន្ទ អានាបានស្សតិសមាធិ ឯវំ ពហុលីកតោ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេតិ ។

[៨៨] កថំ ភាវិតា ចានន្ទ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា កថំ ពហុលីកតា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ ។ យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ ឧបដ្ឋិតស្ស តស្មឹ សមយេ សតិ ហោតិ អសម្មុដ្ឋា ។ យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុនោ ឧបដ្ឋិតា សតិ ហោតិ អសម្មុដ្ឋា សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ អារទ្ធោ ហោតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គំ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ភាវេតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ ភាវនាបារិបូរឹ គច្ឆតិ ។ សោ តថា សតោ វិហរន្តោ តំ ធម្មំ បញ្ញាយ បវិចិនតិ បវិចរតិ បរិវីមំសមាបជ្ជតិ ។

[៨៩] យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ តថា សតោ វិហរន្តោ តំ ធម្មំ បញ្ញាយ បវិចិនតិ បវិចរតិ បរិវីមំសមាបជ្ជតិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ

[៨៧] ម្នាលអានន្ទ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ យ៉ាងនេះហើយ រមែងញុំាងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ឲ្យពេញបាន ។

[៨៨] ម្នាលអានន្ទ ចុះសតិប្បដ្ឋាន ៤ ដែលបុគ្គលបានចំរើនដូចម្តេច បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ដូចម្តេច ទើបញុំាងពោជ្ឈង្គទាំង ៧ ឲ្យពេញបាន ។ ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុបានពិចារណាឃើញរឿយ ៗ នូវកាយក្នុងកាយ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុមានស្មារតីតាំងនៅខ្ជាប់ មិនភ្លាំងភ្លេច ។ ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុមានស្មារតីតាំងនៅខ្ជាប់ មិនភ្លាំងភ្លេច សម័យនោះ សតិសម្ពោជ្ឈង្គ (អង្គនៃប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងគឺស្មារតី) ឈ្មោះថា ភិក្ខុបានប្រារព្ធហើយ សម័យនោះឈ្មោះថា ភិក្ខុចំរើននូវសតិសម្ពោជ្ឈង្គ សម័យនោះ ឈ្មោះថា សតិសម្ពោជ្ឈង្គបានដល់នូវការពេញ ដោយការចំរើនរបស់ភិក្ខុ ។ កាលបើភិក្ខុនោះ មានស្មារតីដូច្នោះ ក៏ស្រាវជ្រាវរកពិចារណានូវធម៌នោះ ដោយបញ្ញា ។

[៨៩] ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុមានស្មារតីដូច្នោះបាន ស្រាវជ្រាវរកពិចារណានូវធម៌នោះដោយបញ្ញា សម័យនោះ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ (អង្គនៃប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងគឺសេចក្តីត្រិះរិះធម៌)

តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ អារទ្ធោ ហោតិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គំ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ភាវេតិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ ភាវនាបារិបូរឹ គច្ឆតិ ។ តស្ស តំ ធម្មំ បញ្ញាយ បវិចិនតោ បវិចរតោ បរិវីមំសមាបជ្ជតោ អារទ្ធំ ហោតិ វិរិយំ អសល្លីនំ ។

[៩០] យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុនោ តំ ធម្មំ បញ្ញាយ បវិចិនតោ បវិចរតោ បរិវីមំសមាបជ្ជតោ អារទ្ធំ ហោតិ វិរិយំ អសល្លីនំ វិរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ អារទ្ធោ ហោតិ វិរិយសម្ពោជ្ឈង្គំ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ភាវេតិ វិរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ ភាវនាបារិបូរឹ គច្ឆតិ ។ អារទ្ធវិរិយស្ស ឧប្បជ្ជតិ បីតិ និរាមិសា ។

[៩១] យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុនោ អារទ្ធវិរិយស្ស ឧប្បជ្ជតិ បីតិ និរាមិសា បីតិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ អារទ្ធោ ហោតិ

ឈ្មោះថា ភិក្ខុបានប្រារព្ធហើយ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុចំរើននូវធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ បានដល់នូវការពេញដោយការចំរើនរបស់ភិក្ខុ ។ កាលបើភិក្ខុនោះ ស្រាវជ្រាវរើកពិចារណានូវធម៌នោះដោយបញ្ញា សេចក្តីព្យាយាមមិនធូរថយ ឈ្មោះថា ភិក្ខុនោះបានប្រារព្ធហើយ ។

(៩០) ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ដែលភិក្ខុស្រាវជ្រាវរើកពិចារណានូវធម៌នោះដោយបញ្ញា សេចក្តីព្យាយាមមិនធូរថយ ឈ្មោះថា ភិក្ខុបានប្រារព្ធហើយ សម័យនោះ វិរិយសម្ពោជ្ឈង្គ (អង្គនៃប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងគឺសេចក្តីព្យាយាម) ឈ្មោះថា ភិក្ខុនោះបានប្រារព្ធហើយ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុបានចំរើននូវវិរិយសម្ពោជ្ឈង្គ សម័យនោះ ឈ្មោះថា វិរិយសម្ពោជ្ឈង្គ ដល់នូវការពេញដោយការចំរើនរបស់ភិក្ខុ ។ កាលបើភិក្ខុមានសេចក្តីព្យាយាមប្រារព្ធហើយ បីតិប្រាសចាកអាមិសគឺកិលេសក៏កើតឡើង ។

(៩១) ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុមានសេចក្តីព្យាយាមប្រារព្ធហើយ បីតិប្រាសចាកអាមិសក៏កើតឡើង សម័យនោះ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គ (អង្គនៃប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងគឺបីតិ) ឈ្មោះថា ភិក្ខុបានប្រារព្ធហើយ

បីតិសម្ពោជ្ឈង្គំ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ភាវេតិ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ ភាវនាបារិបូរឹ គច្ឆតិ ។ បីតិមនស្ស កាយោបិ បស្សម្ភតិ ចិត្តម្បិ បស្សម្ភតិ ។

[៩២] យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុនោ បីតិមនស្ស កាយោបិ បស្សម្ភតិ ចិត្តម្បិ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ អារទ្ធោ ហោតិ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គំ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ភាវេតិ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ ភាវនាបារិបូរឹ គច្ឆតិ ។ បស្សទ្ធកាយស្ស សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។

(៩៣) យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុនោ បស្សទ្ធកាយស្ស សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ អារទ្ធោ ហោតិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គំ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ភាវេតិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ ភាវនាបារិបូរឹ គច្ឆតិ ។ សោ តថា សមាហិតំ ចិត្តំ សាធុកំ អជ្ឈុបេក្ខិតា ហោតិ ។

សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុចំរើននូវបីតិសម្ពោជ្ឈង្គ សម័យនោះ ឈ្មោះថា បីតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដល់នូវការពេញដោយការចំរើនរបស់ភិក្ខុ ។ កាលបើភិក្ខុមានចិត្តត្រេកអរហើយ កាយក៏ស្ងប់ ចិត្តក៏ស្ងប់ ។

(៩២) ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយក៏ស្ងប់ ចិត្តក៏ស្ងប់ សម័យនោះ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គ (អង្គនៃប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងគឺសេចក្ដីស្ងប់) ឈ្មោះថា ភិក្ខុប្រារព្ធហើយ សម័យនោះ ឈ្មោះថា បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គដល់នូវការពេញដោយការចំរើនរបស់ភិក្ខុ ។ កាលបើភិក្ខុមានកាយស្ងប់ដល់នូវសេចក្ដីសុខហើយ ចិត្តក៏ដម្កល់ខ្ជាប់ ។

(៩៣) ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុមានកាយស្ងប់ដល់នូវសេចក្ដីសុខហើយ ចិត្តក៏ដម្កល់មាំ សម័យនោះ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គ (អង្គនៃប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងគឺការដម្កល់ចិត្តមាំ) ឈ្មោះថា ភិក្ខុបានប្រារព្ធហើយ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុចំរើននូវសមាធិសម្ពោជ្ឈង្គ សម័យនោះ ឈ្មោះថា សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គដល់នូវការពេញដោយការចំរើនរបស់ភិក្ខុ ។ ភិក្ខុនោះ ជាអ្នកសំឡឹង ដោយប្រពៃនូវចិត្តដែលដម្កល់មាំដូច្នោះ ។

ទុតិយវគ្គោ ទុតិយោ

(៤៤) យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ តថា សមាហិតំ ចិត្តំ សាធុកំ អជ្ឈុបេក្ខិតា ហោតិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ អារទ្ធោ ហោតិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គំ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ភាវេតិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ ភាវនាបារិបូរឹ គច្ឆតិ ។

(៤៥) យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ វេទនាសុ ចិត្តេ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ ឧបដ្ឋិតស្ស តស្មឹ សមយេ សតិ ហោតិ អសម្មុដ្ឋា ។

(៤៦) យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុនោ ឧបដ្ឋិតា សតិ ហោតិ អសម្មុដ្ឋា សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ អារទ្ធោ ហោតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គំ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ភាវេតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ ភាវនាបារិបូរឹ គច្ឆតិ ។ (យថា បឋមំ សតិបដ្ឋានំ ឯវំ វិត្ថារេតព្វំ) ។ សោ តថា សមាហិតំ ចិត្តំ សាធុកំ អជ្ឈុបេក្ខិតា ហោតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

(៤៤) ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុជាអ្នកសំឡឹងដោយប្រពៃ នូវចិត្តដែលដម្កល់មាំយ៉ាងនោះ សម័យនោះ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ (អង្គនៃប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងគឺសេចក្តីព្រងើយកន្តើយ) ឈ្មោះថា ភិក្ខុបានប្រារព្ធហើយ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុចំរើននូវឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ដល់នូវការពេញដោយការចំរើនរបស់ភិក្ខុ ។

(៤៥) ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវវេទនាក្នុងវេទនាទាំងឡាយ នូវចិត្តក្នុងចិត្ត នូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ សម័យនោះឈ្មោះថា ភិក្ខុមានស្មារតីដម្កល់មាំមិនបានភ្លេចភ្លាំងឡើយ ។

(៤៦) ម្នាលអានន្ទ សម័យឯណា ភិក្ខុមានស្មារតីដម្កល់មាំ មិនភ្លេចភ្លាំង សម័យនោះ សតិសម្ពោជ្ឈង្គ ឈ្មោះថា ភិក្ខុបានប្រារព្ធហើយ សម័យនោះឈ្មោះថា ភិក្ខុចំរើននូវសតិសម្ពោជ្ឈង្គ សម័យនោះឈ្មោះថា សតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដល់នូវការពេញដោយការចំរើនរបស់ភិក្ខុ ។ (សតិប្បដ្ឋានមុនយ៉ាងណា បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្តារយ៉ាងនោះផងចុះ) ។ ភិក្ខុនោះ ជាអ្នកសំឡឹង ដោយប្រពៃនូវចិត្តដែលដម្កល់មាំយ៉ាងនោះ ។

(៤៧) យស្មឹ សមយេ អានន្ទ ភិក្ខុ តថា សមាហិតំ ចិត្តំ សាធុកំ អជ្ឈុបេក្ខិតា ហោតិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ អារទ្ធោ ហោតិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គំ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ភាវេតិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គោ តស្មឹ សមយេ ភិក្ខុនោ ភាវនាបារិបូរឹ គច្ឆតិ ។

(៤៨) ឯវំ ភាវិតា ខោ អានន្ទ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា ឯវំ ពហុលីកតា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ ។

(៤៩) កថំ ភាវិតា ចានន្ទ សត្ត ពោជ្ឈង្គា កថំ ពហុលីកតា វិជ្ជាវិមុត្តឹ បរិបូរេន្តិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សតិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ ធម្មវិចយវីរិយបីតិបស្សទ្ធិសមាធិឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ ឯវំ ភាវិតា ខោ អានន្ទ សត្ត ពោជ្ឈង្គា ឯវំ ពហុលីកតា វិជ្ជាវិមុត្តឹ បរិបូរេន្តីតិ ។

(៤៧) ម្នាលអានន្ទ សម័យណា ភិក្ខុជាអ្នកសំឡឹងដោយប្រពៃ ចំពោះចិត្តដែលតម្កល់មាំដូច្នោះ សម័យនោះ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ឈ្មោះថា ភិក្ខុបានប្រារព្ធហើយ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ភិក្ខុចំរើននូវឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ សម័យនោះ ឈ្មោះថា ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ដល់នូវការពេញដោយការចំរើនរបស់ភិក្ខុ ។

(៤៨) ម្នាលអានន្ទ សតិប្បដ្ឋាន ៤ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើឲ្យរឿយៗ យ៉ាងនេះហើយ រមែងញុំាងពោជ្ឈង្គទាំង ៧ ប្រការ ឲ្យពេញបាន ។

(៤៩) ម្នាលអានន្ទ ចុះពោជ្ឈង្គទាំង ៧ បុគ្គលចំរើនដូចម្តេច ធ្វើឲ្យរឿយៗដូចម្តេច ទើបញុំាងវិជ្ជានិងវិមុត្តិឲ្យពេញបាន ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើននូវសតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលអាស្រ័យនូវសេចក្តីស្ងាត់ អាស្រ័យនូវការប្រាសចាកតម្រេក អាស្រ័យនូវសេចក្តីរលត់ បង្អោនទៅដើម្បីលះបង់នូវកិលេស ។ ចំរើននូវធម្មវិចយៈ វីរិយៈ បីតិ បស្សទ្ធិ សមាធិនិងឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងាត់ អាស្រ័យការប្រាសចាកតម្រេក អាស្រ័យសេចក្តីរលត់ បង្អោនទៅដើម្បីលះបង់កិលេស ។ ម្នាលអានន្ទ ពោជ្ឈង្គទាំង ៧ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើឲ្យរឿយៗ យ៉ាងនេះហើយ រមែងញុំាងវិជ្ជានិងវិមុត្តិឲ្យពេញបាន ។

ទុតិយវគ្គោ ទុតិយោ

(១០០) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ភគវា ឯតទវោច អត្ថិ នុ ខោ អានន្ទ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តីតិ ។ ភគវំមូលកា នោ ភន្តេ ធម្មា ។បេ។ អត្ថានន្ទ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តិ ។

(១០១) កតមោ ចានន្ទ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

(១០០) គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរដូច្នេះថា ម្នាលអានន្ទ ធម៌១ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៧ឲ្យពេញ ធម៌៧ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌២ឲ្យពេញបានដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងឡាយរបស់យើងខ្ញុំ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាមូល ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ ធម៌១ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៧ឲ្យពេញ ធម៌៧ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌២ឲ្យពេញបានដែរ ។

(១០១) ម្នាលអានន្ទ ចុះធម៌១ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៧ឲ្យពេញ ធម៌៧ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌២ឲ្យពេញបានតើដូចម្តេច ។

អានាបានស្សតិសមាធិ អានន្ទ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ពហុលីកតា វិជ្ជាវិមុត្តឹ បរិបូរេន្តិ ។

(១០២) កថំ ភាវិតោ ចានន្ទ អានាបានស្សតិសមាធិ កថំ ពហុលីកតោ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេតិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា ។ បេ ។ ឯវំ ភាវិតា ខោ អានន្ទ សត្ត ពោជ្ឈង្គា ឯវំ ពហុលីកតា វិជ្ជាវិមុត្តឹ បរិបូរេន្តិ(១) ។

(១០៣) អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខូ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អត្ថិ នុ ខោ ភន្តេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ

១ ម. ឥតោ បរំ យថា បុរិមសុត្តន្តេ ឯវំ វិត្ថារេតព្ពំ ឥតិ បាឋោ ហោតិ ។

ម្នាលអានន្ទ ធម៌១ គឺអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញុំាងសតិប្បដ្ឋាន៤ ឲ្យពេញ សតិប្បដ្ឋាន៤ ដែលបុគ្គលបានចំរើនបានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញុំាងពោជ្ឈង្គទាំង៧ ឲ្យពេញ ពោជ្ឈង្គ៧ដែលបុគ្គលបានចំរើនបានធ្វើឲ្យច្រើន ៗ ហើយ រមែងញុំាងវិជ្ជានិងវិមុត្តិឲ្យពេញបាន ។

(១០២) ម្នាលអានន្ទ ចុះអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនដូចម្តេច បានធ្វើឲ្យច្រើនដូចម្តេច ទើបញុំាងសតិប្បដ្ឋានទាំង៤ឲ្យពេញបាន ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពោជ្ឈង្គទាំង៧ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះហើយ រមែងញុំាងវិជ្ជានិងវិមុត្តិឲ្យពេញបាន ។

(១០៣) គ្រានោះ ភិក្ខុច្រើនរូប ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌១ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញុំាងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើន ៗ ហើយ រមែងញុំាងធម៌៧ឲ្យពេញ

ទុតិយភាគ ទុតិយោ

សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តិ ។ អត្ថិ ខោ ភិក្ខវេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តិ ។

(១០៥) កតមោ ច ភន្តេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តិ ។ អានាបានស្សតិសមាធិ ខោ ភិក្ខវេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ពហុលីកតា វិជ្ជាវិមុត្តឹ បរិបូរេន្តិ ។ យថា បុរិមយំ វេយ្យាករណំ ឯវំ វិត្ថារេតព្វំ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ធម៌៧ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌២ឲ្យពេញ មានដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌១ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៧ឲ្យពេញ ធម៌៧ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌២ឲ្យពេញ មានដែរ ។

(១០៥) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះធម៌១ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ ដែលបុគ្គលបានចំរើនបានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៧ឲ្យពេញ ធម៌៧ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌២ ឲ្យពេញ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌១ គឺអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងសតិប្បដ្ឋាន៤ឲ្យពេញ សតិប្បដ្ឋាន៤ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងពោជ្ឈង្គ៧ឲ្យពេញ ពោជ្ឈង្គ៧ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងវិជ្ជានិងវិមុត្តិឲ្យពេញ ។

(វេយ្យាករណ៍ដែលបានពោលហើយយ៉ាងណា បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្ដារយ៉ាងនោះដែរចុះ) ។

[១០៥] អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខូ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវា ឯតទវោច អត្ថិ នុ ខោ ភិក្ខវេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តីតិ ។ ភគវំមូលកា នោ ភន្តេ ធម្មា ។ បេ ។ ភគវតោ សុត្វា ភិក្ខូ ធារេស្សន្តីតិ ។ អត្ថិ ភិក្ខវេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តិ ។

[១០៦] កតមោ ច ភិក្ខវេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ ធម្មេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា ទ្វេ ធម្មេ បរិបូរេន្តិ ។

(១០៥) គ្រានោះ ភិក្ខុច្រើនរូប ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌១ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយរមែងញ៉ាំងធម៌៧ឲ្យពេញ ធម៌៧ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌២ឲ្យពេញមានដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងឡាយរបស់យើងខ្ញុំ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាមូល ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ នឹងចងចាំទុក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌១ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៧ឲ្យពេញ ធម៌៧ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌២ឲ្យពេញមានដែរ ។

(១០៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌១ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៤ឲ្យពេញ ធម៌៤ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌៧ឲ្យពេញ ធម៌៧ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌២ឲ្យពេញ តើដូចម្តេច ។

ទុតិយវគ្គោ ទុតិយោ

អានាបានស្សតិសមាធិ ភិក្ខវេ ឯកធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេតិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា ភាវិតា ពហុលីកតា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ពហុលីកតា វិជ្ជាវិមុត្តឹ បរិបូរេន្តិ ។បេ។ (យថា ទុតិយំ វេយ្យាករណំ តថា ភិក្ខូនំ កាតព្វំ) ។បេ។

[១០៧] អានាបានស្សតិសមាធិ ភិក្ខវេ ភាវិតោ ពហុលីកតោ សញ្ញោជនានំ បហានាយ សំវត្តតិ ។

[១០៨] កថំ ភាវិតោ ច ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ កថំ ពហុលីកតោ សញ្ញោជនានំ បហានាយ សំវត្តតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា ។បេ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ឯវំ ភាវិតោ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ

ទុតិយវគ្គទី ២

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌មួយគឺអានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញុំាងសតិប្បដ្ឋាន៤ឲ្យពេញ សតិប្បដ្ឋាន៤ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញុំាងពោជ្ឈង្គ៧ ឲ្យពេញ ពោជ្ឈង្គ៧ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញុំាងវិជ្ជានិងវិមុត្តិឲ្យពេញបាន ។បេ។

(វេយ្យាករណ៍ទី២យ៉ាងណា បណ្ឌិតគប្បីធ្វើដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនោះដែរ) ។បេ។

(១០៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវសញ្ញោជនៈបាន ។

(១០៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអានាបានស្សតិសមាធិដែលបុគ្គលបានចំរើនដូចម្តេច បានធ្វើឲ្យច្រើនដូចម្តេច ទើបប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់សញ្ញោជនៈបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទៅកាន់ព្រៃក្តី ។បេ។ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេសដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេសដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះ

ឯវំ ពហុលីកតោ សញ្ញោជនប្បហានាយ សំវត្តតីតិ ។ បេ ។

[១០៩] អានាបានស្សតិសមាធិ ភិក្ខវេ ភាវិតោ ពហុលីកតោ អនុសយសមុគ្ឃាតាយ សំវត្តតិ ។ (វិត្ថារេតព្វំ) ។ ឯវំ ភាវិតោ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ ឯវំ ពហុលីកតោ អនុសយសមុគ្ឃាតាយ សំវត្តតីតិ ។

[១១០] អានាបានស្សតិសមាធិ ភិក្ខវេ ភាវិតោ ពហុលីកតោ អទ្ធានបរិញ្ញាយ សំវត្តតិ ។ (វិត្ថារោ) ។ ឯវំ ភាវិតោ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ ឯវំ ពហុលីកតោ អទ្ធានបរិញ្ញាយ សំវត្តតីតិ ។

បានធ្វើឲ្យច្រើនៗយ៉ាងនេះហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវសញ្ញោជនៈបាន ។ បេ ។

[១០៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនៗហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីដកចោលនូវអនុសយកិលេសបាន ។ (បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្តារផងចុះ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើឲ្យច្រើនៗយ៉ាងនេះហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីដកចោលនូវអនុសយកិលេសបាន ។

[១១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនៗហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវផ្លូវឆ្ងាយគឺសង្សារបាន ។ (សេចក្តីពិស្តារ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើឲ្យច្រើនៗយ៉ាងនេះហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវផ្លូវឆ្ងាយគឺសង្សារបាន ។

ទុតិយវគ្គោ ទសមោ

[១១១] អានាបានស្សតិសមាធិ ភិក្ខវេ ភាវិតោ ពហុលីកតោ អាសវានំ ខយាយ សំវត្តតីតិ ។ (វិត្ថារេតព្វំ) ។ ឯវំ ភាវិតោ ខោ ភិក្ខវេ អានាបានស្សតិសមាធិ ឯវំ ពហុលីកតោ អាសវានំ ខយាយ សំវត្តតីតិ ។

ទុតិយោ វគ្គោ ។

តស្សុទ្ទានំ

ឥច្ឆានង្គលំ សង្កាតិយំ អានន្ទេ អបរេ ទុវេ

ភិក្ខូហិ ទ្វេ វុត្តា សញ្ញោជនំ អនុសយំ

អទ្ធានំ អាសវក្ខយាតិ ។

អានាបានសំយុត្តំ និដ្ឋិតំ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

(១១១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើន ។ ហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយបាន ។ (សេចក្តីពិស្តារ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយបាន ។

ចប់ វគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃវគ្គ ទី ២ នោះ គឺ:

និយាយអំពីព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងដងព្រៃឥច្ឆានង្គល ១ អំពីព្រះលោមសកង្គិយៈដ៏មានអាយុ ១ អំពីព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មាន ពីរលើក អំពីភិក្ខុច្រើនរូបមានពីរលើក អំពីចំរើនអានាបានស្សតិសមាធិ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះសញ្ញោជនៈ ១ ដើម្បីដកនូវអនុសយក្កិលេស ១ ដើម្បីកំណត់ដឹងនូវផ្លូវឆ្ងាយគឺសង្សារ ១ ដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈ ១ ។

ចប់ អានាបានសំយុត្ត ។

សោតាបត្តិសំយុត្តំ

វេឡុទ្វារវគ្គោ បឋមោ

(១០២) សាវត្ថិយំ ។ តត្រ ខោ ភគវា ឯតទវោច កិញ្ចាបិ ភិក្ខវេ រាជា ចក្កវត្តី ចតុន្នំ ទីបានំ ឥស្សរិយាធិបច្ចំ រជ្ជំ ការេត្វា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ទេវានំ តាវតិំសានំ សហព្យតំ ។ សោ តត្ថ នន្ទនេ វនេ អច្ឆរាសង្ឃបរិវុតោ ទិព្វេហិ បញ្ចហិ កាមគុណេហិ សមប្បិតោ សមង្គីភូតោ បរិចារេតិ ។ សោ ចតូហិ ធម្មេហិ អសមន្នាគតោ ។ អថខោ សោ អបរិមុត្តោ ច និរយា អបរិមុត្តោ ច តិរច្ឆានយោនិយា អបរិមុត្តោ ច បេត្តិវិសយា អបរិមុត្តោ ច អបាយទុគ្គតិវិនិបាតា ។

(១០៣) កិញ្ចាបិ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ បិណ្ឌិយាលោបេន យាបេតិ នន្តកានិ ច(១) ធារេតិ ។

(១) ម. អន្តកានិ ច ។

សោតាបត្តិសំយុត្ត

វេឡុទ្វារវគ្គ ទី ១

(១០២) នៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថ្លែងថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពិតមែនតែស្តេចចក្រពត្តិ សោយរាជសម្បត្តិ មានឥស្សរភាពជាឥស្សរៈ ជាធំជាងទ្វីបទាំង ៤ លុះបែកធ្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ ហើយទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ជាមួយនឹងពួកទេវតាក្នុងស្ថានតាវត្តិង្ស ។ ទេវបុត្រនោះ មានពួកស្រីអប្សរចោមរោមក្នុងនន្ទនវ័ន ក្នុងស្ថានតាវត្តិង្សនោះ ទ្រង់ឆ្អែតស្កប់ស្កល់មូលមិត្តដោយកាមគុណទាំង ៥ ជាទិព្វ ។ ប៉ុន្តែទេវបុត្រនោះមិនបានប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង ។ ទេវបុត្រនោះក៏គង់មិនរួចស្រឡះចាកនរក មិនរួចស្រឡះចាកកំណើតតិរច្ឆាន មិនរួចស្រឡះចាកប្រេតវិស័យ មិនរួចស្រឡះចាកអបាយទុគ្គតិវិនិបាតឡើយ ។

(១០៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែអរិយសាវក ហើយនឹងញាំងអត្តភាព ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយភោជនជាដុំៗដែលបានមក ដោយកម្លាំងកែងជើង ប្រើប្រាស់នូវសំពត់ត្បាញជាយក៏ពិតមែនហើយ ។

វត្ថុវត្ត យមេ

សោ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ។ អបរោ សោ បរិសុទ្ធោ ច សីលេហិ បរិសុទ្ធោ ច ឥន្ទ្រិយេហិ បរិសុទ្ធោ ច ទិដ្ឋិយា បរិសុទ្ធោ ច អធាយកុត្តនិទ្ទិដ្ឋោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ សន្ទិដ្ឋិកោ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ

វត្ថុវត្ត ទី ២

តែជាអរិយសាវកនោះប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង ។ ទើបអរិយសាវកនោះ រួចស្រឡះចាកនរក រួចស្រឡះចាកកំណើតតិរច្ឆាន រួចស្រឡះចាកប្រេតវិស័យ រួចស្រឡះចាកអសុរកាយបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ មានដំណើរល្អយាងទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់ប្រសើរដោយសីលាទិគុណរកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ទ្រង់ជាអ្នកទូន្មាននូវបុរសដូចជានាយសារថី ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ខ្ជាក់ចោលនូវត្រកត លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀតទេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ព្រះបរិយត្តិធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងហើយដោយប្រពៃ ព្រះនវលោកុត្តរធម៌ ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យនូវផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌គួរនឹងហៅបុគ្គលដទៃឲ្យចូលមកមើលបាន ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គល គប្បីបង្អោនចូលមកទុកក្នុងខ្លួន ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ គប្បីដឹងច្បាស់ក្នុងចិត្តនៃខ្លួន ៗ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា

សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ឧជុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ញាយប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ សាមីចិប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុគានិ អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ឯស ភគវតោ សាវកសង្ឃោ អាហុនេយ្យោ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ អច្ឆិទ្ទេហិ អសពលេហិ អកម្មាសេហិ ភុជិស្សេហិ វិញ្ញុប្បសត្ថេហិ អបរាមដ្ឋេហិ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ។

(១០៤) យោ ច ភិក្ខវេ ចតុន្នំ ទីបានំ បដិលាភោ យោ ច ចតុន្នំ ធម្មានំ បដិលាភោ ចតុន្នំ ទីបានំ បដិលាភោ ចតុន្នំ ធម្មានំ បដិលាភស្ស កលំ នាគ្ឃតិ សោឡសិំ ។

ព្រះសង្ឃជាសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិដោយប្រពៃ ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិដោយត្រង់ ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវព្រះនិព្វាន ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិដ៏សមគួរដល់សាមីចិកម្ម ។ ព្រះសង្ឃណា បើរាប់ជាគូនៃបុរសមាន ៤ គូ បើរាប់រៀងជាបុរសបុគ្គលមាន ៨ ពួក នុ៎ះជាសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យ ដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវអាគន្តុកទាន គួរទទួលនូវទានដែលបុគ្គលជឿនូវកម្មនិងផលនៃកម្មហើយបូជា គួរដល់អញ្ជលិកម្មដែលសត្វលោកធ្វើ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វលោកមិនមានស្រែដទៃក្រៃលែងជាងគ្មាន ១ ។ ប្រកបដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពព្រុះ មិនពពាល ជាសីលជាទា ដែលអ្នកប្រាជ្ញសរសើរ មិនបានប៉ះពាល់ (ដោយតណ្ហានិងទិដ្ឋិ) ប្រព្រឹត្តទៅព្រមដើម្បីសមាធិ ១ ។ អរិយសាវ័កជាអ្នកប្រកបដោយធម៌ទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

(១០៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការដែលបាននូវទ្វីបទាំង ៤ ហើយ និងការដែលបាននូវធម៌ទាំង ៤ ឯការបាននូវទ្វីបទាំង ៤ មិនដល់នូវចំណិត ដែលចែកជាចំណែក ១៦ ដងនៃការបាននូវធម៌ទាំង ៤ ឡើយ ។

បុញ្ញវគ្គោ បឋមោ

[១១៩] ចតូហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយនោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។បេ។ សង្ឃេ ។បេ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយនោតិ ។

បុញ្ញវគ្គ ទី ១

[១១៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកដល់នូវសោតៈ ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ទ្រង់មានដំណើរល្អ យាងទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់ប្រសើរដោយសីលាទិគុណ រកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ទ្រង់ជាអ្នកទូន្មាននូវបុរសដូចជានាយសារថី ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ខ្ជាក់ចោលនូវត្រៃភព លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀត ១ ។ (ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក) ក្នុងព្រះធម៌ ១ ។បេ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ១ ។បេ។ ប្រកបដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ មិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅព្រមដើម្បីសមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកបានដល់នូវសោតៈ ប្រកបដោយធម៌ទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង មានសភាពមិនបានធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ ។

ឥទមវោច ភគវា ឥទំ វត្វាន សុគតោ អថាបរំ ឯត-ទវោច សត្ថា

(១១៦) យេសំ សទ្ធា ច សីលញ្ច
បសាទោ ធម្មទស្សនំ
តេ វេ កាលេន បច្ចេន្តិ
ព្រហ្មចរិយោគធំ សុខន្តិ ។

(១១៧) ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ទីឃាវុ ឧបាសកោ អាពាធិកោ ហោតិ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ។ អថខោ ទីឃាវុ ឧបាសកោ បិតរំ ជោតិយំ(១) គហបតឹ អាមន្តេសិ ឯហិ ត្វំ គហបតិ យេន ភគវា តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា មម វចនេន ភគវតោ បាទេ សិរសា វន្ទ

១ ឱ. ម. ជោតិកំ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នូវព្រះសូត្រនេះ លុះព្រះសុគតទ្រង់ត្រាស់នូវព្រះសូត្រនេះចប់ហើយ ព្រះសាស្តាក៏ទ្រង់ត្រាស់នូវព្រះគាថានេះតទៅទៀតថា

(១១៦) ពួកជនណា មានសទ្ធា(១) ១ មានសីល(២) ១
មានសេចក្តីជ្រះថ្លា(៣) ១ មានការឃើញនូវធម៌(៤) ១ ជន
ទាំងនោះឯង រមែងដល់នូវសេចក្តីសុខ(៥) ជាគ្រឿងប្រជុំចុះ
ក្នុងព្រហ្មចរិយៈ តាមកាលដ៏គួរ ។

(១១៧) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ឧបាសកឈ្មោះទីឃាវុ មានអាពាធដល់នូវសេចក្តីទុក្ខឈឺធ្ងន់ ។ គ្រានោះទីឃាវុឧបាសកហៅគហបតីឈ្មោះជោតិយៈជាបិតាមកថា បពិត្រគហបតី ចូរអ្នកទៅកាន់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ចូរអ្នកក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះបាទានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយសិរសាតាមពាក្យនៃខ្ញុំថា

១ - សំដៅសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ ។
២ - សំដៅយកអរិយកន្តសីល គឺសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ។
៣ - សំដៅយកសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសង្ឃ ។
៤ សំដៅយកសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងព្រះធម៌ ។
៥ សុខប្រកបដោយមគ្គទាំង៣ខាងលើ គឺសោតាបត្តិមគ្គ សកទាគាមិមគ្គ អនាគាមិមគ្គ (អរហត្ត) ។

ទីឃាវុ ភន្តេ ឧបាសកោ អាពាធិកោ(១) ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ សោ ភគវតោ បាទេ សិរសា វន្ទតិ ។ ឯវញ្ច វទេតិ សាធុ កិរ ភន្តេ ភគវា យេន ទីឃាវុស្ស ឧបាសកស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ ។ ឯវំ តាតាតិ ខោ ជោតិយោ គហបតិ ទីឃាវុស្ស ឧបាសកស្ស បដិស្សុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

[១០៨] ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ជោតិយោ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច ទីឃាវុ ភន្តេ ឧបាសកោ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ សោ ភគវតោ បាទេ សិរសា វន្ទតិ ។ ឯវញ្ច វទេតិ សាធុ កិរ ភន្តេ ភគវា យេន ទីឃាវុស្ស ឧបាសកស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។

---

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរ បោត្ថកេ បទំ នត្ថិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទីឃាវុឧបាសក មានអាពាធដល់នូវសេចក្តីទុក្ខឈឺធ្ងន់ ទីឃាវុឧបាសកនោះ ថ្វាយបង្គំព្រះបាទានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយសិរសា ។ អ្នកចូរក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះផងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើនូវសេចក្តីអនុគ្រោះ យាងចូលទៅកាន់លំនៅនៃទីឃាវុឧបាសក ។ ជោតិយគហបតិ ទទួលស្តាប់ពាក្យទីឃាវុឧបាសកថា អើកូន ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួច អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។

(១០៨) លុះជោតិយគហបតិ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទីឃាវុឧបាសក មានអាពាធដល់នូវសេចក្តីទុក្ខឈឺធ្ងន់ ទីឃាវុឧបាសកនោះ ថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយសិរសា ។ ឧបាសកនោះ ពោលយ៉ាងនេះផងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើនូវសេចក្តីអនុគ្រោះ យាងចូលទៅកាន់លំនៅនៃទីឃាវុឧបាសក ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលដោយតុណ្ហីភាព ។

(១៥៩) អថខោ ភគវា(១) និវាសេត្វា បត្តចីវរមា-ទាយ យេន ទីឃាវុស្ស ឧបាសកស្ស និវេសនំ តេ-នុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ទីឃាវុំ ឧបាសកំ ឯតទវោច កច្ចិ តេ ទីឃាវុ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិ ទុក្ខា វេទនា បដិក្កមន្តិ នោ អភិក្កមន្តិ បដិក្ក-មោសានំ បញ្ញាយតិ នោ អភិក្កមោតិ ។ ន មេ ភន្តេ ខមនីយំ ន យាបនីយំ ពាឡ្ហា មេ ទុក្ខា វេទនា អភិក្កមន្តិ នោ បដិក្កមន្តិ អភិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ បដិក្កមោតិ ។

(១៦០) តស្មាតិហ តេ ទីឃាវុ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ភវិស្សាមិ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ

១ ម. បុព្វណ្ហសមយំ ឥតិបិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

(១៥៩) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ យាងចូលទៅកាន់លំនៅនៃទីឃាវុឧបាសក លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ហើយ ក៏ត្រាស់សួរទីឃាវុឧបាសកដូច្នេះថា ម្នាលទីឃាវុ អ្នកល្មមអត់ទ្រាំបានដែរឬ ល្មមប្រព្រឹត្តទៅស្រួលដែរឬ ទុក្ខវេទនា ធូរថយទៅមិនចំរើនឡើង ការថយទៅ (នៃទុក្ខវេទនា) រមែងប្រាកដ ការចំរើនឡើងមិនប្រាកដទេឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនល្មមអត់ទ្រាំបានទេ មិនល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួលទេ ទុក្ខវេទនារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គខ្លាំងណាស់ រមែងចំរើនឡើង មិនធូរថយទេ ការចំរើនឡើង រមែងប្រាកដ ការធូរថយមិនប្រាកដទេ ។

(១៦០) ម្នាលទីឃាវុ ព្រោះហេតុនោះ គួរអ្នកសិក្សាយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ទ្រង់មានដំណើរល្អ យាងទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់ប្រសើរដោយសីលាទិគុណ រកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ទ្រង់ជាអ្នកទូន្មាននូវបុរសដូចជានាយសារថី

សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឯវញ្ហិ តេ ទីឃាវុ សិក្ខិតព្ពំ ។

(១៤១) យានិមានិ ភន្តេ ភគវតា ចត្តារិ សោតាបត្តិយង្គានិ ទេសិតានិ សំវិជ្ជន្តេ តេ ធម្មា មយិ អហញ្ច តេសុ ធម្មេសុ សន្ទិស្សាមិ ។ អហញ្ហិ ភន្តេ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។

ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ខ្ជាក់ចោលនូវត្រេកត លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀត ។ (ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅព្រមដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលទីឃាវុ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។

(១៤១) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អង្គនៃសោតាបត្តិ ៤ ឯណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ធម៌ទាំងនោះសឹងមានព្រមក្នុងខ្លួនខ្ញុំព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ប្រាកដក្នុងធម៌ទាំងនោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះថា ខ្ញុំព្រះអង្គប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ខ្ជាក់ចោលនូវត្រេកត លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀត ។ (ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅព្រមដើម្បីសមាធិ ។

តស្មាតិហ ត្វំ ទីឃាវុ ឥមេសុ ឆសុ សោតាបត្តិយង្គេសុ បតិដ្ឋាយ ឆ វិជ្ជាភាគិយេ ធម្មេ ឧត្តរិ ភាវេយ្យាសិ ។

(១៦៦) ឥធ ត្វំ ទីឃាវុ សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចានុបស្សី វិហរាហិ អនិច្ចេ ទុក្ខសញ្ញី ទុក្ខេ អនត្តសញ្ញី បហានសញ្ញី វិរាគសញ្ញី និរោធសញ្ញីតិ ។ ឯវញ្ហិ តេ ទីឃាវុ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

(១៦៧) យេមេ ភន្តេ ភគវតា ឆ វិជ្ជាភាគិយា ធម្មា ទេសិតា សំវិជ្ជន្តេ តេ ធម្មា មយិ អហញ្ច តេសុ ធម្មេសុ សន្ទិស្សាមិ ។ អហញ្ហិ ភន្តេ សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចានុបស្សី វិហរាមិ អនិច្ចេ ទុក្ខសញ្ញី ទុក្ខេ អនត្តសញ្ញី បហានសញ្ញី វិរាគសញ្ញី និរោធសញ្ញី ។

ម្នាលទីឃាវុ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកគួរតាំងនៅក្នុងអង្គនៃសោតាបត្តិ ៦ នេះ ហើយចំរើននូវធម៌ជាចំណែកនៃវិជ្ជា ៦ យ៉ាង តទៅទៀត ។

(១៦៦) ម្នាលទីឃាវុ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកចូរពិចារណានូវសេចក្តីមិនទៀងក្នុងសង្ខារទាំងពួង ចូរសំគាល់ថាជាទុក្ខ ក្នុងរបស់ដែលមិនទៀង សំគាល់ថាមិនមែនជារបស់ខ្លួន ក្នុងរបស់ដែលជាទុក្ខ សំគាល់នូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់ សំគាល់នូវធម៌ជាគ្រឿងប្រាសចាកតម្រេក សំគាល់នូវធម៌ជាគ្រឿងរលត់ ។ ម្នាលទីឃាវុ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។

(១៦៧) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ជាចំណែកនៃវិជ្ជា ៦ ឯណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ធម៌ទាំងនោះឯង សឹងមានព្រមក្នុងខ្លួនខ្ញុំព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងប្រាកដក្នុងធម៌ទាំងនោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះខ្ញុំព្រះអង្គ តែងពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនទៀងក្នុងសង្ខារទាំងពួង សំគាល់ថាជាទុក្ខក្នុងរបស់ដែលមិនទៀង សំគាល់ថាមិនមែនជារបស់ខ្លួនក្នុងរបស់ដែលជាទុក្ខ សំគាល់នូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់ សំគាល់នូវធម៌ដែលជាគ្រឿងប្រាសចាកតម្រេក សំគាល់នូវធម៌ជាគ្រឿងរលត់ ។

អបិច មេ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ មា ហេវាយំ ជោតិកោ គហបតិ មមច្ចយេន វិឃាតំ អាបជ្ជីតិ(១) ។ អលំ តាត ទីឃាវុ មា ត្វំ ឯវំ មនសាកាសិ ឥង្ឃ ត្វំ តាត ទីឃាវុ យទេវ តេ ភគវា អាហ តទេវ(២) សាធុកំ មនសិករោហីតិ ។

(១៦៦) អថខោ ភគវា ទីឃាវុំ ឧបាសកំ ឥមិនា ឱវាទេន ឱវទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ ទីឃាវុ ឧបាសកោ អចិរបក្កន្តស្ស ភគវតោ កាលមកាសិ ។

(១៦៧) អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខូ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ យោ សោ ភន្តេ ទីឃាវុ នាម ឧបាសកោ ភគវតា សង្ខិត្តេន ឱវាទេន ឱវទិតោ សោ កាលង្កតោ តស្ស កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។ បណ្ឌិតោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ ឧបាសកោ អហោសិ សច្ចវាទី(៣) ធម្មស្សានុធម្មំ

---

១ ឱ. អាបជ្ជីតិ ។ ២ ឱ. ម. តទេវ ត្វំ ។ ៣ ឱ. បច្ចាទិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ជោតិកគហបតីនេះ លុះអំពីស្លាប់នៃខ្ញុំព្រះអង្គទៅ សូមកុំឲ្យដល់ប្រទះនឹងសេចក្ដីទុក្ខឡើយ ។ ម្នាលទីឃាវុ អ្នកកុំធ្វើទុកក្នុងចិត្តយ៉ាងនេះឡើយ នែទីឃាវុ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានពោលនូវធម៌ណាដល់អ្នក ។ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវធម៌នោះដោយប្រពៃចុះ ។

(១៦៦) លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានទូន្មានទីឃាវុឧបាសក ដោយឱវាទនេះរួចហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ។ ទីឃាវុឧបាសក កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ចៀសចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ។

(១៦៧) គ្រានោះ ភិក្ខុច្រើនរូបចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទីឃាវុឧបាសកដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បានទូន្មានដោយសង្ខេប គាត់ធ្វើមរណកាលទៅហើយ តើគតិរបស់គាត់ដូចម្ដេច បរលោកដែលគាត់ទៅបានតើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីឃាវុឧបាសក ជាបណ្ឌិត ពោលពាក្យពិតតែងធ្វើតាមសមគួរដល់ធម៌

ច មំ ធម្មាធិករណំ វិហេសេសិ ។ ទីឃាវុ ភិក្ខវេ ឧបាសកោ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ[១] តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកាតិ ។

[១៦៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ អាយស្មា ច អានន្ទោ សាវត្ថិយំ វិហរន្តិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច កតីនំ នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ធម្មានំ សមន្នាគមនហេតុ ឯវមយំ បជា ភគវតា ព្យាកតា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។

---

១ ឱបបាតិកោ ហោតិ ។

មិនបៀតបៀនខ្ញុំអធិករណ៍នៃធម៌ឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីឃាវុឧបាសក បានជាឧបបាតិកៈកំណើត ហើយបរិនិព្វានក្នុងទីនោះ មានសភាពមិនត្រឡប់មកអំពីលោកនោះវិញទេ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈជាចំណែកខាងក្រោមទាំង ៥ ។

(១៦៦) សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ នឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចេញចាកផលសមាបត្តិ ក្នុងវេលាសាយណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ពោលទៅនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ពួកសត្វនេះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគព្យាករថា បានដល់សោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានកិរិយាត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខយ៉ាងនេះ ព្រោះហេតុប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាងហ្ន៎ ។

វេឡុវគ្គោ បឋមោ

(១៤៧) ចតុន្នំ ខោ សារីបុត្ត ធម្មានំ សមន្នា-គមនហេតុ ឯវមយំ បជា ភគវតា ព្យាកតា សោតា-បន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយនា ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ឥធ សារីបុត្ត អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ បេ ។ សង្ឃេ ។ បេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិ-សំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេសំ ខោ សារីបុត្ត ចតុន្នំ ធម្មានំ សមន្នាគមនហេតុ ឯវមយំ បជា ភគវតា ព្យាកតា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយនាតិ ។

(១៤៨) អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា

វេឡុវគ្គ ទី ១

(១៤៧) ម្នាលសារីបុត្ត ពពួកសត្វនេះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគព្យាករថា បានដល់សោតៈ មានសភាពមិនបានធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានកិរិយាត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ យ៉ាងនេះ ព្រោះហេតុប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង ។ ធម៌ ៤ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ ម្នាលសារីបុត្ត អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ខ្ជាក់ចោលនូវត្រៃភព លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀត ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសីលជាទីត្រេកអររបស់ព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅព្រមដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលសារីបុត្ត ពពួកសត្វនេះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគព្យាករថា បានដល់សោតៈ មានសភាពមិនបានធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានកិរិយាត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ យ៉ាងនេះ ព្រោះហេតុប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

(១៤៨) គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ

ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ភគវា ឯតទវោច សោតាបត្តិយង្គំ សោតាបត្តិយង្គន្តិ ហិទំ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ សារីបុត្ត សោតាបត្តិយង្គន្តិ ។

(១២៩) សប្បុរិសសំសេវោ ហិ ភន្តេ សោតាបត្តិយង្គំ សទ្ធម្មស្សវនំ សោតាបត្តិយង្គំ យោនិសោមនសិការោ សោតាបត្តិយង្គំ ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ សោតាបត្តិយង្គន្តិ ។

(១៣០) សាធុ សាធុ សារីបុត្ត សប្បុរិសសំសេវោ ហិ សារីបុត្ត សោតាបត្តិយង្គំ សទ្ធម្មស្សវនំ សោតាបត្តិយង្គំ យោនិសោមនសិការោ សោតាបត្តិយង្គំ ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ សោតាបត្តិយង្គំ ។

(១៣១) សោតោ សោតោតិ(១) ហិទំ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមោ នុ ខោ សារីបុត្ត សោតោតិ ។ អយមេវ ហិ ភន្តេ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ សោតោ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ

១ ម. សោតោ សោតោតិហ ។

ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ត្រាស់សួរដូច្នេះថា ម្នាលសារីបុត្ត គេតែងពោលថា អង្គនៃសោតាបត្តិ ៗ ដូច្នេះ ម្នាលសារីបុត្ត ចុះអង្គនៃសោតាបត្តិ តើដូចម្តេច ។

(១២៩) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការសេពគប់ដោយសប្បុរស ជាអង្គនៃសោតាបត្តិ ១ ការស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ជាអង្គនៃសោតាបត្តិ ១ ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយប្រាជ្ញា ជាអង្គនៃសោតាបត្តិ ១ ការប្រតិបត្តិធម៌តាមសមគួរដល់ធម៌ ជាអង្គនៃសោតាបត្តិ ១ ។

(១៣០) ម្នាលសារីបុត្ត ប្រពៃពេកណាស់ ម្នាលសារីបុត្ត មែនហើយ ការសេពគប់ដោយសប្បុរស ជាអង្គនៃសោតាបត្តិ ១ ការស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ជាអង្គនៃសោតាបត្តិ ១ ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយប្រាជ្ញា ជាអង្គនៃសោតាបត្តិ ១ ការប្រតិបត្តិធម៌តាមសមគួរដល់ធម៌ ជាអង្គនៃសោតាបត្តិ ១ ។

(១៣១) ម្នាលសារីបុត្ត គេតែងពោលថា សោតៈ ៗ ដូច្នេះ ម្នាលសារីបុត្ត ចុះសោតៈតើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ផ្លូវដ៏ប្រសើរប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះឯង ជាសោតៈ ។ ផ្លូវដ៏ប្រសើរប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ការត្រិះរិះត្រូវ ១

សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តោ សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធីតិ ។

[១៣៦] សាធុ សាធុ សារីបុត្ត អយមេវ ហិ សារីបុត្ត អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ សោតោ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។

[១៣៧] សោតាបន្នោ សោតាបន្នោតិ ហិទំ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមោ នុ ខោ សារីបុត្ត សោតាបន្នោតិ ។ យោ ហិ ភន្តេ ឥមិនា អរិយេន អដ្ឋង្គិកេន មគ្គេន សមន្នាគតោ អយំ វុច្ចតិ សោតាបន្នោ ស្វាយំ(១) អាយស្មា ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោតិ ។

[១៣៨] សាធុ សាធុ សារីបុត្ត ឥមិនា អរិយេន អដ្ឋង្គិកេន មគ្គេន សមន្នាគតោ អយំ វុច្ចតិ សោតាបន្នោ ស្វាយំ អាយស្មា ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោតិ ។

[១៣៩] សាវត្ថីនិទានំ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ ភគវតោ ចីវរកម្មំ ករោន្តិ និដ្ឋិតចីវរោ ភគវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។

---

១ យោយំ ។

ការនិយាយត្រូវ ១ ការធ្វើត្រូវ ១ ការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ ១ ការព្យាយាមត្រូវ ១ ការរលឹកត្រូវ ១ ការដំកល់ចិត្តនឹងត្រូវ ១ ។

(១៣៦) ម្នាលសារីបុត្ត ប្រពៃពេកណាស់ ម្នាលសារីបុត្ត មែនហើយ ផ្លូវដ៏ប្រសើរប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះឯង ជាសោតៈ ។ ផ្លូវដ៏ប្រសើរប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ឃើញត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការដំកល់ចិត្តនឹងត្រូវ ១ ។

(១៣៧) ម្នាលសារីបុត្ត គេតែងពោលថា បុគ្គលដល់នូវសោតៈ ៗ ដូច្នេះ ម្នាលសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលដល់នូវសោតៈតើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលណាប្រកបដោយផ្លូវដ៏ប្រសើរ ប្រកបដោយអង្គ៨នេះ ហៅថា បុគ្គលដល់នូវសោតៈ លោកដ៏មានអាយុនោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ ។

(១៣៨) ម្នាលសារីបុត្ត ប្រពៃពេកណាស់ បុគ្គលប្រកបដោយផ្លូវដ៏ប្រសើរ ប្រកបដោយអង្គ៨ នេះឯង នេះហៅថា បុគ្គលដល់នូវសោតៈ លោកដ៏មានអាយុនោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ ។

(១៣៩) សាវត្ថីនិទាន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុច្រើនរូបធ្វើចីវរកម្មថ្វាយព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយលុះកន្លង ៣ ខែទៅ នឹងស្តេចចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។

(១៣៦) តេន ខោ បន សមយេន ឥសិទត្តបុរាណា ថបតយោ សាធុកេ បដិវសន្តិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អស្សោសុំ ខោ ឥសិទត្តបុរាណា ថបតយោ សម្ពហុលា កិរ ភិក្ខូ ភគវតោ ចីវរកម្មំ ករោន្តិ និដ្ឋិតចីវរោ ភគវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។ អថខោ ឥសិទត្តបុរាណា ថបតយោ មគ្គេ បុរិសំ ឋបេសុំ យទា ត្វំ អម្ភោ បុរិស បស្សេយ្យាសិ ភគវន្តំ អាគច្ឆន្តំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ អថ អម្ហាកំ អារោចេយ្យាសីតិ ។ ទ្វីហតីហំ ឋិតោ ខោ សោ បុរិសោ អទ្ទសា ភគវន្តំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន យេន ឥសិទត្តបុរាណា ថបតយោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឥសិទត្តបុរាណេ ថបតយោ ឯតទវោច អយំ សោ ភន្តេ ភគវា អាគច្ឆតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ យស្សទានិ កាលំ មញ្ញថាតិ ។

(១៣៦) សម័យនោះឯង មាននាយជាងឈើ (ជាងនាក់) ឈ្មោះឥសិទត្ត[១] និងបុរាណៈ[២] នៅអាស្រ័យក្នុងស្រុកសួយ ឥសិទត្ត និងបុរាណៈ បានឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុច្រើនរូបធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយ លុះកន្លង ៣ ខែទៅ ក៏នឹងស្តេចចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។ គ្រានោះនាយជាងឈើ ឈ្មោះឥសិទត្តនិងបុរាណៈ បានឲ្យបុរសឈរចាំផ្លូវ (ហើយផ្តាំ) ថាម្នាលបុរសដ៏ចំរើន (បើ) អ្នកឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ស្តេចមកក្នុងវេលាណា គប្បីប្រាប់ពួកយើងក្នុងវេលានោះ ។ បុរសនោះនៅចាំអស់ ២ ថ្ងៃ ៣ ថ្ងៃ ហើយ ក៏បានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ស្តេចមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏ចូលទៅរកនាយជាងឈើឈ្មោះឥសិទត្តនិងបុរាណៈ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ប្រាប់ទៅនាយជាងឈើឈ្មោះឥសិទត្តនិងបុរាណៈដូច្នេះថា បពិត្រអ្នកដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ទ្រង់ស្តេចមកដល់ហើយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវកាលគួរ ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។

---

១ - បានសម្រេចសកទាគាមិ ។ ២ បានសម្រេចសោតៈ (អដ្ឋកថា) ។

(១៣៧) អថខោ ឥសិទត្តបុរាណា ថបតយោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ភគវន្តំ បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធឹសុ ។ អថខោ ភគវា មគ្គា ឱក្កម្ម យេន អញ្ញតរំ រុក្ខមូលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ ឥសិទត្តបុរាណា ថបតយោ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ឥសិទត្តបុរាណា ថបតយោ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ

(១៣៨) យទា មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម សាវត្ថិយា កោសលេសុ ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។ យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម សាវត្ថិយា កោសលេសុ ចារិកំ បក្កន្តោតិ

(១៣៧) គ្រានោះ នាយជាងឈើឈ្មោះឥសិទត្តនិងបុរាណៈ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ តាមជាប់ព្រះដ៏មានព្រះភាគអំពីក្រោយ ៗ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្តេចចៀសចេញអំពីផ្លូវ ចូលទៅកាន់ម្លប់ឈើ ១ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ នាយជាងឈើឈ្មោះឥសិទត្តនិងបុរាណៈ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះនាយជាងឈើឈ្មោះឥសិទត្តនិងបុរាណៈទាំងនោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា

(១៣៨) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ស្តេចចេញចាកក្រុងសាវត្ថី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកោសល ក្នុងវេលាណា សេចក្តីតូចចិត្តនិងសេចក្តីទោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយ នឹងនៅក្នុងទីឆ្ងាយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគស្តេចចេញចាកក្រុងសាវត្ថី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកោសលហើយ ក្នុងវេលាណា

ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវាតិ ។

(១៥៩) យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម កោសលេហិ មល្លេ ចារិកំ(១) បក្កមិស្សតីតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។ យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម កោសលេហិ មល្លេ ចារិកំ បក្កន្តោតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវាតិ ។

(១៦០) យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម មល្លេហិ វជ្ជី ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។

---

១ ម. មល្លេ ចារិកំ ។

សេចក្តីតូចចិត្តនិងសេចក្តីទោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងទាំងឡាយ នៅក្នុងទីឆ្ងាយហើយ ។

(១៥៩) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ នឹងស្តេចចេញចាកដែនកោសល ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនមល្លៈក្នុងវេលាណា សេចក្តីតូចចិត្តនិងសេចក្តីទោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងនឹងនៅក្នុងទីឆ្ងាយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្តេចចេញចាកដែនកោសលហើយ ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនមល្លៈក្នុងវេលាណា សេចក្តីតូចចិត្តនិងសេចក្តីទោមនស្សក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងទាំងឡាយ នៅក្នុងទីឆ្ងាយហើយ ។

(១៦០) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំទាំងឡាយឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹងស្តេចចេញចាកដែនមល្លៈ ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនវជ្ជី ក្នុងវេលាណា សេចក្តីតូចចិត្តនិងសេចក្តីទោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយ នឹងនៅក្នុងទីឆ្ងាយហើយ ។

យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម មល្លេហិ វជ្ជី ចារិកំ បក្កន្តោតិ ហោតិ នោ តស្មិំ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវាតិ ។

(១៤១) យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម វជ្ជីហិ កាសី ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ហោតិ នោ តស្មិំ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។ យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម វជ្ជីហិ កាសី ចារិកំ បក្កន្តោតិ ហោតិ នោ តស្មិំ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវាតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ស្ដេចចេញចាកដែនមល្លៈទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនវជ្ជីហើយ ក្នុងវេលាណា សេចក្ដីតូចចិត្តនឹងសេចក្ដីទោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយនៅក្នុងទីឆ្ងាយហើយ ។

(១៤១) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ នឹងស្ដេចចេញចាកដែនវជ្ជី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកាសី ក្នុងវេលាណា សេចក្ដីតូចចិត្តនឹងសេចក្ដីទោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយនឹងនៅក្នុងទីឆ្ងាយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្ដេចចេញចាកដែនវជ្ជី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកាសីហើយ ក្នុងវេលាណា សេចក្ដីតូចចិត្តនឹងសេចក្ដីទោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងទាំងឡាយនៅក្នុងទីឆ្ងាយហើយ ។

(១៦២) យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម កាសីហិ មគធេ ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។ យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម កាសីហិ មគធេ ចារិកំ បក្កន្តោតិ ហោតិ អនប្បកា នោ តស្មឹ សមយេ អនត្តមនតា ហោតិ អនប្បកំ ទោមនស្សំ ទូរេ នោ ភគវាតិ ។

(១៦៣) យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម មគធេហិ កាសី ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ សោមនស្សំ អាសន្នេ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។

(១៦២) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ នឹងស្តេចចេញចាកដែនកាសី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនមគធៈ ក្នុងវេលាណា សេចក្តីតូចចិត្តនឹងសេចក្តីទោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងទាំងឡាយ នឹងនៅក្នុងទីឆ្ងាយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគស្តេចចេញចាកដែនកាសី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនមគធៈហើយ ក្នុងវេលាណា សេចក្តីតូចចិត្តច្រើននឹងសេចក្តីទោមនស្សច្រើន ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងទាំងឡាយ នៅក្នុងទីឆ្ងាយហើយ ។

(១៦៣) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹងស្តេចចេញចាកដែនមគធៈ ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកាសី ក្នុងវេលាណា សេចក្តីត្រេកអរនឹងសេចក្តីសោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយ នឹងនៅក្នុងទីជិត ។

បព្វតវគ្គោ បឋមោ

យថា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម មគធេហិ កាសី ចារិកំ បក្កន្តោតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ សោមនស្សំ អាសន្នេ នោ ភគវាតិ ។

(១៤៤) យថា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម កាសីហិ វជ្ជី ចារិកំ បក្កន្តោតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ សោមនស្សំ អាសន្នេ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។ យថា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម កាសីហិ វជ្ជី ចារិកំ បក្កន្តោតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ សោមនស្សំ អាសន្នេ នោ ភគវាតិ ។

បព្វតវគ្គទី ១

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចចេញចាកដែនមគធៈ ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកាសីហើយ ក្នុងវេលាណា សេចក្តីត្រេកអរនឹងសេចក្តីសោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយ នៅក្នុងទីជិតហើយ ។

(១៤៤) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ស្តេចចេញចាកដែនកាសី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនវជ្ជី ក្នុងវេលាណា សេចក្តីត្រេកអរនឹងសេចក្តីសោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយ នឹងនៅក្នុងទីជិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគស្តេចចេញចាកដែនកាសី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនវជ្ជីហើយ ក្នុងវេលាណា សេចក្តីត្រេកអរនឹងសេចក្តីសោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងទាំងឡាយនៅក្នុងទីជិតហើយ ។

(១៤៩) យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម វជ្ជីហិ មល្លេ ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ សោមនស្សំ អាសន្នោ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។ យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម វជ្ជីហិ មល្លេ ចារិកំ បក្កន្តោតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ សោមនស្សំ អាសន្នោ នោ ភគវាតិ ។

(១៥០) យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម មល្លេហិ កោសលេសុ ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ សោមនស្សំ អាសន្នោ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។ យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម មល្លេហិ កោសលេសុ ចារិកំ បក្កន្តោតិ

(១៤៩) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹងស្តេចចេញចាកដែនវជ្ជី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនមល្លៈ ក្នុងវេលាណា សេចក្តីត្រេកអរនឹងសេចក្តីសោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងទាំងឡាយ នឹងនៅក្នុងទីជិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចបានចេញចាកដែនវជ្ជី ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនមល្លៈហើយ ក្នុងវេលាណា សេចក្តីត្រេកអរនឹងសេចក្តីសោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងទាំងឡាយ នៅក្នុងទីជិតហើយ ។

(១៥០) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ នឹងស្តេចចេញចាកដែនមល្លៈ ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកោសល ក្នុងវេលាណា សេចក្តីត្រេកអរនឹងសេចក្តីសោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងទាំងឡាយនឹងនៅក្នុងទីជិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចបានចេញចាកដែនមល្លៈ ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកោសលហើយ ក្នុងវេលាណា

ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ សោមនស្សំ អាសន្នេ នោ ភគវាតិ ។

(១៦៧) យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម កោសលេហិ សាវត្ថឹ ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ហោតិ នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ សោមនស្សំ អាសន្នេ នោ ភគវា ភវិស្សតីតិ ។ យទា បន មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សុណាម សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេតិ ហោតិ អនប្បកា នោ តស្មឹ សមយេ អត្តមនតា ហោតិ អនប្បកំ សោមនស្សំ អាសន្នេ នោ ភគវាតិ ។

(១៦៨) តស្មាតិហ ថបតយោ សម្ពាធោ ឃរាវាសោ រជាបថោ អព្ភោកាសោ បព្វជ្ជា អលំ ច បន វោ ថបតយោ អប្បមាទាយាតិ ។

សេចក្ដីត្រេកអរនិងសេចក្ដីសោមនស្ស ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយ នៅក្បែរជិតហើយ ។

(១៦៧) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ នឹងស្ដេចចេញចាកដែនកោសល ទៅកាន់ចារិកក្នុងក្រុងសាវត្ថី ក្នុងវេលាណា សេចក្ដីត្រេកអរនិងសេចក្ដីសោ-មនស្ស ក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយ នឹងនៅក្បែរជិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ក្នុងវេលាណា សេចក្ដីត្រេកអរច្រើននិងសេចក្ដីសោមនស្សច្រើន ក៏កើតឡើងដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងវេលានោះ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងទាំងឡាយនៅក្បែរជិត ។

(១៦៨) ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលនាយជាងឈើទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងលោកនេះ ការនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជាទីចង្អៀត ជាផ្លូវហូរមកនៃធូលី មានតែបព្វជ្ជាទើបមានឱកាសទូលាយ ម្នាលនាយជាងឈើទាំងឡាយ គួរអ្នកទាំងឡាយកុំប្រមាទ ។

(១៦៩) អត្ថិ ខោ នោ ភន្តេ ឯតម្ហា សម្ពាធា អញ្ញោ សម្ពាធោ សម្ពាធតរោ ចេវ សម្ពាធសង្ខាត-តរោ ចាតិ ។ កតមោ បន វោ ថបតយោ ឯតម្ហា សម្ពាធា អញ្ញោ សម្ពាធោ សម្ពាធតរោ ចេវ សម្ពាធសង្ខាតតរោ ចាតិ ។

(១៧០) ឥធ មយំ ភន្តេ យទា រាជា បសេនទិ-កោសលោ ឧយ្យានភូមឹ និយ្យាតុកាមោ ហោតិ យេ តេ រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស នាគា ឱប-វយ្ហា[១] តេ កប្បេត្វា យា តា រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស បជាបតិយោ បិយា មនាបា តា ឯកំ បុរតោ ឯកំ បច្ឆតោ និសីទាបេម ។ តាសំ ខោ បន ភន្តេ ភគិនីនំ ឯវរូបោ គន្ធោ ហោតិ សេយ្យ-ថាបិ នាម គន្ធករណ្ឌកស្ស តាវទេវ វិវរិយមានស្ស យថា តំ រាជកញ្ញានំ គន្ធេន វិភូសិតានំ ។

១ ឱ. ឱបវយ្ហា ។ ម. ឱបវយ្ហា ។

(១៦៩) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីចង្អៀតដទៃ ដែលចង្អៀតដោយវិសេសជាង ដែលគេហៅថា ចង្អៀតដោយវិសេសជាង ជាងសេចក្តីចង្អៀតនុ៎ះរបស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គមានទៅទៀត ។ ម្នាលនាយជាងឈើទាំងឡាយ ចុះសេចក្តីចង្អៀតដទៃ ដែលចង្អៀតដោយវិសេសជាង ដែលគេហៅថា ចង្អៀតដោយវិសេសជាង ជាងសេចក្តីចង្អៀតនុ៎ះ របស់អ្នកទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។

(១៧០) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងទីនេះ បើព្រះបាទបសេនទិ-កោសលមានព្រះរាជបំណងស្តេចចេញទៅកាន់ទីឧទ្យានក្នុងកាលណា យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ក៏រៀបចំដំរីជំនិះប្រសើរទាំងឡាយ ដែលជាព្រះទីនាំងរបស់ព្រះបាទបសេនទិកោសល ហើយ (រៀប) ព្រះមហេសីទាំងឡាយ ដែលជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យនៃព្រះបាទបសេនទិកោសល ឲ្យម្នាក់អង្គុយខាងមុខ ម្នាក់អង្គុយខាងក្រោយ (ក្នុងកាលនោះ) ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក៏ក្លិនមានសភាពដូច្នេះ របស់នាងទាំងនោះឯង ប្រៀបដូចជាធុងខានក្លិន ដែលគេបើកឡើងក្នុងពេលណា ឯក្លិននៃពួកព្រះរាជកញ្ញា ដែលស្អិតស្អាងដោយក្លិនក៏ដូច្នោះឯង ។

តស្ស ខោ បន ភន្តេ ភគិនីនំ បរិវុតោ កាយ-
សម្ផស្សោ ហោតិ សេយ្យថាបិ នាម តូលបិចុនោ(១)
វា កប្បាសបិចុនោ វា យថា តំ រាជកញ្ញានំ
សុខេធិតានំ(២) ។ តស្មិំ ខោ បន ភន្តេ សមយេ
នាគោបិ រក្ខិតោ ហោតិ តាបិ ភគិនិយោ រក្ខិតា
ហោន្តិ អត្តាបិ រក្ខិតោ ហោតិ ។

(១៨១) ន ខោ បន មយំ ភន្តេ អភិជានាម
តាសុ ភគិនីសុ ជាតុ ចិត្តំ ទុប្បទោសេតា ។ អយំ
ខោ នោ ភន្តេ បឋមោ សត្ថារា អញ្ញោ សត្ថារោ
សត្ថាធកកោ ចេវ សត្ថាធសត្ថាកកោ ជាតិ ។

(១៨២) តស្មាតិហ ថបតយោ សម្ពាធោ ឃរាវា-
សោ រជាបថោ អព្ភោកាសោ បព្វជ្ជា អលំ ច បន
វោ ថបតយោ អប្បមាទាយ ។

(១៨៣) ចតូហិ ខោ ថបតយោ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ
អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។

---

១ ខ. តូលបិចុ ភា ។ ២ សុខេធិតានន្តិ បត្តិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឯកាយសម្ផស្សមានសភាពថ្នមប្រពៃរបស់នាងទាំងនោះ
ទន់ ប្រៀបដូចជាសំឡីគរឬសំឡីកប្បាស យ៉ាងណា កាយសម្ផស្ស
របស់ពួកព្រះរាជកញ្ញា ដែលប្រកបដោយសេចក្តីសុខ ក៏ដូច្នោះឯង ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សម័យនោះឯង យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ត្រូវរក្សាដំរី
ប្រសើរផង ត្រូវរក្សានាងទាំងនោះផង ត្រូវរក្សាខ្លួនឯងផង ។

(១៨១) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំព្រះអង្គ មិនដែលតាំង
ចិត្តអាក្រក់ឲ្យកើតឡើងចំពោះនាងទាំងនោះឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចំរើន នេះឯងជាសេចក្តីចំរើនទី១ ដែលចំរើនដោយវិសេសជាង
ដែលគេហៅថា ចំរើនដោយវិសេសជាង ជាសេចក្តីចំរើនទី១ ។

(១៨២) ម្នាលនាយជាងឈើទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ គឺថា
លោកនេះ ការនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះជាទីចង្អៀត ជាផ្លូវចូលមកនៃធូលី មាន
តែបព្វជ្ជាទើបមានទីវាលទូលាយ ម្នាលនាយជាងឈើទាំងឡាយ គួរ
អ្នកទាំងឡាយកុំប្រមាទ ។

(១៨៣) ម្នាលនាយជាងឈើទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកដល់
នូវសោតៈហើយ ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះ
ក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ថបតយោ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ វិគតមលមច្ឆេរេន ចេតសា អគារំ អជ្ឈាវសតិ មុត្តចាគោ បយតបាណិ វោស្សគ្គរតោ យាចយោគោ ទានសំវិភាគរតោ ។ ឥមេហិ ខោ ថបតយោ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។

[១៨៤] តុម្ហេ ខោ ថបតយោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។

ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងដូចម្ដេច ។ ម្នាលនាយជាងឈើទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លា មិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ឃ្លាតចាកនូវត្រៃភព លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀត ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិលគឺសេចក្ដីកំណាញ់ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជាអ្នកមានចាគលះបង់ស្រឡះហើយ មានដៃលាងស្អាតហើយ ជាអ្នកត្រេកអរក្នុងការលះបង់គួរដល់ការសុំ ត្រេកអរក្នុងការចែករំលែកនូវទាន ។ ម្នាលនាយជាងឈើទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកដល់នូវសោតៈហើយ ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

[១៨៤] ម្នាលនាយជាងឈើទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយឈ្មោះថាប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ឃ្លាតចាកនូវត្រៃភព លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀត ។

ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ យំ ខោ បន កិញ្ចិ កុលេ ទេយ្យធម្មំ សព្វំ អប្បដិវិភត្តំ សីលវន្តេហិ កល្យាណធម្មេហិ ។ តំ កិំ មញ្ញថ ថបតយោ ។ កតិ វិយ(១) តេ កោសលេសុ មនុស្សា យេ តុម្ហាកំ សមសមា យទិទំ ទានសំវិភាគេហីតិ ។ លាភា នោ ភន្តេ សុលទ្ធំ នោ ភន្តេ យេសំ នោ ភគវា ឯវំ បជានាតីតិ ។

(១៩៩) ឯវំ មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា កោសលេសុ ចារិកំ ចរមានោ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ យេន វេឡុទ្វារំ នាម កោសលានំ ព្រាហ្មណគាមោ តទវសរិ ។

---

១ ម. យ. កតិពោ ។

ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ទេយ្យធម៌ណាមួយក្នុងត្រកូល ទេយ្យធម៌ទាំងអស់នោះ បុគ្គលអ្នកមានសីល មានធម៌ល្អទាំងពីរពួក មិនបានចែករំលែក(១)ឡើយ ។ ម្នាលនាយជាងឈើទាំងពីរពួក អ្នកទាំងពីរពួកសំគាល់នូវដំណើរនោះដូចម្ដេច ។ ក្នុងដែនកោសល មានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ស្មើៗគ្នានឹងអ្នកទាំងពីរពួក ដោយការចែករំលែកនូវទានដោយទាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន (នេះ) ជាលាភរបស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន (អត្តភាពជាមនុស្សនេះ) យើងខ្ញុំព្រះអង្គ បានដោយល្អហើយ ព្រោះថាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជ្រាបច្បាស់នូវហេតុយ៉ាងនេះ របស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ។

(១៩៩) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែនកោសល ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើនអង្គ ក៏បានទៅដល់ស្រុកជាទីនៅនៃព្រាហ្មណ៍ ឈ្មោះវេឡុទ្វារៈក្នុងដែនកោសល ។

---

១ ពួកអ្នកមានសីល មានធម៌ល្អ កាលបើបានទេយ្យធម៌តិចក្ដី ច្រើនក្ដី មិនបានចែកឡែកចំមុខ ថា របស់នេះសម្រាប់អាត្មាអញ របស់នេះសម្រាប់ពួកទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឡើយ ។ (អដ្ឋកថា) ។

(១៩៦) អស្សោសុំ ខោ(១) វេឡុទ្វារេយ្យកា ព្រាហ្មណគហបតិកា សមណោ ខលុ ភោ គោតមោ សក្យបុត្តោ សក្យកុលា បព្វជិតោ កោសលេសុ ចារិកំ ចរមានោ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ វេឡុទ្វារំ អនុប្បត្តោ ។ តំ ខោ បន ភវន្តំ គោតមំ ឯវំ កល្យាណោ កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គតោ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណ-សម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្ម-សារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ សោ ឥមំ លោកំ សទេវកំ សមារកំ សព្រហ្មកំ សស្សមណព្រាហ្មណឹ បជំ សទេវមនុស្សំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេតិ សោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិ-កល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ

១ ឱ ម អស្សោសុ ខោ តេ ។

(១៩៦) ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតីអ្នកនៅក្នុងវេឡុទ្វារគ្រាមបានឮដំណឹងហើយ (កំប្រកាសប្រាប់គ្នាថា) នែអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ឮថាព្រះសមណគោតមជាសក្យបុត្រ ចេញចាកសក្យត្រកូល ទ្រង់ព្រះផ្នួស ឥឡូវនេះ ទ្រង់ស្តេចទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកោសល ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើនគង់ មកដល់វេឡុទ្វារគ្រាមហើយ ។ ឯកិត្តិសព្ទដ៏ពីរោះរបស់ព្រះគោតមដ៏ចំរើននោះ ឮខ្ចរខ្ចាយសុះសាយទៅយ៉ាងនេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ទ្រង់មានដំណើរល្អយាងទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់ប្រសើរដោយសីលាទិគុណរកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ទ្រង់ទូន្មាននូវបុរសដូចជានាយសារថី ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ផ្ទាក់ចោលនូវត្រៃ-ភព លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀត ។ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បានត្រាស់ដឹងដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯងនូវលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ទាំងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណៈ និងព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស ព្រះអង្គទ្រង់សំដែងធម៌ពីរោះបទដើម បទកណ្ដាល និងបទចុង

សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ សាធុ ខោ បន តថារូបានំ អរហតំ ទស្សនំ ហោតីតិ ។

(១៨៧) អថខោ(១) វេឡុទ្វារេយ្យកា ព្រាហ្មណគហបតិកា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អប្បេកច្ចេ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ អប្បេកច្ចេ ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទឹសុ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ អប្បេកច្ចេ យេន ភគវា តេនញ្ជលិំ បណាមេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ អប្បេកច្ចេ ភគវតោ សន្តិកេ នាមគោត្តំ សាវេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ អប្បេកច្ចេ តុណ្ហីភូតា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ វេឡុទ្វារេយ្យកា ព្រាហ្មណគហបតិកា ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ ។

(១៨៨) មយំ ភោ គោតម ឯវំកាមា ឯវំឆន្ទា ឯវំអធិប្បាយា បុត្តសម្ពាធសយនំ អជ្ឈាវសេយ្យាម

១ ឧ. ម. ឯត្ថន្តរេ តេ ឥតិ បទំ អត្ថិ ។

ទ្រង់ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថ ព្រមទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏ពេញបរិបូណ៌បរិសុទ្ធទាំងអស់ ក៏ការដែលបានឃើញនូវព្រះអរហន្តទាំងឡាយ មានសភាពដូច្នេះ ជាការប្រពៃពេកណាស់ ។

(១៨៧) គ្រានោះ ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតីអ្នកនៅក្នុងវេឡុទ្វារគ្រាម ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ពួកខ្លះ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ពួកខ្លះ ក៏ពោលពាក្យរាក់ទាក់ជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររាក់ទាក់ និងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ពួកខ្លះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ប្រណម្យអញ្ជលី ឆ្ពោះទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពួកខ្លះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ប្រកាសនូវនាមនិងគោត្រក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពួកខ្លះ នៅស្ងៀមអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រាហ្មណ៍និងគហបតីអ្នកនៅក្នុងវេឡុទ្វារគ្រាមទាំងនោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា

(១៨៨) បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំព្រះអង្គមានបំណងយ៉ាងនេះ មានសេចក្តីពេញចិត្តយ៉ាងនេះ មានសេចក្តីប្រាថ្នាយ៉ាងនេះ មានសេចក្តីចង្អៀតដោយកូន នៅគ្រប់គ្រងទីដេក

កាសិកចន្ទនំ បច្ចនុភវេយ្យាម មាលាគន្ធវិលេបនំ ធារេយ្យាម ជាតរូបរជតំ សាទិយេយ្យាម កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជេយ្យាម តេសំ នោ ភវំ គោតមោ អម្ហាកំ ឯវំកាមានំ ឯវំឆន្ទានំ ឯវមធិប្បាយានំ តថា ធម្មំ ទេសេតុ យថា មយំ បុត្តសម្ពាធសយនំ អជ្ឈាវសេយ្យាម ។ បេ ។ សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជេយ្យាមាតិ ។

(១៨៩) អត្តូបនាយិកំ វោ គហបតយោ ធម្មបរិយាយំ ទេសេស្សាមិ តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភោតិ ខោ តេ វេឡុទ្វារេយ្យកា ព្រាហ្មណគហបតិកា ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច

បាននូវខ្លឹមចន្ទន៍ក្នុងដែនកាសី ប្រដាប់នូវផ្កាកម្រង គ្រឿងក្រអូបនិងគ្រឿងលាប ត្រេកអរចំពោះមាសនិងប្រាក់ លុះបែកធ្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ គប្បីបានទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក យើងខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីចង្អៀតដោយកូន នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។បេ។ គប្បីបានទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក យ៉ាងណា សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើន សំដែងនូវធម៌យ៉ាងនោះ ដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ ដែលមានបំណងយ៉ាងនេះ មានសេចក្តីពេញចិត្តយ៉ាងនេះ មានសេចក្តីប្រាថ្នាយ៉ាងនេះ ។

(១៨៩) ម្នាលព្រាហ្មណ៍និងគហបតីទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវអត្តូបនាយិកធម្មបរិយាយ (បរិយាយធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីបង្អោនចូលទៅក្នុងខ្លួន) ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយយកចិត្តទុកដាក់ប្រុងស្តាប់ដោយប្រពៃនូវធម៌នោះចុះ តថាគតនឹងសំដែង ។ ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតីអ្នកនៅក្នុងវេឡុទ្វារគ្រាមទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា

(១៦០) កតមោ ច គហបតយោ អត្តុបនាយិកោ ធម្មបរិយាយោ ។ ឥធ គហបតយោ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ អហំ ខោស្មិ ជីវិតុកាមោ អមរិតុកាមោ សុខកាមោ ទុក្ខប្បដិក្កូលោ យោ ខោ មំ ជីវិតុកាមំ អមរិតុកាមំ សុខកាមំ ទុក្ខប្បដិក្កូលំ ជីវិតា វោរោបេយ្យ ន មេ តំ អស្ស បិយំ មនាបំ អហញ្ចេវ ខោ បន បរំ ជីវិតុកាមំ អមរិតុកាមំ សុខកាមំ ទុក្ខប្បដិក្កូលំ ជីវិតា វោរោបេយ្យំ បរស្សបិ តំ អស្ស អប្បិយំ អមនាបំ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ បរស្សបេសោ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ កថាហំ បរំ តេន សញ្ញោជេយ្យន្តិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ អត្តនា ច បាណាតិបាតា បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច បាណាតិបាតា វេរមណិយា សមាទបេតិ បាណាតិបាតា វេរមណិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ ។ ឯវមស្សាយំ កាយសមាចារោ តិកោដិបរិសុទ្ធោ ហោតិ ។

(១៦០) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ និងគហបតីទាំងឡាយ ចុះអត្តូបនាយិកធម្មបរិយាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ និងគហបតីទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ តែងពិចារណាដូច្នេះថា អាត្មាអញចង់រស់ មិនចង់ស្លាប់ ស្រឡាញ់សុខ ស្អប់ទុក្ខ បើបុគ្គលណាមកផ្តាច់បង់ជីវិតអាត្មាអញដែលចង់រស់ មិនចង់ស្លាប់ ស្រឡាញ់សុខ ស្អប់ទុក្ខ អំពើនោះមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញឡើយ ប្រសិនបើអាត្មាអញផ្តាច់បង់ជីវិតបុគ្គលដទៃ ដែលចង់រស់ មិនចង់ស្លាប់ ស្រឡាញ់សុខ ស្អប់ទុក្ខវិញ អំពើនោះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាដែលមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ធម៌នុ៎ះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញហើយ អាត្មាអញគប្បីញុំាងបុគ្គលដទៃឲ្យប្រកបដោយធម៌នោះ ដូចម្តេចកើត ។ លុះអរិយសាវកនោះពិចារណាដូច្នេះហើយ ក៏វៀរចាកការសម្លាប់សត្វដោយខ្លួនឯងផង បបួលអ្នកដទៃឲ្យវៀរចាកការសម្លាប់សត្វផង សរសើរគុណនៃការវៀរចាកការសម្លាប់សត្វផង នេះជាកាយសមាចារ (ការប្រព្រឹត្តល្អដោយកាយ) មានបរិសុទ្ធ ៣ ចំណែក របស់អរិយសាវកនោះយ៉ាងនេះឯង ។

[១៦១] បុន ចបរំ គហបតយោ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យោ ខោ មេ អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយេយ្យ ន មេ តំ អស្ស បិយំ មនាបំ អហញ្ចេវ ខោ បន បរស្ស អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយេយ្យំ បរស្សបិ តំ អស្ស អប្បិយំ អមនាបំ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ បរស្សបេសោ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ កថាហំ បរន្តេន សញ្ញោជេយ្យន្តិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ អត្តនា ច អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច អទិន្នាទានា វេរមណិយា សមាទបេតិ អទិន្នាទានា វេរមណិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ ។ ឯវមស្សាយំ កាយសមាចារោ តិកោដិបរិសុទ្ធោ ហោតិ ។

[១៦១] ម្នាលព្រាហ្មណ៍និងគហបតីទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវកតែងពិចារណាដូច្នេះថា បុគ្គលណាកាន់យកនូវវត្ថុដែលអាត្មាអញមិនបានឲ្យ ពោលគឺលួចយកវត្ថុរបស់អាត្មាអញ អំពើនោះមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញឡើយ ប្រសិនបើអាត្មាអញកាន់យកវត្ថុដែលបុគ្គលដទៃមិនបានឲ្យ ពោលគឺលួចយកវត្ថុរបស់បុគ្គលដទៃវិញ អំពើនោះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ធម៌នុ៎ះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញហើយ អាត្មាអញគប្បីញ៉ាំងបុគ្គលដទៃឲ្យប្រកបដោយអំពើនោះ ដូចម្តេចកើត ។ លុះអរិយសាវកនោះពិចារណាដូច្នេះហើយ ក៏វៀរចាកការកាន់យកវត្ថុដែលគេមិនបានឲ្យដោយខ្លួនឯងផង បបួលបុគ្គលដទៃឲ្យវៀរចាកការកាន់យកវត្ថុដែលគេមិនបានឲ្យផង សរសើរគុណនៃកិរិយាវៀរចាកការកាន់យកវត្ថុដែលគេមិនបានឲ្យផង ។ នេះជា កាយសមាចារ មានបរិសុទ្ធ ៣ ចំណែក របស់អរិយសាវកនោះយ៉ាងនេះ ។

វេឡុវគ្គោ បឋមោ

(១៦៤) បុន ចបរំ គហបតយោ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យោ ខោ មេ ទារេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជេយ្យ ន មេ តំ អស្ស បិយំ មនាបំ អហញ្ចេវ ខោ បន បរស្ស ទារេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជេយ្យំ បរស្សបិ តំ អស្ស អប្បិយំ អមនាបំ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ បរស្សបេសោ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ កថាហំ បរំ តេន សញ្ញោជេយ្យន្តិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ អត្តនា ច កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេរមណិយា សមាទបេតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេរមណិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ ។ ឯវមស្សាយំ កាយសមាចារោ តិកោដិបរិសុទ្ធោ ហោតិ ។

វេឡុវគ្គ ទី ១

(១៦៦) ម្នាលព្រាហ្មណ៍និងគហបតីទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវកតែងពិចារណាដូច្នេះថា បុគ្គលណាដល់នូវការប្រព្រឹត្តិល្មើសក្នុងប្រពន្ធរបស់អាត្មាអញ អំពើនោះមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញឡើយ ប្រសិនបើអាត្មាអញគប្បីដល់នូវការប្រព្រឹត្តិល្មើសក្នុងប្រពន្ធរបស់បុគ្គលដទៃវិញ អំពើនោះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាដែលមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ធម៌នុ៎ះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញហើយ អាត្មាអញគប្បីញ៉ាំងបុគ្គលដទៃឲ្យប្រកបដោយអំពើនោះ ដូចម្ដេចកើត ។ លុះអរិយសាវកនោះពិចារណាដូច្នេះហើយ ក៏វៀរចាកការប្រព្រឹត្តិខុសក្នុងកាមដោយខ្លួនឯងផង បបួលបុគ្គលដទៃឲ្យវៀរចាកការប្រព្រឹត្តិខុសក្នុងកាមផង សរសើរគុណនៃការវៀរចាកការប្រព្រឹត្តិខុសក្នុងកាមផង ។ នេះជា កាយសមាចារ មានបរិសុទ្ធ ៣ ចំណែក របស់អរិយសាវកនោះយ៉ាងនេះ ។

(១៦៣) បុន ចបរំ គហបតយោ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យោ ខោ មេ មុសាវាទេន អត្ថំ ភញ្ជេយ្យ ន មេ តំ អស្ស បិយំ មនាបំ អហញ្ចេវ ខោ បន បរស្ស មុសាវាទេន អត្ថំ ភញ្ជេយ្យំ បរស្សបិ តំ អស្ស អប្បិយំ អមនាបំ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ បរស្សបេសោ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ កថាហំ បរំ តេន សំយោជេយ្យន្តិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ អត្តនា ច មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច មុសាវាទា វេរមណិយា សមាទបេតិ មុសាវាទា វេរមណិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ ។ ឯវមស្សាយំ វចីសមាចារោ តិកោដិបរិសុទ្ធោ ហោតិ ។

(១៦៣) ម្នាលព្រាហ្មណ៍និងគហបតីទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវកតែងពិចារណាដូច្នេះថា បុគ្គលណាបំពាក់បំផ្លាញប្រយោជន៍របស់អាត្មាអញ ដោយនិយាយកុហក អំពើនោះមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញឡើយ ប្រសិនបើអាត្មាអញគប្បីបំពាក់បំផ្លាញប្រយោជន៍របស់បុគ្គលដទៃ ដោយនិយាយកុហកវិញ អំពើនោះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ធម៌នុះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញហើយ អាត្មាអញគប្បីញុំាងបុគ្គលដទៃឲ្យប្រកបដោយធម៌នោះដូចម្ដេចកើត ។ លុះអរិយសាវកនោះពិចារណាដូច្នេះហើយ ក៏វៀរចាកការនិយាយកុហក ដោយខ្លួនឯងផង បបួលបុគ្គលដទៃឲ្យវៀរចាកការនិយាយកុហកផង សរសើរគុណនៃកិរិយាវៀរចាកការនិយាយកុហកផង ។ នេះជា វចីសមាចារ (ប្រព្រឹត្តល្អដោយវាចា) ដ៏បរិសុទ្ធ ៣ ចំណែក របស់អរិយសាវកនោះយ៉ាងនេះ ។

វេឡុទ្វារសុត្តំ បឋម

(១៦៤) បុន ចបរំ គហបតយោ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យោ ខោ មំ បិសុណាយ ភាសាយ មិត្តេហិ ភេទេយ្យ ន មេ តំ អស្ស បិយំ មនាបំ អហញ្ចេវ ខោ បន បរំ បិសុណាយ ភាសាយ មិត្តេហិ ភេទេយ្យំ បរស្សបិ តំ អស្ស អប្បិយំ អមនាបំ ។បេ។ ឯវមស្សាយំ វចីសមាចារោ តិកោដិបរិសុទ្ធោ ហោតិ ។

(១៦៥) បុន ចបរំ គហបតយោ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យោ ខោ មំ ផរុសាយ ភាសាយ សមុទាចរេយ្យ ន មេ តំ អស្ស បិយំ មនាបំ អហញ្ចេវ ខោ បន បរំ ផរុសាយ ភាសាយ សមុទាចរេយ្យំ បរស្សបិ តំ អស្ស អប្បិយំ អមនាបំ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ ។បេ។ ឯវមស្សាយំ វចីសមាចារោ តិកោដិបរិសុទ្ធោ ហោតិ ។

វេឡុទ្វារសូត្រ ទី ១

(១៦៤) ម្នាលព្រាហ្មណ៍និងគហបតីទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវកតែងពិចារណាដូច្នេះថា បុគ្គលណាញុះនូវអញឲ្យបែកបាក់ពួកមិត្រដោយការនិយាយញុះញង់ អំពើនោះមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញឡើយ ប្រសិនបើអាត្មាអញញុះនូវបុគ្គលដទៃឲ្យបែកបាក់ពួកមិត្រដោយនិយាយញុះញង់វិញ អំពើនោះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ។បេ។ នេះជាវចីសមាចារ មានបរិសុទ្ធ ៣ ចំណែក របស់អរិយសាវកនោះយ៉ាងនេះ ។

(១៦៥) ម្នាលព្រាហ្មណ៍និងគហបតីទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវកតែងពិចារណាដូច្នេះថា បុគ្គលណាប្រព្រឹត្តនិយាយនឹងអាត្មាអញដោយសំដីគ្រោតគ្រាត អំពើនោះមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញឡើយ ប្រសិនបើអាត្មាអញប្រព្រឹត្តនិយាយនឹងបុគ្គលដទៃដោយសំដីគ្រោតគ្រាតវិញ អំពើនោះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណា (មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត) របស់អាត្មាអញ ។បេ។ នេះជាវចីសមាចារ មានបរិសុទ្ធ ៣ ចំណែក របស់អរិយសាវកនោះយ៉ាងនេះ ។

(១៦៦) បុន ចបរំ គហបតយោ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យោ ខោ មំ សម្ផប្បលាបកាលេន(១) សមុទាចរេយ្យ ន មេ តំ អស្ស បិយំ មនាបំ អហញ្ចេវ ខោ បន បរំ សម្ផប្បលាបកាលេន សមុទាចរេយ្យំ បរស្សបិ តំ អស្ស អប្បិយំ អមនាបំ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ បរស្សបេសោ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ យោ ខោ ម្យាយំ ធម្មោ អប្បិយោ អមនាបោ កថាហំ បរំ តេន សំយោជេយ្យន្តិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ អត្តនា ច សម្ផប្បលាបា បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច សម្ផប្បលាបា វេរមណិយា សមាទបេតិ សម្ផប្បលាបា វេរមណិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ ។ ឯវមស្សាយំ វចីសមាចារោ តិកោដិបរិសុទ្ធោ ហោតិ ។

១ ឱ. សម្ផកាលេន សម្ផប្បលាបកាលេន ។ ម. សម្ផកាលេន សម្ផប្បលាបកាលេន ។

(១៦៦) ម្នាលព្រាហ្មណ៍និងគហបតីទាំងឡាយ មួយវិញទៀត អរិយសាវកតែងពិចារណា ដូច្នេះថា បុគ្គលណាប្រព្រឹត្តនិយាយនឹងអាត្មាអញ ដោយពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍ អំពើនោះមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញឡើយ ប្រសិនបើអាត្មាអញប្រព្រឹត្តនិយាយនឹងបុគ្គលដទៃ ដោយពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍វិញ អំពើនោះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ធម៌នុ៎ះក៏មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃដែរ ធម៌ណាមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ហើយអាត្មាអញគប្បីញ៉ាំងបុគ្គលដទៃឲ្យប្រកបដោយធម៌នោះ ដូចម្តេចកើត ។ លុះអរិយសាវកនោះពិចារណាដូច្នេះហើយ ក៏វៀរចាកការនិយាយពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍ដោយខ្លួនឯងផង បបួលបុគ្គលដទៃឲ្យវៀរចាកការនិយាយពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍ផង សរសើរគុណនៃកិរិយាវៀរចាកការនិយាយពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍ផង ។ នេះជា វចីសមាចារ មានបរិសុទ្ធ ៣ ចំណែក របស់អរិយសាវកនោះយ៉ាងនេះ ។

[១៦៧] សោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។បេ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ អច្ឆិទ្ទេហិ អសពលេហិ អកម្មាសេហិ ភុជិស្សេហិ វិញ្ញូប្បសត្ថេហិ អបរាមដ្ឋេហិ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។

[១៦៨] យតោ ខោ គហបតយោ អរិយសាវកោ ឥមេហិ សត្តហិ សទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ឥមេហិ ចតូហិ អាកង្ខិយេហិ ឋានេហិ សោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ(១) ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយនោតិ ។

១ ឱ. ម. ខីណតិរច្ឆានយោនោ ។

[១៦៧] អរិយសាវកនោះជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ញាក់ពាលនូវត្រៃភព វិលវិញលែងត្រឡប់មកកើតទៀត ។ ក្នុងព្រះធម៌ ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ។ ក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិដោយប្រពៃ ។បេ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វលោក រកស្រែដទៃក្រៃលែងជាងគ្មាន ។ ប្រកបដោយសីល ជាទីត្រេកអររបស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពព្រុះ មិនពពាល ជាសីលជាឯង អ្នកប្រាជ្ញតែងសរសើរ មិនបានប៉ះពាល់ដោយតណ្ហានិងទិដ្ឋិ ប្រព្រឹត្តទៅព្រមដើម្បីសមាធិ ។

[១៦៨] ម្នាលព្រាហ្មណ៍និងគហបតីទាំងឡាយ កាលណា បើអរិយសាវកប្រកបដោយព្រះសទ្ធម្មទាំង ៧ នេះ ដោយឋានៈដែលបណ្ឌិតគួរប្រាថ្នាទាំង ៤ យ៉ាងនេះហើយ អរិយសាវកនោះឯង កាលប្រាថ្នានឹងព្យាករនូវខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់ទៅកើតក្នុងនរកហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់ទៅកើតក្នុងបិត្តិវិស័យហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតអសុរកាយហើយ អាត្មាអញជាអ្នកដល់នូវសោតៈហើយ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះក្រោមអបាយ ជាបុគ្គលទៀង ជាអ្នកមានគតិហោត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ ។

[១៦៩] ឯវំ វុត្តេ វេឡុទ្វារេយ្យកា ព្រាហ្មណគហបតិកា ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អភិក្កន្តំ ភោ គោតម ។ បេ ។ ឯតេ មយំ ភវន្តំ គោតមំ សរណំ គច្ឆាម ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកេ នោ ភវំ គោតមោ ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតេ សរណំ គតេតិ ។

[១៧០] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា ញាតិកេ វិហរតិ គិញ្ជកាវសថេ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សាឡ្ហោ នាម ភន្តេ ភិក្ខុ កាលកតោ តស្ស កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោ ។ នន្ទា នាម ភន្តេ ភិក្ខុនី កាលកតា តស្សា កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោ ។

[១៦៩] កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតីអ្នកនៅក្នុងវេឡុទ្វារគ្រាម ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ច្បាស់ពេកណាស់ ។ បេ ។ យើងខ្ញុំព្រះអង្គទាំងអម្បាលនេះ សូមដល់នូវព្រះគោតមដ៏ចំរើនផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃជាទីពឹងទីរលឹក សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើន ទ្រង់ចាំទុកនូវយើងខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយថាជាឧបាសក អ្នកដល់នូវព្រះរតនត្រ័យ ជាទីពឹងទីរលឹកស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

[១៧០] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងផ្ទះសំណាក់ធ្វើដោយឥដ្ឋជិតស្រុកញាតិកៈ ។ គ្រានោះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុឈ្មោះសាឡ្ហៈធ្វើមរណកាលទៅហើយ គតិរបស់លោកដូចម្តេច ការទៅកើតលោកខាងមុខដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុនីឈ្មោះនន្ទាធ្វើមរណកាលទៅហើយ គតិរបស់នាងដូចម្តេច ការទៅកើតលោកខាងមុខដូចម្តេច ។

សុទត្តោ នាម ភន្តេ ឧបាសកោ កាលកតោ តស្ស កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោ ។ សុជាតា នាម ភន្តេ ឧបាសិកា កាលកតា តស្សា កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។

(១៧០) សាឡ្ហោ អានន្ទ ភិក្ខុ កាលកតោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហាសិ (១) ។ នន្ទា អានន្ទ ភិក្ខុនី កាលកតា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកា តត្ថ បរិនិព្វាយិនី អនាវត្តិធម្មា តស្មា លោកា ។ សុទត្តោ អានន្ទ ឧបាសកោ កាលកតោ តិណ្ណំ សំយោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោសមោហានំ តនុត្តា សកទាគាមី សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សតិ ។ សុជាតា អានន្ទ ឧបាសិកា កាលកតា តិណ្ណំ សំយោជនានំ បរិក្ខយា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណា ។

---

១ ម. វិហាសិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកឈ្មោះសុទត្តៈធ្វើមរណកាលទៅហើយ គតិរបស់គាត់ដូចម្តេច ការទៅកើតក្នុងលោកខាងមុខដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសិកាឈ្មោះសុជាតាធ្វើមរណកាលទៅហើយ គតិរបស់នាងដូចម្តេច ការទៅកើតក្នុងលោកខាងមុខដូចម្តេច ។

(១៧០) ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុឈ្មោះសាឡ្ហៈធ្វើមរណកាលទៅ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចដោយបញ្ញាដ៏ខ្ពង់ដោយខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន នូវចេតោវិមុត្តិ នឹងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយហើយសម្រេចសម្រាន្ត ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនីឈ្មោះនន្ទាធ្វើមរណកាលទៅ បានជាឱបបាតិកា រលត់មិនសល់ក្នុងទីនោះ មានសភាពមិនបានត្រឡប់ចាកលោកនោះ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនៈ ៥ ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះសុទត្តៈធ្វើមរណកាលទៅ បានជាសកទាគាមី មកកាន់លោកនេះតែម្តងទៀត ទើបធ្វើនូវព្រះនិព្វានជាទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះស្រាលស្តើងនៃ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ ព្រោះអស់ទៅនៃសញ្ញោជនៈ ៣ ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសិកាឈ្មោះសុជាតា ធ្វើមរណកាលទៅ បានដល់សោតៈ មានសភាពមិនបានធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ព្រោះអស់ទៅនៃសញ្ញោជនៈ ៣ ។

[១៥៦] អនច្ឆរិយំ ខោ បនេតំ អានន្ទ យំ មនុស្សភូតោ កាលំ ករេយ្យ តស្មឹ តស្មឹ ចេ មំ កាលកតេ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ បដិបុច្ឆិស្សថ ។ វិហេសា ហេសា អានន្ទ តថាគតស្ស ។ តស្មាតិហានន្ទ ធម្មាទាសំ នាម ធម្មបរិយាយំ ទេសេស្សាមិ យេន សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។

[១៥៧] កតមោ ច សោ អានន្ទ ធម្មាទាសោ ធម្មបរិយាយោ យេន សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ

(១៥៦) ម្នាលអានន្ទ មនុស្សធ្វើមរណកាលនេះ មិនជាអស្ចារ្យអ្វីទេ កាលបើមនុស្សនោះៗ ធ្វើមរណកាលហើយ អ្នកទាំងឡាយនឹងចេះតែចូលមកសួរសេចក្តីនុះនឹងតថាគត ។ ម្នាលអានន្ទ នុះជាហេតុនាំឲ្យលំបាកដល់តថាគតពេកណាស់ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម្មបរិយាយឈ្មោះធម្មាទាសៈ (កញ្ចក់ឆ្លុះមើលធម៌) ដែលអរិយសាវកអ្នកប្រកប កាលបើប្រាថ្នា គប្បីព្យាករខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់ទៅកើតក្នុងនរកហើយ អស់ទៅកើត ក្នុងកំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់ទៅកើត ក្នុងបិត្តិវិស័យហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតអសុរកាយហើយ អាត្មាអញជាអ្នកដល់នូវសោតៈ មានសភាពជាអ្នកមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

(១៥៧) ម្នាលអានន្ទ ចុះធម្មបរិយាយឈ្មោះធម្មាទាសៈនោះ តើដូចម្តេច ដែលអរិយសាវកបានប្រកបហើយ កាលបើប្រាថ្នា គប្បីព្យាករខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់ទៅកើតក្នុងនរកហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់ទៅកើតក្នុងបិត្តិវិស័យហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតអសុរកាយហើយ អាត្មាអញជាអ្នកដល់នូវសោតៈហើយ

អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយនោ ។ ឥធ អានន្ទ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អយំ ខោ សោ អានន្ទ ធម្មាទាសោ ធម្មបរិយាយោ យេន សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អាកង្ខមានោ អត្តនា វ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយនោតិ ។ (តីណិបិ សុត្តន្តានិ ឯកនិទានានិ) ។

(១៧៦) ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អសោកោ នាម ភន្តេ ភិក្ខុ កាលកតោ តស្ស កា គតិ

មានសភាពជាអ្នកមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានកិរិយាត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ម្នាលអានន្ទ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ខ្ជាក់ចោលនូវត្រៃភព លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀត ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយសីលជាទីត្រេកអររបស់ព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា ធម្មបរិយាយឈ្មោះធម្មាទាសៈ ដែលអរិយសាវកបានប្រកបហើយ កាលបើប្រាថ្នា គប្បីព្យាករដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់ទៅកើតក្នុងនរកហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់ទៅកើតក្នុងបិត្តិវិស័យហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតអសុរកាយហើយ អាត្មាអញជាអ្នកដល់នូវសោតៈហើយ មានសភាពជាអ្នកមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានកិរិយាត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ (សូត្រទាំង ៣ មាននិទានតែមួយ) ។

(១៧៦) លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុឈ្មោះអសោកៈ ធ្វើមរណកាលទៅហើយ គតិរបស់លោកដូចម្តេច

តោ អភិសម្បរាយោ ។ អសោកា នាម ភន្តេ ភិក្ខុនី កាលង្កតា ។ បេ ។ អសោកោ នាម ភន្តេ ឧបាសកោ កាលង្កតោ ។ បេ ។ អសោកា នាម ភន្តេ ឧបាសិកា កាលង្កតា តស្សា កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។

(១៧៥) អសោកោ អានន្ទ ភិក្ខុ កាលង្កតោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ (១) ។ (បុរិមវេយ្យាករណេន ឯកនិទានំ) ។

(១៧៦) អយំ ខោ សោ អានន្ទ ធម្មាទាសោ ធម្មបរិយាយោ យេន សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

១ ម. វិហាសិ ។

ការទៅកាន់លោកខាងមុខដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុនីឈ្មោះអសោកា ធ្វើមរណកាលទៅហើយ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកឈ្មោះអសោកៈ ធ្វើមរណកាលទៅហើយ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនឧបាសិកាឈ្មោះអសោកា ធ្វើមរណកាលទៅហើយ គតិរបស់នាងដូចម្តេច ការទៅកាន់លោកខាងមុខដូចម្តេច ។

(១៧៥) ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុឈ្មោះអសោកៈ ធ្វើមរណកាលទៅ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចដោយបញ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដោយខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ (និទានតែមួយជាមួយវេយ្យាករណ៍ដូចមុន) ។

(១៧៦) ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា ធម្មបរិយាយឈ្មោះធម្មាទាសៈ ដែលអរិយសាវកបានប្រកបហើយ កាលបើប្រាថ្នា គប្បីព្យាករនូវខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់ទៅកើតក្នុងនរកហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់ទៅកើតក្នុងបិត្តិវិស័យហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតអសុរកាយហើយ អាត្មាអញជាអ្នកដល់នូវសោតៈហើយ មានសភាពជាអ្នកមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាអ្នកទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

(១៧៨) ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កក្កុដោ នាម ភន្តេ ញាតិកោ ឧបាសកោ កាលង្កតោ តស្ស កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោ ។ កាឡិង្គោ (១) នាម ភន្តេ ញាតិកោ ឧបាសកោ ។ និកដោ (២) នាម ភន្តេ ញាតិកោ ឧបាសកោ ។ កដិស្សហោ នាម ភន្តេ ញាតិកោ ឧបាសកោ ។ តុដ្ឋោ នាម ភន្តេ ញាតិកោ ឧបាសកោ ។ សន្តុដ្ឋោ នាម ភន្តេ ញាតិកោ ឧបាសកោ ។ ភទ្ទោ នាម ភន្តេ ញាតិកោ ឧបាសកោ ។ សុភទ្ទោ នាម ភន្តេ ញាតិកោ ឧបាសកោ កាលង្កតោ តស្ស កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។

(១៧៩) កក្កុដោ អានន្ទ ឧបាសកោ កាលង្កតោ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។ កាឡិង្គោ អានន្ទ ។ និកដោ អានន្ទ ។

១ ឱ. កាឡិម្ពោ នាម ។ ២ ឱ ម. និកតោ ។

(១៧៧) លុះព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកឈ្មោះកក្កុដៈក្នុងស្រុកញាតិកៈ ធ្វើមរណកាលទៅហើយ គតិរបស់គាត់ដូចម្ដេច ការទៅក្នុងលោកខាងមុខដូចម្ដេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកឈ្មោះកាលិង្គៈក្នុងស្រុកញាតិកៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកឈ្មោះនិកដៈក្នុងស្រុកញាតិកៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកឈ្មោះកដិស្សហៈ ក្នុងស្រុកញាតិកៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកឈ្មោះតុដ្ឋៈ ក្នុងស្រុកញាតិកៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកឈ្មោះសន្តុដ្ឋៈក្នុងស្រុកញាតិកៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកឈ្មោះភទ្ទៈ ក្នុងស្រុកញាតិកៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនឧបាសកឈ្មោះសុភទ្ទៈ ក្នុងស្រុកញាតិកៈធ្វើមរណកាលទៅហើយ គតិរបស់គាត់ដូចម្ដេច ការទៅក្នុងលោកខាងមុខដូចម្ដេច ។

(១៧៨) ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះកក្កុដៈ ធ្វើមរណកាលទៅហើយបានជាឧបបាតិកៈរលត់អស់ក្នុងទីនោះ មានសភាពជាអ្នកមិនត្រឡប់មកអំពីលោកនោះ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនៈទាំង ៥ ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះកាលិង្គៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះនិកដៈ ។

កដិស្សហោ អានន្ទ ។ តុដ្ឋោ អានន្ទ ។ សន្តុដ្ឋោ អានន្ទ ។ ភទ្ទោ អានន្ទ ។ សុភទ្ទោ អានន្ទ ឧបាសកោ កាលង្កតោ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។

(សព្វេ ឯកាទសិកោ កាតព្វា) ។

(១៧៩) បរោបញ្ញាស អានន្ទ ញាតិកេ ឧបាសកា កាលង្កតា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកា តត្ថ បរិនិព្វាយិនោ អនាវត្តិធម្មា តស្មា លោកា ។ សាធិកានវុតិ អានន្ទ ញាតិកេ ឧបាសកា កាលង្កតា តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោសមោហានំ តនុត្តា សកទាគាមិនោ សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សន្តិ ។ សាតិរេកានិ ខោ អានន្ទ បញ្ចសតានិ ញាតិកេ ឧបាសកា កាលង្កតា តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណា ។

ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះកដិស្សហៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះតុដ្ឋៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះសន្តុដ្ឋៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះភទ្ទៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះសុភទ្ទៈ ធ្វើមរណកាលទៅហើយ បានជាឱបបាតិកៈ រលត់អស់ក្នុងទីនោះ មានសភាពជាអ្នកមិនត្រឡប់ចាកលោកនោះ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនៈទាំង ៥ ។ (ឧបាសកទាំងអស់ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើជាឯកាទសកៈតែមួយ) ។

(១៧៩) ម្នាលអានន្ទ ពួកឧបាសកច្រើនជាង ៥០ នាក់ក្នុងស្រុកញាតិកៈ ធ្វើមរណកាលទៅ បានជាឱបបាតិកៈ រលត់អស់ទៅក្នុងទីនោះ មានសភាពជាអ្នកមិនត្រឡប់ចាកលោកនោះ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនៈទាំង ៥ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកឧបាសកច្រើនជាង ៩០ នាក់ក្នុងស្រុកញាតិកៈ ធ្វើមរណកាលទៅហើយបានដល់សកទាគាមិ មកកាន់លោកនេះអស់វារៈម្តងទៀត ទើបធ្វើនូវព្រះនិព្វានជាទីបំផុតនៃទុក្ខបាន ព្រោះស្រាលស្តើងនៃរាគៈ ទោសៈ និង មោហៈ ព្រោះអស់ទៅនៃសញ្ញោជនៈទាំង ៣ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកឧបាសក ៥០៦ នាក់ក្នុងស្រុកញាតិកៈ ធ្វើមរណកាលទៅហើយ បានដល់សោតៈ មានសភាពជាអ្នកមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ព្រោះអស់ទៅនៃសញ្ញោជនៈ ៣ ។

(១៨០) អនច្ឆរិយំ ខោ បនេតំ អានន្ទ យំ មនុស្សភូតោ កាលំ ករេយ្យ តស្មឹ តស្មឹ ចេ បំ កាលកតេ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ បដិបុច្ឆិស្សថ ។ វិហេសា-ហេសា អានន្ទ អស្ស តថាគតស្ស ។ តស្មាតិហា-នន្ទ ធម្មាទាសំ នាម ធម្មបរិយាយំ ទេសេស្សាមិ យេន សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អាកង្ខមានោ អត្តនា វ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណ-តិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយ-ទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។

(១៨១) កតមោ ច សោ អានន្ទ ធម្មាទាសោ ធម្មបរិយាយោ យេន សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អាកង្ខមានោ អត្តនា វ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណ-និរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ

(១៨០) ម្នាលអានន្ទ មនុស្សធ្វើមរណកាល នេះមិនជាអស្ចារ្យអ្វីទេ កាលបើមនុស្សនោះៗ ធ្វើមរណកាលទៅហើយ អ្នកទាំងឡាយនឹងទៅរកចូលមកសួរសេចក្ដីនុ៎ះនឹងតថាគត ម្នាលអានន្ទ នុ៎ះជាហេតុនាំឲ្យលំបាកដល់តថាគតពេកណាស់ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ តថាគត នឹងសំដែងនូវធម្មបរិយាយ ឈ្មោះធម្មាទាសៈ ដែលអរិយសាវកបានប្រកបហើយ កាលបើប្រាថ្នា គប្បីព្យាករនូវខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់ទៅកើតក្នុងនរកហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់ទៅកើតក្នុងបិត្តិវិស័យហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតអសុរកាយហើយ អាត្មាអញបានដល់សោតៈហើយ មានសភាពជាអ្នកមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានកិរិយាត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

(១៨១) ម្នាលអានន្ទ ចុះធម្មបរិយាយ ឈ្មោះធម្មាទាសៈនោះ តើដូចម្ដេច ដែលអរិយសាវកប្រកបហើយ កាលបើប្រាថ្នា គប្បីព្យាករនូវខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់ទៅកើតក្នុងនរកហើយ អស់ទៅកើត ក្នុងកំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់ទៅកើត ក្នុងបិត្តិវិស័យហើយ

ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ ឥធានន្ទ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អយំ ខោ សោ អានន្ទ ធម្មាទាសោ ធម្មបរិយាយោ យេន សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

វេឡុទ្វារវគ្គោ បឋមោ ។

អស់ទៅកើត ក្នុងកំណើតអសុរកាយហើយ អាត្មាអញបានដល់សោតៈហើយ មានសភាពជាអ្នកមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានកិរិយាត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ម្នាលអានន្ទ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់ខ្ជាក់ចោលនូវត្រៃភព លែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀត ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយសីលជាទីត្រេកអររបស់ព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា ធម្មបរិយាយឈ្មោះធម្មាទាសៈ ដែលអរិយសាវកបានប្រកបហើយ កាលប្រាថ្នា គប្បីព្យាករខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់ទៅកើតក្នុងនរកហើយ អស់ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់ទៅកើតក្នុងបិត្តិវិស័យហើយ អស់ទៅកើត ក្នុងកំណើតអសុរកាយហើយ អាត្មាអញបានដល់សោតៈហើយ មានសភាពជាអ្នកមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានកិរិយាត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

ចប់វេឡុទ្វារវគ្គ ទី ១ ។

តស្សុទ្ទានំ

ភជា_ ជុំគតធិយាវ

សារីបុត្តោ អយាចេ ទុវេ

ជិបគរយោ វេរញ្ជាបយៀ

គិញ្ចកាវសរេខ នាយាតិ ។

ឧទ្ទាននៃវេរញ្ជកណ្ឌនោះ គឺ

និយាយអំពីស្តេចចក្រពត្តិ ១ អំពីសេចក្តីសុខជាទីប្រថុំចុះរបស់ព្រហ្ម-ចារីយ៍ ១ អំពីវិបាកវិទ្យាស៊ក ១ អំពីព្រះសារីបុត្តមាន ២ លើក អំពីតាយជាទីស្លេ ១ អំពីពួកព្រាហ្មណ៍ទីនិតហប់អ្នកនៅក្នុងស្រុកវេរញ្ជា ១ អំពីរឿងដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងទីផ្ទះផ្តៅដោយស័ម្ពមាន ៣ លើក ។

រាជការាមវគ្គោ ទុតិយោ

(១៨២) សាវត្ថិយំ វិហរតិ រាជការាមេ ។ អថខោ សហស្សំ ភិក្ខុនីសង្ឃោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភគវា ឯតទវោច ចតូហិ ខោ ភិក្ខុនិយោ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ភិក្ខុនិយោ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុនិយោ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ

រាជការាមវគ្គទី ២

(១៨២) ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងរាជការាម ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនីសង្ឃប្រមាណមួយពាន់រូប បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះភិក្ខុនីទាំងនោះ ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុនីទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុនីទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងធម្មវិន័យនេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកប្រកបដោយសីលជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយបុគ្គល ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុនីទាំងឡាយ អរិយសាវកប្រកបដោយធម៌ទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ជាសោតាបន្នបុគ្គល

អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

(១៨៣) សាវត្ថីនិទានំ ។ ព្រាហ្មណា ភិក្ខវេ ឧទយគាមិនឹ នាម បដិបទំ បញ្ញបេន្តិ តេ សាវកំ ឯវំ សមាទបេន្តិ ឯហិ ត្វំ អម្ភោ បុរិស កាលស្សេវ ឧដ្ឋាយ បាចីនមុខោ យាហិ សោ ត្វំ មា សោព្ភំ(១) បរិវជ្ជេហិ មា បបាតំ មា ខាណុំ មា កណ្ដកដ្ឋានំ មា ចន្ទនិកំ មា ឩឡិគល្លំ យស្មឹ បបតេយ្យាសិ តត្ថេវ មរណំ អាគមេយ្យាសិ(២) ឯវំ ត្វំ អម្ភោ បុរិស កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សសីតិ ។

(១៨៤) តំ ខោ បនេតំ ភិក្ខវេ ព្រាហ្មណានំ ពាលគមនមេតំ មូឡ្ហគមនមេតំ ន និព្ពិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ

១ ម. សេព្ភំ ។ ម. សោព្ភំ ។ ២ អាគមេយ្យាសិ ។

មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹង ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

(១៨៣) សាវត្ថីនិទាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ តែងបញ្ញត្តនូវបដិបទា ឈ្មោះឧទយគាមិនី (ដំណើរទៅកាន់សេចក្តីចំរើនក្នុងលទ្ធិរបស់ខ្លួន) ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះតែងញុំាងសាវកឲ្យសមាទានយ៉ាងនេះថា នែបុរសដ៏ចំរើន អ្នកចូរមកនេះ អ្នកចូរក្រោកឡើងអំពីព្រលឹម ហើយបែរមុខទៅទិសខាងកើតទៅ ចូរអ្នកកុំវៀរត្រពាំងទឹក កុំវៀរអណ្តូងទឹកច្រោះ កុំវៀរដង្គត់ កុំវៀរទីមានបន្លា កុំវៀរអណ្តូងជ្រាំ កុំវៀររណ្តៅជំលាមកគោ បើអ្នកធ្លាក់ចុះក្នុងទីណា អ្នកគប្បីរង់ចាំសេចក្តីស្លាប់ក្នុងទីនោះឯង ម្នាលបុរសដ៏ចំរើន កាលបើយ៉ាងនេះ លុះអ្នកលះខន្ធ បន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ នឹងទៅកាន់លោកគឺសុគតិ សួគ៌ ។

(១៨៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការបញ្ញត្តនូវបដិបទានោះឯង នេះជាដំណើររបស់មនុស្សពាល នេះជាដំណើររបស់មនុស្សវង្វេង នៃពួកព្រាហ្មណ៍ តែងមិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីរលត់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីដឹងច្បាស់

ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ អហញ្ច ខោ ភិក្ខវេ អរិយស្ស វិនយេ ឧទយគាមិនឹ បដិបទំ បញ្ញាបេមិ យា ឯកន្តនិព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតិ ។

(១៨៩) កតមា ច សា(១) ភិក្ខវេ ឧទយគាមិនី បដិបទា យា ឯកន្តនិព្វិទាយ ។ បេ ។ និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អយំ ខោ សា ភិក្ខវេ ឧទយគាមិនី បដិបទា យា ឯកន្តនិព្វិទាយ

១ ម. យា ។

មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីត្រាស់ដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីព្រះនិព្វាន ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកតថាគត តែងបញ្ញត្តនូវបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីចំរើន ក្នុងអរិយវិន័យ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយដោយពិតប្រាកដ ដើម្បីសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីសេចក្តីរលត់ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីសេចក្តីដឹងច្បាស់ ដើម្បីសេចក្តីត្រាស់ដឹង ដើម្បីព្រះនិព្វាន ។

(១៨៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយដោយពិតប្រាកដ ។បេ។ ដើម្បីព្រះនិព្វាន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងធម្មវិន័យនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកប្រកបដោយសីលជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយដោយពិតប្រាកដ

វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតីតិ ។

[១៨៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ អាយស្មា ច អានន្ទោ សាវត្ថិយំ វិហរន្តិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន អាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា អានន្ទេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច កតីនំ នុ ខោ អាវុសោ អានន្ទ ធម្មានំ បហានា កតីនំ ធម្មានំ សមន្នាគមនហេតុ ឯវមយំ បជា ភគវតា ព្យាកតា សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

[១៨៧] ចតុន្នំ ខោ អាវុសោ ធម្មានំ បហានា ចតុន្នំ ធម្មានំ សមន្នាគមនហេតុ ឯវមយំ បជា ភគវតា ព្យាកតា សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ

ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីសេចក្តីរលត់ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ដើម្បីសេចក្តីដឹងច្បាស់ ដើម្បីសេចក្តីត្រាស់ដឹង ដើម្បីព្រះនិព្វាន ។

[១៨៦] សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ នៅក្នុងវត្តជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ចេញអំពីទីពួនសម្ងំក្នុងសាយណ្ហសម័យ ចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ក៏ពោលពាក្យរាក់ទាក់ជាមួយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររាក់ទាក់ ល្មមឲ្យកើតសេចក្តីរលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបសួរព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដូច្នេះថា អាវុសោអានន្ទ ព្រោះលះបង់ធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ព្រោះប្រកបធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករពួកសត្វនេះយ៉ាងនេះថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

[១៨៧] ម្នាលអាវុសោ ព្រោះលះធម៌ ៤ យ៉ាង ព្រោះប្រកបធម៌ ៤ យ៉ាង ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករពួកសត្វនេះយ៉ាងនេះថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង

សម្ពោធិបរាយណោតិ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ យថារូបេន ខោ អានន្ទ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបស្ស ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទោ ន ហោតិ ។ យថារូបេន ច ខោ អានន្ទ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ សុតវា អរិយសាវកោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបស្ស ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។

(១៨៨) យថារូបេន ខោ អានន្ទ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបស្ស ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទោ

មានការត្រាស់ដឹងជាទីប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ យ៉ាង ដូចម្ដេចខ្លះ ។ ម្នាលអានន្ទ បុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះពុទ្ធ មានសភាពយ៉ាងណា លុះរំលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក សេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះពុទ្ធ មានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អរិយសាវកនោះឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ ចំណែកអរិយសាវកអ្នកចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធ មានសភាពយ៉ាងណា លុះដល់រំលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិ សួគ៌ សេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធ មានសភាពយ៉ាងនោះ តែងមានដល់អរិយសាវកនោះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមក កាន់ភពថ្មីទៀតដូច្នេះ ។

(១៨៨) ម្នាលអានន្ទ បុថុជ្ជន អ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះធម៌ មានសភាពយ៉ាងណា លុះរំលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក សេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះធម៌ មានសភាពយ៉ាងនោះ

ន ហោតិ ។ យថារូបេន ច ខោ អាវុសោ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ សុតវា អរិយសាវកោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបស្ស ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទោ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។ បេ ។

(១៨៩) យថារូបេន ខោ អាវុសោ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបស្ស សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទោ ន ហោតិ ។ យថារូបេន ច ខោ អាវុសោ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ សុតវា អរិយសាវកោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបស្ស សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទោ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

ឥតមានដល់អរិយសាវកនោះឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោ ចំណែកអរិយសាវកអ្នកចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះធម៌ មានសភាពយ៉ាងណា លុះរលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ ទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិស្ថានសួគ៌ សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះធម៌ មានសភាពយ៉ាងនោះ ក៏រមែងមានដល់អរិយសាវកនោះថា ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ប្រពៃហើយ ។ បេ ។

[១៨៩] ម្នាលអាវុសោ បុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះសង្ឃ មានសភាពយ៉ាងណា លុះរលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះសង្ឃ មានសភាពយ៉ាងនោះ ឥតមានដល់អរិយសាវកនោះឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោ ចំណែកអរិយសាវកអ្នកចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះសង្ឃ មានសភាពយ៉ាងណា លុះដល់រលាយខន្ធបន្ទាប់អំពីមរណៈ ទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិស្ថានសួគ៌ សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះសង្ឃ មានសភាពយ៉ាងនោះ ក៏រមែងមានដល់អរិយសាវកនោះថា ព្រះសង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិប្រពៃហើយ ។ បេ ។ ជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រសើរនៃសត្វលោក ។

(១៩០) យថារូបេន ខោ អាវុសោ ទុស្សីល្យេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតិំ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបស្ស ទុស្សីល្យំ ន ហោតិ(១) ។ យថារូបេហិ ច ខោ អាវុសោ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបានិស្ស អរិយកន្តានិ សីលានិ ហោន្តិ អខណ្ឌានិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកានិ ។

(១៩១) ឥមេសំ ខោ អាវុសោ ចតុន្នំ ធម្មានំ បហានា ឥមេសំ ចតុន្នំ ធម្មានំ សមន្នាគមនហេតុ ឯវមយំ បជា ភគវតា ព្យាកតា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយនាតិ ។

(១៩២) ចតូហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សព្វទុគ្គតិភយំ សមតិក្កន្តោ ហោតិ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ

១ ម. ទុស្សីលេន ហោតិ ។

(១៩០) ម្នាលអាវុសោ បុថុជ្ជន អ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយភាពជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានសភាពយ៉ាងណា លុះលាចាកខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ភាពជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានសភាពយ៉ាងនោះ ក៏គ្មានដល់អរិយសាវកនោះឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោ ចំណែកអរិយសាវក ប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ មានសភាពយ៉ាងណា លុះលាចាកខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិសួគ៌ សីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ មានសភាពយ៉ាងនោះ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ តែងមានដល់អរិយសាវកនោះ ។

(១៩១) ម្នាលអាវុសោ ព្រោះលះធម៌ ៤ យ៉ាងនេះឯង ព្រោះប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះឯង ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករពួកសត្វនេះយ៉ាងនេះថា សោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ ។

(១៩២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះ ទើបកន្លងនូវភ័យក្នុងទុគ្គតិទាំងពួងបាន ។ ធម៌ទាំង ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងធម្មវិន័យនេះ

ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សព្ពទុគ្គតិភយំ សមតិក្កន្តោ ហោតីតិ ។

(១៨៣) ចតូហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អរិយសាវកោ សព្ពទុគ្គតិវិនិបាតភយំ សមតិក្កន្តោ ហោតិ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ

ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ អរិយសាវកប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះឯង តែងកន្លងនូវភ័យក្នុងទុគ្គតិទាំងពួងបាន ។

(១៨៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង តែងកន្លងនូវភ័យក្នុងទុគ្គតិនិងអបាយទាំងពួងបាន ។ ធម៌ ៤ យ៉ាង តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងធម្មវិន័យនេះ ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ អរិយសាវក ប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ

អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សព្វទុគ្គតិវិនិបាតភយំ សមតិក្កន្តោ ហោតីតិ ។

(១៩៥) យេ តេ(១) ភិក្ខវេ អនុកម្បេយ្យាថ យេ ច សោតព្វំ មញ្ញេយ្យុំ មិត្តា វា អមច្ចា វា ញាតី វា សាលោហិតា វា តេ(២) ភិក្ខវេ ចតូសុ សោតាបត្តិយង្គេសុ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា ។ កតមេសុ ចតូសុ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេសុ សីលេសុ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា អខណ្ឌេសុ ។បេ។

១ ម. យេ ហិ ។ ២ ម. តេ វោ ។

ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាកន្លងបង់នូវភ័យក្នុងទុគ្គតិនិងអបាយទាំងពួងបាន ។

(១៩៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរអនុគ្រោះចំពោះជនពួកណា មួយទៀត ជនពួកណាជាមិត្រក្តី អមាត្យក្តី ញាតិក្តី សាលោហិតក្តី គប្បីសំគាល់នូវពាក្យដែលខ្លួនគួរស្តាប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវញ៉ាំងពួកជនទាំងអស់នោះ ឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យប្រតិស្ឋានទៅ ក្នុងអង្គនៃសោតាបត្តិ ៤ យ៉ាង ។ អង្គនៃសោតាបត្តិ ៤ យ៉ាងដូចម្តេច ។ គឺអ្នកទាំងឡាយ ត្រូវញ៉ាំងពួកជនទាំងអស់នោះ ឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យប្រតិស្ឋានទៅ ក្នុងសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវញ៉ាំងពួកជនទាំងអស់នោះ ឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យប្រតិស្ឋានទៅ ក្នុងសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។

សមាធិសំវត្តនិកេសុ ។ យេ តេ ភិក្ខវេ អនុកម្បេយ្យាថ យេ ច សោតព្វំ មញ្ញេយ្យុំ មិត្តា វា អមច្ចា វា ញាតី វា សាលោហិតា វា តេ ភិក្ខវេ ឥមេសុ ចតូសុ សោតាបត្តិយង្គេសុ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វាតិ ។

[១៤៨] យេ តេ ភិក្ខវេ អនុកម្បេយ្យាថ យេ ច សោតព្វំ មញ្ញេយ្យុំ មិត្តា វា អមច្ចា វា ញាតី វា សាលោហិតា វា តេ ភិក្ខវេ ចតូសុ សោតាបត្តិយង្គេសុ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា ។ កតមេសុ ចតូសុ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។

ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរអនុគ្រោះចំពោះជនពួកណា មួយទៀត ជនពួកណាជាមិត្រក្តី អមាត្យក្តី ញាតិក្តី សាលោហិតក្តី គប្បីសំគាល់នូវពាក្យដែលខ្លួនគួរស្តាប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវញ៉ាំងពួកជនទាំងអស់នោះ ឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យប្រតិស្ឋានទៅ ក្នុងអង្គនៃសោតាបត្តិទាំង ៤ យ៉ាងនេះ ។

[១៤៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរអនុគ្រោះចំពោះជនពួកណា មួយទៀត ជនពួកណាជាមិត្រក្តី អមាត្យក្តី ញាតិក្តី សាលោហិតក្តី គប្បីសំគាល់នូវពាក្យដែលខ្លួនគួរស្តាប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវញ៉ាំងពួកជនទាំងអស់នោះ ឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យប្រតិស្ឋានទៅ ក្នុងអង្គនៃសោតាបត្តិ ៤ យ៉ាង ។ អង្គនៃសោតាបត្តិ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺត្រូវញ៉ាំងពួកជនទាំងអស់នោះ ឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យប្រតិស្ឋានទៅ ក្នុងសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ។

(១៩៦) សិយា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ មហាភូតានំ អញ្ញថត្តំ បឋវីធាតុយា អាបោធាតុយា តេជោធាតុយា វាយោធាតុយា ។ ន ត្វេវ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតស្ស អរិយសាវកស្ស សិយា អញ្ញថត្តំ ។ តត្រិទំ អញ្ញថត្តំ ។ សោ វត ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ និរយំ វា តិរច្ឆានយោនឹ វា បិត្តិវិសយំ វា ឧបបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេសុ សីលេសុ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា អខណ្ឌេសុ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេសុ ។

(១៩៧) សិយា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ មហាភូតានំ អញ្ញថត្តំ បឋវីធាតុយា អាបោធាតុយា តេជោធាតុយា វាយោធាតុយា ។ ន ត្វេវ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតស្ស អរិយសាវកស្ស សិយា អញ្ញថត្តំ ។ តត្រិទំ អញ្ញថត្តំ ។ សោ វត អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ និរយំ វា តិរច្ឆានយោនឹ វា បិត្តិវិសយំ វា ឧបបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

(១៩៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្តីប្រែប្រួលទៅនៃមហាភូតរូប ៤ គឺធាតុដី ធាតុទឹក ធាតុភ្លើង ធាតុខ្យល់ គប្បីមាន ។ (តែចិត្ត) របស់អរិយសាវក ដែលប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធមិនបានប្រែប្រួលទៅទេ ។ នេះជាសេចក្តីប្រែប្រួលក្នុងហេតុនោះ ។ អរិយសាវកនោះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធហើយនឹងទៅកើត ក្នុងនរកឬកំណើតសត្វតិរច្ឆានឬប្រេតវិស័យដូច្នេះ នេះមិនមែនជាឋានៈឡើយ ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវញុំាងពួកជនទាំងអស់នោះ ឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យប្រតិស្ឋានទៅ ក្នុងសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។

(១៩៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីប្រែប្រួលនៃមហាភូតរូប ៤ គឺធាតុដី ធាតុទឹក ធាតុភ្លើង ធាតុខ្យល់ គប្បីមាន (តែចិត្ត) របស់អរិយសាវកដែលប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈហើយ មិនបានប្រែប្រួលទៅទេ ។ នេះជាសេចក្តីប្រែប្រួលក្នុងហេតុនោះ ។ អរិយសាវកនោះ ប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈហើយ នឹងទៅកើត ក្នុងនរកឬកំណើតសត្វតិរច្ឆានឬប្រេតវិស័យដូច្នេះ នេះមិនមែនជាឋានៈឡើយ ។

(៥៩៨) យេ តេ ភិក្ខវេ អនុកម្បេយ្យាថ យេ ច ខោ សោតព្វំ មញ្ញេយ្យុំ មិត្តា វា អមច្ចា វា ញាតី វា សាលោហិតា វា តេ ភិក្ខវេ ឥមេសុ ចតូសុ សោតាបត្តិយង្គេសុ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វាតិ ។

(៥៩៩) សាវត្ថិនិទានំ ។ អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ជេតវនេ អន្តរហិតោ ទេវេសុ តាវតិំសេសុ បាតុរហោសិ ។ អថខោ សម្ពហុលា តាវតិំសកាយិកា ទេវតាយោ យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋំសុ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ តា ទេវតាយោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច

(៦០០) សាធុ ខោ អាវុសោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។

(៥៩៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរអនុគ្រោះចំពោះជនពួកណា មួយទៀត ជនពួកណាជាមិត្រក្តី អមាត្យក្តី ញាតិក្តី សាលោហិតក្តី គប្បីសំគាល់នូវពាក្យដែលខ្លួនគួរស្តាប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គ្រាំគ្រានីពួកជនទាំងនោះ ឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យប្រតិស្ឋានទៅ ក្នុងអង្គនៃសោតាបត្តិទាំង ៤ នេះចុះ ។

(៥៩៩) សាវត្ថីនិទាន ។ គ្រានោះឯង ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ក៏បាត់ខ្លួនក្នុងវត្តជេតពន មកប្រាកដក្នុងពួកទេវតាជាន់តាវត្តិង្ស ដូចជាបុរសមានកម្លាំងលាដៃដែលបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃដែលលាចេញ ដូច្នោះឯង ។ គ្រានោះឯង ទេវតាទាំងឡាយ ដែលនៅក្នុងពួកទេវតាជាន់តាវត្តិង្សជាច្រើន បាននាំគ្នាចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះទេវតាទាំងនោះឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ បានពោលដូច្នេះថា

(៦០០) ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ប្រពៃណាស់ហើយ ការប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ។

ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ អាវុសោ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ អាវុសោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ សាធុ ខោ អាវុសោ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ អាវុសោ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។

(៦០១) សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។

ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធយ៉ាងនេះ លុះដល់បែកនៃខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិ សួគ៌ ។ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ប្រពៃណាស់ហើយ (ការប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ប្រពៃណាស់ហើយ ការប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសីលទាំងឡាយរបស់អរិយៈយ៉ាងនេះ លុះបែកនៃខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិ សួគ៌ ។

(៦០១) ពួកទេវតាក្នុងជាន់តាវត្តិង្ស ទូលតបព្រះមហាមោគ្គល្លានវិញថា បពិត្រព្រះមោគ្គល្លាន អ្នកនិទ្ទុក្ខ ប្រពៃណាស់ហើយ ការប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ។

ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឥធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយ-កន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឥធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។

[៦០៦] សក្កំ ទេវានំ ។ អថ ខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ជេតវនេ អន្តរហិតោ ទេវេសុ តាវតឹសេសុ បាតុរហោសិ ។ អថ ខោ សម្ពហុលា តាវតឹសកាយិកា ទេវតាយោ យេនា-យស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមឹសុ

បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធយ៉ាងនេះ លុះបែករាងកាយខ្ទេច បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិ ស្ថានសួគ៌ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ប្រពៃណាស់ហើយ (ការប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ការប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈយ៉ាងនេះ លុះរាងកាយខ្ទេច បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិស្ថានសួគ៌ ។

(៦០៦) សក្កំទេវានំ ។ គ្រានោះឯង ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ក៏បាត់ខ្លួនក្នុងវត្តជេតពន ទៅប្រាកដក្នុងឋានតាវត្តិង្សទេវលោក ដូចជាបុរសមានកម្លាំង លាដៃដែលបត់ចូល ឬ បត់ចូលនូវដៃដែលលាចេញ ដូច្នោះឯង ។ គ្រានោះ ទេវតាទាំងឡាយដែលនៅក្នុងពួកទេវតាជាន់តាវត្តិង្សជាច្រើន បាននាំគ្នាចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ

ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋំសុ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ តា ទេវតាយោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច

[៦០៣] សាធុ ខោ អាវុសោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្ប-សាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ អាវុសោ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ អាវុសោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ អាវុសោ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។

លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះទេវតាទាំងនោះ ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ បានពោលដូច្នេះថា

(៦០៣) ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ប្រពៃណាស់ហើយ ការប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ។ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធយ៉ាងនេះ លុះបែកធ្លាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិសួគ៌ ។ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ប្រពៃណាស់ហើយ (ការប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ការប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈយ៉ាងនេះ លុះបែកធ្លាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិសួគ៌ ។

ភជពាភមវគ្គោ ទុតិយោ

[៦០៦] សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។

កជពាភមសូត្រទី ២

[៦០៦] ពួកទេវតាជាន់តាវត្តិង្ស ទូលតបព្រះមហាមោគ្គល្លានវិញថា បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ ប្រពៃណាស់ហើយ ការប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធយ៉ាងនេះ លុះរំលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិសួគ៌ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ ប្រពៃណាស់ហើយ (ការប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ការប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈយ៉ាងនេះ លុះរំលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងលោកគឺសុគតិ សួគ៌ ។

[៦០៥] អថខោ ភគវា សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ជេតវនេ អន្តរហិតោ ទេវេសុ តាវតឹសេសុ បាតុរហោសិ ។ អថខោ សម្ពហុលា តាវតឹសកាយិកា ទេវតាយោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋំសុ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ តា ទេវតាយោ ភគវា ឯតទវោច

[៦០៦] សាធុ ខោ អាវុសោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ អាវុសោ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណា ។

[៦០៥] គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏បាត់ព្រះអង្គក្នុងវត្តជេតពន ទៅប្រាកដក្នុងពួកទេវតាជាន់តាវត្តិង្ស ដូចជាបុរសមានកម្លាំង លាដៃដែលបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃដែលលាចេញ ដូច្នោះឯង ។ គ្រានោះឯង ទេវតាទាំងឡាយ ដែលនៅក្នុងពួកទេវតាជាន់តាវត្តិង្សដ៏ច្រើន បាននាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះទេវតាទាំងនោះ ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា

[៦០៦] ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ប្រពៃណាស់ហើយ ការប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ។ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធយ៉ាងនេះ រមែងបានជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

សាធុ ខោ អាវុសោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ អាវុសោ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។

(២០៧) សាធុ ខោ មារិស ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស ឯវមយំ បជា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណា ។

ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ប្រពៃណាស់ហើយ (ការប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ការប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈយ៉ាងនេះ ទើបបានជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

(២០៧) ពួកទេវតាក្នុងជាន់តាវត្តិង្ស ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គអ្នកនិទ្ទុក្ខ ប្រពៃណាស់ហើយ ការប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គអ្នកនិទ្ទុក្ខ ពួកសត្វនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធយ៉ាងនេះ ទើបបានជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

សាធុ ខោ មារិស ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស ឯវមយំ បជា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។

រាជការាមវគ្គោ (១)ទុតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

សហស្សព្រាហ្មណា អានន្ទោ
ទុគ្គតិ អបរេ ទុវេ
មិត្តាមច្ចា ទ្វេ វុត្តា
តយោ ច វេឡុទ្វារិកាតិ ។

១ ។ សហស្សវគ្គោ ។

បពិត្រព្រះអង្គអ្នកនិរទុក្ខ ប្រពៃណាស់ហើយ (ការប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ការប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ បពិត្រព្រះអង្គអ្នកនិរទុក្ខ ពួកសត្វនេះ ហេតុតែប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈយ៉ាងនេះ ទើបបានជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

ចប់ រាជការាមវគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃរាជការាមវគ្គនោះគឺ

ពោលអំពីភិក្ខុនីមួយពាន់រូប ១ អំពីព្រាហ្មណ៍ ១ អំពីព្រះសារីបុត្តនិងព្រះអានន្ទ ១ អំពីទុគ្គតិ និងសុគតិ មាន ២ លើក អំពីមិត្រនិងអមាត្យជាដើមមាន ២ លើក អំពីការត្រាច់ទៅកាន់ជាតិក្នុងវេឡុទ្វារគ្រាមមាន ៣ លើក ។

សរកានិវគ្គោ(១) តតិយោ

[៦០៨] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថ ខោ មហានាមោ សក្កោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មហានាមោ សក្កោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥទំ ភន្តេ កបិលវត្ថុ ឥទ្ធញ្ចេវ ផីតញ្ច ពាហុជញ្ញំ(២) អាកិណ្ណមនុស្សំ សម្ពាធព្យូហំ(៣) ។ សោ ខ្វាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ វា បយិរុបាសិត្វា មនោភាវនីយេ វា ភិក្ខូ សាយណ្ហសមយំ កបិលវត្ថុំ បវិសន្តោ ភន្តេនបិ(៤) ហត្ថិនា សមាគច្ឆាមិ ភន្តេនបិ អស្សេន សមាគច្ឆាមិ ភន្តេនបិ រថេន សមាគច្ឆាមិ ភន្តេនបិ សកដេន សមាគច្ឆាមិ ភន្តេនបិ បុរិសេន សមាគច្ឆាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ តស្មឹ សមយេ មុស្សតេវ ភគវន្តំ អារព្ភ សតិ មុស្សតិ ធម្មំ អារព្ភ សតិ មុស្សតិ សង្ឃំ អារព្ភ សតិ ។

១ ម. សរណានិវគ្គោ ។ ២ ម. ពហុជនំ ។ ៣ សម្ពាធព្យូហន្តិ អញ្ញាតាយំ ទិស្សតិ ។ ៤ ភមន្តេនាបិ ហត្ថិនា ។

សរកានិវគ្គទី ៣

(៦០៨) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម ជិតក្រុងកបិលពស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះឯង ព្រះមហានាមសក្យរាជចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបានចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះមហានាមសក្យរាជ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នគរកបិលពស្តុនេះ ជានគរស្តុកស្តម្ភទូលាយ មានមនុស្សច្រើន មានមនុស្សកុះករ មានច្រកបង្អៀតដ៏ច្រើន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះឯង បានចូលមកអង្គុយជិតព្រះដ៏មានព្រះភាគផង បានចូលមកអង្គុយជិតភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលគួរជាទីចំរើនចិត្តផង ហើយចូលទៅនគរកបិលពស្តុក្នុងវេលាល្ងាចវិញ តែងទៅដោយដំរីល្បឿនក៏មាន ទៅដោយសេះល្បឿនក៏មាន ទៅដោយរថល្បឿនក៏មាន ទៅដោយរទេះល្បឿនក៏មាន ទៅដោយបុរសល្បឿនក៏មាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងវេលានោះ សតិរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គប្រារព្ធព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏ភ្លេចបាត់ទៅ សតិប្រារព្ធព្រះធម៌ក៏ភ្លេចបាត់ទៅ សតិប្រារព្ធព្រះសង្ឃក៏ភ្លេចបាត់ទៅ ។

តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ ឥមម្ហិ ចាហំ សមយេ កាលំ ករេយ្យំ កា មយ្ហំ គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។

[៦០៩] មា ភាយិ មហានាម មា ភាយិ មហានាម អបាបកន្តេ មរណំ ភវិស្សតិ អបាបិកា កាលកិរិយា ។ យស្ស កស្សចិ មហានាម ទីឃរត្តំ សទ្ធាបរិភាវិតំ ចិត្តំ សីលបរិភាវិតំ ចិត្តំ សុតបរិភាវិតំ ចិត្តំ ចាគបរិភាវិតំ ចិត្តំ បញ្ញាបរិភាវិតំ ចិត្តំ ។ តស្ស យោ ហិ ខ្វាយំ កាយោ រូបី ចាតុម្មហាភូតិកោ មាតាបេត្តិកសម្ភវោ ឱទនកុម្មាសុបចយោ អនិច្ចុច្ឆាទនបរិមទ្ទនភេទនវិទ្ធំសនធម្មោ តំ ឥធេវ កាកា វា ខាទន្តិ គិជ្ឈា វា ខាទន្តិ កុលលា វា ខាទន្តិ សុនខា វា ខាទន្តិ សិង្គាលា វា ខាទន្តិ វិវិធា វា បាណកជាតា ខាទន្តិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ប្រសិនបើអញធ្វើមរណកាលក្នុងសម័យនេះ គតិរបស់អញដូចម្តេចទៅ អភិសម្បរាយភពរបស់អញដូចម្តេចទៅ ។

[៦០៩] ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា បពិត្រព្រះមហានាម ព្រះអង្គកុំខ្លាចឡើយ បពិត្រព្រះមហានាម ព្រះអង្គកុំខ្លាចឡើយ មរណភាពរបស់ព្រះអង្គ មុខជាមិនថយថោកទេ កាលកិរិយារបស់ព្រះអង្គ មុខជាមិនថយថោកទេ ។ បពិត្រព្រះមហានាម ចិត្តដែលបុគ្គលណា អប់រំហើយដោយសទ្ធា ចិត្តដែលបុគ្គលណា អប់រំហើយដោយសីល ចិត្តដែលបុគ្គលណា អប់រំហើយដោយសុតៈ ចិត្តដែលបុគ្គលណា អប់រំហើយដោយចាគៈ ចិត្តដែលបុគ្គលណា អប់រំហើយដោយបញ្ញា អស់កាលដ៏យូរ ។ ក៏កាយឯណារបស់បុគ្គលនោះមានរូប ជាទីប្រជុំនៃមហាភូតទាំង៤ កើតអំពីមាតាបិតា ចំរើនឡើងដោយបាយនិងនំកុម្មាស មានការមិនទៀង ការដុសលាង ការគក់ច្របាច់ ការបែកធ្លាយ និងការកកាយទៅជាធម្មតា ក្អែកទាំងឡាយតែងចឹកស៊ីខ្លះ ត្មាតទាំងឡាយតែងចឹកស៊ីខ្លះ ត្រដក់ទាំងឡាយតែងចឹកស៊ីខ្លះ សុនខទាំងឡាយតែងខាំស៊ីខ្លះ ចចកទាំងឡាយតែងខាំស៊ីខ្លះ បាណកជាតទាំងឡាយផ្សេង ៗ (សត្វតូច ៗ មានដង្កូវជាដើម) តែងចោមរោមជញ្ជក់ស៊ីខ្លះ នូវកាយនោះឯង ។

យញ្ច ខ្វស្ស ចិត្តំ ទីឃរត្តំ សទ្ធាបរិភាវិតំ សីល-សុតចាគបញ្ញាបរិភាវិតំ តំ ឧទ្ធគាមិ ហោតិ វិសេសគាមិ ។

[៦១០] សេយ្យថាបិ មហានាម បុរិសោ សប្បិ-កុម្ភំ វា តេលកុម្ភំ វា គម្ភីរំ ឧទករហទំ ឱគាហេត្វា ភិន្ទេយ្យ តត្រ យា អស្ស សក្ខរា វា កឋលា វា សា អធោគាមី អស្ស យញ្ច ខ្វស្ស តត្រ សប្បិ វា តេលំ វា តំ ឧទ្ធគាមិ អស្ស វិសេសគាមិ ។ ឯវមេវ ខោ មហានាម យស្ស កស្សចិ ទីឃរត្តំ សទ្ធាបរិភាវិតំ ចិត្តំ សីលសុតចាគបញ្ញាបរិភាវិតំ ចិត្តំ តស្ស(១) យោ ហិ ខ្វាយំ កាយោ រូបី ចាតុម្មហាភូតិកោ មាតា-បេត្តិកសម្ភវោ ឱទនកុម្មាសុបចយោ អនិច្ចុច្ឆាទនបរិ-មទ្ទនភេទនវិទ្ធំសនធម្មោ តំ ឥធេវ កាកា វា ខាទន្តិ គិជ្ឈា វា ខាទន្តិ កុលលា វា ខាទន្តិ សុនខា វា ខាទន្តិ សិង្គាលា វា ខាទន្តិ វិវិធា វា បាណកជាតា

១. តស្ស ហោតិ ។

ចំណែកចិត្តណា ដែលបុគ្គលនោះអប់រំហើយដោយសទ្ធា អប់រំហើយដោយសីលៈ សុតៈ ចាគៈ បញ្ញា អស់កាលដ៏យូរ ចិត្តនោះតែងអណ្តែតខ្ពស់ឡើង ដល់នូវភាពជាគុណវិសេស ។

[៦១០] បពិត្រព្រះមហានាម ដូចបុរសចុះទៅកាន់អន្លង់ទឹកដ៏ជ្រៅ ហើយវាយបំបែកនូវឆ្នាំងសប្បិ ឬឆ្នាំងប្រេង ក្រួសឬអំបែងឯណាដែលមានក្នុងឆ្នាំងនោះ ក្រួសឬអំបែងនោះ តែងលិចចុះក្រោម ចំណែកសប្បិឬប្រេងឯណាដែលមានក្នុងឆ្នាំងនោះ សប្បិឬប្រេងនោះតែងអណ្តែតឡើងលើ ដល់នូវភាពជាគុណវិសេសដូចម្តេចមិញ ។ បពិត្រព្រះមហានាម ចិត្តដែលបុគ្គលណាមួយ បានអប់រំហើយដោយសទ្ធា អប់រំហើយដោយសីលៈសុតៈចាគៈ បញ្ញា អស់កាលដ៏យូរ ចំណែកកាយឯណារបស់បុគ្គលនោះ មានរូបជាទីប្រជុំនៃមហាភូតទាំង៤ កើតអំពីមាតាបិតា ចំរើនឡើងដោយបាយនឹងនំកុម្មាស មានការមិនទៀង ការដុសលាង ការគក់ច្របាច់ ការបែកធ្លាយនិងការកំចាត់ចោលទៅជាធម្មតា ក្អែកទាំង-ឡាយតែងចឹកស៊ីខ្លះ ត្មាតទាំងឡាយតែងចឹកស៊ីខ្លះ ក្រួតទាំងឡាយតែងចឹកស៊ីខ្លះ សុនខទាំងឡាយតែងខាំស៊ីខ្លះ ចចកទាំងឡាយតែងខាំស៊ីខ្លះ បាណកជាតទាំងឡាយផ្សេងៗ (សត្វតូចៗ មានដង្កូវជាដើម)

ខាទន្តិ យញ្ច ខ្វស្ស[១] ចិត្តំ ទីឃរត្តំ សទ្ធាបរិភាវិតំ សីលសុតចាគបញ្ញាបរិភាវិតំ តំ ឧទ្ធគាមិ ហោតិ វិសេសគាមិ ។ តុយ្ហំ ខោ បន មហានាម ទីឃរត្តំ សទ្ធាបរិភាវិតំ ចិត្តំ សីលសុតចាគបញ្ញាបរិភាវិតំ ចិត្តំ ។ មា ភាយិ មហានាម មា ភាយិ មហានាម អបាបកន្តេ មរណំ ភវិស្សតិ អបាបិកា កាល-កិរិយាតិ ។

[៦១១] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថខោ មហានាមោ សក្កោ យេន ភគវា តេនុ-បសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មហានាមោ សក្កោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥទំ ភន្តេ កបិលវត្ថុ ឥទ្ធញ្ចេវ ផីតញ្ច ពាហុជញ្ញំ អាកិណ្ណមនុស្សំ សម្ពាឡ្ហ-វិយូហំ ។ សោ ខ្វាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ វា បយិរុបាសិត្វា

១. ខ្យស្ស តិ ។

តែងតែមកមមរផ្អាក់ស៊ីខ្ទីខ្ទៅកាយនោះឯង ចំណែកចិត្តណា ដែលបុគ្គលនោះអប់រំហើយ ដោយសទ្ធា អប់រំហើយដោយសីលៈ សុតៈ ចាគៈ បញ្ញា អស់កាលដ៏យូរ ចិត្តនោះតែងអណ្តែតឡើង ដល់នូវគុណជាតិដ៏វិសេស មាននុបមេយ្យដូច្នោះឯង ។ បពិត្រព្រះមហានាម ចិត្តដែលព្រះអង្គបាន អប់រំហើយដោយសទ្ធា អប់រំហើយដោយសីលៈ សុតៈ ចាគៈ បញ្ញា អស់កាលដ៏យូរ ។ បពិត្រព្រះមហានាម ព្រះអង្គកុំខ្លាចឡើយ បពិត្រព្រះមហានាម ព្រះអង្គកុំខ្លាចឡើយ មរណភាពរបស់ព្រះអង្គ មុខជាមិនថយថោកឡើយ កាលកិរិយារបស់ព្រះអង្គ មុខជាមិនថយថោកឡើយ ។

[៦១១] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម ជិតក្រុងកបិលពស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះឯង ព្រះមហានាមសក្យរាជ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះមហានាមសក្យរាជ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នគរកបិលពស្តុនេះ ជានគរស្តុកស្តម្ភធំទូលាយ មានមនុស្សច្រើន មានមនុស្សកុះករ មានច្រកចង្អៀតដ៏ច្រើន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះឯង បានចូលមកគាល់ជិតព្រះដ៏មានព្រះភាគផង

មនោភាវនីយេ វា ភិក្ខូ សាយណ្ហសមយំ កបិលវត្ថុំ បវិសន្តោ ភន្តេនបិ ហត្ថិនា សមាគច្ឆាមិ ភន្តេនបិ អស្សេន សមាគច្ឆាមិ ភន្តេនបិ រថេន សមាគច្ឆាមិ ភន្តេនបិ សកដេន សមាគច្ឆាមិ ភន្តេនបិ បុរិសេន សមាគច្ឆាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ តស្មឹ សមយេ មុស្សតេវ ភគវន្តំ អារព្ភ សតិ ។ មុស្សតិ ធម្មំ អារព្ភ សតិ មុស្សតិ សង្ឃំ អារព្ភ សតិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ ឥមម្ហិ ចាហំ សមយេ កាលំ ករេយ្យំ កា មយ្ហំ គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។

[៦០៦] មា ភាយិ មហានាម មា ភាយិ មហានាម អបាបកំ តេ មរណំ ភវិស្សតិ អបាបិកា កាលកិរិយា ។ ចតូហិ ខោ មហានាម ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ និព្វាននិន្នោ ហោតិ និព្វានបោណោ និព្វានបព្ភារោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ

បាទចូលមកអង្គុយជិតភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរជាទីចំរើនចិត្តផង ហើយចូលទៅនគរកបិលពស្តុ ក្នុងវេលាល្ងាចវិញ តែងទៅដោយដំរីឡើងក៏មាន ទៅដោយសេះឡើងក៏មាន ទៅដោយរថឡើងក៏មាន ទៅដោយរទេះឡើងក៏មាន ទៅដោយបុរសឡើងក៏មាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងពេលនោះ សតិរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ប្រារព្ធព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏ភ្លេចបាត់ទៅ សតិប្រារព្ធព្រះធម៌ក៏ភ្លេចបាត់ទៅ សតិប្រារព្ធព្រះសង្ឃ ក៏ភ្លេចបាត់ទៅ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ប្រសិនបើអញធ្វើមរណកាលក្នុងសម័យនេះ គតិរបស់អញ ដូចម្តេចទៅ អភិសម្បរាយភពរបស់អញដូចម្តេចទៅ ។

[៦០៦] បពិត្រព្រះមហានាម ព្រះអង្គកុំខ្លាចឡើយ បពិត្រព្រះមហានាម ព្រះអង្គកុំខ្លាចឡើយ មរណភាពរបស់ព្រះអង្គ មុខជាមិនថយថោកទេ កាលកិរិយារបស់ព្រះអង្គ មុខជាមិនថយថោកទេ ។ បពិត្រព្រះមហានាម អរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង តែងបង្អោនទៅរកព្រះនិព្វាន ទំរេតទៅរកព្រះនិព្វាន ឈមទៅរកព្រះនិព្វាន ។ ធម៌ ៤ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ បពិត្រព្រះមហានាម អរិយសាវកក្នុងធម្មវិន័យនេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ

ពុទ្ធេ ។បេ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។

(៦១៣) សេយ្យថាបិ មហានាម រុក្ខោ បាចីននិន្នោ បាចីនបោណោ បាចីនបព្ភារោ សោ មូលេ ឆិន្នេ កតមេន បបតេយ្យាតិ ។ យេន ភន្តេ និន្នោ យេន បោណោ យេន បព្ភារោតិ ។ ឯវមេវ ខោ មហានាម ឥមេហិ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ និព្ពាននិន្នោ ហោតិ និព្ពានបោណោ និព្ពានបព្ភារោតិ ។

(៦១៤) កបិលវត្ថុនិទានំ ។ អថខោ មហានាមោ សក្កោ យេន គោធា សក្កោ តេនុបសង្កមិ ឧប- សង្កមិត្វា គោធំ សក្កំ ឯតទវោច

ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។

(៦១៣) បពិត្រព្រះមហានាម ដូចដើមឈើដែលទេរទៅកាន់ទិសខាងកើត ដោះទៅកាន់ទិសខាងកើត ឡេតទៅកាន់ទិសខាងកើត ឈើនោះ កាលបើគេកាប់ដាច់ហើយ តើគប្បីដួលទៅទិសខាងណា ។ ព្រះមហានាមសក្យរាជក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គ ឈើនោះទេរទៅទីណា ដោះទៅទីណា ឡេតទៅទីណា (គប្បីដួលទៅទីនោះ) ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា បពិត្រព្រះមហានាម អរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ទាំង៤ យ៉ាងនេះ រមែងបង្អោនទៅរកព្រះនិព្វាន ជម្រាលទៅរកព្រះនិព្វាន ឈមទៅរកព្រះនិព្វានគឺដូច្នោះឯង ។

(៦១៤) កបិលវត្ថុនិទាន ។ គ្រានោះឯង ព្រះមហានាមសក្យរាជចូលទៅរកព្រះគោធាសក្យរាជ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទូលព្រះគោធាសក្យរាជដូច្នេះថា

សរកានិវគ្គោ តតិយោ

[៦១៨] កតិហិ ត្វំ គោធ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាសិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនន្តិ ។ តីហិ ខ្វាហំ មហានាម ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាមិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនំ ។ កតមេហិ តីហិ ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ ឥមេហិ ខ្វាហំ មហានាម តីហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាមិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនំ ។

សរកានិវគ្គទី ៣

[៦១៨] បពិត្រព្រះគោធា ព្រះអង្គបានជ្រាបបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបជាបុគ្គលមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ព្រះគោធាសក្យរាជទូលថា បពិត្រព្រះមហានាម ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌តែ៣ យ៉ាង ទើបជាបុគ្គលមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ធម៌តែ៣ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ។ បពិត្រព្រះមហានាម អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិល្អហើយ ។ បេ ។ ជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រសើរនៃសត្វលោក ។ បពិត្រព្រះមហានាម ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌តែ ៣ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

(៦១៦) ត្វំ បន មហានាម កតីហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាសិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនន្តិ ។ ចតូហិ ខ្វាហំ (១) គោធ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាមិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនំ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ គោធ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខ្វាហំ គោធ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាមិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនន្តិ ។

១ ម. ឯត្ថន្តរេ គោធាតិ សព្វត្ថ អត្ថិ ។

(៦១៦) ព្រះគោធាសក្យរាជទូលព្រះមហានាមវិញថា បពិត្រព្រះមហានាម ចុះព្រះអង្គបានជ្រាបបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបជាបុគ្គលមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង ជាបុគ្គលមានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ព្រះមហានាមសក្យរាជទូលតបវិញថា បពិត្រព្រះគោធា ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង ទើបជាបុគ្គលមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង ជាបុគ្គលមានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ។ បពិត្រព្រះគោធា អរិយសាវកក្នុងធម្មវិន័យនេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ អរិយសាវកប្រកបដោយសីលជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ បពិត្រព្រះគោធា ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាបុគ្គលមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង ជាបុគ្គលមានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

[៦១៧] អាគមេហិ ត្វំ មហានាម អាគមេហិ ត្វំ មហានាម ភគវា វ ឯតំ ជានេយ្យ ឯតេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ វា អសមន្នាគតំ វាតិ ។ អាយាម គោធ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិស្សាម ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេស្សាមាតិ ។

[៦១៨] អថខោ មហានាមោ ច សក្កោ គោធា ច សក្កោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មហានាមោ សក្កោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ យេន គោធា សក្កោ តេនុបសង្កមឹ ឧបសង្កមិត្វា គោធំ សក្កំ ឯតទវោចំ កតីហិ ត្វំ គោធ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាសិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយណន្តិ ។

(៦១៧) ព្រះគោធាសក្យរាជទូលព្រះមហានាមថា បពិត្រព្រះមហានាម សូមព្រះអង្គរង់ចាំសិន បពិត្រព្រះមហានាម សូមព្រះអង្គរង់ចាំសិន មានតែព្រះដ៏មានព្រះភាគមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ទើបទ្រង់ជ្រាបនូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈនុ៎ះ ប្រកបឬមិនប្រកបដោយធម៌ទាំងឡាយនេះបាន ។ ព្រះមហានាមទូលព្រះគោធាសក្យរាជវិញថា បពិត្រព្រះគោធា មកយើងនាំគ្នាទៅ យើងគួរចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ នឹងក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

(៦១៨) គ្រានោះឯង ព្រះមហានាមសក្យរាជនឹងព្រះគោធាសក្យរាជ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ ទើបគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះមហានាមសក្យរាជ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អម្បាញ់មិញនេះ ខ្ញុំបានចូលទៅរកព្រះគោធាសក្យរាជ លុះចូលទៅដល់ ទូលព្រះគោធាសក្យរាជដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោធា ព្រះអង្គបានជ្រាបនូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបជាបុគ្គលមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

(២១៤) ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ គោធា សក្កោ មំ ឯតទវោច តីហិ ខ្វាហំ មហានាម ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាមិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនំ ។ កតមេហិ តីហិ ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ ឥមេហិ ខ្វាហំ មហានាម តីហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាមិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនំ

(២១៤) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះគោធាសក្យរាជបានទូលមកខ្ញុំព្រះអង្គវិញដូច្នេះថា បពិត្រព្រះមហានាម ខ្ញុំបានដឹងនូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌ ៣ យ៉ាង ជាអ្នកមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ធម៌ ៣ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ បពិត្រព្រះមហានាម អរិយសាវកក្នុងធម្មវិន័យនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិល្អហើយ ។ បេ ។ ជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រសើរនៃសត្វលោក ។ បពិត្រព្រះមហានាម ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌ទាំង ៣ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាបុគ្គលមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

ត្វំ បន មហានាម កតីហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាសិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនន្តិ ។

[៤៤០] ឯវំ វុត្តាហំ ភន្តេ គោធំ សក្កំ ឯតទវោចំ ចតូហិ ខ្វាហំ គោធ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាមិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនំ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ គោធ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។

បពិត្រព្រះមហានាម ចុះព្រះអង្គ ត្រូវព្យាករណ៍នូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈ ប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបជាបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

[៤៤០] ព្រះមហានាមសក្យរាជ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលព្រះគោធាសក្យរាជពោលយ៉ាងនេះហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គបានទូលព្រះគោធាសក្យរាជដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោធា ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង ទើបជាបុគ្គលមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ បពិត្រព្រះគោធា អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ។ (អរិយសាវកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកប្រកបដោយសីល ជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។

សមាធិសំវត្តនិកោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខ្វាហំ គោធេ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ សោតាបន្នំ បុគ្គលំ អាជានាមិ អវិនិបាតធម្មំ និយតំ សម្ពោធិបរាយនន្តិ ។

(៦៦១) ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ គោធា សក្កោ មំ ឯតទវោច អាគមេហិ ត្វំ មហានាម អាគមេហិ ត្វំ មហានាម ភគវា វ ឯតំ ជានេយ្យ ឯតេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ វា អសមន្នាគតំ វាតិ ។

(៦៦២) ឥធ ភន្តេ កោចិទេវ ធម្មសមុប្បាទោ ឧប្បជ្ជេយ្យ ឯកតោ អស្ស ភគវា ឯកតោ ភិក្ខុសង្ឃោ យេនេវ ភគវា តេនេវាហំ អស្សំ (១) ឯវំ បសន្នំ មំ ភន្តេ ភគវា ធារេតុ ។

១ ម. អស្ស

ជាបច្ច័យប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ បពិត្រព្រះគោធា ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះឯង ថាជាបុគ្គលមានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

(៦៦១) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំព្រះអង្គពោលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះគោធាសក្យរាជឧបាសកនិយាយមកខ្ញុំព្រះអង្គវិញដូច្នេះថា បពិត្រព្រះមហានាម សូមព្រះអង្គរង់ចាំសិន បពិត្រព្រះមហានាម សូមព្រះអង្គរង់ចាំសិន មានតែព្រះដ៏មានព្រះភាគមួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ទើបទ្រង់ជ្រាបនូវបុគ្គលដែលជាសោតាបន្នៈនុ៎ះ ប្រកបឬមិនប្រកបដោយធម៌ទាំងអម្បាលនេះបាន ។

(៦៦២) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការកើតឡើងនៃធម៌ណាមួយ គប្បីកើតឡើងក្នុងធម្មវិន័យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គប្បីរួមជាមួយគ្នា ចំណែកភិក្ខុសង្ឃ ក៏គប្បីរួមជាមួយគ្នា ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គត្រាស់ព្រះវាចាឯណា ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ប្រកាន់តាមព្រះវាចានោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គដែលជាអ្នកជ្រះថ្លាយ៉ាងនេះចុះ ។

[៦៦៣] ឥធ ភន្តេ កោចិទេវ ធម្មសមុប្បាទោ ឧប្បជ្ជេយ្យ ឯកតោ អស្សុ(១) ភគវា ឯកតោ ភិក្ខុសង្ឃោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ ច យេន ភគវា តេនេវាហំ អស្សំ(២) ឯវំ បសន្នំ មំ ភន្តេ ភគវា ធារេតុ ។

[៦៦៤] ឥធ ភន្តេ កោចិទេវ ធម្មសមុប្បាទោ ឧប្បជ្ជេយ្យ ឯកតោ អស្សុ ភគវា ឯកតោ ភិក្ខុសង្ឃោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ ឧបាសកា ច យេន ភគវា តេនេវាហំ អស្សំ ឯវំ បសន្នំ មំ ភន្តេ ភគវា ធារេតុ ។

[៦៦៥] ឥធ ភន្តេ កោចិទេវ ធម្មសមុប្បាទោ ឧប្បជ្ជេយ្យ ឯកតោ អស្សុ ភគវា ឯកតោ ភិក្ខុសង្ឃោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ ឧបាសកា ឧបាសិកាយោ ច

---

១ ម. អយំ ។

(៦៦៣) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការកើតឡើងនៃធម៌ណាមួយ គប្បីកើតឡើងដ៏គួរចម្លែកយ៉ាងនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គប្បីមូលជាមួយគ្នា ចាំងភិក្ខុសង្ឃនឹងភិក្ខុនីសង្ឃ ក៏គប្បីមូលជាមួយគ្នា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គត្រាស់ព្រះវាចាឯណា ខ្ញុំព្រះអង្គ ក៏ប្រកាន់តាមព្រះវាចានោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គ ជាអ្នកជ្រះថ្លាយ៉ាងនេះចុះ ។

(៦៦៤) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការកើតឡើងនៃធម៌ណាមួយគប្បីកើតឡើងដ៏គួរចម្លែកយ៉ាងនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គប្បីមូលជាមួយគ្នា ចាំងភិក្ខុសង្ឃនឹងភិក្ខុនីសង្ឃនឹងពួកឧបាសក ក៏គប្បីមូលជាមួយគ្នា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គត្រាស់ព្រះវាចាឯណា ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ប្រកាន់តាមព្រះវាចានោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គជាអ្នកជ្រះថ្លាយ៉ាងនេះចុះ ។

(៦៦៥) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការកើតឡើងនៃធម៌ណាមួយ គប្បីកើតឡើងដ៏គួរចម្លែកយ៉ាងនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏គប្បីមូលជាមួយគ្នា ចាំងភិក្ខុសង្ឃភិក្ខុនីសង្ឃពួកឧបាសកនឹងពួកឧបាសិកា ក៏គប្បីមូលជាមួយគ្នា

យោ ចេ ភគវា អាចិក្ខតិ អស្ស ឯវំ បសន្នំ មំ ភន្តេ ភគវា ធារេតុ ។

(៦៦៦) ឯវំ ភន្តេ យោ ចេ ធម្មសមុប្បាទោ ឧប្បជ្ជេយ្យ ឯកតោ អស្ស ភគវា ឯកតោ ភិក្ខុ-សង្ឃោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ ឧបាសកា ឧបាសិកាយោ សទេវកោ ច លោកោ សមារកោ សព្រហ្មកោ សស្សមណព្រាហ្មណី បជា សទេវមនុស្សា យោ ចេ ភគវា អាចិក្ខតិ អស្ស ឯវំ បសន្នំ មំ ភន្តេ ភគវា ធារេតូតិ ។

(៦៦៧) ឯវំវាទី(១) ត្វំ គោធ មហានាមំ សក្កំ ធារេហិ ។ ឯវំវាទាហំ ភន្តេ មហានាមំ សក្កំ ធារេមិ អញ្ញត្រ កល្យាណា អញ្ញត្រ កុសលាតិ ។

១. ឱរាំ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គត្រាស់ព្រះវាចាឯណា ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ប្រកាន់តាមព្រះវាចានោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គជាអ្នកជ្រះថ្លាយ៉ាងនេះចុះ ។

(៦៦៦) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការកើតឡើងនៃធម៌ណាមួយ គប្បីកើតឡើងដល់ធម្មវិន័យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គឺគប្បីមូលជាមួយគ្នា ទាំងភិក្ខុសង្ឃភិក្ខុនីសង្ឃពួកឧបាសកឧបាសិកានិងមនុស្សលោក ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក និងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណៈនិងព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស គឺគប្បីមូលជាមួយគ្នា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គត្រាស់ព្រះវាចាឯណា ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ប្រកាន់តាមព្រះវាចានោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គជាអ្នកជ្រះថ្លាយ៉ាងនេះចុះ ។

(៦៦៧) ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា បពិត្រព្រះគោធា ព្រះអង្គមានវាទៈយ៉ាងនេះហើយ ចុះមានព្រះបន្ទូលដូចម្តេចទៅនឹងព្រះមហានាមសក្យរាជទៀត ។ ព្រះគោធាសក្យរាជក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានវាទៈយ៉ាងនេះហើយ ក្រៅអំពីកល្យាណធម៌និងកុសលធម៌ អកមានពោលពាក្យអ្វីនឹងព្រះមហានាមសក្យរាជទេ ។

(៦៦៨) កបិលវត្ថុនិទានំ ។ តេន ខោ បន សមយេន សរកានិ(១) សក្កោ កាលកតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ តត្រ សុទំ សម្ពហុលា សក្កា សង្គម្ម សមាគម្ម ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ ឯត្ថទានិ កោ ន សោតាបន្នោ ភវិស្សតិ យត្រ ហិ នាម សរកានិ សក្កោ កាលកតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ សរកានិ សក្កោ សិក្ខាទុព្វល្យមាបាទិ មជ្ជបានំ អបាយីតិ ។

(៦៦៩) អថខោ មហានាមោ សក្កោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ

---
១ ម. សរណានិ ។

(៦៦៨) កបិលវត្ថុនិទាន ។ សម័យនោះឯង ព្រះសរកានិសក្យរាជ ទ្រង់ទិវង្គតទៅ ព្រះអង្គជាអ្នកដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករហើយ ថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ បានឮថាពួកសក្យរាជជាច្រើនអង្គ មកប្រជុំគ្នាក្នុងទីនោះហើយ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា អើហ្ន៎ អស្ចារ្យណាស់តើ អើហ្ន៎ មិនដែលកើតមានទេតើ បើយ៉ាងហ្នឹង នរណានឹងមិនបានជាសោតាបន្នបុគ្គល ក្នុងសាសនានេះ ព្រះសរកានិសក្យរាជ ដែលទ្រង់ទិវង្គតទៅហើយនោះ មិនសមបើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខសោះ ។ ដ្បិតព្រះសរកានិសក្យរាជ ដល់នូវភាពនៃខ្លួនជាអ្នកមានកំឡាំងខ្សោយដោយសិក្ខា អ្នកក្រេបផឹកនូវទឹកស្រវឹង ។

(៦៦៩) គ្រានោះឯង ព្រះមហានាមសក្យរាជ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះមហានាមសក្យរាជ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ

មហានាមោ សក្កោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ ភន្តេ សរកានិ សក្កោ កាលង្កតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។ តត្រ សុទំ ភន្តេ សម្ពហុលា សក្កា សង្គម្ម សមាគម្ម ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ ឯត្ថទានិ កោ ន សោតាបន្នោ ភវិស្សតិ យត្រ ហិ នាម សរកានិ សក្កោ កាលង្កតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។ សរកានិ សក្កោ សិក្ខាទុព្វល្យមាបាទិ មជ្ជបានំ អបាយីតិ ។

(៦៣០) យោ សោ មហានាម ទីឃរត្តំ ឧបាសកោ ពុទ្ធំ សរណំ គតោ ធម្មំ សរណំ គតោ

ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អម្បាញ់មិញនេះ ព្រះសរកានិសក្យរាជ ទ្រង់ទិវង្គតហើយ ព្រះអង្គជាអ្នកដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បានឮថា ពួកសក្យរាជជាច្រើនអង្គ បានមកប្រជុំគ្នាទីនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា អើហ្ន៎ អស្ចារ្យណាស់តើ អើហ្ន៎ ចំឡែកពេកមានទេតើ បើយ៉ាងនេះហ្នឹង អ្នកណានឹងមិនបានជាសោតាបន្នបុគ្គល ក្នុងព្រះសាសនានេះ ព្រះសរកានិសក្យរាជ ដែលទ្រង់ទិវង្គតទៅហើយនោះ មិនសមបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខនោះ ។ ដ្បិតព្រះសរកានិសក្យរាជ បានដល់នូវភាពនៃខ្លួនជាអ្នកមានកំឡាំងខ្សោយដោយសិក្ខា អ្នកក្រេបផឹកនូវទឹកស្រវឹង ។

(៦៣០) ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលណាជាឧបាសក ដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង

សង្ឃំ សរណំ គតោ សោ គច្ឆំ វិនិបាតំ គច្ឆេយ្យ ។ យញ្ហិ តំ មហានាម សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ទីឃរត្តំ ឧបាសកោ ពុទ្ធំ សរណំ គតោ ធម្មំ សរណំ គតោ សង្ឃំ សរណំ គតោតិ ។ សរកានិំ សក្កំ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ សរកានិ មហានាម សក្កោ ទីឃរត្តំ ឧបាសកោ ពុទ្ធំ សរណំ គតោ ធម្មំ សរណំ គតោ សង្ឃំ សរណំ គតោ សោ គច្ឆំ វិនិបាតំ គច្ឆេយ្យ ។

(២៣១) ឥធ មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ ហាសបញ្ញោ ជវនបញ្ញោ វិមុត្តិយា ច សមន្នាគតោ ។ សោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។

ដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង អស់កាលត្រើវែង បុគ្គលនោះគប្បីទៅកាន់អបាយដូចម្ដេចបាន ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលកាលពោលចំពោះបុគ្គលដែលជាឧបាសកដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង ដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង អស់កាលត្រើវែង គប្បីពោលដោយប្រពៃ ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលកាលពោលអំពីព្រះសរកានិសក្យរាជ គប្បីពោលដោយប្រពៃថា ព្រះសរកានិសក្យរាជជាឧបាសក ដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង ដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង អស់កាលត្រើវែង គប្បីទៅកាន់អបាយដូចម្ដេចបាន ។

(២៣១) បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយ មានបញ្ញាដ៏វៃ ប្រកបដោយវិមុត្តិ ។ បុគ្គលនោះធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយបញ្ញាដ៏ក្រៃលែង ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។

អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បិត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អបាយទុគ្គតិវិនិបាតា ។

(៦៣៦) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ ហាសបញ្ញោ ជវនបញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នាគតោ ។ សោ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ អស្មា លោកា ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បិត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អបាយទុគ្គតិវិនិបាតា ។

(៦៣៧) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ

បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ឈ្មោះថារួចចាកនរក រួចចាកកំណើតតិរច្ឆាន រួចចាកប្រេតវិស័យ រួចចាកអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៦៣៦) បពិត្រព្រះមហានាម មួយវិញទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចៈ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយ មានបញ្ញារហ័ស ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយវិមុត្តិ ។ បុគ្គលនោះមានសភាពជាឱបបាតិកសត្វ ហើយបរិនិព្វានក្នុងលោកនោះ មានសភាពមិនត្រឡប់ចាកលោកនោះ ព្រោះអស់សញ្ញោជនៈ ៥ ជាចំណែកខាងក្រោម ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ឈ្មោះថារួចចាកនរក រួចចាកកំណើតតិរច្ឆាន រួចចាកប្រេតវិស័យ រួចចាកអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៦៣៧) បពិត្រព្រះមហានាម មួយវិញទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា

ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ ន ហាសបញ្ញោ ន ជវនបញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នាគតោ ។ សោ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោស-មោហានំ តនុត្តា សកទាគាមី ហោតិ សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា ទុក្ខស្សន្តំ ករោតិ ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បេត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អបាយទុគ្គតិវិនិបាតា ។

(៤៣៤) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ ន ហាស-បញ្ញោ ន ជវនបញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នា-គតោ ។ សោ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែមិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយ មិនមានបញ្ញាវាងវៃ ទាំងមិនប្រកបដោយវិមុត្តិ ។ បុគ្គលនោះ ជាសកទាគាមី ទើបមកកាន់លោកនេះម្តងទៀត ហើយធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះអស់សញ្ញោជនៈ៣ប្រការ ព្រោះធ្វើរាគៈ ទោសៈ មោហៈ ឲ្យស្រាលស្តើង ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ឈ្មោះថារួចចាកនរក រួចចាកកំណើតតិរច្ឆាន រួចចាកប្រេតវិស័យ រួចចាកអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៤៣៤) បពិត្រព្រះមហានាម មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែមិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយ មិនមានបញ្ញាវាងវៃ ទាំងមិនប្រកបដោយវិមុត្តិ ។ បុគ្គលនោះ ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង

សម្ពោធិបរាយណោ ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បេត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អបាយទុគ្គតិវិនិបាតា ។

(២៣៥) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ន ហេវ ខោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ន ធម្មេ ។ ន សង្ឃេ ។ ន ហាសបញ្ញោ ន ជវនបញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នាគតោ ។ អបិចស្ស ឥមេ ធម្មា ហោន្តិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ។ តថាគតប្បវេទិតា ចស្ស ធម្មា បញ្ញាយ មត្តសោ និជ្ឈានំ ខមន្តិ ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ អគន្តា និរយំ អគន្តា តិរច្ឆានយោនឹ អគន្តា បេត្តិវិសយំ អគន្តា អបាយទុគ្គតិវិនិបាតំ ។

(២៣៦) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ន ហេវ ខោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ន ធម្មេ ។ ន សង្ឃេ ។ ន ហាសបញ្ញោ

មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ព្រោះអស់សញ្ញោជនៈ ៣ ប្រការ ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ជាអ្នក រួចចាកនរក រួចចាកតិរច្ឆាន រួចចាកប្រេតវិស័យ រួចចាកអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(២៣៥) បពិត្រព្រះមហានាម មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះមិនបានប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធទេ ។ ក្នុងព្រះធម៌ទេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃទេ ។ មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយទេ មិនមានបញ្ញាភ្លៀវទេ មិនប្រកបដោយវិមុត្តិទេ ។ តែថា ធម៌អម្បាលនេះ គឺសទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ តែងមានដល់បុគ្គលនោះ ។ មួយទៀត ធម៌ទាំងឡាយ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ប្រកាសហើយ តែងសមគួរដល់ការពិចារណា ដោយបញ្ញារបស់បុគ្គលនោះដោយក្រៃពេក ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ជាអ្នក មិនទៅកាន់នរក មិនទៅកាន់កំណើតតិរច្ឆាន មិនទៅកាន់ប្រេតវិស័យ មិនទៅកាន់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(២៣៦) បពិត្រព្រះមហានាម មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះមិនបានប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធទេ ។ ក្នុងព្រះធម៌ទេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃទេ ។ មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយទេ

ន ជវនប្បញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នាគតោ ។ អបិ ច ខ្វស្ស ឥមេ ធម្មា ហោន្តិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ។បេ។ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ។ តថាគតេ ចស្ស សទ្ធាមត្តំ ហោតិ បេមមត្តំ ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ អគន្តា និរយំ អគន្តា តិរច្ឆានយោនឹ អគន្តា បេត្តិវិសយំ អគន្តា អបាយទុគ្គតិវិនិបាតំ ។

[៦៣៧] ឥមេ ចេបិ មហានាម មហាសាលា សុភាសិតំ ទុព្ភាសិតំ អាជានេយ្យុំ ឥមេ ចាហំ មហាសាលេ ព្យាករេយ្យំ សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។ កិមង្គំ បន សរណានឹ សក្កំ ។ សរណានិ មហានាម សក្កោ មរណកាលេ សិក្ខំ សមាទិយីតិ ។

[៦៣៨] កបិលវត្ថុនិទានំ ។ តេន ខោ បន សមយេន សរណានិ សក្កោ កាលង្កតោ ហោតិ ។ សោ ភគវតា ព្យាកតោ សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ

មិនមានបញ្ញាឆាប់វៃទេ មិនប្រកបដោយវិមុត្តិទេ ។ តែថា ធម៌ទាំងនេះ គឺសទ្ធិន្ទ្រិយ ។បេ។ បញ្ញិន្ទ្រិយ តែងមានដល់បុគ្គលនោះ ។ មួយទៀត បុគ្គលនោះគ្រាន់តែមានសទ្ធានឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្នុងព្រះតថាគត ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ជាអ្នក មិនទៅកាន់នរក មិនទៅកាន់កំណើតតិរច្ឆាន មិនទៅកាន់ប្រេតវិស័យ មិនទៅកាន់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៦៣៧) បពិត្រព្រះមហានាម បើភ្នំមហាសាលទាំងនេះ គប្បីដឹងច្បាស់នូវពាក្យជាសុភាសិតនឹងពាក្យជាទុព្ភាសិត តថាគតគប្បីព្យាករនូវភ្នំមហាសាលទាំងនេះថា សោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ ចាំបាច់ពោលទៅថ្វី ដល់ព្រះសរណានិសក្យរាជ បពិត្រព្រះមហានាម ព្រោះព្រះសរណានិសក្យរាជ បានសមាទាននូវសិក្ខា ក្នុងកាលជិតមរណៈ ។

(៦៣៨) កបិលវត្ថុនិទាន ។ សម័យនោះឯង ព្រះសរណានិសក្យរាជ ទ្រង់ទិវង្គតទៅ ។ ព្រះអង្គជាអ្នកដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករហើយថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ

និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។ តត្រ សុទំ សម្ពហុលា សក្កា សង្គម្ម សមាគម្ម ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ ឯត្ថទានិ កោ ន សោតាបន្នោ ភវិស្សតិ យត្រ ហិ នាម សរកានិ សក្កោ កាលកតោ ភគវតា ព្យាកតោ សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។ សរកានិ សក្កោ សិក្ខាយ អបរិបូរការី អហោសីតិ ។

[៦៣៨] អថខោ មហានាមោ សក្កោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មហានាមោ សក្កោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ ភន្តេ សរកានិ សក្កោ កាលកតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។ តត្រ សុទំ ភន្តេ សម្ពហុលា សក្កា សង្គម្ម សមាគម្ម ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ បានឮថា ពួកសក្យរាជច្រើនអង្គ មកប្រជុំគ្នាក្នុងទីនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា អើហ្ន៎ អស្ចារ្យណាស់តើ អើហ្ន៎ មិនដែលកើតមានទេតើ បើយ៉ាងហ្នឹង នរណានឹងមិនបានជាសោតាបន្នបុគ្គលក្នុងសាសនានេះ ព្រោះសរកានិសក្យរាជ ដែលទ្រង់ទិវង្គតទៅហើយនេះ មិនសមបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខសោះ ។ ដ្បិតព្រះសរកានិសក្យរាជ មិនបានធ្វើឲ្យពេញបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាទេ ។

[៦៣៨] គ្រានោះឯង ព្រះមហានាមសក្យរាជ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះមហានាមសក្យរាជ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូល ព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អម្បាញ់មិញនេះ ព្រះសរកានិសក្យរាជ ទ្រង់ទិវង្គតទៅហើយ ព្រះអង្គ ជាអ្នកដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បានឮថា ពួកសក្យរាជច្រើនអង្គ មកប្រជុំគ្នាក្នុងទីនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា

អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ ឯត្ថទានិ កោ ន សោតាបន្នោ ភវិស្សតិ យត្រ ហិ នាម សរណានិ សក្កោ កាលកតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។ សរណានិ សក្កោ សិក្ខាយ អបរិបូរការី អហោសីតិ ។

(៦៦០) យោ សោ មហានាម ទីឃរត្តំ ឧបាសកោ ពុទ្ធំ សរណំ គតោ ធម្មំ សរណំ គតោ សង្ឃំ សរណំ គតោ សោ កថំ វិនិបាតំ គច្ឆេយ្យ ។ យញ្ហិ តំ មហានាម សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ទីឃរត្តំ ឧបាសកោ ពុទ្ធំ សរណំ គតោ ធម្មំ សរណំ គតោ សង្ឃំ សរណំ គតោតិ សរណានិ សក្កំ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ សរណានិ មហានាម សក្កោ ទីឃរត្តំ ឧបាសកោ ពុទ្ធំ សរណំ គតោ ធម្មំ សរណំ គតោ សង្ឃំ សរណំ គតោ សោ កថំ វិនិបាតំ គច្ឆេយ្យ ។

អើហ្ន៎ អស្ចារ្យណាស់តើ អើហ្ន៎ មិនដែលកើតមានទេតើ បើយ៉ាងនេះហើយ នរណាទៅនឹងមិនបានជាសោតាបន្នបុគ្គល ក្នុងសាសនានេះ ព្រោះសរណានិសក្យរាជ ដែលទ្រង់ទិវង្គតទៅហើយនោះ មិនសមបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខសោះ ។ ព្រោះព្រះសរណានិសក្យរាជ មិនបានធ្វើឲ្យពេញបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាទេ ។

[៦៦០] ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលណាជាឧបាសក ដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង ដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងអស់កាលក្រៃវែង បុគ្គលនោះ គប្បីទៅកាន់អបាយ ដូចម្ដេចបាន ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលកាលពោលដោយប្រពៃ គប្បីពោលតាមហេតុពិតថា បុគ្គលជាឧបាសក ដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង ដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង អស់កាលក្រៃវែង បុគ្គលកាលពោលដោយប្រពៃ គប្បីពោលចំពោះព្រះសរណានិសក្យរាជ បពិត្រព្រះមហានាម ព្រះសរណានិសក្យរាជ ជាឧបាសក ដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង ដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងអស់កាលក្រៃវែង ព្រះសរណានិសក្យរាជនោះ គប្បីទៅកាន់អបាយដូចម្ដេចបាន ។

(៦៤១) ឥធ មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ពុទ្ធេ ឯកន្តគតោ ហោតិ អភិប្បសន្នោ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ ហាសបញ្ញោ ជវនបញ្ញោ វិមុត្តិយា ច សមន្នាគតោ ។ សោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បេត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អបាយទុគ្គតិវិនិបាតា ។

(៦៤២) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ពុទ្ធេ ឯកន្តគតោ ហោតិ អភិប្បសន្នោ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។

(៦៤១) បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (បុគ្គលជាអ្នកជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយ មានបញ្ញាវៃនិងប្រកបដោយវិមុត្តិ ។ បុគ្គលនោះធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ មិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយបញ្ញាដ៏ក្រៃលែងដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ជាអ្នកផុតរួចចាកនរក រួចចាកកំណើតតិរច្ឆាន រួចចាកប្រេតវិស័យ រួចចាកអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៦៤២) បពិត្រព្រះមហានាម មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។

ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ ហាសបញ្ញោ ជវនបញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នាគតោ ។ សោ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខយា អន្តរាបរិនិព្វាយី ហោតិ ឧបហច្ចបរិនិព្វាយី ហោតិ អសង្ខារបរិនិព្វាយី ហោតិ សសង្ខារបរិនិព្វាយី ហោតិ ឧទ្ធំសោតោ ហោតិ អកនិដ្ឋគាមី ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បេត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អបាយទុគ្គតិវិនិបាតា ។

(៤៤៣) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ពុទ្ធេ ឯកន្តគតោ ហោតិ អភិប្បសន្នោ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ ន ហាសបញ្ញោ ន ជវនបញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នាគតោ ។

(ជាអ្នកជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយ មានបញ្ញារហ័ស តែមិនប្រកបដោយវិមុត្តិ ។ បុគ្គលនោះ នឹងបរិនិព្វានក្នុងរវាងអាយុនៅមិនទាន់ដល់ពាក់កណ្តាល នឹងបរិនិព្វានក្នុងអាយុផុតពាក់កណ្តាលហើយ ជិតដល់ទីបំផុត នឹងបរិនិព្វាន ដោយធ្វើសេចក្តីព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំង នឹងបរិនិព្វាន ដោយមិនបាច់ធ្វើសេចក្តីព្យាយាមពេកទេ នឹងមានខ្សែចរន្តខាងលើទៅកាន់អកនិដ្ឋភព ព្រោះអស់ពួកសញ្ញោជនៈជាចំណែកខាងក្រោម ៥ ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ជាអ្នក រួចចាកនរក រួចចាកកំណើតតិរច្ឆាន រួចចាកប្រេតវិស័យ រួចចាកអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៤៤៣) បពិត្រព្រះមហានាម មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (ជាអ្នកជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ តែមិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយ មិនមានបញ្ញារហ័ស នឹងមិនប្រកបដោយវិមុត្តិ ។

សោ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោស-មោហានំ តនុត្តា សកទាគាមី ហោតិ សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា ទុក្ខស្សន្តំ ករោតិ ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បិត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អបាយទុគ្គតិវិនិបាតា ។

(៦៦៦) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ពុទ្ធេ ឯកន្តគតោ ហោតិ អភិប្បសន្នោ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ ន ហាសបញ្ញោ ន ជវនបញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នាគតោ ។ សោ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បិត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អបាយទុគ្គតិវិនិបាតា ។

បុគ្គលនោះ ជាសកទាគាមី នឹងមកកាន់លោកនេះម្តងទៀត ទើបធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខបាន ព្រោះអស់សញ្ញោជនៈ ៣ ប្រការ ព្រោះធ្វើរាគៈ ទោសៈ មោហៈ ឲ្យស្រាលស្តើង ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ជាអ្នក រួចចាកនរក រួចចាកកំណើតតិរច្ឆាន រួចចាកប្រេតវិស័យ រួចចាកអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៦៦៦) បពិត្រព្រះមហានាម មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ (ជាអ្នកជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ តែមិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយ មិនមានបញ្ញារហ័ស ទាំងមិនប្រកបដោយវិមុត្តិ ។ បុគ្គលនោះ ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ព្រោះអស់សញ្ញោជនៈទាំង ៣ ប្រការ ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ជាអ្នក រួចចាកនរក រួចចាកកំណើតតិរច្ឆាន រួចចាកប្រេតវិស័យ រួចចាកអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៤៤៨) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ន ហេវ ខោ ពុទ្ធេ ឯកន្តគតោ ហោតិ អភិប្បសន្នោ ។ ន ធម្មេ ។ ន សង្ឃេ ។ ន ហាសបញ្ញោ ន ជវនបញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នាគតោ ។ អបិចស្ស ឥមេ ធម្មា ហោន្តិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ។ បេ ។ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ។ តថាគតប្បវេទិតា ចស្ស ធម្មា បញ្ញាយ មត្តសោ និជ្ឈានំ ខមន្តិ ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ អគន្តា និរយំ អគន្តា តិរច្ឆានយោនឹ អគន្តា បេត្តិវិសយំ អគន្តា អបាយទុគ្គតិវិនិបាតំ ។

(៤៤៩) ឥធ បន មហានាម ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ន ហេវ ខោ ពុទ្ធេ ឯកន្តគតោ ហោតិ អភិប្បសន្នោ ។ ន ធម្មេ ។ ន សង្ឃេ ។ ន ហាសបញ្ញោ ន ជវនបញ្ញោ ន ច វិមុត្តិយា សមន្នាគតោ ។ អបិចស្ស ឥមេ ធម្មា ហោន្តិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ។ បេ ។ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ។

(៤៤៨) បពិត្រព្រះមហានាម មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមិនបានជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដ ក្នុងព្រះពុទ្ធទេ ។ ក្នុងព្រះធម៌ទេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃទេ ។ មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយទេ មិនមានបញ្ញាក៏ដ៏វៃទេ មិនប្រកបដោយវិមុត្តិទេ ។ តែថា ធម៌អម្បាលនេះ គឺសទ្ធិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បញ្ញិន្ទ្រិយ តែងមានដល់បុគ្គលនោះ ។ មួយទៀត ធម៌ទាំងឡាយ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ប្រកាសហើយ ជាធម៌គួរដល់ការពិចារណា ដោយបញ្ញាដ៏ក្រៃលែង ដល់បុគ្គលនោះ ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ជាអ្នក មិនទៅកាន់នរក មិនទៅកាន់កំណើតតិរច្ឆាន មិនទៅកាន់ប្រេតវិស័យ មិនទៅកាន់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៤៤៩) បពិត្រព្រះមហានាម មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមិនបានជ្រះថ្លាក្រៃលែងពិតប្រាកដ ក្នុងព្រះពុទ្ធទេ ។ ក្នុងព្រះធម៌ទេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃទេ ។ មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរីករាយទេ មិនមានបញ្ញាក៏ដ៏វៃទេ មិនប្រកបដោយវិមុត្តិទេ តែថា ធម៌អម្បាលនេះ គឺសទ្ធិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បញ្ញិន្ទ្រិយ តែងមានដល់បុគ្គលនោះ ។

តថាគតេ ចស្ស សទ្ធាមត្តំ ហោតិ បេមមត្តំ ។ អយម្បិ ខោ មហានាម បុគ្គលោ អគន្តា និរយំ អគន្តា តិរច្ឆានយោនឹ អគន្តា បិត្តិវិសយំ អគន្តា អបាយទុគ្គតិវិនិបាតំ ។

[៦៤៧] សេយ្យថាបិ មហានាម ទុក្ខេត្តំ ទុព្ភូមំ អវិហតខាណុកំ ពីជានិ ចស្សុ ខណ្ឌានិ បូតីនិ វាតាតបហតានិ អសារាទានិ(១) អសុខសយិតានិ ទេវោ ច ន សម្មា ធារំ អនុប្បវេច្ឆេយ្យ ។ អបិ នុ តានិ ពីជានិ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជេយ្យុន្តិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ មហានាម ឥធ ធម្មោ ទុរក្ខាតោ ហោតិ ទុប្បវេទិតោ អនិយ្យានិកោ អនុបសមសំវត្តនិកោ អសម្មាសម្ពុទ្ធប្បវេទិតោ(២) ឥទមហំ ទុក្ខេត្តស្មឹ វទាមិ ។

១- ម. អសារកានិ ។ ២- ម. ទុក្ខាតោ ។

មួយទៀត បុគ្គលនោះគ្រាន់តែមានសទ្ធានឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្នុងព្រះតថាគត ។ បពិត្រព្រះមហានាម បុគ្គលនេះឯង ជាអ្នក មិនទៅកាន់នរក មិនទៅកាន់កំណើតតិរច្ឆាន មិនទៅកាន់ប្រេតវិស័យ មិនទៅកាន់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត ។

(៦៤៧) បពិត្រព្រះមហានាម ដូចពូជតាំងឡាយ ដែលបាក់ខ្ទេច ដែលស្អុយ ដែលក្រៀមក្រោះ ដោយខ្យល់នឹងកំដៅថ្ងៃ ដែលឥតខ្លឹម ដែលគេទុកដាក់ក្នុងទីមិនស្អាត ភ្លៀងក៏បង្អុរទឹកភ្លៀងដោយស្រួល ចុះកាន់ស្រែ ដែលក្រហេងក្រហូង មានផែនដីអាក្រក់ ដែលគេមិនបានគាស់កកាយយកដង្កត់ឈើចេញនៅឡើយ ពូជតាំងឡាយនោះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចំរើន ដុះដាល លូតលាស់បានដែរឬទេ ។ មិនបានទេព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមហានាម សេចក្តីឧបមេយ្យក៏ដូច្នោះដែរ ធម្មក្នុងលោកនេះ ជាធម៌ដែលបុគ្គលពោលមិនល្អ ជាធម៌ដែលបុគ្គលប្រកាសមិនល្អ ជាធម៌មិននាំសត្វចេញចាកទុក្ខបាន មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ជាធម៌ដែលបុគ្គលមិនមែនសម្មាសម្ពុទ្ធប្រកាសហើយ តថាគតពោលថា ធម៌នេះ ដូចស្រែដែលក្រហេងក្រហូង ។

តស្មិំ ច ធម្មេ សាវកោ វិហរតិ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ សាមីចិប្បដិបន្នោ អនុធម្មចារី ឥទមហំ ទុព្ពីជស្មិំ វទាមិ ។

(៥៥៧) សេយ្យថាបិ មហានាម សុក្ខេត្តំ សុភូមឹ សុវិហតក្ខាណុកំ ពីជានិ ចស្សុ អខណ្ឌានិ អបូតីនិ អវាតាតបហតានិ សារាទានិ សុខសយិតានិ ទេវោ ចស្ស សម្មា ធារំ អនុប្បវេច្ឆេយ្យ អបិ នុ តានិ ពីជានិ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជេយ្យុន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ មហានាម យោ ធម្មោ ស្វាក្ខាតោ ហោតិ សុប្បវេទិតោ និយ្យានិកោ ឧបសមសំវត្តនិកោ សម្មាសម្ពុទ្ធប្បវេទិតោ ឥទមហំ សុខេត្តស្មិំ វទាមិ ។ តស្មិំ ច ធម្មេ សាវកោ វិហរតិ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ សាមីចិប្បដិបន្នោ អនុធម្មចារី ឥទមហំ សុពីជស្មិំ វទាមិ ។

មួយវិញទៀត សាវ័កដែលប្រតិបត្តិនូវធម៌តាមធម៌ ប្រតិបត្តិដ៏សមគួរ ប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏សមគួរ នៅគ្រប់ឥរិយាបថ ក្នុងធម៌នោះ តថាគត ហៅថា សាវ័កអ្នកប្រតិបត្តិធម៌តាមធម៌ នៅគ្រប់ឥរិយាបថនេះដូចជាពូជអាក្រក់ ។

(៥៥៨) បពិត្រព្រះមហានាម ដូចពូជទាំងឡាយ ដែលមិនបាក់ខ្ទេច ដែលមិនស្អុយ ដែលមិនក្រៀមក្រោះ ដោយខ្យល់និងកំដៅថ្ងៃ មានខ្លឹម ដែលគេទុកដាក់ក្នុងទីដ៏ស្អាត ទាំងភ្លៀងក៏បង្អុរនូវទឹកភ្លៀងដោយស្រួល ចុះកាន់ស្រែដែលល្អ មានដែនដីរាបស្មើ ដែលគេបានគាស់រានយកដង្គត់ឈើចេញហើយ ពូជអម្បាលនោះនឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន ដុះដាល លូតលាស់ឡើងបានទូលាយ ឬ ។ យ៉ាងហ្នឹងហើយព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមហានាម សេចក្ដីឧបមេយ្យក៏ដូច្នោះដែរ ធម៌ក្នុងលោកនេះ ជាធម៌ដែលទ្រង់ពោលទុកល្អហើយ ធម៌ដែលទ្រង់ប្រកាសទុកល្អហើយ ជាធម៌នាំសត្វចេញចាកទុក្ខបាន ជាធម៌ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ជាធម៌ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ប្រកាសហើយ តថាគតហៅថា ធម៌នេះ ដូចជាស្រែដ៏ល្អ ។ មួយវិញទៀត សាវ័កដែលប្រតិបត្តិនូវធម៌តាមធម៌ ប្រតិបត្តិដ៏សមគួរ ប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏សមគួរ នៅគ្រប់ឥរិយាបថ ក្នុងធម៌នោះ តថាគតហៅថា សាវ័កអ្នកប្រតិបត្តិធម៌តាមធម៌ នៅគ្រប់ឥរិយាបថនេះ ដូចជាពូជដ៏ល្អ ។

កិមង្គំ បន សរណានឹ សក្កំ សរណានិ មហានាម សក្កោ មរណកាលេ សិក្ខាយ បរិបូរការី អហោសីតិ ។

(៦៦៥) សាវត្ថីនិទានំ ។ តេន ខោ បន សមយេន អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អាពាធិកោ ហោតិ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អញ្ញតរំ បុរិសំ អាមន្តេសិ ឯហិ ត្វំ អម្ភោ បុរិស យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា មម វចនេន អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បាទេ សិរសា វន្ទ អនាថបិណ្ឌិកោ ភន្តេ គហបតិ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ សោ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បាទេ សិរសា វន្ទតីតិ ។ ឯវញ្ច វទេហិ សាធុ កិរ ភន្តេ អាយស្មា សារីបុត្តោ យេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ សោ បុរិសោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស បដិស្សុត្វា យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អភិវាទេត្វា

មិនបាច់ពោលទៅថ្វី ដល់ព្រះសរណានិសក្យរាជ បពិត្រព្រះមហានាម ព្រះសរណានិសក្យរាជ ជាអ្នកបានធ្វើឲ្យពេញបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខា ក្នុងកាលជិតមរណៈ ។

(៦៦៥) សាវត្ថីនិទាន ។ សម័យនោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានអាពាធ ប្រកបដោយទុក្ខ មានជម្ងឺជាទម្ងន់ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី បានហៅបុរសម្នាក់មកថា ម្នាលបុរសដ៏ចំរើន ឯងចូរមកនេះ ឯងចូរទៅរកព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ចូរថ្វាយបង្គំបាទាព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ ដោយសិរសា តាមពាក្យអញថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន អនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានអាពាធ ប្រកបដោយទុក្ខ មានជម្ងឺជាទម្ងន់ លោកថ្វាយបង្គំបាទាព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ ដោយសិរសា ។ រួចហើយ ឯងចូរនិមន្តយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន សូមព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះ និមន្តទៅកាន់ទីលំនៅរបស់អនាថបិណ្ឌិកគហបតីផង ។ បុរសនោះទទួលពាក្យអនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា ប្រពៃ ហើយក៏ចូលទៅរកព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុហើយ

ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ បុរិសោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច អនាថបិណ្ឌិកោ ភន្តេ គហបតិ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ សោ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បាទេ សិរសា វន្ទតិ ។ ឯវញ្ច វទេតិ សាធុ កិរ ភន្តេ អាយស្មា សារីបុត្តោ យេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ ។ អធិវាសេសិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ តុណ្ហីភាវេន ។

(៤៩០) អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ អាយស្មតា អានន្ទេន បច្ឆាសមណេន យេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតិំ ឯតទវោច កច្ចិ តេ គហបតិ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិ ទុក្ខា វេទនា បដិក្កមន្តិ នោ អភិក្កមន្តិ បដិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ អភិក្កមោតិ ។

ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះបុរសនោះ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានទូលព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន អនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានអាពាធ ប្រកបដោយទុក្ខ មានជម្ងឺជាទម្ងន់ លោកថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ ដោយសិរសា ។ រួចពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន សូមព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ អាស្រ័យនូវសេចក្ដីអនុគ្រោះ និមន្តទៅកាន់ទីលំនៅ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីផង ។ ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ បានទទួលនិមន្ត ដោយអាការស្ងៀម ។

(៤៩០) លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ ស្លៀកស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងវេលាបុព្វណ្ហសម័យ មានព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ជាបច្ឆាសមណៈ ចូលទៅកាន់ទីលំនៅអនាថបិណ្ឌិកគហបតី លុះចូលទៅដល់គង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលហើយ ។ លុះព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុគង់ហើយ ក៏ពោលនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតីដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី អ្នកល្មមអត់ធន់បានទេឬ ល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានទេឬ ទុក្ខវេទនាធូរថយ មិនចំរើនឡើងទេឬ សេចក្ដីធូរថយ (នៃវេទនា) រមែងប្រាកដ ឯសេចក្ដីមិនចំរើនឡើងនៃវេទនា រមែងមិនប្រាកដទេឬ ។

ន មេ ភន្តេ ខមនីយំ ន យាបនីយំ ពាឡ្ហា មេ ទុក្ខា វេទនា អភិក្កមន្តិ នោ បដិក្កមន្តិ អភិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ បដិក្កមោតិ ។

(៦៩១) យថារូបេន ខោ គហបតិ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតិំ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបោ តេ ពុទ្ធេ អប្បសាទោ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទោ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ តញ្ច បន តេ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ទូលថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណា អត់ធន់មិនបានទេ ខ្ញុំព្រះករុណាប្រព្រឹត្តទៅមិនបានទេ ទុក្ខវេទនារបស់ ខ្ញុំព្រះករុណាចំរើនឡើងខ្លាំងណាស់ មិនធូរថយទេ សេចក្តីចំរើន (នៃរោគ) ចេះតែប្រាកដឡើងមិនមានធូរថយទេ ។

(៦៩១) ព្រះសារីបុត្រតបថា ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនដែល មិនចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធ មាន សភាពយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈរមែងទៅកើតក្នុង អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ឯសេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះពុទ្ធ មាន សភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកទេ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធ តែងមានដល់អ្នកថា ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភព ថ្មីទៀត ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធនោះ ចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរបាន ។

(៤៨៦) យថារូបេន ខោ គហបតិ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតិំ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបោ តេ ធម្មេ អប្បសាទោ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទោ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។បេ។ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ តញ្ច បន តេ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

(៤៨៧) យថារូបេន ខោ គហបតិ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតិំ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបោ តេ សង្ឃេ អប្បសាទោ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទោ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។បេ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

(៤៨៦) ម្នាលគហបតិ បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះធម៌ មានសភាពយ៉ាងណា លុះរំលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក សេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះធម៌ មានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតិ មួយទៀត សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះធម៌ មានដល់អ្នកថា ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ប្រពៃហើយ ។បេ។ ជាធម៌ដែលវិញ្ញូជនទាំងឡាយគប្បីដឹងចំពោះខ្លួន កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះធម៌នោះ ចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

(៤៨៧) ម្នាលគហបតិ បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះសង្ឃ មានសភាពយ៉ាងណា លុះរំលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ឯសេចក្តីមិនជ្រះថ្លាមានសភាពយ៉ាងនោះ ក្នុងព្រះសង្ឃ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតិ មួយទៀត សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះសង្ឃ ក៏មានដល់អ្នកថា ព្រះសង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិល្អហើយ ។បេ។ ជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រសើរនៃសត្វលោក ។

តញ្ច បន តេ សចេ អវេច្ចប្បសាទំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

(៤៥៦) យថារូបេន ខោ គហបតិ ទុស្សីល្យេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបំ តេ ទុស្សីល្យំ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ អរិយកន្តានិ សីលានិ អខណ្ឌានិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកានិ ។ តានិ ច បន តេ អរិយកន្តានិ សីលានិ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

(៤៥៧) យថារូបាយ ខោ គហបតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបា តេ មិច្ឆាទិដ្ឋិ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាទិដ្ឋិ ។ តញ្ច បន តេ សម្មាទិដ្ឋឹ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះសង្ឃនោះ ចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

(៤៥៦) ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយភាពជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានសភាពយ៉ាងណា លុះលះខ្លួន បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ឯភាពជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត សីលទាំងឡាយជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសីលទាំងឡាយ ដែលជាទីស្រឡាញ់របស់អរិយៈនោះចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរបាន ។

(៤៥៧) ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយមិច្ឆាទិដ្ឋិ មានសភាពយ៉ាងណា លុះលះខ្លួន បន្ទាប់អំពីមរណៈរមែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាទិដ្ឋិ មានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត សម្មាទិដ្ឋិ ក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសម្មាទិដ្ឋិនោះចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

[៤៨៦] យថារូបេន ខោ គហបតិ មិច្ឆាសង្កប្បេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបោ តេ មិច្ឆាសង្កប្បោ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាសង្កប្បោ ។ តញ្ច បន តេ សម្មាសង្កប្បំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យុំ ។

[៤៨៧] យថារូបាយ ខោ គហបតិ មិច្ឆាវាចាយ សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបា តេ មិច្ឆាវាចា នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាវាចា ។ តញ្ច បន តេ សម្មាវាចំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យុំ ។

(៤៨៦) ម្នាលគហបតិ បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយមិច្ឆាសង្កប្បៈ មានសភាពយ៉ាងណា លុះរំលាយនៃខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាសង្កប្បៈ មានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតិ មួយទៀត សម្មាសង្កប្បៈ ក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណា ឃើញនូវសម្មាសង្កប្បៈនោះ ចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

(៤៨៧) ម្នាលគហបតិ បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយមិច្ឆាវាចា មានសភាពយ៉ាងណា លុះរំលាយនៃខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈរមែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាវាចាមានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតិ មួយទៀត សម្មាវាចាក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសម្មាវាចានោះចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

(៦៨៨) យថារូបេន ខោ គហបតិ មិច្ឆាកម្មន្តេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតិំ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបោ តេ មិច្ឆាកម្មន្តោ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាកម្មន្តោ ។ តញ្ច បន តេ សម្មាកម្មន្តំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

(៦៨៩) យថារូបេន ខោ គហបតិ មិច្ឆាអាជីវេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតិំ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបោ តេ មិច្ឆាអាជីវោ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាអាជីវោ ។ តញ្ច បន តេ សម្មាអាជីវំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

(៦៨៨) ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយមិច្ឆាកម្មន្តៈមានសភាពយ៉ាងណា លុះលាងខ្លួន បន្ទាប់អំពីមរណៈ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាកម្មន្តៈមានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត សម្មាកម្មន្តៈ ក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសម្មាកម្មន្តៈនោះ ចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

(៦៨៩) ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយមិច្ឆាអាជីវៈ មានសភាពយ៉ាងណា លុះលាងខ្លួន បន្ទាប់អំពីមរណៈ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាអាជីវៈមានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត សម្មាអាជីវៈ ក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសម្មាអាជីវៈនោះចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយគប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

សរកានិវគ្គោ តតិយោ

[៦៦០] យថារូបេន ខោ គហបតិ មិច្ឆាកម្ម-ន្តេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបោ តេ មិច្ឆាកម្មន្តោ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាកម្មន្តោ ។ តញ្ច បន តេ សម្មាកម្មន្តំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

[៦៦១] យថារូបាយ ខោ គហបតិ មិច្ឆាសតិយា សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបា តេ មិច្ឆាសតិ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាសតិ ។ តញ្ច បន តេ សម្មា-សតឹ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

សរកានិវគ្គទី ៣

[៦៦០] ម្នាលគហបតិ បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយមិច្ឆា-កម្មន្តៈ មានសភាពយ៉ាងណា លុះរលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាកម្មន្តៈមានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតិ មួយទៀត សម្មាកម្មន្តៈ ក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសម្មាកម្មន្ត នោះចំពោះខ្លួន វេទនាគង់នឹងស្រាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

[៦៦១] ម្នាលគហបតិ បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ប្រកបដោយមិច្ឆា-សតិ មានសភាពយ៉ាងណា លុះរលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាសតិមានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតិ មួយទៀត សម្មាសតិក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសម្មាសតិនោះចំពោះខ្លួន វេទនាគង់នឹងស្រាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

(៤៦៤) យថារូបេន ខោ គហបតិ មិច្ឆាសមាធិនា សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបោ តេ មិច្ឆាសមាធិ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាសមាធិ ។ តញ្ច បន តេ សម្មាសមាធឹ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

(៤៦៧) យថារូបេន ខោ គហបតិ មិច្ឆាញាណេន សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបន្តេ មិច្ឆាញាណំ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាញាណំ ។ តញ្ច បន តេ សម្មាញាណំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យ ។

(៤៦៤) ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ជាអ្នកប្រកបដោយមិច្ឆាសមាធិមានសភាពយ៉ាងណា លុះដល់រំលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាសមាធិមានសភាពយ៉ាងនោះ មិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត សម្មាសមាធិក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសម្មាសមាធិនោះចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយ គប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

(៤៦៧) ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ជាអ្នកប្រកបដោយមិច្ឆាញាណ មានសភាពយ៉ាងណា លុះដល់រំលាយខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាញាណមានសភាពយ៉ាងនោះមិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត សម្មាញាណក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសម្មាញាណនោះចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយគប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

សរកានិវគ្គោ តតិយោ

(៦៦៤) យថារូបាយ ខោ គហបតិ មិច្ឆាវិមុត្តិយា សមន្នាគតោ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តថារូបា តេ មិច្ឆាវិមុត្តិ នត្ថិ ។ អត្ថិ ច ខោ តេ គហបតិ សម្មាវិមុត្តិ ។ តញ្ច បន តេ សម្មាវិមុត្តឹ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភេយ្យាតិ ។

(៦៦៥) អថខោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស ឋានសោ វេទនា បដិប្បស្សម្ភឹសុ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ(១) អាយស្មន្តញ្ច សារីបុត្តំ អាយស្មន្តញ្ច អានន្ទំ សកេនេវ ថាលិបាកេន បរិវិសិ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ អញ្ញតរំ នីចំ អាសនំ គហេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិ

១ ឱ. គហបតិ ឧបសង្កមិត្វា ។

សរកានិវគ្គទី ៣

(៦៦៤) ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនដែលមិនចេះដឹង ជាអ្នកប្រកបដោយមិច្ឆាវិមុត្តិ មានសភាពយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយនៃខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ តែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មិច្ឆាវិមុត្តិ មានសភាពយ៉ាងនោះមិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត សម្មាវិមុត្តិក៏មានដល់អ្នក ។ កាលបើអ្នកពិចារណាឃើញនូវសម្មាវិមុត្តិនោះចំពោះខ្លួន វេទនាទាំងឡាយគប្បីស្ងប់រម្ងាប់ទៅដោយហេតុដ៏សមគួរ ។

(៦៦៥) គ្រានោះឯង វេទនារបស់អនាថបិណ្ឌិកគហបតីក៏ស្ងប់រម្ងាប់ដោយមួយរំពេច ។ ទើបអនាថបិណ្ឌិកគហបតីអង្គាសព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុផង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុផង ដោយម្ហូបចំណីដ៏ឆ្អិនក្នុងឆ្នាំងជារបស់ខ្លួន ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីដឹងនូវថា ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុឆាន់ហើយ ដាក់ព្រះហស្តចេញពីបាត្រហើយ ក៏កាន់យកនូវអាសនៈដ៏ទាបមួយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុអនុមោទនាចំពោះអនាថបិណ្ឌិកគហបតីដែលអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរដោយគាថាទាំងឡាយនេះថា

(៦៦៦) យស្ស សទ្ធា តថាគតេ
អចលា សុប្បតិដ្ឋិតា
សីលញ្ច យស្ស កល្យាណំ
អរិយកន្តំ បសំសិតំ ។
សង្ឃេ បសាទោ យស្សត្ថិ
ឧជុភូតញ្ច ទស្សនំ
អទលិទ្ទោតិ តំ អាហុ
អមោឃន្តស្ស ជីវិតំ ។
តស្មា សទ្ធញ្ច សីលញ្ច
បសាទំ ធម្មទស្សនំ
អនុយុញ្ជេថ មេធាវី
សរំ ពុទ្ធានសាសនន្តិ ។

(៦៦៧) អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ អនាថ-
បិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិត្វា
ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

(៦៦៦) សទ្ធារបស់បុគ្គលណាមិនញាប់ញ័រ បានដម្កល់ស៊ប់ល្អហើយ ក្នុងព្រះតថាគតផង សីលរបស់បុគ្គលណាល្អ ដែលព្រះអរិយៈត្រេកអរសរសើរផង ។ សេចក្ដីជ្រះថ្លា ក្នុងសង្ឃទាំងសេចក្ដីឃើញត្រង់មានដល់បុគ្គលណាផង អ្នកប្រាជ្ញតែងហៅបុគ្គលនោះថា ជាអ្នកមិនខ្សត់ ជីវិតរបស់បុគ្គលនោះមិនសោះសូន្យឡើយ ។ ហេតុនោះ អ្នកមានប្រាជ្ញា កាលបើរលឹកឃើញនូវពុទ្ធសាសនាហើយ គួរប្រកបនូវសទ្ធាផង សីលផង សេចក្ដីជ្រះថ្លាផង ការឃើញធម៌ផង ។

(៦៦៧) លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុបានអនុមោទនាដោយគាថាទាំងឡាយនេះ ចំពោះអនាថបិណ្ឌិកគហបតីរួចហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចេញទៅ ។

(៦៦៨) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ភគវា ឯតទវោច ហន្ទ កុតោ នុ ត្វំ អានន្ទ អាគច្ឆសិ ទិវា ទិវស្សាតិ ។ អាយស្មតា ភន្តេ សារីបុត្តេន អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ឥមិនា ច ឥមិនា ច ឱវាទេន ឱវទិតោតិ ។ បណ្ឌិតោ អានន្ទ សារីបុត្តោ មហាបញ្ញោ អានន្ទ សារីបុត្តោ យត្រ ហិ នាម ចត្តារិ សោតាបត្តិយង្គានិ ទសហាការេហិ វិភជិស្សតីតិ ។

(៦៦៩) សាវត្ថីនិទានំ ។ តេន ខោ បន សមយេន អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អាពាធិកោ ហោតិ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អញ្ញតរំ បុរិសំ អាមន្តេសិ ឯហិ ត្វំ អម្ភោ បុរិស យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា មម វចនេន អាយស្មតោ អានន្ទស្ស បាទេ សិរសា វន្ទ អនាថបិណ្ឌិកោ ភន្តេ គហបតិ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ

(៦៦៨) គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដែលអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរថា ម្នាលអានន្ទ អ្នកទើបមកពីណា ហ្ន៎ថ្ងៃម្ល៉េះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុបានទូន្មានអនាថបិណ្ឌិកគហបតីដោយឱវាទនេះផងនេះផង ។ ម្នាលអានន្ទ សារីបុត្តជាបណ្ឌិត ម្នាលអានន្ទ សារីបុត្តមានប្រាជ្ញាច្រើន ព្រោះសារីបុត្តអាចចែកនូវសោតាបត្តិយង្គ (អង្គនៃធម៌សម្រាប់បាននូវសោតៈ) ៤ ដោយអាការ ១០ យ៉ាង ។

(៦៦៩) សាវត្ថីនិទាន ។ សម័យនោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានអាពាធ ប្រកបដោយទុក្ខវេទនាឈឺធ្ងន់ ។ គ្រានោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតីហៅបុរសម្នាក់មកថា ម្នាលបុរសដ៏ចំរើន អ្នកចូរមកនេះ ចូរអ្នកទៅគាល់ព្រះអានន្ទ លុះចូលទៅដល់ហើយ ចូរថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ដោយត្បូងតាមពាក្យរបស់ខ្ញុំថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន អនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានអាពាធប្រកបដោយទុក្ខវេទនាឈឺធ្ងន់

សោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស បាទេ សិរសា វន្ទតិ ។ ឯវញ្ច វទេហិ សាធុ កិរ ភន្តេ អាយស្មា អានន្ទោ យេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ សោ បុរិសោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស បដិស្សុត្វា យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ បុរិសោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច អនាថបិណ្ឌិកោ ភន្តេ គហបតិ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ។ សោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស បាទេ សិរសា វន្ទតិ ឯវញ្ច វទតិ សាធុ កិរ ភន្តេ អាយស្មា អានន្ទោ យេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ ។ អធិវាសេសិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ តុណ្ហីភាវេន ។

លោកថ្វាយបង្គំព្រះបាទាព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដោយក្បាល ។ ចូរអ្នកនិយាយយ៉ាងនេះទៀតថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំសូមអង្វរ សូមព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ និមន្តទៅឯទីលំនៅរបស់អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ដោយសេចក្ដីអនុគ្រោះ ។ បុរសនោះទទួលស្ដាប់អនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា បាទលោកដ៏ចំរើន ហើយចូលទៅគាល់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះបុរសនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បាននិយាយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន អនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានអាពាធប្រកបដោយទុក្ខវេទនាឈឺធ្ងន់ ។ លោកថ្វាយបង្គំព្រះបាទាព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដោយក្បាល ទាំងនិយាយយ៉ាងនេះទៀតថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំសូមអង្វរ សូមព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ និមន្តទៅឯទីលំនៅរបស់អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ដើម្បីសេចក្ដីអនុគ្រោះ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុបានទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។

(២៧០) អថ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ បុព្វណ្ហ-សមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧប-សង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឯតទវោច

(២៧១) កច្ចិ តេ គហបតិ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិ ទុក្ខា វេទនា បដិក្កមន្តិ នោ អភិក្កមន្តិ បដិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ អភិក្ក-មោតិ ។ ន មេ ភន្តេ ខមនីយំ ន យាបនីយំ ពាឡ្ហា មេ ទុក្ខា វេទនា អភិក្កមន្តិ នោ បដិក្កមន្តិ អភិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ បដិក្កមោតិ ។

(២៧០) គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុស្លៀកស្បង់ប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅកាន់ទីលំនៅរបស់អនាថបិណ្ឌិកគហបតី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុគង់ស្រេចហើយ បាននិយាយនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតីយ៉ាងនេះថា

(២៧១) ម្នាលគហបតី សេចក្តីអត់ធន់របស់អ្នក ល្មមអត់ទ្រាំបានទេឬ ល្មមឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេឬ ទុក្ខវេទនាបានស្រាកស្រាន្តទៅ មិនកើតឡើង មានតែធូរថយទៅ មិនចំរើនឡើងទេឬ ។ បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន សេចក្តីអត់ធន់របស់ខ្ញុំព្រះករុណា មិនល្មមអត់ទ្រាំបានទេ មិនល្មមឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេ ទុក្ខវេទនារបស់ខ្ញុំខ្លាំងណាស់ ចំរើនឡើងមិនធូរស្រាលទេ មានតែកើតឡើង មិនស្រាកស្រាន្តទេ ។

(៤៧៤) ចតូហិ ខោ គហបតិ ធម្មេហិ សមន្នាគតស្ស អស្សុតវតោ បុថុជ្ជនស្ស ហោតិ ឧត្រាសោ(១) ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ គហបតិ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ ពុទ្ធេ អប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ តញ្ច បនស្ស ពុទ្ធេ អប្បសាទំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ហោតិ ឧត្រាសោ ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។ បុន ចបរំ គហបតិ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ ធម្មេ អប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ តញ្ច បនស្ស ធម្មេ អប្បសាទំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ហោតិ ឧត្រាសោ ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។ បុន ចបរំ គហបតិ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ សង្ឃេ អប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ តញ្ច បនស្ស សង្ឃេ អប្បសាទំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ហោតិ ឧត្រាសោ ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។

១ ឱ. ម. ឧត្តាសោ ។

(៤៧៤) ម្នាលគហបតី សេចក្តីតក់ស្លុតនូវទីដ៏សេចក្តីខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខ តែងមានដល់បុថុជ្ជនជាអ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយធម៌ ៤ ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះពុទ្ធ ។ កាលបើបុថុជ្ជននោះ ពិចារណាឃើញសេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះពុទ្ធនោះ ក្នុងខ្លួន រមែងកើតសេចក្តីតក់ស្លុតនូវទីដ៏សេចក្តីខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត បុថុជ្ជនជាអ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះធម៌ ។ កាលបើបុថុជ្ជននោះ ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះធម៌នោះក្នុងខ្លួន រមែងមានសេចក្តីតក់ស្លុតនូវទីដ៏សេចក្តីខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត បុថុជ្ជនជាអ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ កាលបើបុថុជ្ជននោះពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះសង្ឃនោះ ក្នុងខ្លួន រមែងមានសេចក្តីតក់ស្លុតនូវទីដ៏សេចក្តីខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខ ។

បុន ចបរំ គហបតិ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ ទុស្សីល្យេន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ តញ្ច បនស្ស ទុស្សីល្យំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ហោតិ ឧត្រាសោ ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។ ឥមេហិ ខោ គហបតិ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតស្ស អស្សុតវតោ បុថុជ្ជនស្ស ហោតិ ឧត្រាសោ ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។

(៦៧៣) ចតូហិ ខោ គហបតិ ធម្មេហិ សមន្នាគតស្ស សុតវតោ អរិយសាវកស្ស ន ហោតិ ឧត្រាសោ ន ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ន ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ គហបតិ សុតវា អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ តញ្ច បនស្ស ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ន ហោតិ ឧត្រាសោ

ម្នាលគហបតី មួយទៀត បុថុជ្ជនជាអ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយភាពជាបុគ្គលទ្រុស្តសីល ។ កាលបើបុថុជ្ជននោះណា ឃើញនូវភាពជាអ្នកទ្រុស្តសីលនោះក្នុងខ្លួន រមែងមានសេចក្តីតក់ស្លុតរន្ធត់ និងសេចក្តីខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខ ។ ម្នាលគហបតី សេចក្តីតក់ស្លុតរន្ធត់ និងសេចក្តីខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខ តែងកើតឡើងដល់បុថុជ្ជនជាអ្នកមិនចេះដឹង ប្រកបដោយធម៌ ៤ នេះឯង ។

(៦៧៣) ម្នាលគហបតី អរិយសាវកជាអ្នកចេះដឹង ប្រកបដោយធម៌ ៤ រមែងមិនតក់ស្លុតមិនរន្ធត់ មិនខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខទេ ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធ មានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ កាលបើ អរិយសាវកនោះ ពិចារណា ឃើញនូវសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធនោះក្នុងខ្លួន រមែងមិនតក់ស្លុត

ន ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ន ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។ បុន ចបរំ គហបតិ សុតវា អរិយសាវកោ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។បេ។ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ តញ្ច បនស្ស ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ន ហោតិ ឧត្រាសោ ន ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ន ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។ បុន ចបរំ គហបតិ សុតវា អរិយសាវកោ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។បេ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ តញ្ច បនស្ស សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទំ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ន ហោតិ ឧត្រាសោ ន ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ន ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។ បុន ចបរំ គហបតិ សុតវា អរិយសាវកោ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។

មិនរន្ធត់ មិនខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខទេ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត អរិយសាវកជាអ្នកចេះដឹង ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះធម៌ថា ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងដោយប្រពៃហើយ ។បេ។ ជាធម៌ដែលពួកវិញ្ញូជនគប្បីដឹងចំពោះខ្លួន ។ កាលបើអរិយសាវកនោះ ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះធម៌នោះក្នុងខ្លួន ហើយក៏មិនតក់ស្លុត មិនរន្ធត់ មិនខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខទេ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត អរិយសាវកជាអ្នកចេះដឹងប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃ ជាសាវករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិល្អហើយ ។បេ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តរបស់សត្វលោកដ៏ប្រសើរបំផុត ។ កាលបើអរិយសាវកនោះ ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះសង្ឃនោះក្នុងខ្លួន ហើយក៏មិនតក់ស្លុត មិនរន្ធត់ មិនខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខទេ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវកជាអ្នកចេះដឹង ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។

តានិ ច បនស្ស អរិយកន្តានិ សីលានិ អត្តនិ សមនុបស្សតោ ន ហោតិ ឧត្រាសោ ន ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ន ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយំ ។ ឥមេហិ ខោ គហបតិ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតស្ស សុតវតោ អរិយសាវកស្ស ន ហោតិ ឧត្រាសោ ន ហោតិ ឆម្ភិតត្តំ ន ហោតិ សម្បរាយិកំ មរណភយន្តិ ។

[៤៧៦] នាហំ ភន្តេ អានន្ទ ភាយាមិ ក្យាហំ[១] ភាយិស្សាមិ អហញ្ហិ ភន្តេ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។បេ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ យានិ ចិមានិ ភន្តេ ភគវតា គិហិសាមីចិកានិ សិក្ខាបទានិ ទេសិតានិ នាហំ តេសំ កិញ្ចិ អត្តនិ ខណ្ឌំ សមនុបស្សាមីតិ ។

១ ម. ម. ត្យាហំ ។

កាលបើអរិយសាវកនោះ ពិចារណាឃើញនូវអរិយកន្តសីលទាំងនោះ ក្នុងខ្លួន រមែងមិនតក់ស្លុត មិនរន្ធត់ មិនខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខឡើយ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវកជាអ្នកចេះដឹង ប្រកបដោយធម៌ ៤ នេះឯង ហើយរមែងមិនតក់ស្លុត មិនរន្ធត់ មិនខ្លាចស្លាប់ទៅខាងមុខ ។

(៤៧៦) បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណាមិនខ្លាចទេ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងខ្លាចចំពោះអ្វី បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រោះខ្ញុំព្រះករុណាប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិល្អហើយ ។បេ។ ជាស្រែបុណ្យនៃសត្វលោកដ៏ប្រសើរបំផុត ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សិក្ខាបទណាដ៏សមគួរដល់គ្រហស្ថ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ខ្ញុំព្រះករុណាមិនឃើញច្បាស់នូវការដាច់សិក្ខាបទទាំងនោះតិចតួច ក្នុងខ្លួនឡើយ ។

លាភា តេ គហបតិ សុលទ្ធន្តេ គហបតិ សោតាបត្តិផលំ តយា គហបតិ ព្យាកតន្តិ ។

(៤៧៨) សាវត្ថីនិទានំ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ភគវា ឯតទវោច យតោ ខោ គហបតិ អរិយសាវកស្ស បញ្ច ភយានិ វេរានិ វូបសន្តានិ ច ហោន្តិ ចតូហិ ច សោតាបត្តិយង្គេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អរិយោ ចស្ស ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្បដិវិទ្ធោ ។ សោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។

ម្នាលគហបតី (នេះ) ជាលាភរបស់អ្នកហើយ ម្នាលគហបតី អ្នកបានល្អហើយ ម្នាលគហបតី ព្រោះអ្នកបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផលហើយ ។

(៤៧៨) សាវត្ថីនិទាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានត្រាស់ចំពោះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ដែលអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី កាលណា អរិយសាវកបានស្ងប់រម្ងាប់ពៀរដែលគួរខ្លាច ៥ ផង ប្រកបដោយសោតាបត្តិយង្គ ៤ ផង អរិយសាវកនោះ បានឃើញ បានចាក់ធ្លុះនូវធម៌ដ៏ប្រសើរដោយប្រាជ្ញាផង ។ អរិយសាវកនោះ កាលប្រាថ្នាគប្បីព្យាករខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់នរកហើយ លែងមានកំណើតតិរច្ឆានហើយ លែងមានកំណើតប្រេតហើយ អស់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាតហើយ អាត្មាអញបានសម្រេចសោតាបន្នហើយ ជាបុគ្គលមិនធ្លាក់ចុះ (ក្នុងអបាយ) ជាធម្មតា ទៀងតែនឹងបានត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។

[៤៧៦] កតមានិ បញ្ច ភយានិ វេរានិ វូប-
សន្តានិ ហោន្តិ ។ យំ គហបតិ បាណាតិបាតី
បាណាតិបាតប្បច្ចយា ទិដ្ឋធម្មិកម្បិ ភយំ វេរំ បសវតិ
សម្បរាយិកម្បិ ភយំ វេរំ បសវតិ ចេតសិកម្បិ ទុក្ខំ
ទោមនស្សំ បដិសំវេទយតិ បាណាតិបាតា បដិវិរតស្ស
ឯវន្តំ ភយំ វេរំ វូបសន្តំ ហោតិ ។ យំ គហបតិ
អទិន្នាទាយី ។ យំ គហបតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារី ។
យំ គហបតិ មុសាវាទី ។ យំ គហបតិ សុរាមេ-
រយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាយី សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានប្បច្ច-
យា ទិដ្ឋធម្មិកម្បិ ភយំ វេរំ បសវតិ សម្បរាយិកម្បិ
ភយំ វេរំ បសវតិ ចេតសិកម្បិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ
បដិសំវេទយតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតស្ស
ឯវន្តំ ភយំ វេរំ វូបសន្តំ ហោតិ ។ ឥមានិ បញ្ច
ភយានិ វេរានិ វូបសន្តានិ ហោន្តិ ។

[៤៧៦] ពៀរដែលគួរខ្លាច ៥ ជាកម្មបានស្ងប់រម្ងាប់តើដូចម្តេច ។
ម្នាលគហបតី បុគ្គលធ្វើបាណាតិបាត តែងខ្ចូលពៀរដែលគួរខ្លាចក្នុង
បច្ចុប្បន្នផង តែងខ្ចូលពៀរដែលគួរខ្លាចក្នុងលោកខាងមុខផង តែងរង
ទុក្ខទោមនស្សចំពោះចិត្តផង ព្រោះបាណាតិបាតជាបច្ច័យឯណា អរិយ-
សាវកដែលវៀរចាកបាណាតិបាតហើយ តែងស្ងប់រម្ងាប់ពៀរដែលគួរ
ខ្លាចនោះយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលគហបតី បុគ្គលប្រព្រឹត្តអទិន្នាទានឯណា ។
ម្នាលគហបតី បុគ្គលប្រព្រឹត្តកាមេសុមិច្ឆាចារឯណា ។ ម្នាលគហបតី
បុគ្គលប្រព្រឹត្តមុសាវាទឯណា ។ ម្នាលគហបតី បុគ្គលផឹកនូវទឹកស្រវឹងគឺ
សុរានិងមេរ័យដែលជាហេតុនៃសេចក្តីប្រមាទ តែងខ្ចូលពៀរដែលគួរ
ខ្លាចក្នុងបច្ចុប្បន្នផង តែងខ្ចូលពៀរដែលគួរខ្លាចក្នុងលោកខាងមុខផង
តែងរងទុក្ខទោមនស្សចំពោះចិត្តផង ព្រោះផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ
ដែលជាហេតុនៃសេចក្តីប្រមាទជាបច្ច័យឯណា អរិយសាវកដែលវៀរចាក
ស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទហើយ តែងតែ
ស្ងប់រម្ងាប់ពៀរដែលគួរខ្លាចនោះយ៉ាងនេះ ។ ពៀរដែលគួរខ្លាចទាំង ៥
នេះបានស្ងប់រម្ងាប់ហើយ ។

[៦៧៧] កតមេហិ ចតូហិ សោតាបត្តិយង្គេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ចតូហិ សោតាបត្តិយង្គេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ។

[៦៧៨] កតមោ ចស្ស អរិយោ ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្បដិវិទ្ធោ ។ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ បដិច្ចសមុប្បាទញ្ញេវ សាធុកំ យោនិសោ មនសិករោតិ ឥតិ ឥមស្មឹ សតិ ឥទំ ហោតិ ឥមស្សុប្បាទា ឥទំ ឧប្បជ្ជតិ ឥតិ ឥមស្មឹ អសតិ ឥទំ ន ហោតិ ឥមស្ស និរោធា ឥទំ និរុជ្ឈតិ ។

[៦៧៧] អរិយសាវក ប្រកបដោយសោតាបត្តិយង្គ ៤ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុនេះៗ ផង ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ អរិយសាវក តែងប្រកបដោយសោតាបត្តិយង្គទាំង ៤ នេះ ។

[៦៧៨] ញាយធម៌ដ៏ប្រសើរ ដែលអរិយសាវកនោះបានឃើញល្អ បានចាក់ធ្លុះដោយល្អ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ តែងធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយនៃប្រាជ្ញានូវបដិច្ចសមុប្បាទធម៌ឲ្យប្រពៃថា កាលបើ មានរបស់នេះ ទើបរបស់នេះមាន ព្រោះតែរបស់នេះកើតឡើង ទើបរបស់នេះកើតឡើង បើរបស់នេះ មិនមានទេ របស់នេះក៏មិនមាន លុះតែរបស់នេះរលត់ទៅ ទើបរបស់នេះរលត់ផង ។

យទិទំ អវិជ្ជាបច្ចយា សង្ខារា សង្ខារបច្ចយា វិញ្ញាណំ ។បេ។ ឯវមេតស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស សមុទយោ ហោតិ ។ អវិជ្ជាយត្វេវ អសេសវិរាគនិរោធា សង្ខារនិរោធោ ។បេ។ ឯវមេតស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស និរោធោ ហោតិ ។ អយមស្ស អរិយោ ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្បដិវិទ្ធោ ។

(៦៧៨) យតោ ខោ គហបតិ អរិយសាវកស្ស ឥមានិ បញ្ច ភយានិ វេរានិ វូបសន្តានិ ហោន្តិ ឥមេហិ ចតូហិ សោតាបត្តិយង្គេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អយញ្ចស្ស អរិយោ ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្បដិវិទ្ធោ ។ សោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

ដូចជាសង្ខារទាំងឡាយ កើតឡើងព្រោះអវិជ្ជាជាបច្ច័យ វិញ្ញាណកើតឡើង ព្រោះសង្ខារជាបច្ច័យ ។បេ។ ការកើតឡើងនៃកងទុក្ខទាំងអស់នុ៎ះ តែងមានយ៉ាងនេះ ។ លុះតែអវិជ្ជារលត់ដោយអរិយមគ្គមិនមានសេសសល់ ទើបរលត់សង្ខារបាន ។បេ។ ការរលត់កងទុក្ខទាំងអស់នុ៎ះ តែងមានយ៉ាងនេះឯង ។ នេះជាញាយធម៌ដ៏ប្រសើរ ដែលអរិយសាវកនោះឃើញល្អហើយ ចាក់ធ្លុះល្អហើយដោយប្រាជ្ញា ។

(៦៧៨) ម្នាលគហបតី កាលណាអរិយសាវកបានស្ងប់រម្ងាប់ពៀរ ដែលគួរខ្លាចទាំង ៥ នេះ (អរិយសាវកនោះ) ប្រកបដោយសោតាបត្តិយង្គទាំង ៤ នេះ នេះជាញាយធម៌ដ៏ប្រសើរ ដែលអរិយសាវកបានឃើញល្អ បានចាក់ធ្លុះល្អហើយដោយប្រាជ្ញាដែរ ។ អរិយសាវកនោះកាលប្រាថ្នា អាចព្យាករខ្លួនដោយខ្លួនឯងបាន អាត្មាអញអស់នរកហើយ លែងមានកំណើតតិរច្ឆានហើយ លែងមានកំណើតប្រេតហើយ អស់អបាយ ទុគ្គតិវិនិបាតហើយ អាត្មាអញបានសម្រេចសោតៈហើយ មានធម៌មិនបានធ្លាក់ចុះ ទៀងតែនឹងបានត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។

(៦៨០) សាវត្ថីនិទានំ ។ បេ ។ យតោ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស ឥមានិ បញ្ច ភយានិ វេរានិ វូបសន្តានិ ហោន្តិ ឥមេហិ ចតូហិ សោតាបត្តិយង្គេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អយញ្ចស្ស អរិយោ ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្បដិវិទ្ធោ ។ សោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិយោ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

(៦៨១) ឯកំ សមយំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ អថខោ នន្ទកោ លិច្ឆវីមហាមត្តោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ នន្ទកំ លិច្ឆវីមហាមត្តំ ភគវា ឯតទវោច

(៦៨០) សាវត្ថីនិទាន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា អរិយសាវក បានស្ងប់រម្ងាប់ពៀរដែលគួរខ្លាចទាំង ៥ នេះ (អរិយសាវកនោះ) ប្រកបដោយសោតាបត្តិយង្គ ៤ នេះ នេះជាញាយធម៌ដ៏ប្រសើរ ដែលអរិយសាវក បានឃើញល្អ បានចាក់ធ្លុះល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញាដែរ ។ អរិយសាវកនោះ កាលប្រាថ្នាគប្បីព្យាករខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញ អស់នរកហើយ លែងមានកំណើតតិរច្ឆានហើយ លែងមានកំណើតប្រេតហើយ អស់អបាយទុគ្គតិវិនិបាតហើយ អាត្មាអញបានសម្រេចសោតៈហើយ មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងតែនឹងត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។

(៦៨១) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងកូដាគារសាលា នាមហាវ័ន ជិតក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង លិច្ឆវីមហាមាត្យ ឈ្មោះនន្ទកៈបានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានត្រាស់ចំពោះលិច្ឆវីមហាមាត្យ ឈ្មោះនន្ទកៈ ដែលអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរយ៉ាងនេះថា

[៤៨៦] ចតូហិ ខោ នន្ទក ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ នន្ទក អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ នន្ទក ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។

(៤៨៧) ឥមេហិ ច បន នន្ទក ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អាយុនា សំយុត្តោ ហោតិ ទិព្វេនបិ មានុសេនបិ វណ្ណេន សំយុត្តោ ហោតិ ទិព្វេនបិ មានុសេនបិ សុខេន សំយុត្តោ ហោតិ ទិព្វេនបិ មានុសេនបិ យសេន

(៤៨៦) ម្នាលនន្ទកៈ អរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ ៤ តែងសម្រេចសោតៈ ជាអ្នកមានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងតែនឹងត្រាស់ដឹងនៅខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលនន្ទកៈ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលនន្ទកៈ អរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ ៤ នេះឯង តែងសម្រេចសោតៈ មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងតែនឹងត្រាស់ដឹងនៅខាងមុខ ។

(៤៨៧) ម្នាលនន្ទកៈ អរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ ៤ នេះហើយ តបតល់ដោយអាយុជាទិព្វផង ជារបស់មនុស្សផង តបតល់ដោយសម្បុរជាទិព្វផង ជារបស់មនុស្សផង តបតល់ដោយសេចក្តីសុខជាទិព្វផង ជារបស់មនុស្សផង តបតល់ដោយយសជាទិព្វផង ជារបស់មនុស្សផង

សំយុត្តោ ហោតិ ទិព្វេនបិ មានុសេនបិ អាធិបតេយ្យេន សំយុត្តោ ហោតិ ទិព្វេនបិ មានុសេនបិ ។ តំ ខោ បនាហំ នន្ទក នាញ្ញស្ស សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា សុត្វា វទាមិ អបិច យទេវ មយា សាមំ ញាតំ សាមំ ទិដ្ឋំ សាមំ វិទិតំ តទេវាហំ វទាមីតិ ។

[៤៨៦] ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ បុរិសោ នន្ទកំ លិច្ឆវិមហាមត្តំ ឯតទវោច នហានកាលោ ភន្តេតិ ។ អលន្ទានិ ភណេ ឯតេន ពាហិរេន នហានេន អលមិទំ អជ្ឈត្តំ នហានំ ភវិស្សតិ យទិទំ ភគវតិ បសាទោតិ ។

សរកានិវគ្គោ តតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

មហានាមេន ទ្វេ វុត្តា គោធា ច សរណា ទុវេ
ទុស្សីល្យេន ច ទ្វេ វុត្តា ទុវេ វេរភយេន ច
លិច្ឆវី នន្ទកោ វុត្តោ វគ្គោ តេន បវុច្ចតីតិ ។

ក៏ប្រកបដោយអាធិបតេយ្យជាទិព្វផង ជារបស់មនុស្សផង ។ ម្នាលនន្ទកៈ តថាគតមិនមែនឮអំពីសំណាក់សមណៈដទៃ ឬព្រាហ្មណ៍ដទៃ ហើយនិយាយនូវពាក្យនោះទេ ព្រោះថាហេតុណា ដែលតថាគតដឹងខ្លួនឯង ឃើញខ្លួនឯង យល់ខ្លួនឯង តថាគតក៏និយាយតាមដឹងនោះឯង ។

[៤៨៦] កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ បុរស ១ នាក់បាននិយាយនឹងលិច្ឆវីមហាមាត្យឈ្មោះនន្ទកៈយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន កាលនេះ ជាកាលគួរងូតទឹក ។ ម្នាលនាយ ឥឡូវនេះ មិនគួរនឹងត្រូវការដោយការងូត ជាខាងក្រៅនុ៎ះទេ គួរនឹងងូតខាងក្នុងខ្លួននេះវិញ គឺការធ្វើចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

ចប់ សរកានិវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃសរកានិវគ្គនោះគឺ

សំដែងរឿងមហានាមសក្យពីរសូត្រ រឿងគោធាសក្យ១សូត្រ សរកានិសក្យ ២ សូត្រ សំដែងរឿងទ្រុស្តសីល២សូត្រ រឿងពៀរដែលគួរខ្លាច ២ សូត្រ សំដែងរឿងលិច្ឆវីមហាមាត្យឈ្មោះនន្ទកៈ ជាគំរប់១០សូត្រ ហេតុនោះ បានជាលោកហៅថា ១ វគ្គ ។

បុញ្ញាភិសន្ទវគ្គោ ឆដ្ឋោ

(៤៨៩) សាវត្ថិនិទានំ ។ ចត្តារោមេ ភិក្ខវេ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ អយំ បឋមោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។ បេ ។ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ អយំ ទុតិយោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ អយំ តតិយោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ

បុញ្ញាភិសន្ទវគ្គទី ៦

(៤៨៩) សាវត្ថីនិទាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ទឹងគឺបុណ្យ ស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខនេះមាន ៤ ។ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យ ស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវក ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះធម៌ថា ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងល្អហើយ ។ បេ ។ ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយគប្បីដឹងចំពោះខ្លួន ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ២ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវក ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះសង្ឃថា សង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិល្អហើយ ។ បេ ។ ជាស្រែបុណ្យនៃសត្វលោកប្រសើរបំផុត ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត

អរិយសាវកោ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អយំ ចតុត្ថោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារោ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារាតិ ។

(៤៨៦) ចត្តារោមេ ភិក្ខវេ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ អយំ បឋមោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ វិគតមលមច្ឆេរេន ចេតសា អគារំ អជ្ឈាវសតិ មុត្តចាគោ បយតបាណី វោស្សគ្គរតោ យាចយោគោ ទានសំវិភាគរតោ ។ អយំ ចតុត្ថោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារោ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារាតិ ។

អរិយសាវក ជាអ្នកប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសលទាំង ៤ នេះឯង ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខ ។

(៤៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខនេះមាន ៤ ។ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវក ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកមានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ តែងមានចាគៈរួចស្រឡះហើយ មានបាតដៃលាងទាំងឡាយ ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ ជាអ្នកគួរគេសូមបាន ត្រេកអរក្នុងការឲ្យនិងការចែករំលែក ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសលទាំង ៤ ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខ ។

បុញ្ញាភិសន្ទសុត្តំ ចតុត្ថំ

(២៨៧) ចត្តារោមេ ភិក្ខវេ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ អយំ បឋមោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយគាមិនិយា ។ អយំ ចតុត្ថោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារោ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារាតិ ។

បុញ្ញាភិសន្ទសូត្រទី ៤

(២៨៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខនេះមាន ៤ ។ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានបុណ្យសិរី ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវក ជាអ្នក (ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ អរិយសាវក ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយបញ្ញាជាគ្រឿងកំណត់យល់សេចក្តីកើតនិងវិនាស ជាប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរទោះមុត ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់ទុក្ខដោយប្រពៃ ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសលទាំង ៤ ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខ ។

[៤៨៨] សាវត្ថីនិទានំ ។ ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ ទេវានំ ទេវបទានិ អវិសុទ្ធានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតានំ សត្តានំ បរិយោទបនាយ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ឥទំ បឋមំ ទេវានំ ទេវបទំ អវិសុទ្ធានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតានំ សត្តានំ បរិយោទបនាយ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥទំ ចតុត្ថំ ទេវានំ ទេវបទំ អវិសុទ្ធានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតានំ សត្តានំ បរិយោទបនាយ ។

[៤៨៨] សាវត្ថីនិទាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវបទ(១)របស់វិសុទ្ធិទេវតា(២) ៤ នេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធ ដើម្បីផូរផង់ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់ផូរផង់ ។ ទេវបទ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ នេះជាទេវបទទី១ របស់ពួកទេវតា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីផូរផង់ ដល់ពួកសត្វដែលនៅមិនទាន់ផូរផង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវក (ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ នេះជាទេវបទទី៤ របស់ពួកទេវតា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធ ដើម្បីសេចក្តីផូរផង់ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់

---

១ សេចក្តីប្រតិបត្តិឲ្យបានជាវិសុទ្ធិទេវតា ។ ២ សំដៅយកព្រះអរិយបុគ្គល ៤ ពួក គឺលោកដែលបានដល់សោតាបត្តិផល១ សកទាគាមិផល១ អនាគាមិផល១ អរហត្តផល១ ។ (អដ្ឋកថា) ។

ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ ទេវានំ ទេវបទានិ អវិសុទ្ធានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតានំ សត្តានំ បរិយោទបនាយាតិ ។

[២៨៤] ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ ទេវានំ ទេវបទានិ អវិសុទ្ធានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតានំ សត្តានំ បរិយោទបនាយ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ កឹ នុ ខោ ទេវានំ ទេវបទន្តិ ។ សោ ឯវំ បជានាតិ អព្យាបជ្ឈបរមេ ខ្វាហំ ឯតរហិ ទេវេ សុណាមិ ន ខោ បនាហំ កញ្ចិ ព្យាពាធេមិ តសំ វា ថាវរំ វា អទ្ធាហំ ទេវបទធម្មសមន្នាគតោ វិហរាមីតិ ។ ឥទំ បឋមំ ទេវានំ ទេវបទំ អវិសុទ្ធានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតានំ សត្តានំ បរិយោទបនាយ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ

ផូរផង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទាំង ៤ នេះឯង ជាទេវបទរបស់ពួកទេវតា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធ ដើម្បីសេចក្តីផូរផង់ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់ផូរផង់ ។

(២៨៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវបទ ៤ របស់ពួកទេវតានេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធ ដើម្បីសេចក្តីផូរផង់ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់ផូរផង់ ។ ទេវបទ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាដូច្នេះថា ទេវបទរបស់ពួកទេវតា តើដូចម្តេចហ្ន៎ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញឮដំណឹងពួកទេវតា ដែលជាអ្នកមានសេចក្តីមិនព្យាបាទយ៉ាងក្រៃលែង ក្នុងកាលឥឡូវនេះ អាត្មាអញក៏មិនបានបៀតបៀនសត្វណាមួយ ទោះតសសត្វក្តី ថាវរក្តី អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រកបដោយធម៌ជាទេវបទដោយពិត ។ នេះជាទេវបទទី ១ របស់ពួកទេវតា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធ ដើម្បីសេចក្តីផូរផង់ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់ផូរផង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត

អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ កិំ នុ ខោ ទេវានំ ទេវបទន្តិ ។ សោ ឯវំ ជានាតិ(១) អព្យាបជ្ឈបរមេ ខ្វាហំ ឯតរហិ ទេវេ សុណាមិ ន ខោ បនាហំ កញ្ចិ ព្យាពាធេមិ តសំ វា ថាវរំ វា អទ្ធាហំ ទេវបទធម្មសមន្នាគតោ វិហរាមីតិ ។ ឥទំ ចតុត្ថំ ទេវានំ ទេវបទំ អវិសុទ្ធានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតានំ សត្តានំ បរិយោទបនាយ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ ទេវានំ ទេវបទានិ អវិសុទ្ធានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតានំ សត្តានំ បរិយោ-ទបនាយាតិ ។

---

១ ម. បជានាតិ ។

អរិយសាវក (ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាដូច្នេះថា ទេវបទរបស់ពួកទេវតា តើដូចម្តេចហ្ន៎ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញឮថាពួកទេវតា ដែលជាអ្នកមិនមានព្យាបាទយ៉ាងក្រៃលែង ក្នុងកាលឥឡូវនេះ អាត្មាអញក៏មិនបានបៀតបៀនសត្វណាមួយ ទោះតសត្វក្តី ថាវរសត្វក្តី អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រកបដោយធម៌ជាទេវបទដោយពិត ។ នេះជាទេវបទទី ៤ របស់ពួកទេវតា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធ ដើម្បីសេចក្តីហ្មត់ចត់ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់ហ្មត់ចត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទាំង ៤ នេះឯង ជាទេវបទរបស់ពួកទេវតា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធ ដើម្បីសេចក្តីហ្មត់ចត់ ដល់ពួកសត្វដែលមិនទាន់ហ្មត់ចត់ ។

បុញ្ញាភិសន្ទវគ្គោ ចតុត្ថោ

(៦៤០) ចតូហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ អត្តមនា ទេវា សភាគតា កថេន្តិ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ យា តា ទេវតា ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា ឥតោ ចុតា តត្រូបបន្នា តាសំ ឯវំ ហោតិ យថារូបេន ខោ មយំ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា តតោ ចុតា ឥធូបបន្នា អរិយសាវកោបិ តថារូបេន ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ឯហិ ទេវានំ សន្តិកេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។

បុញ្ញាភិសន្ទវគ្គទី ៤

(៦៤០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកទេវតាដែលទៅកាន់សភា ជាអ្នកមានចិត្តល្អ សរសើរបុគ្គលដែលប្រកបដោយធម៌ ៤ ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ព្រោះហេតុដូច្នេះឯង ។ ពួកទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធហើយច្យុតអំពីទីនេះទៅកើតក្នុងទីនោះ ទេវតាទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកយើងប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធមានសភាពយ៉ាងណា បានច្យុតអំពីទីនោះ មកកើតក្នុងទីនេះ ចំណែកអរិយសាវក ដែលប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធមានសភាពដូច្នោះ គង់នឹងមកក្នុងសំណាក់នៃពួកទេវតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវក (ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ អរិយសាវក ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។

សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ យេ តេ ទេវា អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតា ឥតោ ចុតា តត្រូបបន្នា តេសំ ឯវំ ហោតិ យថារូបេហិ ខោ មយំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតា ឥតោ ចុតា តត្រូបបន្នា អរិយសាវកោបិ តថារូបេហិ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ឯហិតិ ទេវានំ សន្តិកេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ អត្តមនា ទេវា សភាគតា កថេន្តីតិ ។

(៤៨១) ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថខោ មហានាមោ សក្កោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មហានាមោ សក្កោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ ឧបាសកោ ហោតីតិ ។ យតោ ខោ មហានាម

ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ពួកទេវតាណា ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ហើយច្យុតអំពីទីនេះ ទៅកើតក្នុងទីនោះ ទេវតាទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកយើងប្រកបដោយអរិយកន្តសីល មានសភាពយ៉ាងណា ហើយច្យុតអំពីទីនោះ មកកើតក្នុងទីនេះ សូម្បីអរិយសាវក ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល មានសភាពយ៉ាងនោះ នឹងនឹងមកក្នុងសំណាក់នៃពួកទេវតា (ដូច្នោះដែរ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកទេវតាទៅកាន់សភា មានចិត្តល្អ សរសើរបុគ្គលអ្នកប្រកបដោយធម៌ទាំង ៤ នេះឯង ។

(៤៨១) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម ទៀបក្រុងកបិលព័ស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះឯង មហានាមសក្កៈ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះមហានាមសក្កៈគង់ក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលជាឧបាសក តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលមហានាម

ពុទ្ធំ សរណំ គតោ ហោតិ ធម្មំ សរណំ គតោ ហោតិ សង្ឃំ សរណំ គតោ ហោតិ ។ ឯត្តាវតា ខោ មហានាម ឧបាសកោ ហោតីតិ ។

(៦៩២) កិត្តាវតា បន ភន្តេ ឧបាសកោ សីលសម្បន្នោ ហោតីតិ ។ យតោ ខោ មហានាម ឧបាសកោ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឯត្តាវតា ខោ មហានាម ឧបាសកោ សីលសម្បន្នោ ហោតីតិ ។

(៦៩៣) កិត្តាវតា បន ភន្តេ ឧបាសកោ សទ្ធាសម្បន្នោ ហោតីតិ ។ ឥធ មហានាម ឧបាសកោ សទ្ធោ ហោតិ សទ្ទហតិ តថាគតស្ស ពោធឹ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ឯត្តាវតា ខោ មហានាម ឧបាសកោ សទ្ធាសម្បន្នោ ហោតីតិ ។

បុគ្គលជាអ្នកដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង ដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង ព្រោះហេតុឯណា ។ ម្នាលមហានាម បុគ្គលដែលឈ្មោះថាឧបាសក ព្រោះហេតុនេះឯង ។

(៦៩២) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះឧបាសក បរិបូណ៌ដោយសីល តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលមហានាម ឧបាសកជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត វៀរចាកអទិន្នាទាន វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ វៀរចាកមុសាវាទ វៀរចាកការផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ដោយហេតុឯណា ។ ម្នាលមហានាម ឧបាសកបរិបូណ៌ដោយសីល ដោយហេតុនេះឯង ។

(៦៩៣) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសកបរិបូណ៌ដោយសទ្ធា តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលមហានាម ឧបាសកក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសទ្ធា ជឿនូវសេចក្តីត្រាស់ដឹងរបស់ព្រះតថាគតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ ម្នាលមហានាម ឧបាសកបរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ដោយហេតុនេះឯង ។

(៤៩៤) កិត្តាវតា បន ភន្តេ ឧបាសកោ ចាគសម្បន្នោ ហោតីតិ ។ ឥធ មហានាម ឧបាសកោ វិគតមលមច្ឆេរេន ចេតសា អគារំ អជ្ឈាវសតិ មុត្តចាគោ បយតបាណី វោស្សគ្គរតោ យាចយោគោ ទានសំវិភាគរតោ ។ ឯត្តាវតា ខោ មហានាម ឧបាសកោ ចាគសម្បន្នោ ហោតីតិ ។

(៤៩៥) កិត្តាវតា បន ភន្តេ ឧបាសកោ បញ្ញាសម្បន្នោ ហោតីតិ ។ ឥធ មហានាម ឧបាសកោ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មា ទុក្ខក្ខយគាមិនិយា ។ ឯត្តាវតា ខោ មហានាម ឧបាសកោ បញ្ញាសម្បន្នោ ហោតីតិ ។

(៤៩៦) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ឧបរិបព្វតេ ថុល្លផុសិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ តំ ឧទកំ យថានិន្នំ បវត្តមានំ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរេតិ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរា កុសុព្ភេ បរិបូរេន្តិ កុសុព្ភា បរិបូរា មហាសោព្ភេ បរិបូរេន្តិ

(៤៩៤) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះឧបាសក បរិបូណ៌ដោយចាគៈ តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលមហានាម ឧបាសកក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ តែងមានចាគៈប្រស្រឡះហើយ មានបាតដៃលាងទាំងឡាយ ត្រេកអរក្នុងការលះ គួរគេសូមបាន ត្រេកអរក្នុងការឲ្យទាននិងការចែករំលែក ។ ម្នាលមហានាម ឧបាសកបរិបូណ៌ដោយចាគៈដោយហេតុនេះឯង ។

(៤៩៥) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះឧបាសក បរិបូណ៌ដោយប្រាជ្ញា តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលមហានាម ឧបាសក ក្នុងសាសនានេះ មានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវសេចក្តីចំរើន និងវិនាស ជាប្រាជ្ញាប្រសើរចោះទុក ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់ទុក្ខដោយប្រពៃ ។ ម្នាលមហានាម ឧបាសក បរិបូណ៌ដោយប្រាជ្ញា ដោយហេតុនេះឯង ។

(៤៩៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទឹកភ្លៀងមានគ្រាប់ធំៗ ធ្លាក់ចុះខាងលើភ្នំ ទឹកនោះហូរទៅតាមទំនាប រមែងញ៉ាំងជ្រោះភ្នំ និងក្រហែង ប្រឡាយឲ្យពេញ ជ្រោះភ្នំក្រហែងនិងប្រឡាយដ៏ពេញ តែងញ៉ាំងទៅបំពេញតាកយណ៍តូចៗ(១) តាកយណ៍តូចៗដ៏ពេញ តែងញ៉ាំងបំពេញតាកយណ៍ធំៗ

● ពាក្យថា តាកយណ៍ គឺបឹងឬត្រពាំង

មហាសោព្ភា បរិបូរា កុន្នទិយោ បរិ[ ] កុន្នទិយោ
បរិបូរា មហានទិយោ បរិបូរេន្តិ ម[ ]យោ បរិ-
បូរា មហាសមុទ្ទសាគរំ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ
ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស យោ ច ពុទ្ធេ អវេច្ចប្ប-
សាទោ យោ ច ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទោ យោ ច សង្ឃេ
អវេច្ចប្បសាទោ យានិ ច អរិយកន្តានិ សីលានិ
ឥមេ ធម្មា សំសន្ទមានា គតា គន្ត្វា អាសវក្
ខយាយ សំវត្តន្តីតិ ។

(៤៨៧) ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ
កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថខោ ភគវា
បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន
កាឡិគោធាយ សាកិយានិយា និវេសនំ តេនុប-
សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។
អថខោ កាឡិគោធា សាកិយានី យេន ភគវា
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា
ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ
កាឡិគោធំ សាកិយានឹ ភគវា ឯតទវោច

ព្រែកតូចៗដ៏ពេញតែងបំពេញស្ទឹង ស្ទឹងដ៏ពេញតែង(ហូរទៅ)បំពេញ
ទន្លេ ទន្លេដ៏ពេញ តែងហូរទៅបំពេញមហាសមុទ្រសាគរ យ៉ាងណាមិញ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនបានញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធ
ក្តី សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះធម៌ក្តី សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ
ក្នុងព្រះសង្ឃក្តី អរិយកន្តសីលក្តី ធម៌ទាំងអម្បាលនេះរបស់អរិយសាវក-
តែងហូរទៅដល់ត្រើយគឺព្រះនិព្វាន ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈ
ទាំងឡាយក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៤៨៧) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម
ទៀបក្រុងកបិលព័ស្តុក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ យាងចូលទៅកាន់លំ-
នៅនៃសាកិយានីឈ្មោះកាឡិគោធា លុះយាងចូលទៅដល់ហើយទ្រង់គង់
លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ គ្រានោះ នាងកាឡិគោធាសាកិយា-
នី ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
ត្រាស់នឹងនាងកាឡិគោធាសាកិយានីដែលអង្គុយក្នុងទីសមគួរយ៉ាងនេះថា

(៦៩៨) ចតូហិ ខោ គោធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ គោធ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ វិគតមលមច្ឆេរេន ចេតសា អគារំ អជ្ឈាវសតិ មុត្តចាគោ បយតបាណិ វោស្សគ្គរតោ យាចយោគោ ទានសំវិភាគរតោ ។ ឥមេហិ ខោ គោធ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

(៦៩៩) យានិមានិ ភន្តេ ភគវតា ចត្តារិ សោតាបត្តិយង្គានិ ទេសិតានិ សំវិជ្ជន្តេ តេ ធម្មា មយិ អហញ្ច តេសុ ធម្មេសុ សន្ទិស្សាមិ ។ អហញ្ហិ ភន្តេ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ

(៦៩៨) ម្នាលគោធា ពួកអរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ ៤ ជាសោតាបន្នបុគ្គល ជាអ្នកមានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងនៅខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលគោធា ពួកអរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្តា នៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានបុណ្យ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកមានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិល គឺសេចក្តីកំណាញ់ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ រីករាយមានចាគៈប្រាសស្រឡះហើយ មានបាតដៃលាងទុកជានិច្ច ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ ជាអ្នកគួរគេសូមបាន ត្រេកអរក្នុងការឲ្យទាននិងការចែករំលែក ។ ម្នាលគោធា ពួកអរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ទាំង ៤ នេះឯង ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងនៅខាងមុខ ។

(៦៩៩) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សោតាបត្តិយង្គ ៤ នេះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ធម៌នោះសឹងមានក្នុងខ្ញុំម្ចាស់ ខ្ញុំម្ចាស់សោតក៏យល់ជាក់ក្នុងធម៌ទាំងនោះហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះថា ខ្ញុំម្ចាស់ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា

ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ យំ ខោ បន កិញ្ចិ កុលេ ទេយ្យធម្មំ សព្វន្តំ អប្បដិវិភត្តំ សីលវន្តេហិ កល្យាណធម្មេហីតិ ។ លាភា តេ គោធេ សុលទ្ធំ តេ គោធេ សោតាបត្តិផលំ គោធេ ព្យាកតន្តិ ។

[៣០១] ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថខោ នន្ទិយោ សក្កោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ នន្ទិយោ សក្កោ ភគវន្តំ ឯតទវោច

ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ មួយទៀត ទេយ្យធម៌បន្តិចបន្តួចណាមួយ ដែលមានក្នុងត្រកូល ទេយ្យធម៌ទាំងអស់នោះខ្ញុំម្ចាស់មិនបានចែក (គឺប្រើប្រាស់រួម) ជាមួយនឹងពួកបុគ្គលមានសីល មានធម៌ល្អ ។ ម្នាលនាងគោធា នេះជាលាភរបស់នាងហើយ ម្នាលនាងគោធា នាងឈ្មោះថា បានល្អហើយ ម្នាលនាងគោធា សោតាបត្តិផល ឈ្មោះថា នាងបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ។

[៣០០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម ទៀបក្រុងកបិលព័ស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះឯង នន្ទិយសក្កៈ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ លុះនន្ទិយសក្កៈអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា

[៣០១] យស្ស នុ ខោ ភន្តេ អរិយសាវកស្ស ចត្តារិ សោតាបត្តិយង្គានិ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ នត្ថិ ស្វ នុ ខោ ភន្តេ អរិយសាវកោ បមាទវិហារីតិ វុច្ចតិ ។ យស្ស ខោ នន្ទិយ ចត្តារិ សោតាបត្តិយង្គានិ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ នត្ថិ តមហំ ពាហិរោ បុថុជ្ជនបក្ខេ ឋិតោតិ វទាមិ ។ អបិច នន្ទិយ យថា អរិយសាវកោ បមាទវិហារី ចេវ ហោតិ អប្បមាទវិហារី ច តំ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ នន្ទិយោ សក្កោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ ភគវា ឯតទវោច

[៣០២] កថញ្ច នន្ទិយ អរិយសាវកោ បមាទវិហារី ហោតិ ។ ឥធ នន្ទិយ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ សោ តេន ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សន្តុដ្ឋោ

(៣០១) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សោតាបត្តិយង្គទាំង ៤ មិនមានដល់អរិយសាវកណាសព្វគ្រប់ដោយប្រការទាំងពួង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អរិយសាវកនោះឯង ទើបព្រះអង្គពោលថា អ្នកមានធម៌ជាគ្រឿងនៅដោយសេចក្តីប្រមាទមែនឬ ។ ម្នាលនន្ទិយៈ សោតាបត្តិយង្គទាំង ៤ មិនមានដល់អរិយសាវកណាសព្វគ្រប់ដោយប្រការទាំងពួងទេ តថាគតក៏ហៅបុគ្គលនោះថា ជាខាងក្រៅ តាំងនៅក្នុងផ្នែករបស់បុថុជ្ជន ។ ម្នាលនន្ទិយៈ មួយទៀត អរិយសាវក ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រមាទជាប្រក្រតីផង ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទជាប្រក្រតីផង យ៉ាងណា អ្នកចូរស្តាប់នូវសេចក្តីនោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អ តថាគតនឹងសំដែងប្រាប់ ។ នន្ទិយសក្កៈ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា

(៣០២) ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវក ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រមាទនៅជាប្រក្រតី តើដូចម្តេច ។ ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ព្រោះហេតុដូច្នេះឯង ។ អរិយសាវកនោះនៅត្រេកអរត្រឹមតែសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធ ហើយ

ន ឧត្តរិំ វាយមតិ ទិវា បវិវេកាយ រត្តិំ បដិសល្លានាយ ។ តស្ស ឯវំ បមត្តស្ស វិហរតោ បាមុជ្ជំ ន ហោតិ បាមុជ្ជេ អសតិ បីតិ ន ហោតិ បីតិយា អសតិ បស្សទ្ធិ ន ហោតិ បស្សទ្ធិយា អសតិ ទុក្ខំ វិហរតិ ទុក្ខិនោ ចិត្តំ ន សមាធិយតិ អសមាហិតេ ចិត្តេ ធម្មា ន បាតុភវន្តិ ។ ធម្មានំ អបាតុភាវា បមាទវិហារីត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ បុន ចបរំ នន្ទិយ អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ បេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ សោ តេហិ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សន្តុដ្ឋោ ន ឧត្តរិំ វាយមតិ ទិវា បវិវេកាយ រត្តិំ បដិសល្លានាយ ។ តស្ស ឯវំ បមត្តស្ស វិហរតោ បាមុជ្ជំ ន ហោតិ

មិនខំប្រឹងដើម្បីស្ងប់ស្ងាត់ ក្នុងវេលាថ្ងៃ ដើម្បីចៀសចេញអំពីអារម្មណ៍ ហើយសម្ងំនៅ ក្នុងវេលាយប់តទៅទៀត ។ កាលអរិយសាវកនោះ មានសេចក្តីប្រមាទយ៉ាងនេះហើយ បាមោជ្ជៈក៏មិនមាន កាលបើបាមោជ្ជៈមិនមាន បីតិក៏មិនមាន កាលបើបីតិមិនមាន បស្សទ្ធិក៏មិនមាន កាលបើបស្សទ្ធិមិនមាន រមែងនៅជាទុក្ខ ចិត្តរបស់បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីទុក្ខ រមែងមិនដំកល់មាំ កាលបើចិត្តមិនដំកល់មាំ ធម៌ទាំងឡាយក៏មិនកើតប្រាកដបានឡើយ ។ អរិយសាវកនោះក៏រាប់ថាជាអ្នកនៅដោយសេចក្តីប្រមាទ ព្រោះធម៌ទាំងឡាយមិនកើតប្រាកដ ។ ម្នាលនន្ទិយៈ មួយទៀត អរិយសាវក (ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ អរិយសាវកនោះនៅសន្តោសត្រឹមតែអរិយកន្តសីលនោះ ហើយមិនខំប្រឹងដើម្បីស្ងប់ស្ងាត់ ក្នុងវេលាថ្ងៃ ដើម្បីចៀសចេញអំពីអារម្មណ៍ ហើយសម្ងំនៅ ក្នុងវេលាយប់តទៅទៀត ។ កាលបើអរិយសាវកនោះនៅប្រមាទយ៉ាងនេះហើយ បាមោជ្ជៈក៏មិនមាន

បាមុជ្ជេ អសតិ បីតិ ន ហោតិ បីតិយា អសតិ បស្សទ្ធិ ន ហោតិ បស្សទ្ធិយា អសតិ ទុក្ខំ វិហរតិ ទុក្ខិនោ ចិត្តំ ន សមាធិយតិ អសមាហិតេ ចិត្តេ ធម្មា ន បាតុភវន្តិ ។ ធម្មានំ អបាតុភាវា បមាទវិហារីត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ ឯវំ ខោ នន្ទិយ អរិយសាវកោ បមាទវិហារី ហោតិ ។

(៣០៣) កថញ្ច នន្ទិយ អរិយសាវកោ អប្បមាទវិហារី ហោតិ ។ ឥធ នន្ទិយ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ សោ តេន ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន អសន្តុដ្ឋោ ទិវា បវិវេកាយ រត្តិំ បដិសល្លានាយ ។ តស្ស ឯវំ អប្បមត្តស្ស វិហរតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ

កាលបើបាមោជ្ជៈមិនមាន បីតិក៏មិនមាន កាលបើបីតិមិនមាន បស្សទ្ធិក៏មិនមាន កាលបើបស្សទ្ធិមិនមាន រមែងនៅជាទុក្ខ ចិត្តរបស់បុគ្គលអ្នកមានទុក្ខតែងមិនតម្កល់នៅមាំ កាលបើចិត្តមិនបានតាំងនៅមាំ ធម៌ទាំងឡាយក៏មិនកើតឡើងប្រាកដ ។ អរិយសាវកនោះក៏រាប់ថាជាអ្នកនៅដោយសេចក្ដីប្រមាទ ព្រោះធម៌ទាំងឡាយមិនកើតប្រាកដ ។ ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវកជាអ្នកនៅដោយសេចក្ដីប្រមាទយ៉ាងនេះឯង ។

(៣០៣) ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវកជាអ្នកនៅដោយសេចក្ដីមិនប្រមាទតើដូចម្ដេច ។ ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្ដានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានបុណ្យសិរី ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ អរិយសាវកនោះមិននៅសន្ដោសត្រឹមតែសេចក្ដីជ្រះថ្លា មិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធនោះឡើយ ខំប្រឹងព្យាយាមដើម្បីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ក្នុងវេលាថ្ងៃ ដើម្បីចៀសចេញអំពីអារម្មណ៍ហើយសម្ងំនៅ ក្នុងវេលាយប់តទៅទៀត ។ កាលបើអរិយសាវកនោះនៅមិនប្រមាទសព្វយ៉ាងនេះ បាមោជ្ជៈក៏កើតឡើង

បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាហិតេ ចិត្តេ ធម្មា បាតុភវន្តិ ។ ធម្មានំ បាតុភាវា អប្បមាទវិហារីត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ បុន ចបរំ នន្ទិយ អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ សោ តេហិ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ អសន្តុដ្ឋោ ឧត្តរឹ វាយមតិ ទិវា បវិវេកាយ រត្តឹ បដិសល្លានាយ ។ តស្ស ឯវំ អប្បមត្តស្ស វិហរតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាហិតេ ចិត្តេ ធម្មា បាតុភវន្តិ ។

កាលបើបុគ្គលមានបាមោជ្ជៈហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាយរបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិរមែងស្ងប់ បុគ្គលមានកាយស្ងប់ រមែងទទួលសុខ ចិត្តរបស់បុគ្គលដែលមានសុខក៏តាំងនៅមាំ កាលបើចិត្តតាំងនៅមាំហើយ ធម៌ទាំងឡាយតែងកើតឡើងប្រាកដបាន ។ អរិយសាវកនោះគឺរាប់ថាជាអ្នកនៅដោយសេចក្ដីមិនប្រមាទ ព្រោះធម៌ទាំងឡាយកើតឡើងប្រាកដ ។ ម្នាលនន្ទិយៈ មួយទៀត អរិយសាវក (ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ អរិយសាវកនោះ មិនទៅសន្ដោសត្រឹមតែអរិយកន្តសីលនោះឡើយ រមែងប្រឹងដើម្បីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ក្នុងវេលាថ្ងៃ ដើម្បីចៀសចេញអំពីអារម្មណ៍ហើយសម្ងំនៅ ក្នុងវេលាយប់តទៅទៀត ។ កាលអរិយសាវកនោះនៅមិនប្រមាទយ៉ាងនេះហើយ បាមោជ្ជៈរមែងកើតឡើង កាលអរិយសាវកមានបាមោជ្ជៈហើយ បីតិរមែងកើតឡើង កាយរបស់អរិយសាវកដែលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ រមែងស្ងប់រម្ងាប់ អរិយសាវកមានកាយស្ងប់រម្ងាប់ រមែងទទួលសុខ ចិត្តរបស់អ្នកមានសុខ រមែងតម្កល់នៅមាំ កាលបើចិត្តតម្កល់នៅមាំ ធម៌ទាំងឡាយតែងកើតប្រាកដ ។

ធម្មានំ បាតុភាវា អប្បមាទវិហារីត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ ឯវំ ខោ នន្ទិយ អរិយសាវកោ អប្បមាទវិហារី ហោតីតិ ។

បុញ្ញាភិសន្ទវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

តស្សុទ្ទានំ

អភិសន្ទេន(១) តយោ វុត្តា
ទ្វេ មហទ្ធនេន ច
សភាគតំ មហានាមោ
វស្សំ(២) កាឡី ច នន្ទិយាតិ ។

១ ម. អភិសន្ទា ។ ២ ម. វស្សំ ។

អរិយសាវកនោះ ក៏រាប់ថាជាអ្នកទៅដោយសេចក្តីមិនប្រមាទ ព្រោះធម៌ទាំងឡាយកើតប្រាកដ ។ ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវក ជាអ្នកទៅដោយសេចក្តីមិនប្រមាទយ៉ាងនេះឯង ។

ចប់បុញ្ញាភិសន្ទវគ្គទី ៤ ។

ឧទ្ទាននៃបុញ្ញាភិសន្ទវគ្គនោះគឺ

សំដែងអំពីស្ទឹងគឺបុណ្យ ៣ សូត្រ ទេវបទ ២ សូត្រ ទៅកាន់សភា ១ សូត្រ មហានាម ១ សូត្រ ឧបមាដោយទឹកភ្លៀង ១ សូត្រ កាឡិគោធាសាកិយានី ១ សូត្រ នន្ទិយសក្ក ១ សូត្រ ។

សគាថកបុញ្ញាភិសន្ទវគ្គោ បញ្ចមោ

(៣០៤) ចត្តារោមេ ភិក្ខវេ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ អយំ បឋមោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អយំ ចតុត្ថោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារោ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារា ។

សគាថកបុញ្ញាភិសន្ទវគ្គទី ៥

(៣០៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខនេះមាន ៤ ។ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យគឺស្ទឹងកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវក (ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទាំង ៤ នេះឯងស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខ ។

[៣០៥] ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ បុញ្ញាភិសន្ទេហិ កុសលាភិសន្ទេហិ សមន្នាគតស្ស អរិយសាវកស្ស ន សុករំ បុញ្ញស្ស បមាណំ គហេតុំ ឯត្តកោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោតិ អថខោ អសង្ខេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាបុញ្ញក្ខន្ធោត្វេវ សង្ខ្យំ គច្ឆតិ ។

[៣០៦] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ មហាសមុទ្ទេ ន សុករំ ឧទកស្ស បមាណំ គហេតុំ ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសតានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសហស្សានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសតសហស្សានិ ឥតិ វាតិ អថខោ អសង្ខេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាឧទកក្ខន្ធោត្វេវ សង្ខ្យំ គច្ឆតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឥមេហិ ចតូហិ បុញ្ញាភិសន្ទេហិ កុសលាភិសន្ទេហិ សមន្នាគតស្ស អរិយសាវកស្ស ន សុករំ បុញ្ញស្ស បមាណំ គហេតុំ ឯត្តកោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោតិ

[៣០៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនងាយកាន់នូវប្រមាណបុណ្យរបស់អរិយសាវកដែលប្រកបដោយស្ទឹងនៃបុណ្យស្ទឹងនៃកុសលទាំង ៤ នេះឯងថា ស្ទឹងនៃបុណ្យស្ទឹងនៃកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះបានឡើយ បានត្រឹមតែរាប់ថា គំនរបុណ្យធំ រាប់មិនបានប្រមាណមិនកើត (ប៉ុណ្ណោះ) ឯង ។

[៣០៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនងាយនឹងកាន់នូវប្រមាណទឹកក្នុងមហាសមុទ្រថា ទឹកប៉ុណ្ណេះអាឡ្ហកៈ (១) ឬទឹកប៉ុណ្ណេះរយអាឡ្ហកៈ ឬទឹកប៉ុណ្ណេះពាន់អាឡ្ហកៈ ឬថាទឹកប៉ុណ្ណេះសែនអាឡ្ហកៈដូច្នេះបានឡើយ បានត្រឹមតែរាប់ថា គំនរទឹកធំ រាប់មិនបានប្រមាណមិនកើតប៉ុណ្ណោះឯង មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនងាយនឹងកាន់នូវប្រមាណបុណ្យរបស់អរិយសាវក ដែលប្រកបដោយស្ទឹងនៃបុណ្យស្ទឹងនៃកុសលទាំង ៤ នេះថា ស្ទឹងនៃបុណ្យស្ទឹងនៃកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខ

---

១ រង្វាល់ក្នុងដែនមគធជនបទ៖ ទឹក៤ក្តាប់ជា១កំបង់ ៤កំបង់ជា១នាឡិគ្គូប ៤ នាឡិគ្គូបជា១អាឡ្ហកៈ ៤អាឡ្ហកៈជា១ទោណៈ ៤ទោណៈជា១មានិកា ៤ មានិកាជា១ខារី ២០ ខារីជា១វាហៈចំ១រទេះ ។ (មង្គលត្ថទីបនី ក្នុងទានកថា) ។

អឌទោ អសង្ខេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាបុញ្ញក្ខន្ធោ-ត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ ឆដ្ឋមកេខ គគក

[១០៧] មហោទធឹ អបរិមិតំ មហាសរំ
ពហុភេរវំ រតនគណានមាលយំ
នជ្ជោ យថា នរគណសង្ឃសេវិតា
បុថូ សវន្តី ឧបយន្តិ សាគរំ ។
ឯវំ នរំ អន្នទបានវត្ថទំ
សេយ្យានិសជ្ជត្ថរណស្ស ទាយកំ
បុញ្ញស្ស ធារា ឧបយន្តិ បណ្ឌិតំ
នជ្ជោ យថា វារិវហាវ សាគរន្តិ ។

[១០៨] ចត្តារោមេ ភិក្ខវេ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ អយំ បឋមោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។

មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះដូច្នេះបានឡើយ បានត្រឹមតែរាប់ថា គំនរបុណ្យធំ រាប់មិនបានប្រមាណមិនកើត ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះឯង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់គាថាព័ន្ធនេះថា

[១០៧] ស្ទឹងទាំងឡាយដែលពួកជនត្រូវការគ្រប់តែស្ទឹង
ស្ទឹងហូរត្រូវទៅសាគរ ជាកន្លែងដក់ទឹកដ៏ធំ ប្រមាណមិន
បាន ជាស្រះធំ ជាទីស្ញប់ស្ញែងគួរខ្លាច ដែលជាកន្លែង
កើតនៃកែវទាំងឡាយ យ៉ាងណាមិញ ។ ធារបុណ្យ
ទាំងឡាយ តែងហូរទៅរកជនជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឲ្យនូវ
បាយទឹកនិងសំពត់ ជាអ្នកឲ្យទីដេក ទីអង្គុយនិងគ្រឿង
ក្រាល ដូចជាស្ទឹងហូរទៅរកសាគរ យ៉ាងនោះឯង ។

[១០៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខនេះមាន ៤ ។ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយជាព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ១ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ វិគតមលមច្ឆេរេន ចេតសា អគារំ អជ្ឈាវសតិ មុត្តចាគោ បយតបាណិ វោស្សគ្គរតោ យាចយោគោ ទានសំវិភាគរតោ ។ អយំ ចតុត្ថោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារោ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារា ។

(៣០៩) ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ បុញ្ញាភិសន្ទេហិ កុសលាភិសន្ទេហិ សមន្នាគតស្ស អរិយសាវកស្ស ន សុករំ បុញ្ញស្ស បមាណំ គណេតុំ ឯត្តកោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោតិ អថខោ អសង្ខេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាបុញ្ញក្ខន្ធោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវក (ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ (អរិយសាវកនោះ) ប្រាសចាកមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ តែងមានចាគៈរួចស្រឡះហើយ មានបាតដៃលាងទឹកចាំឲ្យ ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ ជាអ្នកគួរគេសូមបាន ត្រេកអរក្នុងការឲ្យនិងការចែករំលែក ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសលទាំង ៤ ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខ ។

(៣០៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនងាយនឹងគណនានូវប្រមាណបុណ្យរបស់ព្រះអរិយសាវក ដែលប្រកបដោយស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសលទាំង ៤ នេះឯងថា ស្ទឹងបុណ្យស្ទឹងកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះបានឡើយ បានត្រឹមតែរាប់ថា គំនរបុណ្យធំ រាប់មិនបាន ប្រមាណមិនកើតប៉ុណ្ណោះឯង ។

[៣១០] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យត្ថិមា មហានទិយោ សំសន្ទន្តិ សមេន្តិ ។ សេយ្យថីទំ ។ គង្គា យមុនា អចិរវតី សរភូ មហី តត្ថ ន សុករំ ឧទកស្ស បមាណំ គហេតុំ ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសតានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសហស្សានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសតសហស្សានិ ឥតិ វាតិ អថខោ អសង្ខេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាឧទកក្ខន្ធោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឥមេហិ ចតូហិ បុញ្ញាភិសន្ទេហិ កុសលាភិសន្ទេហិ សមន្នាគតស្ស អរិយសាវកស្ស ន សុករំ បុញ្ញស្ស បមាណំ គហេតុំ ឯត្តកោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោតិ អថខោ អសង្ខេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាបុញ្ញក្ខន្ធោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតីតិ ។ ឥទមវោច ភគវា

(៣១០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទន្លេទាំងអម្បាលនេះ តែងហូរទៅរួបរួមក្នុងទីណា ។ ទន្លេទាំងអម្បាលនោះឈ្មោះអ្វីខ្លះ ។ គឺទន្លេគង្គា យមុនា អចិរវតី សរភូ មហី បុគ្គលមិនងាយនឹងកាន់យកប្រមាណទឹកក្នុងទីនោះថា ទឹកប៉ុណ្ណេះអាឡ្ហកៈក្តី ទឹកប៉ុណ្ណេះរយអាឡ្ហកៈក្តី ទឹកប៉ុណ្ណេះពាន់អាឡ្ហកៈក្តី ទឹកប៉ុណ្ណេះសែនអាឡ្ហកៈក្តី បានត្រឹមតែរាប់ថា គំនរទឹកធំ រាប់មិនបានប្រមាណមិនកើតប៉ុណ្ណោះឯង យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនងាយនឹងកាន់យកប្រមាណបុណ្យរបស់អរិយសាវកដែលប្រកបដោយស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសលទាំង៤នេះថា ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខ មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះបានឡើយ បានត្រឹមតែរាប់ថា គំនរបុណ្យធំ រាប់មិនបាន ប្រមាណមិនកើតប៉ុណ្ណោះក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់គាថាព័ន្ធនេះថា

(៣១១) មហោទធឹ អបរិមិតំ មហាសរំ
ពហុភេរវំ រតនគណានមាលយំ
នជ្ជោ យថា នរគណសង្ឃសេវិតា
បុថូ សវន្តី ឧបយន្តិ សាគរំ ។
ឯវំ នរំ អន្នទបានវត្ថទំ
សេយ្យានិសជ្ជត្ថរណស្ស ទាយកំ
បុញ្ញស្ស ធារា ឧបយន្តិ បណ្ឌិតំ
នជ្ជោ យថា វារិវហាវ សាគរន្តិ ។

(៣១២) ចត្តារោមេ ភិក្ខវេ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ អយំ បឋមោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។

(៣១១) ស្ទឹងទាំងឡាយ ដែលពួកជនច្រើនសេព គ្រប់តែស្ទឹង សឹងហូរទៅកាន់សាគរ ដែលជាទីដក់ទឹកដ៏ធំ ប្រមាណមិនបាន ជាស្រះធំ ជាទីស្ញប់ស្ញែងខ្លាំងពេក ដែលជាកន្លែងកើតនៃកែវទាំងឡាយ យ៉ាងណាមិញ ។ ធារាបុណ្យទាំងឡាយ តែងហូរទៅរកជនជាបណ្ឌិត អ្នកឲ្យបាយទឹកនិងសំពត់ ឲ្យទីដេក ទីអង្គុយនិងគ្រឿងក្រាល ដូចជាស្ទឹងទាំងឡាយហូរទៅកាន់សាគរយ៉ាងនោះឯង ។

(៣១២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខនេះមាន ៤ ។ ស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ នេះស្ទឹងគឺបុណ្យស្ទឹងគឺកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវក ប្រកបដោយសេចក្តី

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ បញ្ញវា ហោតិ ។ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយគាមិនិយា ។ អយំ ចតុត្ថោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារោ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលាភិសន្ទា សុខស្សាហារា ។

(៣១៣) ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ បុញ្ញាភិសន្ទេហិ កុសលាភិសន្ទេហិ សមន្នាគតស្ស អរិយសាវកស្ស ន សុករំ បុញ្ញស្ស បមាណំ គហេតុំ ឯត្តកោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោតិ អថខោ អសង្ខេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាបុញ្ញក្ខន្ធោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតីតិ ។ ឥទមវោច ភគវា

(៣១៤) យោ បុញ្ញកាមោ កុសលេ បតិដ្ឋិតោ
ភាវេតិ មគ្គំ អមតស្ស បត្តិយា
សោ ធម្មសារាធិគមោ ខយេ រតោ
ន វេធតិ មច្ចុរាជាគមស្មិន្តិ(១) ។

១ ឱ. មច្ចុរាជាគមិស្សតីតិ ។ ម. មច្ចុរាជាគមស្មិន្តិ ។

(ជះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយប្រាជ្ញាជាគ្រឿងកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីចំរើន វិនាស ជាប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរមោះមុត ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់ទុក្ខដោយប្រពៃ ។ នេះស្ទឹងនៃបុណ្យស្ទឹងនៃកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខទី ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងស្ទឹងនៃបុណ្យស្ទឹងនៃកុសលទាំង ៤ ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខ ។

(៣១៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនងាយនឹងកាន់នូវប្រមាណបុណ្យរបស់អរិយសាវក ដែលប្រកបដោយស្ទឹងនៃបុណ្យស្ទឹងនៃកុសលទាំង ៤ នេះឯងថា ស្ទឹងនៃបុណ្យស្ទឹងនៃកុសល ជាបច្ច័យនៃសេចក្តីសុខមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះបានឡើយ បានត្រឹមតែរាប់ថា គំនរបុណ្យធំ រកអាចរាប់បាន ប្រមាណមិនកើតប៉ុណ្ណេះឯង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានត្រាស់គាថានេះថា

(៣១៤) អ្នកណាប្រាថ្នាបុណ្យ បានតាំងស៊ប់ក្នុងកុសល ហើយចំរើនអរិយមគ្គ ដើម្បីឲ្យដល់អមតមហានិព្វាន អ្នកនោះ រមែងត្រាស់ដឹងនូវខ្លឹមធម៌គឺអរិយផល ត្រេកអរក្នុងការអស់កិលេស មិនញាប់ញ័រក្នុងការមកនៃមច្ចុរាជ ។

(៣១៥) ចតូហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អឌ្ឍោ មហទ្ធនោ មហាភោគោ មហាយសោតិ វុច្ចតិ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អឌ្ឍោ មហទ្ធនោ មហាភោគោ មហាយសោតិ វុច្ចតីតិ ។

(៣១៦) ចតូហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អឌ្ឍោ មហទ្ធនោ មហាភោគោ មហាយសោតិ វុច្ចតិ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។

(៣១៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកដែលប្រកបដោយធម៌ ៤ គេតែងពោលថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើន មានយស ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគជ័យ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកប្រកបដោយធម៌ទាំង ៤ នេះឯង គេតែងពោលថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើន មានយស ។

(៣១៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកដែលប្រកបដោយធម៌ ៤ គេតែងពោលថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើន មានយស ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគជ័យ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។

សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ អឌ្ឍោ មហទ្ធនោ មហាភោគោ មហាយសោតិ វុច្ចតីតិ ។

[៣០៧] ចតូហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ៤ នេះឯង គេហៅថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើន មានយសធំ ។

(៣០៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកដែលប្រកបដោយធម៌ ៤ រមែងសម្រេចសោតៈ ជាអ្នកមានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ៤ នេះឯង រមែងសម្រេចសោតៈ មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។

(៣១៨) កបិលវត្ថុនិទានំ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ នន្ទិយំ សក្កំ ភគវា ឯតទវោច ចតូហិ ខោ នន្ទិយ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ នន្ទិយ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ នន្ទិយ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

(៣១៩) កបិលវត្ថុនិទានំ ។ (ឧបសង្កមនំ កាតព្វំ) ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ ភទ្ទិយំ សក្កំ ភគវា ឯតទវោច ចតូហិ ខោ ភទ្ទិយ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ

(៣១៨) កបិលវត្ថុនិទាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានត្រាស់នឹងនន្ទិយសក្កៈដែលគង់ក្នុងទីសមគួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវកដែលប្រកបដោយធម៌ ៤ រមែងសម្រេចសោតៈ មានធម៌មិនបានធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានភាគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវកដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ៤ នេះឯង រមែងសម្រេចសោតៈ មានធម៌មិនបានធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។

(៣១៩) កបិលវត្ថុនិទាន ។ (គ្រាសំដែងការចូលគាល់ផងចុះ) ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់នឹងភទ្ទិយសក្កៈ ដែលគង់ក្នុងទីសមគួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលភទ្ទិយៈ អរិយសាវកប្រកបដោយធម៌ ៤ រមែងសម្រេចសោតៈ

អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ គហបតិ ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

(៣៦០) កបិលវត្ថុនិទានំ ។ (ឧបសង្កមនំ កាតព្វំ) ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ មហានាមំ សក្កំ ភគវា ឯតទវោច ចតូហិ ខោ មហានាម ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។

មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ (ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះពុទ្ធ ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវកដែលប្រកបដោយធម៌ ៤ នេះ រមែងសម្រេចស្រោតៈ មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។

(៣៦០) កបិលវត្ថុនិទាន ។ (ត្រាស់ក្នុងនិគ្រោធារាមជិតក្រុងកបិលពស្តុ) ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នឹងមហានាមសក្កៈ ដែលគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ យ៉ាងនេះថា ម្នាលមហានាម អរិយសាវក ប្រកបដោយធម៌ ៤ រមែងបានសម្រេចស្រោតៈ មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលមហានាម អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគដោយហេតុយ៉ាងនេះ ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។

សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ មហានាម ចតូហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

(៣៦១) ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ សោតាបត្តិយង្គានិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ សប្បុរិសសំសេវោ សទ្ធម្មស្សវនំ យោនិសោមនសិការោ ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ សោតាបត្តិយង្គានីតិ ។

សគាថកបុញ្ញាភិសន្ទវគ្គោ បញ្ចមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

អភិសន្ទេន តយោ វុត្តា
ទុវេ មហទ្ធនេន ច
ភិក្ខុ នន្ទិយភទ្ទិយំ
មហានាមវ្ហេន តេ ទសាតិ ។

ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលមហានាម អរិយសាវក ដែលប្រកបដោយធម៌ ៤ នេះឯង រមែងបានសម្រេចស្រោតៈ មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងតែនឹងបានត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។

(៣៦១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សោតាបត្តិយង្គនេះមាន ៤ ។ សោតាបត្តិយង្គ ៤ តើដូចម្តេច ។ គឺការសេពគប់សប្បុរស ១ ការស្តាប់ធម៌របស់សប្បុរស ១ ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយ ១ សេចក្តីប្រតិបត្តិធម៌សមគួរដល់ធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងសោតាបត្តិយង្គ ៤ ។

ចប់ សគាថកបុញ្ញាភិសន្ទវគ្គទី ៥ ។

ឧទ្ទាននៃសគាថកបុញ្ញាភិសន្ទវគ្គនោះគឺ

សំដែងអំពីស្ទឹងនៃបុណ្យ ៣ សូត្រ អំពីសោតាបន្នបុគ្គលមានទ្រព្យច្រើន ២ សូត្រ ចំពោះភិក្ខុ ១ សូត្រ នន្ទិយសក្កៈ ១ សូត្រ ភទ្ទិយសក្កៈ ១ សូត្រ មហានាម ១ សូត្រ រាប់ ១០ ទាំងសោតាបត្តិយង្គ ។

សប្បញ្ញវគ្គោ ឆដ្ឋោ

[៣៦៦] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អរិយសាវកោ សោតាបន្នោ ហោតិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។ ឥទមវោច ភគវា

សប្បញ្ញវគ្គ ទី ៦

(៣៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ដែលប្រកបដោយធម៌ ៦ រមែងសម្រេចស្រោតៈ មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងនៅខាងមុខ ។ ធម៌ ៦ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ៦ នេះឯង រមែងសម្រេចស្រោតៈ មានធម៌មិនធ្លាក់ចុះ ទៀងនឹងត្រាស់ដឹងនៅខាងមុខ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ពាក្យនេះហើយ

(៣៦៣) យស្ស សទ្ធា តថាគតេ
អចលា សុប្បតិដ្ឋិតា
សីលញ្ច យស្ស កល្យាណំ
អរិយកន្តំ បសំសិតំ ។
សង្ឃេ បសាទោ យស្សត្ថិ
ឧជុភូតញ្ច ទស្សនំ
អទលិទ្ទោតិ តំ អាហុ
អមោឃន្តស្ស ជីវិតំ ។
តស្មា សទ្ធញ្ច សីលញ្ច
បសាទំ ធម្មទស្សនំ
អនុយុញ្ជេថ មេធាវី
សរំ ពុទ្ធាន សាសនំ ។

(៣៦៤) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សាវត្ថិយំ វស្សំ វុដ្ឋោ កបិលវត្ថុំ អនុប្បត្តោ ហោតិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។

(៣៦៣) សទ្ធារបស់អ្នកណាមិនញាប់ញ័រ បានដម្កល់មាំក្នុងព្រះតថាគតផង កល្យាណសីលរបស់អ្នកណា ជាសីលដែលព្រះអរិយៈត្រេកអរសរសើរហើយផង ។ សេចក្តីជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះសង្ឃផង សេចក្តីឃើញត្រង់ផង មានដល់អ្នកណា បណ្ឌិតទាំងឡាយ ហៅអ្នកនោះថា មិនទាល់ក្រ ជីវិតរបស់អ្នកនោះមិនសោះសូន្យទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ កាលបើអ្នកប្រាជ្ញ រលឹកឃើញពុទ្ធសាសនា គប្បីប្រកបនូវសទ្ធាផង សីលផង សេចក្តីជ្រះថ្លាផង ការឃើញធម៌ផង ។

(៣៦៤) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង មានភិក្ខុមួយរូបនៅចាំវស្សា ទៀបក្រុងសាវត្ថី រួចហើយ បានទៅដល់ក្រុងកបិលពស្តុ ដោយកិច្ចអ្វីមួយ ។

អស្សោសុំ ខោ កាបិលវត្ថវា សក្យា អញ្ញតរោ កិរ ភិក្ខុ សាវត្ថិយំ វស្សំ វុត្ថោ កាបិលវត្ថុំ អនុប្បត្តោតិ ។ អថខោ កាបិលវត្ថវា សក្យា យេន សោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ កាបិលវត្ថវា សក្យា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោចុំ

(៣៤៨) កច្ចិ ភន្តេ ភគវា អរោគោ ចេវ ពលវា ចាតិ ។ អរោគោ ចេវ អាវុសោ ភគវា ពលវា ចាតិ ។ កច្ចិ បន ភន្តេ សារីបុត្តមោគ្គល្លានា អរោគា ចេវ ពលវន្តោ ចាតិ ។ សារីបុត្តមោគ្គល្លានាបិ ខោ អាវុសោ អរោគា ចេវ ពលវន្តោ ចាតិ ។ កច្ចិ បន ភន្តេ ភិក្ខុសង្ឃោ អរោគោ ច ពលវា ចាតិ ។ ភិក្ខុសង្ឃោបិ ខោ អាវុសោ អរោគោ ច ពលវា ចាតិ ។ អត្ថិ បន តេ ភន្តេ កិញ្ចិ ឥមិនា អន្តរវស្សេន ភគវតោ សម្មុខា សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតន្តិ ។

ពួកសក្យទៅក្នុងក្រុងកបិលពស្តុបានឮដំណឹងថា ឮថា ភិក្ខុមួយរូបនៅចាំវស្សា ទៀបក្រុងសាវត្ថីរួចហើយមកដល់ក្រុងកបិលពស្តុ ។ គ្រានោះឯង ពួកសក្យទៅក្នុងក្រុងកបិលពស្តុ ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនោះ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំភិក្ខុនោះហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកសក្យនៅក្នុងក្រុងកបិលពស្តុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា

(៣៤៨) បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនមានព្រះរោគតាំងមានព្រះកាយពលឬទេ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនមានព្រះរោគតាំងមានព្រះកាយពលដែរ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លាន មិនមានរោគតាំងមានកំឡាំងដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លាន លោកមិនមានរោគតាំងមានកំឡាំងដែរ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ភិក្ខុសង្ឃមិនមានរោគតាំងមានកំឡាំងដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុសង្ឃមិនមានរោគតាំងមានកំឡាំងដែរ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ក្នុងចន្លោះវស្សានេះ តើលោកបានស្តាប់អំពីចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានទទួលអំពីចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគដែរឬ ។

សម្មុខា មេ តំ អាវុសោ ភគវតោ សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតំ អប្បកា តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ យេ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរន្តិ អថខោ ឯតទេវ ពហុតរា ភិក្ខូ យេ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកា តត្ថ បរិនិព្វាយិនោ អនាវត្តិធម្មា អស្មា លោកាតិ ។ អបរំបិ ខោ មេ អាវុសោ ភគវតោ សម្មុខា សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតំ អប្បកា តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ យេ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកា តត្ថ បរិនិព្វាយិនោ អនាវត្តិធម្មា អស្មា លោកា អថខោ ឯតទេវ ពហុតរា ភិក្ខូ យេ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោសមោហានំ តនុត្តា សកទាគាមិនោ សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សន្តីតិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំបានស្តាប់ចំពោះព្រះភក្ត្រ បានទទួលចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុដែលបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែងខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ពួកភិក្ខុនោះ មានប្រមាណតិចទេ មានតែពួកភិក្ខុដែលធ្វើសំយោជនៈជាចំណែកខាងក្រោម ៥ ឲ្យអស់ហើយ ជាឧបបាតិកៈ បរិនិព្វាន ក្នុងទីនោះ ទៀតដែលមិនត្រឡប់មកអំពីលោកនោះ ពួកភិក្ខុនុ៎ះឯងទើបមានច្រើនជាង ។ ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំបានស្តាប់ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះមានព្រះភាគ បានទទួលចំពោះព្រះភក្ត្រនូវព្រះពុទ្ធដីកាដទៃទៀតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុដែលធ្វើសញ្ញោជនៈជាចំណែកខាងក្រោម ៥ ឲ្យអស់ហើយ ជាឧបបាតិកៈ បរិនិព្វានក្នុងទីនោះ ទៀតដែលមិនត្រឡប់មកពីលោកនោះ ពួកនោះមានប្រមាណតិច មានតែពួកភិក្ខុដែលធ្វើឲ្យអស់ត្រឹមតែសញ្ញោជនៈ ៣ ជាសកទាគាមី ព្រោះធ្វើរាគៈ ទោសៈ មោហៈ ឲ្យស្រាលស្តើងនឹងមកកាន់លោកនេះម្តងទៀត ហើយធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខបាន ពួកភិក្ខុនោះឯងទើបមានច្រើនជាង ។

អបរំបិ ខោ មេ អាវុសោ តស្ស ភគវតោ សម្មុខា សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតំ អប្បកា តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ យេ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោសមោហានំ តនុត្តា សកទាគាមិនោ សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា ភិក្ខូ យេ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។

(៣៦២) ឯកំ សមយំ ភគវា ពារាណសិយំ វិហរតិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ អថខោ ធម្មទិន្នោ ឧបាសកោ បញ្ចហិ ឧបាសកសតេហិ សទ្ធឹ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ធម្មទិន្នោ ឧបាសកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឱវទតុ នោ ភន្តេ ភគវា អនុសាសតុ នោ ភន្តេ ភគវា យំ អម្ហាកំ អស្ស ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។

ម្នាលអាវុសោ អាត្មាបានស្តាប់ជាមួយ ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានទទួលចំពោះព្រះភក្ត្រនូវព្រះពុទ្ធដីកានេះទៀតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុដែលធ្វើឲ្យអស់ត្រឹមសញ្ញោជនៈ ៣ ជាសកទាគាមី ព្រោះរាគៈ ទោសៈ មោហៈ ឲ្យស្រាលស្តើង នឹងមកកាន់លោកនេះម្តងទៀត ហើយធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខបាន ពួកភិក្ខុទាំងនុ៎ះមានប្រមាណតិច មានតែពួកភិក្ខុដែលសម្រេចសោតៈ ព្រោះអស់សញ្ញោជនៈ ៣ មានធម៌មិនបានធ្លាក់ចុះ ទៀងតែនឹងបានត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ពួកភិក្ខុនោះឯង ទើបមានច្រើនជាង ។

(៣៦២) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅ ក្នុងឥសិបតនមិគទាយវ័ន ទៀបក្រុងពារាណសី ។ គ្រានោះឯង ឧបាសកឈ្មោះធម្មទិន្នព្រមដោយពួកឧបាសក ៥០០ នាក់ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះធម្មទិន្នឧបាសកអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទូន្មានពួកខ្ញុំព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រៀនប្រដៅពួកខ្ញុំព្រះអង្គនូវធម៌ ដែលឲ្យបានប្រយោជន៍និងសេចក្តីសុខដល់យើងខ្ញុំ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។

តស្មាតិហ តេ(១) ធម្មទិន្ន ឯវំ សិក្ខិតព្វំ យេ តេ សុត្តន្តា តថាគតភាសិតា គម្ភីរា គម្ភីរត្ថា លោកុត្តរា សុញ្ញតប្បដិសំយុត្តា តេ កាលេន កាលំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិស្សាមាតិ ។ ឯវញ្ហិ តេ(២) ធម្មទិន្ន សិក្ខិតព្វន្តិ ។

(៣៤៧) ន ខោ ឯតំ ភន្តេ សុករំ អម្ហេហិ បុត្តសម្ពាធសយនំ អជ្ឈាវសន្តេហិ កាសិកចន្ទនំ បច្ចនុភោន្តេហិ មាលាគន្ធវិលេបនំ ធារយន្តេហិ ជាតរូបរជតំ សាទិយន្តេហិ យេ(៣) សុត្តន្តា តថាគតភាសិតា គម្ភីរា គម្ភីរត្ថា លោកុត្តរា សុញ្ញតប្បដិសំយុត្តា តេ កាលេន កាលំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិតុំ តេសំ នោ ភន្តេ ភគវា អម្ហាកំ បញ្ចសុ សិក្ខាបទេសុ ឋិតានំ ឧត្តរឹ ធម្មំ ទេសេតូតិ ។ តស្មាតិហ តេ ធម្មទិន្ន ឯវំ សិក្ខិតព្វំ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា ភវិស្សាម ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។

១ ម. តស្មាតិហ វោ ។ ២ វោ ។ ៣ ម. យេ តេ ។

ម្នាលធម្មទិន្ន ព្រោះហេតុដូច្នោះ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះថា សូត្រណាដែលតថាគតសំដែងហើយ ជាសូត្រមានធម៌ដ៏ជ្រៅ មានអត្ថដ៏ជ្រៅ បំភ្លឺនូវប្រយោជន៍ឲ្យរួចផុតចាកលោក ប្រកបដោយធម៌ដ៏សូន្យចាកកិលេស យើងនឹងបាន (ស្តាប់) សូត្រទាំងនោះ តាមកាលដ៏គួរ ។ ម្នាលធម្មទិន្ន អ្នកត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។

(៣៤៧) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គកកុញនៅគ្រប់គ្រងទីដេកដែលចង្អៀតដោយកូន នៅស្អិតស្អាងខ្លួនដោយខ្លឹមចន្ទន៍ក្នុងដែនកាសី ទ្រទ្រង់កម្រងផ្កា នឹងគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាបនឹងត្រេកអរ ទទួលយកនូវមាសប្រាក់ មិនងាយនឹងបានប្រតិបត្តិកូនសូត្រដែលព្រះតថាគតសំដែងហើយ ជាសូត្រមានធម៌ដ៏ជ្រៅ មានអត្ថដ៏ជ្រៅ បំភ្លឺនូវប្រយោជន៍ឲ្យរួចផុតចាកលោក ប្រកបដោយធម៌ដ៏សូន្យចាកកិលេស តាមកាលដ៏គួរទាំងនុះបានទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងធម៌ដល់ពួកយើងខ្ញុំដែលតាំងនៅក្នុងសិក្ខាបទ ៥ នោះឲ្យក្រៃលែងទៅទៀត ។ ម្នាលធម្មទិន្ន ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយនឹងប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។

ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នា-
គតា ភវិស្សាម អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្ត-
និកេហីតិ ។ ឯវញ្ហិ វោ ធម្មទិន្ន សិក្ខិតព្វន្តិ ។
យានិមានិ ភន្តេ ភគវតា ចត្តារិ សោតាបត្តិយង្គានិ
ទេសិតានិ សំវិជ្ជន្តិ(១) តេ ធម្មា អម្ហេសុ មយញ្ច
តេសុ ធម្មេសុ សន្ទិស្សាម ។ មយញ្ហិ ភន្តេ ពុទ្ធេ
អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា ឥតិបិ សោ ភគវា
។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។
ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នា-
គតា ភវិស្សាម អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្ត-
និកេហីតិ ។ លាភា វោ ធម្មទិន្ន សុលទ្ធំ វោ ធម្មទិន្ន
សោតាបត្តិផលំ ធម្មទិន្ន តុម្ហេហិ ព្យាកតន្តិ ។

(៣៤៨) ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ
កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ តេន ខោ បន
សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ ភគវតោ ចីវរកម្មំ ករោន្តិ
និដ្ឋិតចីវរោ ភគវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិ-
ស្សតីតិ ។ អស្សោសិ ខោ មហានាមោ សក្កោ

១ ម. ម. សំវិជ្ជន្តេ ។

ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ជាសីល
មិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលធម្មទិន្ន អ្នកទាំង
ឡាយត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សោតាបត្តិយង្គ
ទាំង ៤ នេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ធម៌ទាំងនោះមាន
ក្នុងពួកយើងខ្ញុំផង ពួកយើងខ្ញុំនឹងឃើញច្បាស់ ក្នុងធម៌ទាំងនោះផង ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះថា ពួកយើងខ្ញុំប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិន
ញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃ
ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានខេតដោយហេតុខ្លួនឯង ។
ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ ពួកយើងខ្ញុំប្រកបដោយអរិយកន្តសីល
ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលធម្មទិន្ន
ជាលាភរបស់ពួកអ្នកហើយ ម្នាលធម្មទិន្ន ពួកអ្នកឈ្មោះថាបានល្អហើយ
ម្នាលធម្មទិន្ន ព្រោះពួកអ្នកបានធ្វើឲ្យច្បាស់នូវសោតាបត្តិផលហើយ ។

(៣៤៨) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោ-
ធារាម ទៀបក្រុងកបិលពស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ ក៏ក្នុងសម័យនោះឯង
ពួកភិក្ខុច្រើនរូបនាំគ្នាធ្វើចីវរថ្វាយព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយគិតថា ព្រះដ៏-
មានព្រះភាគមានចីវរសម្រេចហើយ ព្រះអង្គនឹងស្តេចទៅកាន់ចារិកដោយ
កាលប្រព្រឹត្តកន្លងទៅនៃខែ ៣ ។ មហានាមសក្កៈបានឮដំណឹងថា

សម្ពហុលា កិរ ភិក្ខូ ភគវតោ ចីវរកម្មំ ករោន្តិ និដ្ឋិតចីវរោ ភគវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។ អថខោ មហានាមោ សក្កោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មហានាមោ សក្កោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតមេតំ ភន្តេ សម្ពហុលា កិរ ភិក្ខូ ភគវតោ ចីវរកម្មំ ករោន្តិ និដ្ឋិតចីវរោ ភគវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។ ន ខោ មេតំ ភន្តេ ភគវតោ សម្មុខា សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតំ សប្បញ្ញេន ឧបាសកេន សប្បញ្ញោ ឧបាសកោ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ឱវទិតព្វោតិ ។

(៣៦) សប្បញ្ញេន មហានាម ឧបាសកេន សប្បញ្ញោ ឧបាសកោ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ចតូហិ អស្សាសនីយេហិ ធម្មេហិ អស្សាសេតព្វោ អស្សាសតាយស្មា អត្ថាយស្មតោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទោ

ឮថាពួកភិក្ខុច្រើនរូបធ្វើចីវរថ្វាយព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានចីវរសម្រេចហើយ ព្រះអង្គនឹងស្តេចទៅកាន់ចារិកដោយកាលប្រព្រឹត្តកន្លងទៅនៃខែ ៣ ។ លំដាប់នោះ មហានាមសក្កៈក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះមហានាមសក្កៈ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គឮដំណឹងនេះថា ឮថា ពួកភិក្ខុច្រើនរូបធ្វើចីវរថ្វាយព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានចីវរសម្រេចហើយ ព្រះអង្គនឹងស្តេចទៅកាន់ចារិកដោយកាលប្រព្រឹត្តកន្លងទៅនៃខែ ៣ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនទាន់បានស្តាប់ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនទាន់បានទទួលចំពោះព្រះភក្ត្រយ៉ាងនេះថា ឧបាសក ប្រកបដោយប្រាជ្ញា (សម្រេចស្រោតៈ) ដែលមានអាពាធ ដល់នូវទុក្ខវេទនា ឈឺធ្ងន់ ត្រូវតែឧបាសកដែលប្រកបដោយប្រាជ្ញាទូន្មានគេ ។

(៣៦៨) ម្នាលមហានាម ឧបាសក ដែលប្រកបដោយប្រាជ្ញា មានអាពាធ ដល់នូវទុក្ខវេទនា ឈឺធ្ងន់ ត្រូវតែឧបាសកប្រកបដោយប្រាជ្ញា លួងលោមដោយធម៌ ដែលគួរលួងលោម ៤ យ៉ាងថា អ្នកដ៏មានអាយុ ចូរដកដង្ហើមឲ្យស្រួលចុះ ព្រោះអ្នកដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះពុទ្ធថា

ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ អស្សាសេតាយស្មា អត្ថាយស្មតោ ធម្មេ ។ សង្ឃេ ។ អរិយកន្តានិ សីលានិ អខណ្ឌានិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកានីតិ ។

[៣៣០] សប្បញ្ញេន មហានាម ឧបាសកេន សប្បញ្ញោ ឧបាសកោ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ឥមេហិ ចតូហិ អស្សាសនីយេហិ ធម្មេហិ អស្សាសេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អត្ថាយស្មតោ មាតាបិតូសុ អបេក្ខាតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ អត្ថិ មេ មាតាបិតូសុ អបេក្ខាតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អាយស្មា ខោ មារិសោ មរណធម្មោ សចេបាយស្មា មាតាបិតូសុ អបេក្ខំ ករិស្សតិ មរិស្សតេវ នោ ចេ បាយស្មា មាតាបិតូសុ អបេក្ខំ ករិស្សតិ មរិស្សតេវ សាធាយស្មា យា តេ មាតាបិតូសុ អបេក្ខា តំ បជហាតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ យា មេ មាតាបិតូសុ អបេក្ខា សា បហីនាតិ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធមានជោគ ដោយហេតុដូច្នេះឯង ។ អ្នកដ៏មានអាយុ ចូរដកដង្ហើមឲ្យស្រួលចុះ ព្រោះអ្នកដ៏មានអាយុ (មានសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ) ក្នុងព្រះធម៌ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ អរិយកន្តសីល ជាសីលមិនដាច់ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។

(៣៣០) ម្នាលមហានាម ឧបាសក ប្រកបដោយប្រាជ្ញា មានអាពាធ ដល់នូវទុក្ខវេទនាឈឺធ្ងន់ ដែលឧបាសកប្រកបដោយប្រាជ្ញាដូចគ្នា ដោយធម៌ ដែលគួរលួងលោមទាំង៤នេះហើយ ត្រូវនិយាយយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យមាតាបិតាឬ ។ បើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនៅមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យមាតាបិតាដែរ ។ ត្រូវនិយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុជាប់ដរាបដោយសេចក្តីស្លាប់ ទៀងនឹងស្លាប់ ប្រសិនបើអ្នកដ៏មានអាយុនៅជាប់អាឡោះអាល័យនឹងមាតាបិតា អ្នកដ៏មានអាយុគង់តែនឹងស្លាប់ បើទុកជាអ្នកដ៏មានអាយុមិនអាឡោះអាល័យនឹងមាតាបិតា អ្នកដ៏មានអាយុគង់តែនឹងស្លាប់ដែរ សូមឲ្យអ្នកដ៏មានអាយុលះបង់សេចក្តីអាឡោះអាល័យរបស់អ្នកក្នុងមាតាបិតានោះចេញ ។ បើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលះបង់សេចក្តីអាឡោះអាល័យក្នុងមាតាបិតានោះរួចហើយ ។

(១៣១) សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អត្ថិ បនាយស្មតោ បុត្តទារេសុ អបេក្ខាតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ អត្ថិ មេ បុត្តទារេសុ អបេក្ខាតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អាយស្មា ខោ មារិសោ មរណធម្មោ សចេបាយស្មា បុត្តទារេសុ អបេក្ខំ ករិស្សតិ មរិស្សតេវ នោ ចេបាយស្មា បុត្តទារេសុ អបេក្ខំ ករិស្សតិ មរិស្សតេវ សាធាយស្មា យា តេ បុត្តទារេសុ អបេក្ខា តំ បជហាតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ យា មេ បុត្តទារេសុ អបេក្ខា សា បហីនាតិ ។

(១៣២) សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អត្ថិ បនាយស្មតោ មានុសកេសុ បញ្ចសុ កាមគុណេសុ អបេក្ខាតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ អត្ថិ មេ មានុសកេសុ បញ្ចសុ កាមគុណេសុ អបេក្ខាតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ មានុសកេហិ ខោ អាវុសោ កាមេហិ ទិព្វា កាមា អភិក្កន្តតរា ច បណីតតរា ច

(១៣១) ត្រូវនិយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីអាឡោះអាល័យក្នុងបុត្តនិងភរិយាដែរឬ បើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនៅមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យក្នុងបុត្តនិងភរិយាដែរ ។ ត្រូវនិយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុជាប់ជំពាក់នឹងសេចក្តីស្លាប់ហើយ ទៀងតែនឹងស្លាប់ បើទុកជាអ្នកដ៏មានអាយុនៅមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យក្នុងបុត្តនិងភរិយា អ្នកដ៏មានអាយុគង់តែនឹងស្លាប់ បើអ្នកដ៏មានអាយុមិនមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យក្នុងបុត្តនិងភរិយា អ្នកដ៏មានអាយុគង់តែនឹងស្លាប់ សូមអ្នកដ៏មានអាយុលះសេចក្តីអាឡោះអាល័យក្នុងបុត្តនិងភរិយារបស់អ្នកនោះចេញ ។ បើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំបានលះសេចក្តីអាឡោះអាល័យក្នុងបុត្តនិងភរិយានោះចេញហើយ ។

(១៣២) ត្រូវនិយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីអាឡោះអាល័យក្នុងកាមគុណទាំង ៥ ជារបស់មនុស្សដែរឬ ។ បើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យក្នុងកាមគុណទាំង ៥ ជារបស់មនុស្សដែរ ។ ត្រូវនិយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ កាមជាទិព្វជារបស់ប្រសើរផង ខ្ពង់ផង ជាងកាមទាំងឡាយ ជារបស់មនុស្ស

សាធាយស្មា មានុសកេហិ កាមេហិ ចិត្តំ វុដ្ឋាបេត្វា ចាតុម្មហារាជិកេសុ ទេវេសុ ចិត្តំ អធិមោចេហីតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ មានុសកេហិ មេ កាមេហិ ចិត្តំ វុដ្ឋិតំ ចាតុម្មហារាជិកេសុ ទេវេសុ ចិត្តំ អធិមោចិតន្តិ ។

(៣៣៣) សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ចាតុមហា-រាជិកេហិ ខោ អាវុសោ ទេវេហិ តាវត្តិំសា ទេវា អភិក្កន្តតរា ច បណីតតរា ច សាធាយស្មា ចាតុ-ម្មហារាជិកេហិ ទេវេហិ ចិត្តំ វុដ្ឋាបេត្វា តាវត្តិំ-សេសុ ទេវេសុ ចិត្តំ អធិមោចេហីតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ ចាតុម្មហារាជិកេហិ មេ ទេវេហិ ចិត្តំ វុដ្ឋិតំ តាវត្តិំសេសុ ទេវេសុ ចិត្តំ អធិមោចិតន្តិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ តាវត្តិំសេហិ ខោ អាវុសោ ទេវេហិ យាមា ទេវា ។ បេ ។ តុសិតា ទេវា ។ និម្មានរតី ទេវា ។ បរនិម្មិតវសវត្តិនោ ទេវា ។

សូមអ្នកដ៏មានអាយុធ្វើចិត្តឲ្យផុតចាកកាមជារបស់មនុស្សចេញ ហើយប្រមូលចិត្តក្នុងពួកទេវតាឋានចាតុម្មហារាជិកចុះ ។ បើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ចិត្តរបស់ខ្ញុំផុតស្រឡះចាកកាមជារបស់មនុស្សហើយ ខ្ញុំបានប្រមូលចិត្តទុកក្នុងពួកទេវតាជាន់ចាតុម្មហារាជិកហើយ ។

(៣៣៣) ត្រូវនិយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ពួកតាវត្តិំសទេវតារុងរឿងជាង ឧត្តមជាងពួកចាតុម្មហារាជិកទេវតា សូមអ្នកដ៏មានអាយុដកចិត្តអំពីពួកចាតុម្មហារាជិកទេវតាចេញ ហើយដំកល់ចិត្តក្នុងពួកតាវត្តិំសទេវតាចុះ ។ បើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ចិត្តខ្ញុំបានដកផុតអំពីពួកចាតុម្មហារាជិកទេវតាហើយ ខ្ញុំបានប្រមូលចិត្តទុកក្នុងពួកតាវត្តិំសទេវតាហើយ ។ ត្រូវនិយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ពួកយាមទេវតារុងរឿងជាងពួកតាវត្តិំសទេវតា ។ ពួកតុសិតទេវតា ។ ពួកនិម្មានរតីទេវតា ។ ពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតា ។

បរនិម្មិតវសវត្តីហិ ខោ អាវុសោ ទេវេហិ ព្រហ្មលោកោ អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ច សាធាយស្មា បរនិម្មិតវសវត្តីហិ ទេវេហិ ចិត្តំ វុដ្ឋាបេត្វា ព្រហ្មលោកេ ចិត្តំ អធិមោចេហីតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ បរនិម្មិតវសវត្តីហិ មេ ទេវេហិ ចិត្តំ វុដ្ឋិតំ ព្រហ្មលោកេ ចិត្តំ អធិមោចិតន្តិ ។

[៣៣៦] សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ព្រហ្មលោកោបិ ខោ អាវុសោ អនិច្ចោ អទ្ធុវោ សក្កាយបរិយាបន្នោ សាធាយស្មា ព្រហ្មលោកា ចិត្តំ វុដ្ឋាបេត្វា សក្កាយនិរោធេ ចិត្តំ ឧបសំហរាហិ(១) ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ ព្រហ្មលោកា មេ ចិត្តំ វុដ្ឋិតំ សក្កាយនិរោធេ ចិត្តំ ឧបសំហរាមិ(២) ។ ឯវំ វិមុត្តចិត្តស្ស(៣) ខោ មហានាម ឧបាសកស្ស វស្សសតំ(៤) វិមុត្តចិត្តេន ភិក្ខុនា ន កិញ្ចិ នានាករណំ វទាមិ យទិទំ វិមុត្តិយា វិមុត្តំ ។

១ ឱ. ម. ឧបសំហរាហីតិ ។ ២ ឧបសំហរាមីតិ ។ ៣ ឆ. វិមុត្តស្ស ។ ៤ ឱ. ម. អាសវា ។

ម្នាលអាវុសោ ព្រហ្មលោកប្រសើរជាង ឧត្តមជាងពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតា សូមអ្នកដ៏មានអាយុដកចិត្តអំពីពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតាចេញ ហើយផ្តល់ចិត្តក្នុងព្រហ្មលោកវិញ ។ បើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ចិត្តខ្ញុំបានដកចេញអំពីពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតាហើយ បានផ្តល់ចិត្តក្នុងព្រហ្មលោកហើយ ។

(៣៣៦) គួរនិយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ព្រហ្មលោកក៏នៅតែមិនទៀង មិនខ្ជាប់ខ្ជួន រាប់បញ្ចូលជាសក្កាយ សូមអ្នកដ៏មានអាយុដកចិត្តអំពីព្រហ្មលោកចេញ ហើយប្រមូលចិត្តទៅក្នុងព្រះនិព្វានជាទីរលត់នូវសក្កាយវិញ ។ បើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ចិត្តខ្ញុំដកចេញអំពីព្រហ្មលោកហើយ ចិត្តខ្ញុំក៏បានប្រមូលទៅក្នុងព្រះនិព្វានជាទីរលត់សក្កាយហើយ ។ ម្នាលមហានាម ចិត្តដែលរួចស្រឡះដោយអរហត្តផលវិមុត្តិរបស់ឧបាសក ដែលមានចិត្តរួចស្រឡះហើយយ៉ាងនេះ តថាគតមិនពោលថា មានការផ្សេងគ្នាអំពីភិក្ខុដែលមានចិត្តរួចស្រឡះហើយ អស់ ១០០ ឆ្នាំ នោះបន្តិចសោះឡើយ ។

សប្បញ្ញវគ្គោ ឆដ្ឋោ

(៣៣៥) ចត្តារោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សោតាបត្តិផលសច្ឆិកិរិយាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ចត្តារោ ។ សប្បុរិសសំសេវោ សទ្ធម្មស្សវនំ យោនិសោមនសិការោ ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សោតាបត្តិផលសច្ឆិកិរិយាយ សំវត្តន្តីតិ ។

(៣៣៦) ចត្តារោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ភាវិតា ពហុលីកតា សកទាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ សំវត្តន្តីតិ ។

(៣៣៧) អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ សំវត្តន្តីតិ ។

(៣៣៨) អរហត្តផលសច្ឆិកិរិយាយ សំវត្តន្តីតិ ។

(៣៣៩) បញ្ញាបដិលាភាយ សំវត្តន្តីតិ ។

(៣៤០) បញ្ញាវុឌ្ឍិយា សំវត្តន្តីតិ ។

(៣៤១) បញ្ញាវេបុល្លាយ សំវត្តន្តីតិ ។

សប្បញ្ញវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

សប្បញ្ញវគ្គទី ៦

(៣៣៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៤ នេះ ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ។ ធម៌ ៤ តើដូចម្ដេចខ្លះ ។ គឺការសេពគប់សប្បុរស ១ ការស្ដាប់ធម៌របស់សប្បុរស ១ ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយ ១ សេចក្ដីប្រតិបត្តិនូវធម៌សមគួរតាមធម៌ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ៤ នេះឯង ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ។

(៣៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ៤ នេះ ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសកទាគាមិផល ។

(៣៣៧) តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ។

(៣៣៨) តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តផល ។

(៣៣៩) តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបាននូវប្រាជ្ញា ។

(៣៤០) តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីចំរើនប្រាជ្ញា ។

(៣៤១) តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើប្រាជ្ញាឲ្យធំទូលាយ ។

ចប់ សប្បញ្ញវគ្គទី ៦ ។

តស្សុទ្ទានំ

សគាថកំ វស្សំវុដ្ឋំ

ធម្មទិន្នគិលាយនំ(១)

ចតុរោ ផលា បដិលាភោ

វុឌ្ឍិ វេបុល្លតាយ ចាតិ ។

១ ឱ. ម. ធម្មទិន្នគិលាយនំ ។

ឧទ្ទាននៃសប្បញ្ញវគ្គនោះគឺ

ពុទ្ធភាសិតប្រកបដោយគាថា ១ សូត្រ គង់ចាំវស្សារួចហើយ ១ សូត្រ ធម្មទិន្នឧបាសក ១ សូត្រ ឧបាសកឈឺ ១ សូត្រ ផល ៤ សូត្រ ការបានប្រាជ្ញា ១ សូត្រ ចំរើនប្រាជ្ញា ១ សូត្រ ការធ្វើប្រាជ្ញាឲ្យធំទូលាយ ១ សូត្រ ។

មហាបញ្ញាវគ្គោ សត្តមោ

(៣៤២) មហាបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៤៣) បុថុបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៤៤) វិបុលបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៤៥) គម្ភីរបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៤៦) អប្បមត្តបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៤៧) ភូរិបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៤៨) បញ្ញាពាហុល្លាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៤៩) សីឃបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៥០) លហុបញ្ញតាយ(១) សំវត្តន្តិ ។

(៣៥១) ហាសបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៥២) ជវនបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៥៣) តិក្ខបញ្ញតាយ សំវត្តន្តិ ។

(៣៥៤) និព្វេធិកបញ្ញតាយ(២) សំវត្តន្តិ ។

---

១ ឱ. លហុលបញ្ញតាយ ។ ២ ឱ. និព្វេធិកាយ ។

មហាបញ្ញាវគ្គ ទី៧

(៣៤២) (ធម៌៤)តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាច្រើន ។

(៣៤៣) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាដ៏ក្រាស់ ។

(៣៤៤) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាដ៏ទូលាយ ។

(៣៤៥) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាដ៏ជ្រៅ ។

(៣៤៦) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាប្រមាណមិនបាន ។

(៣៤៧) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាដូចជាផែនដី ។

(៣៤៨) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាដ៏ច្រើន ។

(៣៤៩) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាឆាប់ ។

(៣៥០) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញារហ័ស ។

(៣៥១) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាដ៏រីករាយ ។

(៣៥២) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាជាទីស្ទុះទៅ ។

(៣៥៣) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាដ៏ក្លៀវក្លា ។

(៣៥៤) ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាដ៏មោះមុត ។

កតមេ ចត្តារោ ។ សប្បុរិសសំសេវោ សទ្ធម្មស្ស-
វនំ យោនិសោមនសិការោ ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ ។
ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារោ ធម្មា ភាវិតា ពហុ-
លីកតា និព្វេធិកបញ្ញតាយ សំវត្តន្តីតិ ។

មហាបញ្ញាវគ្គោ សត្តមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

មហាបុថុវិបុលគម្ភីរ-
អប្បមត្តភូរិពាហុល-
សីឃលហុហាសជវន-
តិក្ខនិព្វេធិកាយ ចាតិ ។

សោតាបត្តិសំយុត្តំ សមត្តំ ។

ធម៌ ៤ ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺការសេពគប់សប្បុរស ១ ការស្តាប់ធម៌របស់សប្បុ-
រស ១ ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយនៃប្រាជ្ញា ១ សេចក្តីប្រតិបត្តិធម៌
សមគួរតាមធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ៤ នេះឯង ដែល
បុគ្គលបានចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបាន
ប្រាជ្ញាដ៏ទោះមុត ។

ចប់ មហាបញ្ញវគ្គ ទី ៧ ។

ឧទ្ទាននៃមហាបញ្ញវគ្គនោះគឺ

ធម៌ ៤ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាជ្ញាធំ ១ ប្រាជ្ញាក្រាស់ ១ ប្រាជ្ញាទូ-
លាយ ១ ប្រាជ្ញាជ្រៅ ១ ប្រាជ្ញាប្រមាណមិនបាន ១ ប្រាជ្ញាដូចផែនដី ១
ប្រាជ្ញាច្រើន ១ ប្រាជ្ញាឆាប់ ១ ប្រាជ្ញារហ័ស ១ ប្រាជ្ញារីករាយ ១
ប្រាជ្ញាជាទីស្ទុះទៅ ១ ប្រាជ្ញាក្លៀវក្លា ១ ប្រាជ្ញាដ៏ទោះមុត ១ ។

ចប់ សោតាបត្តិសំយុត្ត ។

សច្ចសំយុត្តំ

សមាធិវគ្គោ បឋមោ

(៣៥៥) សាវត្ថីនិទានំ ។ សមាធឹ ភិក្ខវេ ភាវេថ ។ សមាហិតោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យថាភូតំ បជានាតិ ។ កិញ្ច យថាភូតំ បជានាតិ ។ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ សមាធឹ ភិក្ខវេ ភាវេថ ។ សមាហិតោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យោគោ ករណីយោ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យោគោ ករណីយោ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

សច្ចសំយុត្ត

សមាធិវគ្គ ទី ១

(៣៥៥) សាវត្ថីនិទាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចំរើនសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលមានចិត្តដំកល់មាំ រមែងដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិត ។ ចុះដឹងច្បាស់នូវអ្វីតាមសេចក្តីពិត ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចំរើននូវសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលមានចិត្តដំកល់មាំ រមែងដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៣៨៦) បដិសល្លានេ ភិក្ខវេ យោគមាបជ្ជថ ។ បដិសល្លីនោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យថាភូតំ បជានាតិ ។ កិញ្ច យថាភូតំ បជានាតិ ។ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ បដិសល្លានេ ភិក្ខវេ យោគមាបជ្ជថ ។ បដិសល្លីនោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យោគោ ករណីយោ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យោគោ ករណីយោ អយំ ទុក្ខនិរោធ-គាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៣៨៧) យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ កុលបុត្តា សម្មា អគារស្មា អនគារិយំ បព្ពជិំសុ

(៣៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រកបនូវសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងការពួនសម្ងំ (ក្នុងផលសមាបត្តិ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលពួនសម្ងំ រមែងដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិត ។ ចុះដឹងច្បាស់នូវអ្វីតាមសេចក្តីពិត ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រកបនូវសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងការពួនសម្ងំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលពួនសម្ងំនៅជាប្រក្រតី រមែងដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៣៨៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកកុលបុត្តឯណានីមួយ ក្នុងកាលដែលកន្លងទៅហើយ បានចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួស ដោយប្រពៃ

សព្វេ តេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ យថាភូតំ អភិសមយាយ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អនាគតមទ្ធានំ កុលបុត្តា សម្មា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិស្សន្តិ សព្វេ តេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ យថាភូតំ អភិសមយាយ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ ឯតរហិ កុលបុត្តា សម្មា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ សព្វេ តេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ យថាភូតំ អភិសមយាយ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ទុក្ខសមុទយស្ស អរិយសច្ចស្ស ទុក្ខនិរោធស្ស អរិយសច្ចស្ស ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ កុលបុត្តា សម្មា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជឹសុ បព្វជិស្សន្តិ បព្វជន្តិ សព្វេ តេ ឥមេសំយេវ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ យថាភូតំ អភិសមយាយ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

កុលបុត្តទាំងអស់នោះ (រមែងប្រាថ្នា) ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការតាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយឯណានីមួយ ក្នុងកាលជាអនាគតនឹងចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួស ដោយប្រពៃ កុលបុត្តទាំងអស់នោះ (រមែងប្រាថ្នា) ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការតាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយឯណានីមួយ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួស ដោយប្រពៃ កុលបុត្តទាំងអស់នោះ (រមែងប្រាថ្នា) ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ អរិយសច្ច ៤ ប្រការតើអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយឯណានីមួយក្នុងកាលជាអតីត បានចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួស ដោយប្រពៃ បួសហើយ (ក្តី) នឹងបួស (ក្តី) បួសឥឡូវនេះ (ក្តី) កុលបុត្តទាំងអស់នោះ (រមែងប្រាថ្នា) ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ នេះឯង តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៣៩៨) យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ កុលបុត្តា សម្មា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា យថាភូតំ អភិសមេសុំ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសមេសុំ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អនាគតមទ្ធានំ កុលបុត្តា សម្មា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា យថាភូតំ អភិសមេស្សន្តិ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសមេស្សន្តិ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ ឯតរហិ កុលបុត្តា សម្មា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា យថាភូតំ អភិសមេន្តិ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសមេន្តិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ កុលបុត្តា សម្មា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា យថាភូតំ អភិសមេសុំ អភិសមេស្សន្តិ អភិសមេន្តិ

(៣៩៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយឯណានីមួយ ក្នុងកាលជាអតីត ចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ បានត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិតហើយ កុលបុត្តទាំងអស់នោះ បានត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកកុលបុត្តឯណានីមួយ ក្នុងកាលជាអនាគតនឹងចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ នឹងត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត ពួកកុលបុត្តទាំងអស់នោះនឹងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកកុលបុត្តឯណានីមួយ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ រមែងត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត ពួកកុលបុត្តទាំងអស់នោះ រមែងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ អរិយសច្ចទាំង ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកកុលបុត្តឯណានីមួយ ក្នុងកាលជាអតីត បានចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួស ដោយប្រពៃ បានត្រាស់ដឹងហើយនឹងត្រាស់ដឹង រមែងត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត

សព្វេ តេ ឥមានិ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសមេន្តិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៣៩៤) យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈឹសុ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈឹសុ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អនាគតមទ្ធានំ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈិស្សន្តិ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈិស្សន្តិ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ ឯតរហិ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈន្តិ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈន្តិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា

ពួកកុលបុត្តទាំងអស់នោះ រមែងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ នេះឯង តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៣៩៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណាទីមួយ ក្នុងកាលជាអតីត ត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិតហើយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ បានត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណាមួយ ក្នុងកាលជាអនាគតនឹងត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ នឹងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណាទីមួយ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ រមែងត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ រមែងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ អរិយសច្ចទាំង ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។

អរិយសច្ចំ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈឹសុ អភិសម្ពុជ្ឈិស្សន្តិ អភិសម្ពុជ្ឈន្តិ សព្វេ តេ ឥមានិ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈន្តិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

[៣៦០] យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា យថាភូតំ អភិសម្ពុទ្ធំ បកាសេសុំ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុទ្ធំ បកាសេសុំ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អនាគតមទ្ធានំ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា យថាភូតំ អភិសម្ពុទ្ធំ បកាសេស្សន្តិ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុទ្ធំ បកាសេស្សន្តិ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ ឯតរហិ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា យថាភូតំ អភិសម្ពុទ្ធំ បកាសេន្តិ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុទ្ធំ បកាសេន្តិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ ក្នុងកាលជាអតីត ត្រាស់ដឹងហើយនឹងត្រាស់ដឹង រមែងត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ រមែងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ នេះឯង តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

[៣៦០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ ក្នុងកាលជាអតីត បានប្រកាសនូវការត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត ហើយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ បានប្រកាសនូវការត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ ក្នុងកាលជាអនាគត នឹងប្រកាសនូវសេចក្តីត្រាស់ដឹង តាមសេចក្តីពិត ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ នឹងប្រកាសនូវការត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ប្រកាសនូវការត្រាស់ដឹង តាមសេចក្តីពិត ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ រមែងប្រកាសនូវការត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ប្រការ តាមសេចក្តីពិត ។ អរិយសច្ចទាំង ៤ តើអ្វីខ្លះ ។

ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា យថាភូតំ អភិសម្ពុទ្ធំ បកាសេសុំ បកាសេស្សន្តិ បកាសេន្តិ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុទ្ធំ បកាសេសុំ បកាសេស្សន្តិ បកាសេន្តិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៣៦១) មា ភិក្ខវេ បាបកេ អកុសលេ វិតក្កេ វិតក្កេយ្យាថ (១) ។ សេយ្យថីទំ ។ កាមវិតក្កំ ព្យាបាទវិតក្កំ វិហឹសាវិតក្កំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ នេតេ ភិក្ខវេ វិតក្កា អត្ថសញ្ហិតា នាទិព្រហ្មចរិយកា ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តន្តិ ។

១ ឧ. ម. វិតក្កេយ្យាថ ។

គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ ក្នុងកាលជាអតីត ប្រកាសហើយនឹងប្រកាស ប្រកាសនូវការត្រាស់ដឹង តាមសេចក្តីពិត ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ បានប្រកាសហើយ នឹងប្រកាស រមែងប្រកាសនូវការត្រាស់ដឹង នូវអរិយសច្ចទាំង ៤ នេះ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៣៦១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយកុំត្រិះរិះនូវវិតក្កៈជាអកុសលដ៏លាមក ។ វិតក្កៈគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមវិតក្កៈ១ ព្យាបាទវិតក្កៈ១ វិហឹសាវិតក្កៈ ១ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា វិតក្កៈទាំងនុ៎ះ មិនមែនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ជាអាទិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនឿយណាយ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីរលត់ទុក្ខ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីដឹងច្បាស់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីត្រាស់ដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនិព្វាន ។

វិតក្កេន្តា(១) ច ខោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ វិតក្កេយ្យាថ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ វិតក្កេយ្យាថ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ វិតក្កេយ្យាថ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ វិតក្កេយ្យាថ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឯតេ ភិក្ខវេ វិតក្កា អត្ថសញ្ហិតា ឯតេ អាទិព្រហ្មចរិយកា ឯតេ និព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តន្តិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៣៦៦) មា ភិក្ខវេ បាបកំ អកុសលំ ចិត្តំ ចិន្តេថ(២) សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា

១ ។ វិតក្កេថ ។ ២ ។ ចិន្តេយ្យាថ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយត្រិះរិះ គួរត្រិះរិះថា នេះជាទុក្ខ គួរត្រិះរិះថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ គួរត្រិះរិះថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ គួរត្រិះរិះថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះវិតក្កៈទាំងនុ៎ះ ប្រកបដោយប្រយោជន៍ វិតក្កៈទាំងនុ៎ះជាអាទិព្រហ្មចរិយធម៌ វិតក្កៈទាំងនុ៎ះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនឿយណាយ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរលត់ទុក្ខ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានោះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៣៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ កុំគិតដោយចិត្តជាអកុសលដ៏លាមកថា លោកទៀងដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀងដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី ជីវៈនោះក៏គឺសរីរៈនោះដូច្នេះក្តី ជីវៈដទៃសរីរៈដទៃដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី

ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ បិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ បិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ បិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ នេសា ភិក្ខវេ ចិន្តា អត្ថសញ្ហិតា នាទិព្រហ្មចរិយកា ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ ចិន្តេន្តា ច ខោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ ចិន្តេយ្យាថ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ ចិន្តេយ្យាថ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ ចិន្តេយ្យាថ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ ចិន្តេយ្យាថ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឯសា ភិក្ខវេ ចិន្តា អត្ថសញ្ហិតា ឯសា អាទិព្រហ្មចរិយកា ឯសា និព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក្តី សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនដូច្នេះក្តី ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា គំនិតនុ៎ះមិនមែនប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនមែនជាអាទិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនឿយណាយ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីរលត់ទុក្ខ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីដឹងច្បាស់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីត្រាស់ដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនិព្វាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយគិត គួរគិតថា នេះជាទុក្ខ គួរគិតថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ គួរគិតថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ គួរគិតថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា គំនិតនុ៎ះប្រកបដោយប្រយោជន៍ គំនិតនុ៎ះជាអាទិព្រហ្មចរិយធម៌ គំនិតនុ៎ះប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនឿយណាយ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរលត់ទុក្ខ ដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៣៦៣) មា ភិក្ខវេ វិគ្គាហិកកថំ កថេថ (១) ន ត្វំ ឥមំ ធម្មវិនយំ អាជានាសិ អហំ ឥមំ ធម្មវិនយំ អាជានាមិ កឹ ត្វំ ឥមំ ធម្មវិនយំ អាជានិស្សសិ មិច្ឆាបដិបន្នោ ត្វមសិ អហមស្មិ សម្មាបដិបន្នោ បុរេ វចនីយំ បច្ឆា អវច បច្ឆា វចនីយំ បុរេ អវច សហិតំ មេ អសហិតន្តេ អធិចិណ្ណន្តេ វិបរាវត្តំ អារោបិតោ តេ វាទោ ចរ វាទប្បមោក្ខាយ និគ្គហិតោសិ និព្វេឋេហិ វា សចេ បហោសីតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ នេសា ភិក្ខវេ កថា អត្ថសញ្ហិតា នាទិព្រហ្មចរិយកា ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ កថេន្តា ច ខោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ កថេយ្យាថ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ កថេយ្យាថ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ កថេយ្យាថ

១ ឱ. ម. កថេយ្យាថ ។

(៣៦៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ កុំពោលពាក្យប្រកាន់ផ្សេងគ្នាថា លោកមិនដឹងធម៌វិន័យនេះទេ ខ្ញុំទើបដឹងធម៌វិន័យនេះ លោកនឹងដឹងនូវធម៌វិន័យនេះដូចម្ដេចបាន លោកជាអ្នកប្រតិបត្តិខុស ខ្ញុំទើបជាអ្នកប្រតិបត្តិត្រូវ ពាក្យដែលគេត្រូវនិយាយមុន លោកត្រឡប់ជានិយាយក្រោយវិញ ពាក្យដែលត្រូវនិយាយក្រោយ លោកត្រឡប់ជានិយាយមុនវិញ ពាក្យរបស់ខ្ញុំប្រកបដោយប្រយោជន៍ ពាក្យរបស់លោកមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ទេ ពាក្យផ្ទុយលោកប្រព្រឹត្តមកយូរហើយ សំដីរបស់លោក ខ្ញុំបានលើកពោលហើយ លោកជាមនុស្សត្រូវខ្ញុំសង្កត់សង្កិនហើយ ក្ដីការដោះស្រាយនូវសំដីរបស់ផងដែរ ឬបើលោកអាច ចូរលោកដោះស្រាយឲ្យរួចខ្លួនចុះ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពាក្យនោះ មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនមែនជាអាទិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមែនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីនឿយណាយ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីរលត់ទុក្ខ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីដឹងច្បាស់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីត្រាស់ដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនិព្វាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយពោល គួរពោលថា នេះជាទុក្ខ គួរពោលថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ គួរពោលថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ

អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ ។ បេ ។ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៣៦៤) មា ភិក្ខវេ អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ កថេថ (១) ។ សេយ្យថីទំ ។ រាជកថំ ចោរកថំ មហាមត្តកថំ សេនាកថំ ភយកថំ យុទ្ធកថំ អន្នកថំ បានកថំ វត្ថកថំ សយនកថំ មាលាកថំ គន្ធកថំ ញាតិកថំ យានកថំ គាមកថំ និគមកថំ នគរកថំ ជនបទកថំ ឥត្ថីកថំ បុរិសកថំ សូរកថំ វិសិខាកថំ កុម្ភដ្ឋានកថំ បុព្វបេតកថំ នានត្តកថំ លោកក្ខាយិកំ សមុទ្ទក្ខាយិកំ ឥតិភវាភវកថំ ឥតិ វា ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ នេសា ភិក្ខវេ កថា អត្ថសញ្ហិតា នាទិព្រហ្មចរិយកា ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ

១. ម. កថេយ្យាថ ។

គួរភាលថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ។

(៣៦៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ កុំពោលពាក្យតិរច្ឆានកថាច្រើនប្រការ ។ តិរច្ឆានកថា គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺនិយាយអំពីស្តេច និយាយអំពីចោរ និយាយអំពីមហាមាត្យ និយាយអំពីសេនា និយាយអំពីភ័យ និយាយអំពីចម្បាំង និយាយអំពីគ្រឿងស៊ី និយាយអំពីគ្រឿងផឹក និយាយអំពីសំពត់ និយាយអំពីទីដេក និយាយអំពីកម្រងផ្កា និយាយអំពីគ្រឿងក្រអូប និយាយអំពីញាតិ និយាយអំពីយាន និយាយអំពីស្រុក និយាយអំពីនិគម និយាយអំពីនគរ និយាយអំពីជនបទ និយាយអំពីស្រី និយាយអំពីប្រុស និយាយអំពីពាហាទន់ក្លៀវក្លា និយាយអំពីច្រកផ្លូវ និយាយអំពីកំពង់ទឹក និយាយអំពីបុព្វប្រេតញាតិដែលបែកស្លាប់ទៅហើយ និយាយអំពីពាក្យឥតប្រយោជន៍ផ្សេងៗ និយាយអំពីលោក និយាយអំពីការកើតសមុទ្រ និយាយអំពីសេចក្តីចំរើនមិនចំរើនដូច្នេះៗ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាការពោលនុ៎ះ មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនមែនជាអាទិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីរលត់ទុក្ខ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់

ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ កថេន្តា ច ខោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ កថេយ្យាថ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ កថេយ្យាថ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ កថេយ្យាថ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ កថេយ្យាថ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឯសា ភិក្ខវេ កថា អត្ថសញ្ហិតា ឯសា អាទិព្រហ្មចរិយកា ឯសា និព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

សមាធិវគ្គោ បឋមោ ។

មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីដឹងច្បាស់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីត្រាស់ដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនិព្វាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយពោល គួរពោលថា នេះជាទុក្ខ គួរពោលថា នេះហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ គួរពោលថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ គួរពោលថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ការពោលនុ៎ះប្រកបដោយប្រយោជន៍ ការពោលនុ៎ះជាអាទិព្រហ្មចរិយធម៌ ការពោលនុ៎ះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីនឿយណាយ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរលត់ទុក្ខ ដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ

ចប់ សមាធិវគ្គ ទី ១ ។

តស្សុទ្ទានំ

សមាធិ បដិសល្លាណា
កុលបុត្តា អបរេ ទ្វេ(១)
សមណព្រាហ្មណវិតក្កា-
ចិន្តា វិគ្គាហិកា កថាតិ ។

១ កុលបុត្តាបរេ ទ្វេតិ យុត្តតរំ ។

ឧទ្ទាននៃសមាធិវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសមាធិ ១ អំពីការប្រកបសេចក្ដីព្យាយាមក្នុងការពួនសម្ងំ ១ អំពីពួកកុលបុត្តមាន ២ លើក អំពីពួកសមណព្រាហ្មណ៍មាន ២ លើក អំពីកុំឲ្យត្រិះរិះនូវអកុសលវិតក្កៈ ១ អំពីកុំឲ្យគិតជាអកុសល ១ អំពីពោលពាក្យប្រកាន់ផ្សេងគ្នា ១ អំពីតិរច្ឆានកថា ១ ។

ធម្មចក្កប្បវត្តនវគ្គោ ទុតិយោ

(១៦៨) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា ពារាណសិយំ វិហរតិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ តត្រ ខោ ភគវា បញ្ចវគ្គិយេ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ទ្វេមេ ភិក្ខវេ អន្តា បព្វជិតេន ន សេវិតព្វា ។ កតមេ ទ្វេ ។ យោ ចាយំ កាមេសុ កាមសុខល្លិកានុយោគោ ហីនោ គម្មោ បោថុជ្ជនិកោ អនរិយោ អនត្ថសញ្ហិតោ យោ ចាយំ អត្តកិលមថានុយោគោ ទុក្ខោ អនរិយោ អនត្ថសញ្ហិតោ ។ ឯតេតេ(១) ភិក្ខវេ ឧភោ អន្តេ អនុបគម្ម មជ្ឈិមា បដិបទា តថាគតេន អភិសម្ពុទ្ធា ចក្ខុករណី ញាណករណី ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ កតមា ច សា ភិក្ខវេ មជ្ឈិមា បដិបទា តថាគតេន អភិសម្ពុទ្ធា ចក្ខុករណី ញាណករណី ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតិ ។

១ ម. ឯតេ តេ ។

ធម្មចក្កប្បវត្តនវគ្គទី ២

(១៦៨) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងឥសិបតនមិគទាយវ័ន ទៀបក្រុងពារាណសី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ចំពោះបញ្ចវគ្គិយភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌អមធាន ២ ប្រការនេះ បព្វជិតមិនគួរសេពគប់ឡើយ ។ ធម៌អមធាន ២ ប្រការតើអ្វីខ្លះ ។ ការប្រកបរឿយៗនូវសេចក្តីជាប់ជំពាក់ដោយកាមសុខក្នុងកាមទាំងឡាយ ដែលជាធម៌ថោកទាប ជារបស់អ្នកស្រុក ជារបស់បុថុជ្ជន មិនមែនជារបស់អរិយបុគ្គល មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ១ ការប្រកបរឿយៗនូវសេចក្តីព្យាយាមធ្វើខ្លួនឯងឲ្យលំបាក ដែលនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខ មិនមែនជារបស់អរិយបុគ្គល មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មជ្ឈិមាបដិបទាមិនប៉ះពាល់នូវធម៌អមធានទាំង ២ នុ៎ះ គឺតថាគតបានត្រាស់ដឹងហើយ ជាសេចក្តីប្រតិបត្តិធ្វើឲ្យកើតបញ្ញាចក្ខុ ធ្វើឲ្យកើតសេចក្តីចេះដឹង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមជ្ឈិមាបដិបទានោះ តើដូចម្តេច ដែលតថាគតត្រាស់ដឹងហើយ ជាសេចក្តីប្រតិបត្តិធ្វើឲ្យកើតបញ្ញាចក្ខុ ធ្វើឲ្យកើតសេចក្តីចេះដឹង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន ។

អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តោ សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ សា ភិក្ខវេ មជ្ឈិមា បដិបទា តថាគតេន អភិសម្ពុទ្ធា ចក្ខុករណី ញាណករណី ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតិ ។

[៣៦៦] ឥទំ ខោ បន ភិក្ខវេ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ។ ជាតិបិ ទុក្ខា ជរាបិ ទុក្ខា ព្យាធិបិ ទុក្ខា មរណម្បិ ទុក្ខំ(១) អប្បិយេហិ សម្បយោគោ ទុក្ខោ បិយេហិ វិប្បយោគោ ទុក្ខោ យម្បិច្ឆំ ន លភតិ តម្បិ ទុក្ខំ សង្ខិត្តេន បញ្ចុបាទានក្ខន្ធា(២) ទុក្ខា ។ ឥទំ ខោ បន ភិក្ខវេ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ។ យាយំ តណ្ហា បោនោព្ភវិកា នន្ទិរាគសហគតា តត្រ តត្រាភិនន្ទិនី ។

១ ម. ឯត្ថន្តរេ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាបិ ទុក្ខាតិ ទិស្សន្តិ ។ ២ ម. បញ្ចុបាទានក្ខន្ធាបិ ។

(មជ្ឈិមាបដិបទា) គឺ អរិយមគ្គ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការនេះឯង ។ អរិយមគ្គ ៨ ប្រការតើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្ដីយល់ត្រូវ ១ សេចក្ដីត្រិះរិះត្រូវ ១ វាចាត្រូវ ១ ការងារត្រូវ ១ ការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ ១ សេចក្ដីព្យាយាមត្រូវ ១ សេចក្ដីរឭកត្រូវ ១ ការធ្វើចិត្តឲ្យនឹងត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯង ហៅថា មជ្ឈិមាបដិបទា ដែលតថាគតត្រាស់ដឹងហើយ ជាសេចក្ដីប្រតិបត្តិ ធ្វើឲ្យកើតបញ្ញាចក្ខុ ធ្វើឲ្យកើតសេចក្ដីចេះដឹង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន ។

[៣៦៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គឺសេចក្ដីទុក្ខនេះឯង ហៅថា អរិយសច្ច គឺជាតិជាទុក្ខ ១ ជរាជាទុក្ខ ១ ព្យាធិជាទុក្ខ ១ មរណៈជាទុក្ខ ១ ដំណើរជួបប្រសព្វដោយសត្វនិងសង្ខារ មិនជាទីស្រឡាញ់ទាំងឡាយ ជាទុក្ខ ១ ដំណើរព្រាត់ប្រាសចាកសត្វនិងសង្ខារ ជាទីស្រឡាញ់ទាំងឡាយជាទុក្ខ ១ បុគ្គលប្រាថ្នារបស់ណា មិនបានរបស់នោះជាទុក្ខ ១ បើពោលដោយសង្ខេប ឧបាទានក្ខន្ធទាំង ៥ ប្រការ ឈ្មោះថាជាទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ។ គឺតណ្ហានេះឯង ជាធម្មជាតិនាំសត្វឲ្យកើតទៀត ប្រកបដោយសេចក្ដីត្រេកអរ នឹងត្រេកត្រអាល ជាធម្មជាតិនាំសត្វឲ្យត្រេកត្រអាលក្នុងភពនោះៗ ។

សេយ្យថីទំ ។ កាមតណ្ហា ភវតណ្ហា វិភវតណ្ហា ។ ឥទំ ខោ បន ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ។ យោ តស្សាយេវ តណ្ហាយ អសេសវិរាគនិរោធោ ចាគោ បដិនិស្សគ្គោ មុត្តិ អនាលយោ ។ ឥទំ ខោ បន ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។

(៣៦៧) ឥទំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ តំ ខោ បនិទំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ បរិញ្ញេយ្យន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ ។បេ។ បរិញ្ញាតន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។

តណ្ហាគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមតណ្ហា ១ ភវតណ្ហា ១ វិភវតណ្ហា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីរលត់នៃទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ។ គឺសភាវៈនឿយណាយនឹងការរលត់ដោយមិនមានសេសសល់ ជាសភាវៈលះបង់ ត្រូវដោះចោល ផុតរួចចោល មិនមានអាល័យ ចំពោះតណ្ហានោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បដិបទាដែលដើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ។ គឺអរិយមគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការនេះឯង ។ អរិយមគ្គគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។បេ។ ការដំកល់ចិត្តត្រូវ ១ ។

(៣៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលតថាគតមិនដែលបានឮក្នុងកាលមុនថា ទុក្ខនេះហៅថា អរិយសច្ចដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់តថាគតថា ទុក្ខនោះហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតគប្បីកំណត់ដឹង ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលតថាគតមិនដែលបានឮក្នុងកាលមុនថា ទុក្ខនេះហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតបានកំណត់ដឹងហើយ ។

(១៦៨) ឥទំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្ពេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ តំ ខោ បនិទំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ បហាតព្ពន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្ពេ ។បេ។ បហីនន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្ពេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។

(១៦៩) ឥទំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្ពេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ តំ ខោ បនិទំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ សច្ឆិកាតព្ពន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្ពេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។

(១៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ ប្រាជ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលតថាគតមិនដែលបានឮក្នុងកាលមុនថា ហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់តថាគតថា តណ្ហាជាហេតុឲ្យកើតទុក្ខនោះ ឈ្មោះថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតគប្បីលះបង់ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ ប្រាជ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលតថាគតមិនដែលបានឮក្នុងកាលមុនថា តណ្ហាជាហេតុឲ្យកើតទុក្ខនោះ ឈ្មោះថា អរិយសច្ច ដែលតថាគត លះបានហើយ ។

(១៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើង ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលតថាគតមិនដែលបានឮមកក្នុងកាលមុនថា សេចក្តីរលត់ទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ

តំ ខោ បនិទំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ សច្ឆិកតន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។

(៣៧០) ឥទំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ តំ ខោ បនិទំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ភាវេតព្វន្តិ មេ ភិក្ខវេ ។បេ។ ភាវិតន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។

ដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលតថាគតមិនដែលបានឮមកក្នុងកាលមុនថា សេចក្តីរលត់ទុក្ខនោះ ឈ្មោះថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលតថាគតមិនដែលបានឮមកក្នុងកាលមុនថា សេចក្តីរលត់ទុក្ខនោះហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ។

(៣៧០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលតថាគតមិនដែលបានឮមកក្នុងកាលមុនថា បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់តថាគតថា បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនោះ ហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតគប្បីចំរើន ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលតថាគតមិនដែលបានឮមក ក្នុងកាលមុនថា បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនោះ ឈ្មោះថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតចំរើនហើយ ។

(៣៧១) យាវកីវញ្ច មេ ភិក្ខវេ ឥមេសុ ចតូសុ អរិយសច្ចេសុ ឯវំតិបរិវដ្ដំ ទ្វាទសាការំ យថាភូតំ ញាណទស្សនំ ន សុវិសុទ្ធំ អហោសិ នេវ តាវាហំ ភិក្ខវេ សទេវកេ លោកេ សមារកេ សព្រហ្មកេ សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ អនុត្តរំ សម្មាសម្ពោធឹ អភិសម្ពុទ្ធោ[១] បច្ចញ្ញាសឹ ។ យតោ ច ខោ មេ ភិក្ខវេ ឥមេសុ ចតូសុ អរិយសច្ចេសុ ឯវំតិបរិវដ្ដំ ទ្វាទសាការំ យថាភូតំ ញាណទស្សនំ សុវិសុទ្ធំ អហោសិ អថាហំ ភិក្ខវេ សទេវកេ លោកេ សមារកេ សព្រហ្មកេ សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ អនុត្តរំ សម្មាសម្ពោធឹ អភិសម្ពុទ្ធោ បច្ចញ្ញាសឹ ។ ញាណញ្ច បន មេ ទស្សនំ ឧទបាទិ អកុប្បា មេ វិមុត្តិ[២] អយមន្តិមា ជាតិ នត្ថិទានិ បុនព្ភវោតិ ។ ឥទមវោច ភគវា ។ អត្តមនា បញ្ចវគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទុំ ។

១ ម. អភិសម្ពុទ្ធោតិ ។ ២ ម. ចេតោវិមុត្តិ ។

(៣៧១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ញាណទស្សនៈ (ការដឹងនិងឃើញ) មានបរិវដ្ដ (វេន) ៣ មានអាការ ១២ យ៉ាងនេះ ក្នុងអរិយសច្ចទាំង ៤ នេះ របស់តថាគតនៅមិនទាន់បរិសុទ្ធតាមពិតត្រឹមណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតក៏មិនទាន់ប្ដេជ្ញាខ្លួនថា ជាអ្នកត្រាស់ដឹងនូវការសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណដ៏ប្រសើរ ក្នុងលោកព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេសត្រឹមណានៅឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែញាណទស្សនៈ មានបរិវដ្ដ ៣ មានអាការ ១២ យ៉ាងនេះ ក្នុងអរិយសច្ចទាំង ៤ នេះរបស់តថាគតបរិសុទ្ធតាមពិតក្នុងកាលណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទើបតថាគត ប្ដេជ្ញាខ្លួនថា ជាអ្នកត្រាស់ដឹងនូវការសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណដ៏ប្រសើរក្នុងលោក ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេសក្នុងកាលនោះ ។ មួយទៀត ញាណទស្សនៈកើតឡើងដល់តថាគតថា វិមុត្តិគឺអរហត្តផលរបស់តថាគតមិនកម្រើកឡើយ ជាតិនេះផុតត្រឹមនេះហើយ ឥឡូវនេះភពថ្មីមិនមានទេ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ពាក្យនេះចប់ហើយ ។ ពួកបញ្ចវគ្គិយភិក្ខុ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ រីករាយ ចំពោះភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

[៣៧៦] ឥមស្មិញ្ច បន វេយ្យាករណស្មឹំ ភញ្ញមានេ អាយស្មតោ កោណ្ឌញ្ញស្ស វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យំកិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោធធម្មន្តិ ។ បវត្តិតេ ច ភគវតា(១) ធម្មចក្កេ ភុម្មា ទេវា សទ្ទមនុស្សាវេសុំ ឯតម្ភគវតា ពារាណសិយំ ឥសិបតនេ មិគទាយេ អនុត្តរំ ធម្មចក្កំ បវត្តិតំ អប្បដិវត្តិយំ សមណេន វា ព្រាហ្មណេន វា ទេវេន វា មារេន វា ព្រហ្មុនា វា កេនចិ វា លោកស្មិន្តិ ។ ភុម្មានំ ទេវានំ សទ្ទំ សុត្វា ចាតុម្មហារាជិកា ទេវា សទ្ទមនុស្សាវេសុំ ឯតម្ភគវតា ពារាណសិយំ ឥសិបតនេ មិគទាយេ អនុត្តរំ ធម្មចក្កំ បវត្តិតំ អប្បដិវត្តិយំ សមណេន វា ព្រាហ្មណេន វា ទេវេន វា មារេន វា ព្រហ្មុនា វា កេនចិ វា លោកស្មិន្តិ ។ ចាតុម្មហារាជិកានំ ទេវានំ សទ្ទំ សុត្វា តាវតិំសា ទេវា ។

១ ឱ. ម. ឯវំ បវត្តិតេ ច បន ភគវតា ។

(៣៧៦) កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ កំពុងសំដែងវេយ្យាករណ៍នេះ ធម្មចក្ខុ (ភ្នែកឃើញធម៌) ដ៏ប្រាសចាកធូលីគឺរាគាទិក្លេស ប្រាសចាកមន្ទិលគឺទិដ្ឋិនិងវិចិកិច្ឆា បានកើតឡើងហើយដល់កោណ្ឌញ្ញភិក្ខុដ៏មានអាយុថា ធម្មជាតណាមួយដែលកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះក៏រលត់ទៅវិញជាធម្មតា ។ កាលបើធម្មចក្កដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ (សំដែងដំបូងជាគេបង្អស់ក្នុងលោកនេះ) ហើយ ភុម្មទេវតាទាំងឡាយ ក៏បន្លឺនូវសូរស័ព្ទថា ធម្មចក្កនេះ មិនមានបុគ្គលដទៃក្រៅលែងជាង ទោះបីសមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ទេវតាក្តី មារក្តី ព្រហ្មក្តី ដទៃណាមួយក្តី ក្នុងលោក មិនអាចនឹងឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ (ឥឡូវ) ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានហើយ ក្នុងឥសិបតនមិគទាយវ័ន ជិតក្រុងពារាណសី ។ ពួកទេវតានៅក្នុងឋានចាតុម្មហារាជិកទាំងឡាយ ឮសំឡេងរបស់ភុម្មទេវតាទាំងឡាយហើយ ក៏បន្លឺនូវសំឡេងថា ធម្មចក្កនុ៎ះ មិនមានបុគ្គលដទៃក្រៅលែងជាង ទោះបីសមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ទេវតាក្តី មារក្តី ព្រហ្មក្តី ដទៃណាមួយក្តី ក្នុងលោកមិនអាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ (ឥឡូវ) ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានហើយក្នុងឥសិបតនមិគទាយវ័ន ជិតក្រុងពារាណសី ។ ពួកទេវតានៅឋានតាវត្តិង្ស ឮសំឡេងរបស់ទេវតានៅក្នុងឋានចាតុម្មហារាជិក ។

យាមា ទេវា ។ តុសិតា ទេវា ។ និម្មានរតី ទេវា ។ បរនិម្មិតវសវត្តី ទេវា ។ ព្រហ្មកាយិកា ទេវា សទ្ទមនុស្សាវេសុំ ឯតម្ភគវតា ពារាណសិយំ ឥសិបតនេ មិគទាយេ អនុត្តរំ ធម្មចក្កំ បវត្តិតំ អប្បដិវត្តិយំ សមណេន វា ព្រាហ្មណេន វា ទេវេន វា មារេន វា ព្រហ្មុនា វា កេនចិ វា លោកស្មិន្តិ ។

(៣៧៣) ឥតិហ តេន ខណេន[១] តេន មុហុត្តេន យាវ ព្រហ្មលោកា សទ្ទោ អព្ភុគ្គច្ឆិ ។ អយញ្ច ទសសហស្សី លោកធាតុ សង្កម្បិ សម្បកម្បិ សម្បវេធិ ។ អប្បមាណោ ច ឧឡារោ ឱភាសោ លោកេ បាតុរហោសិ អតិក្កម្មេវ[២] ទេវានំ ទេវានុភាវន្តិ ។

(៣៧៤) អថខោ ភគវា ឧទានំ ឧទានេសិ អញ្ញាសិ វត ភោ កោណ្ឌញ្ញោ អញ្ញាសិ វត ភោ កោណ្ឌញ្ញោតិ ។ ឥតិហិទំ អាយស្មតោ កោណ្ឌញ្ញស្ស អញ្ញាកោណ្ឌញ្ញោត្វេវ នាមំ អហោសីតិ ។

---

១ ឱ. ម. តេន លយេន ។ ២. អតិក្កម្ម ទេវានំ ។

ពួកទេវតាក្នុងឋានយាមៈ ។ ទេវតានៅក្នុងឋានតុសិត ។ ពួកទេវតានៅក្នុងឋាននិម្មានរតី ។ ពួកទេវតានៅក្នុងឋានបរនិម្មិតវសវត្តី ។ ទេវតាទាំងឡាយដែលរាប់ក្នុងពួកព្រហ្ម ក៏បន្លឺឮសូរសព្ទថា ព្រះធម្មចក្កដ៏មិនមានចក្កដទៃក្រៃលែងជាង ពោះបើសមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ទេវតាក្តី មារក្តី ព្រហ្មក្តី ជនឯណាមួយក្តី ក្នុងលោកមិនអាចនឹងឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ (ឥឡូវ) ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានហើយ ក្នុងឥសិបតនមិគទាយវ័ន ជិតក្រុងពារាណសី ។

(៣៧៣) សំឡេង (គឹកកង) ក៏លាន់ឮឡើងទៅដរាបដល់ព្រហ្មលោកក្នុងខណៈមួយនោះនោះ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ លោកធាតុទាំង១ម៉ឺននេះ ក៏កក្រើករំពើកញាប់ញ័រ ។ ពន្លឺភ្លឺដ៏ធំទូលាយប្រមាណមិនបាន ក្រៃលើសអានុភាពរបស់ទេវតាទាំងឡាយ ក៏កើតប្រាកដឡើងក្នុងលោក ។

(៣៧៤) លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្លឺនូវឧទានថា អើហ្ន៎ កោណ្ឌញ្ញៈបានត្រាស់ដឹងពិតហើយ អើហ្ន៎ កោណ្ឌញ្ញៈបានត្រាស់ដឹងពិតហើយ ។ ព្រោះហេតុនោះ ពាក្យថា អញ្ញាកោណ្ឌញ្ញៈនេះ ក៏បានជាប់ជានាមរបស់ព្រះកោណ្ឌញ្ញត្ថេរដ៏មានអាយុ ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៣៧៥) ឥទំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ តំ ខោ បនិទំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ បរិញ្ញេយ្យន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ ។បេ។ បរិញ្ញាតន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។

(៣៧៦) ឥទំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ តំ ខោ បនិទំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ បហាតព្វន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ

(៣៧៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនធ្លាប់បានឮមកក្នុងកាលមុនថា សេចក្តីទុក្ខនេះហៅថា អរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយថា សេចក្តីទុក្ខនោះ ហៅថា អរិយសច្ច បុគ្គលគួរកំណត់ដឹង ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនធ្លាប់បានឮមកក្នុងកាលមុនថា សេចក្តីទុក្ខនោះ ហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតបានកំណត់ដឹងហើយ ។

(៣៧៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលមិនធ្លាប់បានឮមកក្នុងកាលមុនថា ហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់តថាគតទាំងឡាយថា ហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខនោះ ហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតគប្បី

បុព្វេ ។បេ។ បហីនន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។

(៣៧៧) ឥទំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ តំ ខោ បនិទំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ សច្ឆិកាតព្វន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ ។បេ។ សច្ឆិកតន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។

លះបង់ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនធ្លាប់បានឮមកក្នុងកាលមុនថា ហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខនោះ ហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគត លះបង់បានហើយ ។

(៣៧៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនធ្លាប់ឮមកក្នុងកាលមុនថា សេចក្ដីរលត់ទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ក្នុងកាលមុនថា សេចក្ដីរលត់ទុក្ខនោះ ហៅថា អរិយសច្ចដែលតថាគតគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនធ្លាប់បានឮមកក្នុងកាលមុនថា សេចក្ដីទុក្ខនោះ ហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគត ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ។

(៣៧៧) ឥទំ(១) ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ តំ ខោ បនិទំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ភាវេតព្វន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ ។ បេ ។ ភាវិតន្តិ ភិក្ខវេ តថាគតានំ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទីតិ ។

(៣៧៨) ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចានិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។

១ ម. អយំ ។

(៣៧៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនធ្លាប់បានឮមកក្នុងកាលមុនថា បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយថា បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនោះ ហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតគប្បីចំរើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើងហើយ ញាណកើតឡើងហើយ បញ្ញាកើតឡើងហើយ វិជ្ជាកើតឡើងហើយ ពន្លឺកើតឡើងហើយ ដល់ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនធ្លាប់បានឮមក ក្នុងកាលមុនថា បដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនោះ ហៅថា អរិយសច្ច ដែលតថាគតចំរើនហើយ ។

(៣៧៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ច ៤ នេះ ។ អរិយសច្ច ៤ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។

[៣៨០] កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ បញ្ចុ-បាទានក្ខន្ធាតិស្ស វចនីយំ ។ កតមេ បញ្ច(១) ។ រូបុបាទានក្ខន្ធោ ។បេ។ វិញ្ញាណុបាទានក្ខន្ធោ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ។

[៣៨១] កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ។ យាយំ តណ្ហា បោនោព្ភវិកា នន្ទិរាគសហគតា តត្រ តត្រាភិនន្ទិនី ។ សេយ្យថីទំ ។ កាមតណ្ហា ភវតណ្ហា វិភវតណ្ហា ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ។

[៣៨២] កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ។ យោ តស្សាយេវ តណ្ហាយ អសេសវិរាគនិរោធោ ចាគោ បដិនិស្សគ្គោ មុត្តិ អនាលយោ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ។

---
១ ឱ.ម សេយ្យថីទំ ។

[៣៨០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះទុក្ខអរិយសច្ច តើដូចម្តេច ។ ពាក្យថា ឧបាទានក្ខន្ធ ៥ គួរពោលថាជាឈ្មោះនៃទុក្ខអរិយសច្ចនោះ ។ ឧបាទានក្ខន្ធ ៥ តើដូចម្តេច ។ គឺរូបជាឧបាទានក្ខន្ធ ១ ។បេ។ វិញ្ញាណជាឧបាទានក្ខន្ធ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខអរិយសច្ច ។

[៣៨១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច តើដូចម្តេច ។ តណ្ហាណាដែលនាំសត្វឲ្យកើតក្នុងភពថ្មីទៀត ប្រកបដោយសេចក្តីត្រេកអរ នឹងតម្រេកនាំសត្វឲ្យត្រេកត្រអាល ក្នុងភពនោះ ៗ ។ តណ្ហានោះគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមតណ្ហា ១ ភវតណ្ហា ១ វិភវតណ្ហា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ។

[៣៨២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច តើដូចម្តេច ។ គឺសភាវៈនឿយណាយនឹងការរលត់ដោយមិនមានសេសសល់ ជាសភាវៈលះបង់ គ្រវែងចោល ផុតស្រឡះចោល មិនមានអាល័យ ចំពោះតណ្ហានោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ។

(៣៨៣) កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។

(៣៨៤) ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៣៨៥) ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចានិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។

(៣៨៦) កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ។ ឆ អជ្ឈត្តិកានិ អាយតនានីតិស្ស វចនីយំ ។ កតមានិ ឆ ។ ចក្ខាយតនំ ។បេ។ មនាយតនំ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ។

(៣៨៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច តើដូចម្តេច ។ គឺ អរិយមគ្គដែលប្រកបដោយអង្គទាំង ៨ ប្រការនេះឯង ។ អរិយមគ្គ ៨ ប្រការគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។បេ។ ការតំកល់ចិត្តនឹងត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ។

(៣៨៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ចមាន ៤ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៣៨៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ចមាន ៤ នេះ ។ អរិយសច្ច ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។

(៣៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះទុក្ខអរិយសច្ច តើដូចម្តេច ។ ពាក្យថា អាយតនៈខាងក្នុង ៦ គួរពោលថា ជាឈ្មោះរបស់នៃទុក្ខអរិយសច្ចនោះ ។ អាយតនៈ ៦ គឺអ្វីខ្លះ ។ អាយតនៈគឺចក្ខុ ១ ។បេ។ អាយតនៈគឺចិត្ត ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខអរិយសច្ច ។

(៣៨៧) កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ។ យាយំ តណ្ហា បោនោព្ភវិកា នន្ទិរាគសហគតា តត្រ តត្រាភិនន្ទិនី ។ សេយ្យថីទំ ។ កាមតណ្ហា ភវតណ្ហា វិភវតណ្ហា ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ។

(៣៨៨) កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ។ យោ តស្សាយេវ តណ្ហាយ អសេសវិរាគនិរោធោ ចាគោ បដិនិស្សគ្គោ មុត្តិ អនាលយោ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ។

(៣៨៩) កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។

(៣៩០) ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៣៨៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច តើដូចម្តេច ។ គឺតណ្ហាណាដែលនាំសត្វឲ្យកើតក្នុងភពថ្មីទៀត ប្រកបដោយសេចក្តីរីករាយនឹងតម្រេក នាំសត្វឲ្យត្រេកត្រអាលចំពោះភពនោះៗ ។ តណ្ហានោះអ្វីខ្លះ ។ គឺ កាមតណ្ហា ១ ភវតណ្ហា ១ វិភវតណ្ហា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ។

(៣៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច តើដូចម្តេច ។ គឺសភាវៈដែលប្រាសចាកតម្រេកនឹងការរលត់មិនមានសេសសល់ ជម្រុះចោល គ្រវែងចោល រួចស្រឡះ មិនមានអាល័យ ចំពោះតណ្ហានោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ។

(៣៨៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច តើដូចម្តេច ។ គឺអរិយមគ្គដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះឯង ។ អរិយមគ្គទាំង ៨ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។បេ។ ការដំកល់ចិត្តទុកត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ។

(៣៩០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ចមាន ៤ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

[៣៩១] ធារេថ នោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ មយា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំ ខោ ភន្តេ ធារេមិ ភគវតា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានីតិ ។ យថា កថំ បន ត្វំ ភិក្ខុ ធារេសិ មយា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានីតិ ។ ទុក្ខំ ខ្វាហំ ភន្តេ ភគវតា បឋមំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ ធារេមិ ទុក្ខសមុទយំ ខ្វាហំ ភន្តេ ភគវតា ទុតិយំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ ធារេមិ ទុក្ខនិរោធំ ខ្វាហំ ភន្តេ ភគវតា តតិយំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ ធារេមិ ទុក្ខនិរោធគាមិនិំ បដិបទំ ខ្វាហំ ភន្តេ ភគវតា ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ ធារេមិ ។ ឯវំ ខ្វាហំ ភន្តេ ធារេមិ ភគវតា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានីតិ ។

(៣៩១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចាំនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលតថាគតសំដែងហើយឬទេ ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុ ១ រូប ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចាំអរិយសច្ច ៤ ដែលតថាគតសំដែងហើយតើដូចម្ដេចខ្លះ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំនូវទុក្ខដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហើយថាជាអរិយសច្ចទី ១ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំនូវហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខដែលព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ហើយថាជាអរិយសច្ចទី ២ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំនូវសេចក្ដីរលត់ទុក្ខដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយថាជាអរិយសច្ចទី ៣ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំនូវបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់ទុក្ខ ដែលព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ហើយថាជាអរិយសច្ចទី ៤ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំទុកនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ហើយយ៉ាងនេះ ។

[៣៩២] សាធុ សាធុ ភិក្ខុ សាធុ ខោ ត្វំ ភិក្ខុ ជានាសិ មយា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានិ ។ ទុក្ខំ ខោ ភិក្ខុ មយា បឋមំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ តថា តំ ធារេហិ ទុក្ខសមុទយោ ខោ ភិក្ខុ មយា ទុតិយំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ តថា តំ ធារេហិ ទុក្ខនិរោធោ ខោ ភិក្ខុ មយា តតិយំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ តថា តំ ធារេហិ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ខោ ភិក្ខុ មយា ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ តថា តំ ធារេហិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុ ធារេហិ មយា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខុ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

[៣៩៦] ម្នាលភិក្ខុ ប្រពៃណាស់ហើយ ម្នាលភិក្ខុ អ្នកចាំនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលតថាគតសំដែងហើយប្រពៃណាស់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ សេចក្តីទុក្ខហ្នឹងឯង តថាគតសំដែងហើយជាជាអរិយសច្ចទី ១ ចូរអ្នកចាំនូវអរិយសច្ចទី ១ នោះ ដូច្នោះចុះ ម្នាលភិក្ខុ ហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ តថាគតសំដែងហើយជាជា អរិយសច្ចទី ២ ចូរអ្នកចាំទុកអរិយសច្ចទី ២ នោះ ដូច្នោះចុះ ម្នាលភិក្ខុ សេចក្តីរលត់ទុក្ខ តថាគតសំដែងហើយជាជា អរិយសច្ចទី ៣ ចូរអ្នកចាំទុកនូវអរិយសច្ចទី៣នោះ ដូច្នោះចុះ ម្នាលភិក្ខុ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខហ្នឹងឯង តថាគតសំដែងហើយជាជា អរិយសច្ចទី ៤ ចូរអ្នកចាំទុកនូវអរិយសច្ចទី ៤ នោះដូច្នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចូរអ្នកចាំទុកនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលតថាគតសំដែងហើយ យ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(១៤៣) ធារេថ នោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ មយា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំ ខោ ភន្តេ ធារេមិ ភគវតា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានីតិ ។ យថា កថំ បន ត្វំ ភិក្ខុ ធារេសិ មយា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានីតិ ។ ទុក្ខំ ខ្វាហំ ភន្តេ ភគវតា បឋមំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ ធារេមិ ។ យោ ហិ កោចិ ភន្តេ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា ឯវំ វទេយ្យ នេតំ ទុក្ខំ បឋមំ អរិយ-សច្ចំ យំ សមណេន គោតមេន ទេសិតំ អហមេតំ ទុក្ខំ បឋមំ អរិយសច្ចំ បច្ចក្ខាយ អញ្ញំ ទុក្ខំ បឋមំ អរិយសច្ចំ បញ្ញបេស្សាមីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ទុក្ខសមុទយំ ខ្វាហំ ភន្តេ ភគវតា ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ ខ្វាហំ ភន្តេ ភគវតា ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ ធារេមិ ។ យោ ហិ កោចិ ភន្តេ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា ឯវំ វទេយ្យ

(១៤៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចាំទុកនូវអរិយ-សច្ច ៤ ដែលតថាគតសំដែងហើយបានដែរឬ ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូបក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលព្រះមានបុញ្ញកសិត្រាស់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចាំនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលតថាគតសំដែងហើយ តើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំនូវទុក្ខ ហ្នឹងឯង ដែលព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ហើយថាជាអរិយសច្ចទី ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពោះបើសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណាមួយនិយាយយ៉ាងនេះថា សេចក្តីទុក្ខឯណា ដែលព្រះសមណគោតមត្រាស់ហើយ សេចក្តីទុក្ខនុ៎ះ មិនមែនជាអរិយសច្ចទី ១ ទេ ខ្ញុំព្រះអង្គបដិសេធនូវសេចក្តីទុក្ខដែលជាអរិយសច្ចទី១នុ៎ះចោលចេញ ហើយបញ្ញត្តសេចក្តីទុក្ខឯទៀតជាអរិយសច្ចទី ១ វិញដូច្នេះ ហេតុនោះមិនមានឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំនូវហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខហ្នឹងឯង ដែលព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំនូវបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខហ្នឹងឯង ដែលព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ហើយថា ជាអរិយសច្ចទី ៤ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពោះបើសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណាមួយ គប្បីនិយាយយ៉ាងនេះថា

នេតំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ យំ សមណេន គោតមេន ទេសិតំ អហមេតំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ បច្ចក្ខាយ អញ្ញំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ បញ្ញបេស្សាមីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ឯវំ ខ្វាហំ ភន្តេ ធារេមិ ភគវតា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានីតិ ។

[៣៨៤] សាធុ សាធុ ភិក្ខុ សាធុ ខោ ត្វំ ភិក្ខុ ធារេសិ មយា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានិ ។ ទុក្ខំ ខោ ភិក្ខុ មយា បឋមំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ តថា នំ ធារេហិ ។ យោ ហិ កោចិ ភិក្ខុ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា ឯវំ វទេយ្យ នេតំ ទុក្ខំ បឋមំ អរិយសច្ចំ យំ សមណេន គោតមេន ទេសិតំ អហមេតំ ទុក្ខំ បឋមំ អរិយសច្ចំ បច្ចក្ខាយ អញ្ញំ ទុក្ខំ បឋមំ អរិយសច្ចំ បញ្ញបេស្សាមីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខឯណា ដែលព្រះសមណគោតមសំដែងហើយ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនុ៎ះ មិនមែនជាអរិយសច្ចទី ៤ ទេ ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងបដិសេធនូវបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ដែលជាអរិយសច្ចទី ៤ នោះចោល ហើយបញ្ញត្តបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខដទៃថាជា អរិយសច្ចទី ៤ វិញ ហេតុនុ៎ះមិនមានឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំទុកនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ហើយយ៉ាងនេះ ។

(៣៨៤) ម្នាលភិក្ខុ ប្រពៃណាស់ហើយ ប្រពៃណាស់ហើយ ម្នាលភិក្ខុ អ្នកចាំទុកនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលតថាគតសំដែងហើយ ប្រពៃណាស់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទុក្ខនោះឯង តថាគតសំដែងហើយថាជា អរិយសច្ចទី ១ ចូរអ្នកចាំទុកនូវអរិយសច្ចទី ១ នោះដូច្នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ព្រោះបើសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះថា សេចក្តីទុក្ខណា ដែលព្រះសមណគោតមត្រាស់ហើយ សេចក្តីទុក្ខនុ៎ះមិនមែនជាអរិយសច្ចទី ១ ទេ តថាគតនឹងបដិសេធនូវសេចក្តីទុក្ខដែលជាអរិយសច្ចទី ១ នោះហើយ បញ្ញត្តសេចក្តីទុក្ខដទៃថាជា អរិយសច្ចទី ១ ដូច្នេះវិញ ហេតុនុ៎ះមិនមានឡើយ ។

ទុក្ខសមុទយោ សោ ភិក្ខុ ។បេ។ ទុក្ខនិរោធោ សោ ភិក្ខុ ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា សោ ភិក្ខុ មយា ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ ទេសិតំ តថា នំ ធារេហិ ។ យោ ហិ កោចិ ភិក្ខុ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា ឯវំ វទេយ្យ នេតំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ យំ សមណេន គោតមេន ទេសិតំ អហមេតំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ បច្ចក្ខាយ អញ្ញំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ ចតុត្ថំ អរិយសច្ចំ បញ្ញបេស្សាមីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ឯវំ ខោ ត្វំ ភិក្ខុ ធារេហិ មយា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ទេសិតានិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខុ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៣៨៤) ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អវិជ្ជា អវិជ្ជាតិ ភន្តេ វុច្ចតិ កតមា នុ ខោ ភន្តេ អវិជ្ជា កិត្តាវតា ច អវិជ្ជាគតោ ហោតីតិ ។ យំ ខោ ភិក្ខុ ទុក្ខេ អញ្ញាណំ

ម្នាលភិក្ខុ ហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ដែលតថាគតសំដែងហើយថាជា អរិយសច្ចទី ៤ ចូរអ្នកចាំទុកនូវអរិយសច្ចទី ៤ នុ៎ះដូច្នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ បើសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ណាមួយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះថា បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខឯណា ដែលព្រះសមណគោតមត្រាស់ហើយ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនុ៎ះ មិនមែនជាអរិយសច្ចទី ៤ ទេ តថាគតនឹងបដិសេធបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ដែលចាត់ជាអរិយសច្ចទី ៤ នុ៎ះចោលហើយ បញ្ញត្តនូវបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខដទៃថាជា អរិយសច្ចទី ៤ វិញ ហេតុនុ៎ះ មិនមានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចូរអ្នកចាំទុកនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលតថាគតសំដែងហើយយ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ថានេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៣៨៤) លុះភិក្ខុនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែលហៅថា អវិជ្ជា អវិជ្ជា ដូច្នេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អវិជ្ជា តើដូចម្តេច មួយទៀត បុគ្គលដែលលុះក្នុងអវិជ្ជា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ ការមិនដឹងទុក្ខ

ទុក្ខសមុទយេ អញ្ញាណំ ទុក្ខនិរោធេ អញ្ញាណំ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ អញ្ញាណំ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុ អវិជ្ជា បញ្ញាវតា ច អវិជ្ជាគតោ ហោតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខុ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៣៩៦) ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច វិជ្ជា វិជ្ជាតិ ភន្តេ វុច្ចតិ កតមា នុ ខោ ភន្តេ វិជ្ជា កិត្តាវតា ច វិជ្ជាគតោ ហោតីតិ ។ យំ ខោ ភិក្ខុ ទុក្ខេ ញាណំ ទុក្ខសមុទយេ ញាណំ ទុក្ខនិរោធេ ញាណំ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ញាណំ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុ វិជ្ជា បញ្ញាវតា ច វិជ្ជាគតោ ហោតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខុ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី-បដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

មិនដឹងហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ មិនដឹងទីរលត់ទុក្ខ មិនដឹងបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខឯណា ។ ម្នាលភិក្ខុ នេះហៅថា អវិជ្ជា មួយវិញទៀត បុគ្គលដែលលុះក្នុងអវិជ្ជា រមែងមានដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

[៣៩៦] លុះភិក្ខុនោះ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែលហៅថាវិជ្ជា ដូច្នេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វិជ្ជា តើដូចម្តេច មួយទៀត បុគ្គលដែលប្រកបដោយវិជ្ជាដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ ការដឹងទុក្ខ ការដឹងហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ ការដឹងទីរលត់ទុក្ខ ការដឹងបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខឯណា ។ ម្នាលភិក្ខុ នេះហៅថា វិជ្ជា មួយវិញទៀត បុគ្គលដែលប្រកបដោយវិជ្ជា ក៏រមែងមានដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

[៣៩៧] ឥទំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចន្តិ ភិក្ខវេ មយា បញ្ញត្តំ តត្ថ អបរិមាណា វណ្ណា អបរិមាណា ព្យញ្ជនា អបរិមាណា សង្កាសនា(១) ឥតិបិទំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចន្តិ ។ ឥទំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចន្តិ ភិក្ខវេ ។បេ។ ឥទំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចន្តិ ភិក្ខវេ មយា បញ្ញត្តំ តត្ថ អបរិមាណា វណ្ណា អបរិមាណា ព្យញ្ជនា អបរិមាណា សង្កាសនា ឥតិបិទំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចន្តិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

[៣៩៨] ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ តថានិ អវិតថានិ អនញ្ញថានិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ឥទំ ទុក្ខន្តិ ភិក្ខវេ តថមេតំ អវិតថមេតំ អនញ្ញថមេតំ ។ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ តថមេតំ អវិតថមេតំ អនញ្ញថមេតំ ។

១ សង្កាសនាតិបិ ។

[៣៩៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីទុក្ខនេះ តថាគតបញ្ញត្តថាជាអរិយសច្ចដូច្នេះ វណ្ណៈគឺអក្សរៈមានប្រមាណមិនបាន ព្យញ្ជនៈមានប្រមាណមិនបាន ពាក្យក៏មានប្រមាណមិនបាន ក្នុងអរិយសច្ចនោះថា សេចក្តីទុក្ខនេះហៅថា អរិយសច្ច ដូច្នេះខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខនេះហៅថា អរិយសច្ច ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនេះ តថាគតបញ្ញត្តថាជាអរិយសច្ច វណ្ណៈមានប្រមាណមិនបាន ព្យញ្ជនៈមានប្រមាណមិនបាន ពាក្យក៏មានប្រមាណមិនបាន ក្នុងអរិយសច្ចនោះថា បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខនេះ ហៅថា អរិយសច្ច ដូច្នេះខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

[៣៩៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មជាត៤យ៉ាងនេះជារបស់ពិតមិនប្រែប្រួល មិនក្លាយទៅជារបស់ដទៃឡើយ ។ ធម្មជាត៤តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា នេះជាទុក្ខ នុ៎ះជាធម្មជាតពិត មិនប្រែប្រួល មិនក្លាយទៅជារបស់ដទៃឡើយ ។ ពាក្យថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ នុ៎ះជាធម្មជាតពិត មិនប្រែប្រួល មិនក្លាយទៅជារបស់ដទៃឡើយ

អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធ-
គាមិនីបដិបទាតិ តថមេតំ អវិតថមេតំ អនញ្ញ-
ថមេតំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ តថានិ អវិតថានិ
អនញ្ញថានិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ
យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធ-
គាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

ធម្មចក្កប្បវត្តនវគ្គោ ទុតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

តថាគតេន ទ្វេ វុត្តា
ខន្ធា អាយតនេន ច
ធារណាយ ច ទ្វេ វុត្តា អវិជ្ជា
វិជ្ជា សង្កាសនា តថេន ចាតិ ។

ពាក្យថា នេះជាសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ។ បេ ។ ពាក្យថា នេះជាបដិបទា
ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ នុ៎ះជាធម្មជាតតថ មិនប្រែប្រួល មិនក្លាយ
ទៅជារបស់ដទៃឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មជាត ៤ នេះជា
របស់តថ មិនប្រែប្រួល មិនក្លាយទៅជារបស់ដទៃឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យា-
យាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា
ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

ចប់ ធម្មចក្កប្បវត្តនវគ្គ ទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃធម្មចក្កប្បវត្តនវគ្គនោះគឺ

ពោលអំពីព្រះតថាគតមាន២លើក អំពីឧបាទានក្ខន្ធប្រាំ ១
អំពីអាយតនៈប្រាំមួយ ១ អំពីភិក្ខុទាំងឡាយទ្រទ្រង់ ២ លើក
អំពីអវិជ្ជា ១ អំពីវិជ្ជា ១ អំពីសេចក្តីប្រកាសមានអក្ខរជាដើម ១
អំពីធម្មជាតតថ ១ ។

កោដិគាមវគ្គោ តតិយោ

(៣៩៩) ឯកំ សមយំ ភគវា វជ្ជីសុ វិហរតិ កោដិគាមេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ចតុន្នំ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចានំ អននុពោធា អប្បដិវេធា ឯវមិទំ ទីឃមទ្ធានំ សន្ធាវិតំ សំសរិតំ មមញ្ចេវ តុម្ហាកញ្ច ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស ភិក្ខវេ អរិយសច្ចស្ស អននុពោធា អប្បដិវេធា ឯវមិទំ ទីឃមទ្ធានំ សន្ធាវិតំ សំសរិតំ មមញ្ចេវ តុម្ហាកញ្ច ទុក្ខសមុទយស្ស អរិយសច្ចស្ស ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធស្ស អរិយសច្ចស្ស ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស អននុពោធា អប្បដិវេធា ឯវមិទំ ទីឃមទ្ធានំ សន្ធាវិតំ សំសរិតំ មមញ្ចេវ តុម្ហាកញ្ច ។ តយិទំ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ ។

កោដិគាមវគ្គ ទី ៣

(៣៩៩) សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងកោដិគ្រាម ក្នុងដែនវជ្ជី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតក្តី អ្នកទាំងឡាយក្តី ដែលអន្ទោល ត្រាច់ស្តែកទៅ អស់កាលយូរអង្វែងយ៉ាងនេះ ព្រោះមិនបានត្រាស់ដឹង មិនបានចាក់ធ្លុះនូវអរិយសច្ច ៤ ។ អរិយសច្ច ៤ តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតក្តី អ្នកទាំងឡាយក្តី ដែលអន្ទោលទៅ ត្រាច់ស្តែកទៅ អស់កាលយូរអង្វែងយ៉ាងនេះ ព្រោះមិនបានត្រាស់ដឹង មិនបានចាក់ធ្លុះនូវទុក្ខអរិយសច្ច ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ។ តថាគតក្តី អ្នកទាំងឡាយក្តី ដែលអន្ទោលទៅ ត្រាច់ស្តែកទៅ អស់កាលយូរអង្វែងយ៉ាងនេះ ព្រោះមិនបានត្រាស់ដឹង មិនបានចាក់ធ្លុះនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខអរិយសច្ចនេះ តថាគតក្តី អ្នកទាំងឡាយក្តី បានត្រាស់ដឹងហើយ បានចាក់ធ្លុះហើយ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច តថាគតក្តី អ្នកទាំងឡាយក្តី បានត្រាស់ដឹងហើយ បានចាក់ធ្លុះហើយ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច តថាគតក្តី អ្នកទាំងឡាយក្តី បានត្រាស់ដឹងហើយ បានចាក់ធ្លុះហើយ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច តថាគតក្តី អ្នកទាំងឡាយក្តី បានត្រាស់ដឹងហើយ បានចាក់ធ្លុះហើយ ។

ឧច្ឆិន្នា ភវតណ្ហា ខីណា ភវនេត្តិ នត្ថិទានិ បុនព្ភ-
វោតិ ។ ឥទមវោច ភគវា ឥទំ វត្វា សុគតោ
អថាបរំ ឯតទវោច សត្ថា ។

(៦០០) ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ
យថាភូតំ អទស្សនា
សំសិតំ ទីឃមទ្ធានំ
តាសុ តាស្វេវ ជាតិសុ ។
តានិ ឯតានិ ទិដ្ឋានិ
ភវនេត្តិ សមូហតា
ឧច្ឆិន្នំ មូលំ ទុក្ខស្ស
នត្ថិទានិ បុនព្ភវោតិ ។

(៦០១) យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ អយំ ទុក្ខ-និរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ ។ ន មេ តេ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា

ភវតណ្ហាជាធម្មជាតិនាំសត្វឲ្យចូលទៅកាន់ភព បានដាច់ផ្ដិលអស់ហើយ ភពថ្មីទៀត ក្នុងកាលឥឡូវនេះមិនមានឡើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ពាក្យនេះហើយ លុះព្រះសុគតទ្រង់ត្រាស់ពាក្យនេះចប់ហើយ ព្រះសាស្ដាក៏ត្រាស់គាថានេះតទៅទៀតថា

(៦០០) តថាគតក្ដី អ្នកទាំងឡាយក្ដី ដែលអន្ទោលទៅ
ក្នុងជាតិនោះៗ អស់កាលយូរអង្វែង
ព្រោះមិនបានឃើញនូវអរិយសច្ច ៤ តាមសេចក្ដីពិត ។
អរិយសច្ច ៤ នុ៎ះតថាគតបានឃើញហើយ តណ្ហាដែលនាំ
សត្វឲ្យចូលទៅកាន់ភព តថាគត បានដកចោលហើយ
ឫសគល់នៃសេចក្ដីទុក្ខ តថាគត បានរំលើងចោលហើយ
ភពថ្មីទៀត ក្នុងកាលឥឡូវនេះ មិនមានឡើយ ។

(៦០១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណាមួយ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្ដីពិតថា នេះជាទុក្ខ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្ដីពិតថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ មិនដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាសេចក្ដីរលត់ទុក្ខ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្ដីពិតថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនុ៎ះ

សមណេសុ វា សមណសម្មតា ព្រាហ្មណេសុ វា ព្រាហ្មណសម្មតា ន ច បនេតេ អាយស្មន្តោ សាមញ្ញត្ថំ វា ព្រហ្មញ្ញត្ថំ វា ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរន្តិ ។

(៤០៦) យេ ច ខោ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានន្តិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យថាភូតំ បជានន្តិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យថាភូតំ បជានន្តិ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។ តេ ខោ មេ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា សមណេសុ ចេវ សមណសម្មតា ព្រាហ្មណេសុ ច ព្រាហ្មណសម្មតា តេ ច បនាយស្មន្តោ សាមញ្ញត្ថញ្ច ព្រហ្មញ្ញត្ថញ្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរន្តីតិ ។ ឥទមវោច ភគវា ឥទំ វត្វាន សុគតោ អថាបរំ ឯតទវោច សត្ថា

គេជាអ្នកមិនបានសន្មតថាជាសមណៈក្នុងសមណៈទាំងឡាយផង មិនបានសន្មតថាជាព្រាហ្មណ៍ ក្នុងព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយផង ដ្បិតលោកដ៏មានអាយុទាំងនុ៎ះ មិនបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវសាមញ្ញផលផង ព្រហ្មញ្ញផលផង ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នហើយ សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។

(៤០៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះរមែងជាអ្នកសន្មតថា សមណៈក្នុងពួកសមណៈផង សន្មតថាព្រាហ្មណ៍ក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍ផង ដ្បិតលោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចនូវសាមញ្ញផលផង ព្រហ្មញ្ញផលផង ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ពាក្យនេះ លុះព្រះសុគតបានត្រាស់ពាក្យនេះចប់ហើយ ទើបព្រះសាស្តាត្រាស់គាថានេះតទៅទៀតថា

(៤១៣) យេ ទុក្ខំ នប្បជានន្តិ
អថោ ទុក្ខស្ស សម្ភវំ
យត្ថ ច សព្វសោ ទុក្ខំ
អសេសំ ឧបរុជ្ឈតិ ។
តញ្ច មគ្គំ ន ជានន្តិ
ទុក្ខូបសមគាមិនំ
ចេតោវិមុត្តិហីនា តេ
អថោ បញ្ញាវិមុត្តិយា
អភព្វា តេ អន្តកិរិយាយ
តេ វេ ជាតិជរូបគា ។
យេ ច ទុក្ខំ បជានន្តិ
អថោ ទុក្ខស្ស សម្ភវំ
យត្ថ ច សព្វសោ ទុក្ខំ
អសេសំ ឧបរុជ្ឈតិ ។
តញ្ច មគ្គំ បជានន្តិ
ទុក្ខូបសមគាមិនំ

(៤១៣) ពួកជនណាមិនដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីទុក្ខ ផង ហេតុដែលនាំឲ្យកើតទុក្ខ សេចក្តីទុក្ខរលត់ ឥតមានសេសសល់ សព្វអន្លើ ព្រោះមគ្គឯណា ។ ពួកជននោះ មិនដឹងនូវមគ្គ ដែលជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរម្ងាប់ទុក្ខ នោះ ជាអ្នកសាបសូន្យចាកចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ផងទាំងនោះ មិនគួរដើម្បីធ្វើទីបំផុតនៃសេចក្តីទុក្ខ ជនទាំងនោះ ជាអ្នកចូលទៅកាន់ជាតិនិងជរា ។ លុះតែពួកជនណា ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីទុក្ខផង ហេតុដែលនាំឲ្យកើតទុក្ខ សេចក្តីទុក្ខ រមែងរលត់ទៅ ឥតមានសេសសល់សព្វអន្លើ ព្រោះមគ្គឯណា ។ ពួកជននោះដឹងច្បាស់នូវមគ្គ ដែលជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ទុក្ខនោះ

ចេតោវិមុត្តិសម្បន្នា
អថោ បញ្ញាវិមុត្តិយា
ភព្វា តេ អន្តកិរិយាយ
ន តេ ជាតិជរូបគាតិ ។

[៤០៦] សាវត្ថី ។ ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចានិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ យថាភូតំ អភិសម្ពុទ្ធត្តា តថាគតោ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោតិ វុច្ចតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

[៤០៧] សាវត្ថី ។ យេបិ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ អរហន្តោ សម្មាសម្ពុទ្ធា យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈឹសុ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈឹសុ ។ យេបិ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ

ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ជនទាំងនោះ គួរដើម្បីធ្វើទីបំផុតនៃសេចក្តីទុក្ខបាន ជនទាំងនោះ ជាអ្នកមិនចូលទៅជិតកាន់ជាតិនិងជរាឡើយ ។

(៤០៦) សាវត្ថីនិទាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ចមាន ៤ នេះ ។ អរិយសច្ច ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ចមាន ៤ នេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគតដែលមានឈ្មោះថា អរហំសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រោះព្រះតថាគត បានត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ នេះ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៤០៧) សាវត្ថីនិទាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយណាមួយ ក្នុងកាលជាអតីត ត្រាស់ដឹងហើយតាមសេចក្តីពិត ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធគ្រប់ព្រះអង្គនោះ ត្រាស់ដឹងហើយនូវអរិយសច្ច ៤ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

អនាគតមទ្ធានំ អរហន្តោ សម្មាសម្ពុទ្ធា យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈិស្សន្តិ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈិស្សន្តិ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ ឯតរហិ អរហន្តោ សម្មាសម្ពុទ្ធា យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈន្តិ សព្វេ តេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈន្តិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ អរហន្តោ សម្មាសម្ពុទ្ធា យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈិំសុ អភិសម្ពុជ្ឈិស្សន្តិ អភិសម្ពុជ្ឈន្តិ សព្វេ តេ ឥមានិ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ យថាភូតំ អភិសម្ពុជ្ឈន្តិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយណាមួយ ក្នុងកាលជាអនាគត នឹងត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធគ្រប់ព្រះអង្គនោះ នឹងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយណាមួយ ក្នុងកាលជាបច្ចុប្បន្ន រមែងត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធគ្រប់ព្រះអង្គនោះ រមែងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ តាមសេចក្តីពិត ។ អរិយសច្ច ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយណាមួយ ក្នុងកាលជាអតីត ត្រាស់ដឹងហើយនឹងត្រាស់ដឹងឥឡូវនេះ ត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិត ក្តីព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធគ្រប់ព្រះអង្គនោះ រមែងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ នេះ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

[៤០៦] ជានតោ អហំ ភិក្ខវេ បស្សតោ អាសវានំ ខយំ វទាមិ នោ អជានតោ អបស្សតោ ។ កិញ្ច ភិក្ខវេ ជានតោ កឹ បស្សតោ អាសវានំ ខយោ ហោតិ ។ ឥទំ ទុក្ខន្តិ ភិក្ខវេ ជានតោ បស្សតោ អាសវានំ ខយោ ហោតិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ ជានតោ បស្សតោ អាសវានំ ខយោ ហោតិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ ជានតោ បស្សតោ អាសវានំ ខយោ ហោតិ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ ជានតោ បស្សតោ អាសវានំ ខយោ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ជានតោ ឯវំ បស្សតោ អាសវានំ ខយោ ហោតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

[៤០៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយចំពោះបុគ្គល ដែលដឹងដែលឃើញ មិនមែនចំពោះបុគ្គលដែលមិនដឹងមិនឃើញទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ រមែងមានចំពោះបុគ្គល ដែលដឹងអ្វីដែលឃើញអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ រមែងមានចំពោះបុគ្គលដែលដឹងដែលឃើញថា នេះជាទុក្ខ ការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ រមែងមានចំពោះបុគ្គលដែលដឹងដែលឃើញថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ ការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ រមែងមានចំពោះបុគ្គលដែលដឹងដែលឃើញថា នេះជាសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ រមែងមានចំពោះបុគ្គលដែលដឹងដែលឃើញថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ រមែងមានចំពោះបុគ្គលដែលដឹងយ៉ាងនេះ ដែលឃើញយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៤០៧) យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អនុកម្បេយ្យាថ យេ ច សោតព្វំ មញ្ញេយ្យុំ មិត្តា វា អមច្ចា វា ញាតី វា សាលោហិតា វា តេ វោ ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ យថាភូតំ អភិសមយាយ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ទុក្ខសមុទយស្ស អរិយសច្ចស្ស ទុក្ខនិរោធស្ស អរិយសច្ចស្ស ទុក្ខនិរោធគាមិនិបដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អនុកម្បេយ្យាថ យេ ច សោតព្វំ មញ្ញេយ្យុំ មិត្តា វា អមច្ចា វា ញាតី វា សាលោហិតា វា ។បេ។ តេ វោ ភិក្ខវេ ឥមេសំ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ យថាភូតំ អភិសមយាយ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤០៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគួរអនុគ្រោះចំពោះជនពួកណាមួយ មួយទៀត ជនពួកណាជាមិត្តក្តី ជាអមាត្យក្តី ញាតិក្តី សាលោហិតក្តី គប្បីសំគាល់នូវពាក្យដែលគួរស្តាប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរញុំាងជនទាំងនោះឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យដំកល់នៅ ក្នុងការត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ តាមសេចក្តីពិត ។ អរិយសច្ច ៤ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គួរអ្នកទាំងឡាយអនុគ្រោះចំពោះជនពួកណាមួយ មួយទៀត ជនពួកណា ជាមិត្តក្តី អមាត្យក្តី ញាតិក្តី សាលោហិតក្តី គប្បីសំគាល់នូវពាក្យដែលគួរស្តាប់ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរញុំាងជនទាំងនោះឲ្យសមាទាន ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យដំកល់នៅក្នុងការត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ នេះ តាមសេចក្តីពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៦០៨) ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចានិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ តថានិ អវិតថានិ អនញ្ញថានិ តស្មា អរិយសច្ចានីតិ វុច្ចន្តិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៦០៩) ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចានិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ សទេវកេ លោកេ សមារកេ សព្រហ្មកេ សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ តថាគតោ អរិយោ តស្មា អរិយសច្ចានីតិ វុច្ចន្តិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៦០៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ច ៤ នេះ ។ អរិយសច្ច ៤ តើអ្វីខ្លះ ។ ទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ច ៤ នេះជារបស់ពិត មិនប្រែប្រួល មិនក្លាយទៅជារបស់ដទៃឡើយ ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគត ហៅថា អរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៦០៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ច ៤ នេះ ។ អរិយសច្ច ៤ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។ ព្រះតថាគតជាអរិយបុគ្គលក្នុងលោក ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស ព្រោះហេតុនោះ (សច្ច ៤ ដែលតថាគតសំដែងហើយ) ហៅថា អរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

[៤១០] ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចានិ ។ កតមានិ ចត្តារិ ។ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ អត្ថិ អរិយសច្ចំ បរិញ្ញេយ្យំ អត្ថិ អរិយសច្ចំ បហាតព្វំ អត្ថិ អរិយសច្ចំ សច្ឆិកាតព្វំ អត្ថិ អរិយសច្ចំ ភាវេតព្វំ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អរិយសច្ចំ បរិញ្ញេយ្យំ ។ ទុក្ខំ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចំ បរិញ្ញេយ្យំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ បហាតព្វំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ សច្ឆិកាតព្វំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចំ ភាវេតព្វំ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

[៤១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ចមាន ៤ នេះ ។ អរិយសច្ច ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសច្ចមាន ៤ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាអរិយសច្ច ៤ នេះ អរិយសច្ចគួរកំណត់ដឹងក៏មាន អរិយសច្ចគួរលះបង់ក៏មាន អរិយសច្ចគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ក៏មាន អរិយសច្ចគួរចំរើនក៏មាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអរិយសច្ចដូចម្តេចដែលគួរកំណត់ដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខអរិយសច្ច គួរកំណត់ដឹង ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច គួរលះបង់ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច គួរចំរើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៤១១) ឯកំ សមយំ សម្ពហុលា ថេរា ភិក្ខូ ចេតិយេសុ(១) វិហរន្តិ សហជនិយេ(២) ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលានំ ថេរានំ ភិក្ខូនំ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តានំ មណ្ឌលមាឡេ សន្និសិន្នានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរាកថា ឧទបាទិ យោ នុ ខោ អាវុសោ ទុក្ខំ បស្សតិ ទុក្ខសមុទយម្បិ សោ បស្សតិ ទុក្ខនិរោធម្បិ បស្សតិ ទុក្ខនិរោធគាមិនឹ បដិបទម្បិ បស្សតីតិ ។

(៤១២) ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា គវម្បតិត្ថេរោ ភិក្ខូ ឯតទវោច សម្មុខា មេតំ អាវុសោ ភគវតោ សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតំ យោ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ បស្សតិ ទុក្ខសមុទយម្បិ សោ បស្សតិ ទុក្ខនិរោធម្បិ បស្សតិ ទុក្ខនិរោធគាមិនឹ បដិបទម្បិ បស្សតិ ។ យោ ទុក្ខសមុទយំ បស្សតិ ទុក្ខម្បិ សោ បស្សតិ ទុក្ខនិរោធម្បិ បស្សតិ

១ ឱ. ម. ចេតេសុ ។ ២ សហញ្ចនិកេ ។

(៤១១) សម័យមួយ ពួកភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូប នៅក្នុងស្រុកសហជនិយៈ ក្នុងដែនចេតិយៈ ។ គ្រានោះឯង កាលភិក្ខុជាថេរៈមានប្រមាណច្រើនរូប ត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតក្នុងវេលាក្រោយភត្ត អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងរោងមូលក៏កើតមានពាក្យពាក់កណ្ដាលនេះឡើងថា ម្នាលអាវុសោ បុគ្គលណាឃើញសេចក្ដីទុក្ខ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ឃើញហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខផង ឃើញទីរលត់នៃទុក្ខផង ឃើញបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខផង ។

(៤១២) កាលបើភិក្ខុទាំងនោះពោលយ៉ាងនេះហើយ គវម្បតិត្ថេរមានអាយុ ក៏ពោលនឹងពួកភិក្ខុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យនុ៎ះខ្ញុំបានស្ដាប់មកក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានបុណ្យ ខ្ញុំបានទទួលក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានបុណ្យថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណាឃើញទុក្ខ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ឃើញទុក្ខសមុទ័យផង ឃើញទុក្ខនិរោធផង ឃើញទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាផង ។ បុគ្គលណាឃើញទុក្ខសមុទ័យ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ឃើញទុក្ខផង ឃើញទុក្ខនិរោធផង

ទុក្ខនិរោធគាមិនឹ បដិបទំបិ បស្សតិ ។ យោ ទុក្ខនិរោធំ បស្សតិ ទុក្ខំបិ សោ បស្សតិ ទុក្ខសមុទយំបិ បស្សតិ ទុក្ខនិរោធគាមិនឹ បដិបទំបិ បស្សតិ ។ យោ ទុក្ខនិរោធគាមិនឹ បដិបទំ បស្សតិ ទុក្ខំបិ សោ បស្សតិ ទុក្ខសមុទយំបិ បស្សតិ ទុក្ខនិរោធំបិ បស្សតីតិ ។

កោដិគាមវគ្គោ តតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

ទ្វេ វជ្ជី សម្មាសម្ពុទ្ធោ
អរហំ អាសវក្ខយោ
មិត្តំ(១) តថា ច លោកោ ច
អភិញ្ញេយ្យំ គវម្បតីតិ ។

---

១ ម. មិត្ត ។

ឃើញទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាផង ។ បុគ្គលណា ឃើញទុក្ខនិរោធ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ឃើញទុក្ខផង ឃើញទុក្ខសមុទ័យផង ឃើញទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាផង ។ បុគ្គលណា ឃើញទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ឃើញទុក្ខផង ឃើញទុក្ខសមុទ័យផង ឃើញទុក្ខនិរោធផង ។

ចប់ កោដិគាមវគ្គទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃកោដិគាមវគ្គនោះគឺ

ពោលអំពីព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងដែនវជ្ជីមាន២លើក អំពីឈ្មោះថាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រោះត្រាស់ដឹងអរិយសច្ច១ អំពីព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធត្រាស់ដឹងហើយក្នុងអតីតកាលជាដើម១ អំពីការអស់ទៅនៃអាសវៈ១ អំពីទ្រង់សំដែងការអនុគ្រោះដល់ជនជាមិត្រជាដើម១ អំពីការទ្រង់សំដែងធម្មជាតជារបស់ពិត១ អំពីព្រះតថាគតជាអរិយបុគ្គលក្នុងលោក១ អំពីអរិយសច្ចដែលបុគ្គលគួរត្រាស់ដឹង១ អំពីព្រះគវម្បតិត្ថេរ១ ។

សីសបាបណ្ណវគ្គោ ចតុត្ថោ

(៤១៣) ឯកំ សមយំ ភគវា កោសម្ពិយំ វិហរតិ សីសបាវនេ ។ អថខោ ភគវា បរិត្តានិ សីសបាបណ្ណានិ បាណិនា គហេត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យានិ វា មយា បរិត្តានិ សីសបាបណ្ណានិ បាណិនា គហិតានិ យទិទំ ឧបរិ សីសបាវនេ(១) ។ អប្បមត្តកានិ ភន្តេ ភគវតា បរិត្តានិ សីសបាបណ្ណានិ បាណិនា គហិតានិ អថខោ ឯតានេវ ពហុតរានិ យទិទំ ឧបរិ សីសបាវនេ(២) ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឯតទេវ ពហុតរំ យំ វោ មយា អភិញ្ញាយ អនក្ខាតំ(៣) ។ កស្មា ចេតំ ភិក្ខវេ មយា អនក្ខាតំ ។ ន ហេតំ ភិក្ខវេ អត្ថសញ្ហិតំ នាទិព្រហ្មចរិយកំ ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ

១ ម. សីសបាបណ្ណានិ ។ ២ ម. សីសបាវនេតិ ។ ម. សីសបាវនេតិ ។ ៣ ម. ភគវតា អប្បមត្តកំ អក្ខាតន្តិ ទិស្សតិ ។

សីសបាបណ្ណវគ្គ ទី ៤

(៤១៣) សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងសីសបាវន (ព្រៃព្រឹង) ទៀបក្រុងកោសម្ពី ។ គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ចាប់ស្លឹកឈើព្រឹងបន្តិចដោយព្រះហស្ត ត្រាស់សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកសំគាល់សេចក្តីនុះដូចម្តេច ស្លឹកឈើព្រឹងបន្តិចដែលតថាគតចាប់ដោយដៃក្តី ស្លឹកឈើដែលនៅឯដើមឈើក្តី ស្លឹកនោះតើស្លឹកណាច្រើនជាងទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ស្លឹកឈើ ដែលព្រះមានព្រះភាគចាប់ដោយព្រះហស្តមានប្រមាណតិចណាស់ ឯស្លឹកឈើទាំងនោះ ដែលនៅលើដើមឈើ មានចំនួនច្រើនជាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះដែរហើយ ពាក្យណា ដែលតថាគតមិនសំដែង ដើម្បីសេចក្តីត្រាស់ដឹងដល់អ្នកទាំងឡាយ ពាក្យនុះឯងមានចំនួនច្រើនជាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យនុះទុកជាតថាគតមិនសំដែង ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាពាក្យនុះ មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនមែនជាអាទិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីរលត់ទុក្ខ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់

ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ តស្មា តំ មយា អនក្ខាតំ ។

(៦០៦) កិញ្ច ភិក្ខវេ មយា អក្ខាតំ ។ ឥទំ ទុក្ខន្តិ ភិក្ខវេ មយា អក្ខាតំ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ មយា អក្ខាតំ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ មយា អក្ខាតំ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ មយា អក្ខាតំ ។ កស្មា ចេតំ ភិក្ខវេ មយា អក្ខាតំ ។ ឯតញ្ហិ ភិក្ខវេ អត្ថសញ្ហិតំ ឯតំ អាទិព្រហ្មចរិយកំ ឯតំ និព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ តស្មា តំ អក្ខាតំ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៦០៧) យោ ភិក្ខវេ ឯវំ វទេយ្យ

មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីដឹងច្បាស់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីត្រាស់ដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនិព្វាន ។ ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគត មិនសំដែងពាក្យនោះឡើយ ។

(៦០៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះតថាគត សំដែងពាក្យដូចម្ដេចវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតសំដែងថា នេះជាទុក្ខ តថាគតសំដែងថា នេះជាហេតុជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ តថាគតសំដែងថា នេះជាសេចក្ដីរលត់ទុក្ខ តថាគតសំដែងថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យនុ៎ះបានជាតថាគតសំដែង តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពាក្យនុ៎ះប្រកបដោយប្រយោជន៍ ពាក្យនុ៎ះជាអាទិព្រហ្មចរិយធម៌ ពាក្យនុ៎ះប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីនឿយណាយ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរលត់ទុក្ខ ដើម្បីសេចក្ដីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន ។ ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគតសំដែងពាក្យនុ៎ះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៦០៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា

អហំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច ទុក្ខសមុទយំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច ទុក្ខនិរោធំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច សម្មា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សាមីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ ខទិរបត្តានំ វា សរលបត្តានំ វា អាមលកបត្តានំ(១) វា បុដំ ករិត្វា ឧទកំ វា តាលបត្តំ(២) វា អាហរិស្សាមីតិ(៣) នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច សម្មា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សាមីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

[៤០៦] យោ ច ខោ ភិក្ខវេ ឯវំ វទេយ្យ អហំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច

១ ម. សលលបត្តានំ អាមលកបត្តានំ វា ។ ២ តាលបុដកន្តិ មញ្ញេ ការយេ ។ អយមេវ បាឋោ យុត្តតរោ ។ ៣ ឱ. ម. អាហរិស្សាមីតិ ។

ខ្ញុំមិនបានត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត មិនបានត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត មិនបានត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត មិនបានត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត តែនឹងធ្វើនូវទីបំផុតនៃសេចក្តីទុក្ខដោយប្រពៃបាន ហេតុនុ៎ះមិនមានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាបុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំធ្វើកញ្ចប់នៃស្លឹកគគីរក្តី ស្លឹកស្រល់ក្តី ស្លឹកកន្ទួតព្រៃក្តី ហើយនឹងនាំទៅនូវទឹក ឬបម្រៀកត្នោត(១) ហេតុនុ៎ះមិនមានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនបានត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត ។ បេ ។ មិនបានត្រាស់ដឹង នូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត តែនឹងធ្វើនូវទីបំផុតនៃសេចក្តីទុក្ខ ដោយប្រពៃបាន ហេតុនុ៎ះ មិនមានឡើយ គឺយ៉ាងនោះដែរ ។

[៤០៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែបុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំបានត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត

១. សំគាល់ តាលបត្តំ គួរប្រែថាស្លឹកត្នោត ដ៏គស្លឹកត្នោតឬបម្រៀកត្នោត ប៉ុន្តែមិនសមសេចក្តីសោះ ក្នុងទីនេះគួរថា តាលបុដកំ ប្រែថាទឹកត្នោតក្នុងប្រះវិញ ទើបសមសេចក្តីជាង ។

សីសបាវណ្ណវគ្គោ ចតុត្ថោ

ទុក្ខសមុទយំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច ទុក្ខនិរោធំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច សម្មា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សាមីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ បទុមបត្តានំ វា បលាសបត្តានំ វា មាលុវបត្តានំ(១) វា បុដំ ករិត្វា ឧទកំ វា តាលបត្តំ វា ហរិស្សាមីតិ(២) ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច សម្មា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សាមីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

---

១ ឱ. មាលុវបត្តានិ វា ។ ម. មាលុវបត្តានំ វា ។ ២ ឱ. ហរិស្សាមីតិ ។

សីសបាវណ្ណវគ្គ ទី ៤

ក្រាស់ដឹងនូវទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត ក្រាស់ដឹងនូវទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត ក្រាស់ដឹងនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិតនឹងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃបាន ហេតុនុ៎ះរមែងមានមែន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាបុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំធ្វើនូវកញ្ចប់នៃស្លឹកឈូកក្តី ស្លឹកចារក្តី ស្លឹកល្វក្តី ហើយនឹងនាំទៅនូវទឹកឬចាប្រៀកត្នោត ហេតុនុ៎ះរមែងមានមែន យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំក្រាស់ដឹងនូវទុក្ខអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត ។បេ។ ក្រាស់ដឹងនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត នឹងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃបាន ហេតុនុ៎ះរមែងមានមែន ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៤០៧) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ទណ្ឌោ ឧបរិវេហាសំ ខិត្តោ សកិម្បិ មូលេន និបតតិ សកិម្បិ មជ្ឈេន និបតតិ សកិម្បិ អន្តេន និបតតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អវិជ្ជានីវរណា សត្តា តណ្ហាសញ្ញោជនា សន្ធាវន្តា(*) សំសរន្តា សកិម្បិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ គច្ឆន្តិ សកិម្បិ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកំ អាគច្ឆន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អទិដ្ឋត្តា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤០៨) អាទិត្តេ ភិក្ខវេ ចេលេ វា សីសេ វា កិមស្ស ករណីយន្តិ ។ អាទិត្តេ ភន្តេ ចេលេ វា សីសេ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច

* ម. តណ្ហាសំយោជនា ធាវន្តា ។

(៤១៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចដំបងដែលគេបោះទៅឯអាកាស ក៏តែងធ្លាក់ចុះខាងគល់ដំបងក៏មាន ធ្លាក់ចុះត្រង់កណ្តាលដំបងក៏មាន ធ្លាក់ចុះខាងចុងដំបងក៏មាន យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយដែលមានអវិជ្ជាជាគ្រឿងរារាំង មានតណ្ហាជាគ្រឿងប្រកប កាលអន្ទោលទៅ ត្រាច់ទៅ ក៏តែងចេញពីលោកនេះ ទៅកាន់លោកដទៃក៏មាន ត្រឡប់មកពីលោកដទៃ មកកាន់លោកនេះក៏មាន ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាសត្វទាំងនោះ មិនបានឃើញនូវអរិយសច្ច ៤ ។ អរិយសច្ច ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៤១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំពត់ឬក្បាល ដែលភ្លើងឆេះនេះ បុគ្គលនោះគួរធ្វើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើសំពត់ឬក្បាល ដែលភ្លើងឆេះនេះ បុគ្គលនោះគួរធ្វើសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង

ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានិ ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយន្តិ ។ អាទិត្តំ ភិក្ខវេ ចេលំ វា សីសំ វា អនជ្ឈុបេក្ខិត្វា អមនសិការិត្វា អនភិសមេតានំ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ យថាភូតំ អភិសមយាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានិ ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិ-បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោតិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

[៦០៩] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បុរិសោ វស្សសតា-យុកោ វស្សសតជីវី តមេនំ ឯវំ វទេយ្យ ឯហម្ភោ បុរិស បុព្វណ្ហសមយំ តំ សត្តិសតេន ហនិស្សន្តិ មជ្ឈន្តិក-សមយំ សត្តិសតេន ហនិស្សន្តិ សាយណ្ហសមយំ សត្តិសតេន(១) ហនិស្សន្តិ ។ សោ ខោ ត្វំ អម្ភោ បុរិស

១ ឱ. សត្តិសតេហិ ។

សេចក្ដីប្រឹងប្រែងផង សេចក្ដីខ្មីឃ្មាតផង ការមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ដ៏មាំមួន ដើម្បីនឹងរលត់នូវសំពត់ឬក្បាលនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលគួរតែសំឡឹងមើល កុំយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសំពត់ឬក្បាល ដែលភ្លើងកំពុងឆេះឡើយ គួរធ្វើសេចក្ដីប៉ុនប៉ងផង សេចក្ដីព្យាយាមផង សេចក្ដីខ្មីឃ្មាតផង ការមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ដ៏មាំមួន ដើម្បីនឹងត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានត្រាស់ដឹងតាមសេចក្ដីពិតនៅឡើយ ។ អរិយសច្ច ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរំលត់ទុក្ខ ។

(៦០៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបុរសមានអាយុ ១០០ ឆ្នាំ និយាយនឹងបុរសដែលមានអាយុរស់នៅ ១០០ ឆ្នាំដូច្នោះថា នែបុរសអើយ ចូរអ្នកមកអាយ ជនទាំងឡាយនឹងសំឡាប់អ្នក ដោយលំពែងមួយរយដើម បុព្វណ្ហសម័យ (ពេលព្រឹក) នឹងសំឡាប់អ្នក ដោយលំពែងមួយរយដើម មជ្ឈន្តិកសម័យ (ពេលថ្ងៃត្រង់) នឹងសំឡាប់អ្នក ដោយលំពែងមួយរយដើម សាយណ្ហសម័យ (ពេលល្ងាច) ។ បុរសនោះ ក៏និយាយថា នែបុរសអើយ

ទិវសេ ទិវសេ តីហិ សត្តិសតេហិ ហញ្ញមានោ វស្សសតាយុកោ វស្សសតជីវី វស្សសតស្ស អច្ចយេន អនភិសមេតានិ ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ អភិសមេស្សសីតិ ។ អត្ថវសិកេន ភិក្ខវេ កុលបុត្តេន អលំ ឧបគន្តុំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អនមតគ្គោយំ ភិក្ខវេ សំសារោ បុព្វា កោដិ ន បញ្ញាយតិ សត្តិប្បហារានំ អសិប្បហារានំ ឧសុប្បហារានំ ផរសុប្បហារានំ ។ ឯវំ ចេតំ ភិក្ខវេ អស្ស ។ ន ខោ បនាហំ ភិក្ខវេ សហ ទុក្ខេន សហ ទោមនស្សេន ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ អភិសមយំ វទាមិ ។ អបិចាហំ ភិក្ខវេ សហាវ សុខេន សហាវ សោមនស្សេន ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ អភិសមយំ វទាមិ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

[៦៦០] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បុរិសោ យំ ឥមស្មឹ ជម្ពុទីបេ តិណកដ្ឋសាខាបលាសំ តច្ឆេត្វា ឯកជ្ឈំ សំហរេយ្យ

អ្នកឯងមានអាយុ ១០០ ឆ្នាំ រស់នៅអស់ ១០០ ឆ្នាំ កាលបើត្រូវគេសំឡាប់ដោយលំពែង ៣០០ រាល់ៗថ្ងៃ លុះកន្លង ១០០ ឆ្នាំទៅ នឹងបានត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ដែលមិនទាន់បានត្រាស់ដឹងនៅឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តដែលលុះក្នុងអំណាចនៃប្រយោជន៍ គួរតែចូលទៅ ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាសង្សារនេះមិនមានទីបំផុតទេ ការដើមដំបូងនៃការប្រហារដោយលំពែង ប្រហារដោយដាវ ប្រហារដោយកូនសរ ប្រហារដោយពូថៅ ក៏មិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំណើរនោះគួរមានយ៉ាងនេះមែន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែតថាគតមិនបានពោលនូវការត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ជាមួយនឹងសេចក្តីទុក្ខ ជាមួយនឹងទោមនស្សទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែតថាគតតែងពោលនូវសេចក្តីត្រាស់ដឹងចំពោះអរិយសច្ចទាំង ៤ ជាមួយនឹងសេចក្តីសុខនឹងសោមនស្សទេតើ ។ អរិយសច្ច ៤ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៦៦០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាបុរសកាត់ស្មៅ កំណាត់ឈើ មែកឈើ ស្លឹកឈើ ក្នុងជម្ពូទ្វីបនេះ មកប្រមូលទុក ក្នុងទីជាមួយគ្នា

ឯកគ្គំ សំហរិត្វា សូលំ ការេយ្យ សូលំ ការិត្វា យេ មហាសមុទ្ទេ មហន្តកា បាណា តេ មហន្តេសុ សូលេសុ អាវុនេយ្យ យេ មហាសមុទ្ទេ មជ្ឈិមកា បាណា តេ មជ្ឈិមេសុ សូលេសុ អាវុនេយ្យ យេ មហាសមុទ្ទេ សុខុមកា បាណា តេ សុខុមេសុ សូលេសុ អាវុនេយ្យ ។ អបរិយាទិន្នា ច ភិក្ខវេ មហាសមុទ្ទេ ឱឡារិកា បាណា អស្សុ អថ ឥមស្មិំ(១) ជម្ពុទីបេ តិណកដ្ឋសាខាបលាសំ បរិក្ខយំ បរិយាទានំ គច្ឆេយ្យ ។ ឥតោ(២) ពហុតរា ខោ ភិក្ខវេ មហាសមុទ្ទេ សុខុមកា បាណា យេ ន សុករា សូលេន(៣) អាវុនិតុំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ សុខុមត្តា ភិក្ខវេ អត្តភាវស្ស ។ ឯវំ មហា ខោ ភិក្ខវេ អបាយោ ។ ឯវំ មហន្តស្មា ខោ ភិក្ខវេ អបាយស្មា បរិមុត្តោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ ឥទំ(៤) ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

១ ម. អថ វា ឥមស្មិំ ។ ២ ម.ឱ. ឥតោ ។ ៣ ម.ឱ. សូលេសុ ។ ៤ ម. យោ ឥទំ ។

លុះប្រមូលទុកក្នុងទីជាមួយគ្នាហើយ គប្បីធ្វើជាឈើអណ្ដោត លុះធ្វើជាឈើអណ្ដោតហើយ ទើបដោតពួកសត្វធំៗដែលនៅក្នុងមហាសមុទ្រ ក្នុងឈើអណ្ដោតធំៗ ដោតពួកសត្វជាកណ្ដាលៗ ដែលនៅក្នុងមហាសមុទ្រក្នុងឈើអណ្ដោតជាកណ្ដាលៗ ដោតពួកសត្វតូចៗដែលនៅក្នុងមហាសមុទ្រក្នុងឈើអណ្ដោតតូចៗ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វធំៗក្នុងមហាសមុទ្រ មិនអស់ទេ ឯស្មៅ កំណាត់ឈើ មែកឈើ ស្លឹកឈើក្នុងជម្ពូទ្វីបនេះដល់នូវការអស់ទៅសូន្យទៅមិនខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វតូចៗ ក្នុងមហាសមុទ្រ ច្រើនជាងពួកសត្វធំៗទៅទៀត បុគ្គលណាមួយ មិនងាយនឹងដោតដោយឈើអណ្ដោតឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះសត្វទាំងនោះមានអត្តភាពតូចៗ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អបាយធំយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលរួចចាកអបាយដែលធំយ៉ាងនេះ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ទើបដឹងច្បាស់តាមសេចក្ដីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្ដីពិតថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៤៤១) សុរិយស្ស ភិក្ខវេ ឧទយតោ ឯតំ បុព្វង្គមំ ឯតំ បុព្វនិមិត្តំ យទិទំ អរុណុគ្គំ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ យថាភូតំ អភិសមយាយ ឯតំ បុព្វង្គមំ ឯតំ បុព្វនិមិត្តំ យទិទំ សម្មាទិដ្ឋិ ។ សម្មាទិដ្ឋិកស្សេតំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បាដិកង្ខំ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានិស្សតិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានិស្សតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៤២) យាវកីវញ្ច ភិក្ខវេ ចន្ទិមសុរិយា លោកេ នុប្បជ្ជន្តិ នេវ តាវ មហតោ អាលោកស្ស បាតុភាវោ ហោតិ មហតោ ឱភាសស្ស អន្ធតមំ តទា ហោតិ អន្ធការតិមិសា នេវ តាវ រត្តិន្ទិវា បញ្ញាយន្តិ ន មាសឌ្ឍមាសា បញ្ញាយន្តិ ន ឧតុសំវច្ឆរា បញ្ញាយន្តិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ ចន្ទិមសុរិយា លោកេ ឧប្បជ្ជន្តិ អថ មហតោ អាលោកស្ស បាតុភាវោ ហោតិ មហតោ ឱភាសស្ស

(៤៤១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះអាទិត្យរះឡើង រមែងមានការរះឡើងនៃអរុណ ជាប្រធានជាបុព្វនិមិត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះឯងហើយ ភិក្ខុដែលត្រាស់ដឹងតាមសេចក្តីពិតនូវអរិយសច្ច ៤ រមែងមានសម្មាទិដ្ឋិនុ៎ះ ជាប្រធានជាបុព្វនិមិត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំណើរនុ៎ះ រមែងកើតប្រាកដដល់ភិក្ខុ ដែលប្រកបដោយសម្មាទិដ្ឋិ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៤៤២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះចន្ទ្រនឹងព្រះអាទិត្យ មិនទាន់កើតឡើងក្នុងលោកដរាបណា ពន្លឺធំ រស្មីធំ ក៏មិនទាន់កើតប្រាកដក្នុងកាលនោះ មានតែងងឹតទឹងងឹតសូន្យឈឹងដរាបនោះ យប់នឹងថ្ងៃក៏មានមិនប្រាកដ ខែនឹងកន្លះខែក៏មិនទាន់ប្រាកដ រដូវនឹងឆ្នាំក៏មិនប្រាកដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែព្រះចន្ទ្រនឹងព្រះអាទិត្យកើតឡើងក្នុងលោកកាលណា ពន្លឺធំ រស្មីធំ ក៏កើតប្រាកដក្នុងកាលនោះ

នេវ អន្ធតមំ តទា ហោតិ ន អន្ធការតិមិសា អថ
រត្តិន្ទិវា បញ្ញាយន្តិ មាសឌ្ឍមាសា បញ្ញាយន្តិ ឧតុ-
សំវច្ឆរា បញ្ញាយន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យាវកីវញ្ច
តថាគតោ លោកេ នុប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ
នេវ តាវ មហតោ អាលោកស្ស បាតុភាវោ
ហោតិ មហតោ ឱភាសស្ស អន្ធតមំ តទា ហោតិ
អន្ធការតិមិសា នេវ តាវ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ
អាចិក្ខណា ហោតិ ទេសនា បញ្ញាបនា បដ្ឋបនា
វិវរណា វិភជនា ឧត្តានីកម្មំ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ
តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ
អថ មហតោ អាលោកស្ស បាតុភាវោ ហោតិ
មហតោ ឱភាសស្ស នេវ អន្ធតមំ តទា ហោតិ
ន អន្ធការតិមិសា អថ(២) ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ
អាចិក្ខណា ហោតិ ទេសនា បញ្ញាបនា បដ្ឋបនា
វិវរណា វិភជនា ឧត្តានីកម្មំ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។

---

១ ឱ. អន្ធតមោ ។ ២ ឱ. ម. អថខោ ។

អ័ព្ទសូន្យឈឹងក៏មិនមានឡើយក្នុងកាលនោះ យប់នឹងថ្ងៃក៏ប្រាកដ ខែ
នឹងកន្លះខែក៏ប្រាកដ រដូវនឹងឆ្នាំក៏ប្រាកដ ក្នុងកាលនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯងហើយ ព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធមិន
ទាន់កើតឡើងក្នុងលោកដរាបណា ពន្លឺធំ រស្មីធំ ក៏មិនទាន់មានប្រា-
កដដរាបនោះ ក្នុងកាលនោះមានតែងងឹតនឹងងងឹតអ័ព្ទសូន្យឈឹង ឯការប្រាប់
ការសំដែង ការតាក់តែង ការផ្តួចផ្តើម ការបើក ការចែករំលែក ការធ្វើឲ្យ
រាក់ឡើងនូវអរិយសច្ច ៤ ក៏មិនទាន់មាននៅឡើយដរាបនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ លុះតែព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធកើតឡើងក្នុងលោក
កាលណា ពន្លឺធំ រស្មីធំ ទើបប្រាកដក្នុងកាលនោះ ងងឹតនឹងងងឹតអ័ព្ទ
សូន្យឈឹងក៏មិនមានឡើយក្នុងកាលនោះ ឯការប្រាប់ ការសំដែង ការ
តាក់តែង ការផ្តួចផ្តើម ការបើក ការចែករំលែក ការធ្វើឲ្យរាក់ឡើងនូវ
អរិយសច្ច ៤ ក៏មានប្រាកដក្នុងកាលនោះ ។ អរិយសច្ច ៤ តើអ្វីខ្លះ ។

ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនី-បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខ-និរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤២៣) យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានន្តិ តេ អញ្ញស្ស សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា មុខំ ឧល្លោកេន្តិ អយំ នូន ភវំ ជានំ ជានាតិ បស្សំ បស្សតីតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ តូលបិចុ វា កប្បាសបិចុ វា លហុកោ វាតុបាទានោ សមេ ភូមិភាគេ និក្ខិត្តោ តមេនំ បុរត្ថិមោ វាតោ បច្ឆិមេន សំហរេយ្យ បច្ឆិមោ វាតោ បុរត្ថិមេន សំហរេយ្យ ឧត្តរោ វាតោ ទក្ខិណេន សំហរេយ្យ ទក្ខិណោ វាតោ ឧត្តរេន សំហរេយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។

នៃទុក្ខអរិយសច្ច ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុគប្បីសាងបនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៤២៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះបដិបទាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ រមែងក្រឡេកមើលមុខ (អង្គាស្រ័យ) របស់សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ដទៃថា លោកដ៏ចំរើននេះ កាលបើដឹង ក៏ដឹងដោយពិត កាលបើឃើញ ក៏ឃើញដោយពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចប៉ុយគរ ឬកប្បាសដែលជារបស់ស្រាលមានខ្យល់ជាទីតាំង គេដាក់លើផែនដីស្មើ ខ្យល់ពីទិសកើត ក៏បក់ប៉ុយនោះទៅទិសលិច ខ្យល់ពីទិសលិចបក់ប៉ុយនោះទៅទិសកើត ខ្យល់ពីទិសជើងបក់ប៉ុយនោះទៅទិសត្បូង ខ្យល់ពីទិសត្បូងបក់ប៉ុយនោះទៅទិសជើង ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។

លហុតត្តា ភិក្ខវេ កប្បាសបិចុនោ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យេ ហិ កេចិ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ តេ អញ្ញស្ស សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា មុខំ ឱលោកេន្តិ អយំ នូន ភវំ ជានំ ជានាតិ បស្សំ បស្សតីតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អទិដ្ឋត្តា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ ។

(៦២៦) យេ ច ខោ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានន្តិ តេ ន អញ្ញស្ស សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា មុខំ ឱលោកេន្តិ អយំ នូន ភវំ ជានំ ជានាតិ បស្សំ បស្សតីតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អយោខីលោ វា ឥន្ទខីលោ វា គម្ភីរនេមោ សុនិខាតោ អចលោ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាប៉ុយគប្បាសជារបស់ស្រាល យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ក្រឡេកមើលមុខ របស់សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ដទៃថា លោកដ៏ចំរើននេះ កាលបើដឹង ក៏ដឹងដោយពិត កាលបើឃើញ ក៏ឃើញដោយពិត ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា មិនបានឃើញនូវអរិយសច្ច ៤ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។

(៦២៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណា-នីមួយ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ មិនក្រឡេកមើលមុខសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ដទៃថា លោកដ៏ចំរើននេះ កាលបើដឹង ក៏ដឹងដោយពិត កាលបើឃើញ ក៏ឃើញដោយពិតដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចសសរដែកក្តី សសរគោលក្តី ដែលមានរណ្តៅជំរៅ គេដាំស៊ប់ស្ងួនល្អឥតមានកម្រើក ឥតមានញាប់ញ័រ បើទុកជាភ្លៀងរលាយដោយខ្យល់ធំបក់មកអំពីទិសខាងកើតក៏មិនធ្វើសសរនោះឲ្យកម្រើក មិនធ្វើឲ្យរញ្ជួយ មិនធ្វើឲ្យញាប់ញ័រ

អសម្បកម្បី បុរត្ថិមាយ ចេបិ ទិសាយ អា-គច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ នេវ សង្កម្បេយ្យ(១) ន សម្បកម្បេយ្យ ន សម្បវេធេយ្យ បច្ឆិមាយ ចេបិ ទិសាយ ។ បេ ។ ឧត្តរាយ ចេបិ ទិសាយ ទក្ខិណាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ នេវ សង្កម្បេយ្យ ន សម្បកម្បេយ្យ ន សម្បវេធេយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ គម្ភីរត្តា ភិក្ខវេ នេមស្ស សុនិ-ខាតត្តា ឥន្ទខីលស្ស ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យេ(២) កេចិ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី-បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានន្តិ តេ ន អញ្ញស្ស សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា មុខំ ឧល្លោកេន្តិ អយំ នូន ភវំ ជានំ ជានាតិ បស្សំ បស្សតីតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ សុទិដ្ឋត្តា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។

១ ម. នេវ ន សង្កម្បេយ្យ ។ ២ ម. ម. យេ ច កេ ។

បើទុកជាខ្យល់បក់មកអំពីទិសខាងលិចក្តី ។ បេ ។ អំពីខាងជើងក្តី ទៀត ដែលលាយដោយខ្យល់ធំខ្លាំងមកអំពីទិសខាងត្បូងក្តី គឺមិនធ្វើឲ្យរសេរនោះកម្រើករញ្ជួយញាប់ញ័រឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះរណ្តៅជ្រៅ ព្រោះរសេរ គេដាំស៊ប់ល្អ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណា-មួយ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ មិនក្រឡេកមើលមុខសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ដទៃថា លោកដ៏ចំរើននេះ កាលបើដឹងក៏ដឹងដោយពិត កាលបើឃើញក៏ឃើញដោយពិត ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះទាំងនោះឃើញនូវអរិយសច្ច ៤ ដោយប្រពៃ ។ អរិយសច្ច ៤ តើអ្វីខ្លះ ។

ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនី-បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខ-និរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៤៨) យោ ហិ កោចិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី-បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ បុរត្ថិមាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា វាទត្ថិកោ វាទគវេសី វាទមស្ស អារោបេស្សាមីតិ ។ តំ វត សហធម្មេន សង្កម្បេស្សតិ វា សម្ប-កម្បេស្សតិ វា សម្បវេធេស្សតិ វាតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ បច្ឆិមាយ ចេបិ ទិសាយ ។ ឧត្តរាយ ចេបិ ទិសាយ ។ ទក្ខិណាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា វាទត្ថិកោ វាទគវេសី វាទមស្ស អារោបេស្សាមីតិ ។ តំ វត សហធម្មេន សង្កម្បេស្សតិ វា សម្បកម្បេស្សតិ វា សម្បវេធេស្សតិ វាតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

នូវទុក្ខអរិយសច្ច ១ ។ បេ ។ នូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

(៤៤៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុឯណាមួយ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ប្រសិនបើ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ អ្នកត្រូវការដោយវាទៈ អ្នកស្វែងរកវាទៈមកអំពីទិសខាងកើត ដោយគិតថា អាត្មាអញ នឹងលើកវាទៈរបស់ភិក្ខុនោះចេញ ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍នោះនឹងធ្វើឲ្យភិក្ខុនោះកម្រើកក្តី ញ័រញាក់ក្តី ញាប់-ញ័រក្តី ដោយពាក្យប្រកបដោយធម៌ ហេតុនុ៎ះមិនមានឡើយ ។ បើមកអំពីទិសខាងលិចក្តី ។ មកអំពីទិសខាងជើងក្តី ។ ប្រសិនបើសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ អ្នកត្រូវការដោយវាទៈស្វែងរកវាទៈ មកអំពីទិសខាងត្បូង ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងលើកវាទៈរបស់ភិក្ខុនោះចេញ ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍នោះនឹងធ្វើឲ្យភិក្ខុនោះកម្រើកក្តី ញ័រញាក់ក្តី ញាប់ញ័រក្តី ដោយពាក្យប្រកបដោយធម៌ ហេតុនុ៎ះមិនមានឡើយ ។

សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ សិលាយូបោ សោឡស-
កុក្កុកោ តស្សស្សុ អដ្ឋកុក្កុ ហេដ្ឋានេមង្គមា
អដ្ឋកុក្កុ ឧបរិនេមស្ស បុរត្ថិមាយ ចេបិ
ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ នេវ សង្កម្បេយ្យ
ន សម្បកម្បេយ្យ ន សម្បវេធេយ្យ បច្ឆិមាយ ចេបិ
ទិសាយ ។ ឧត្តរាយ ចេបិ ទិសាយ ។ ទក្ខិណាយ
ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ នេវ
សង្កម្បេយ្យ ន សម្បកម្បេយ្យ ន សម្បវេធេយ្យ ។
តំ កិស្ស ហេតុ ។ គម្ភីរត្តា ភិក្ខវេ នេមស្ស សុនិ-
ខាតត្តា សិលាយូបស្ស ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យោ
កោចិ ភិក្ខុ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ ។
បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ
បជានាតិ ។ បុរត្ថិមាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ
សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា វាទត្ថិកោ វាទគវេសី
វាទមស្ស អារោបេស្សាមីតិ ។ តំ វត សហធម្មេន
សង្កម្បេស្សតិ វា សម្បកម្បេស្សតិ វា សម្បវេធេស្សតិ
វាតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ បច្ឆិមាយ ចេបិ ទិសាយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចសសរថ្មប្រវែង ១៦ ហត្ថ សសរថ្មនោះជាប់ចុះទៅ
ក្នុងរណ្តៅខាងក្រោម ៨ ហត្ថ នៅខាងលើរណ្តៅ ៨ ហត្ថ ប្រសិនជាភ្លៀង
លាយដោយខ្យល់ខ្លាំង បក់មកពីទិសខាងកើតក្តី ក៏មិនគប្បីធ្វើឲ្យកម្រើក
ធ្វើឲ្យរញ្ជួយ ធ្វើឲ្យញាប់ញ័របានឡើយ បើមកអំពីទិសខាងលិចក្តី ។ អំពី
ទិសខាងជើងក្តី ។ បើទុកជាគ្រាប់ភ្លៀងលាយដោយខ្យល់ខ្លាំង មកអំពី
ទិសខាងត្បូងក្តី ក៏មិនគប្បីធ្វើឲ្យកម្រើក ធ្វើឲ្យរញ្ជួយ ធ្វើឲ្យញាប់ញ័របាន
ឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះ
រណ្តៅជំរៅ សសរថ្មគេដាំលិចស៊ប់ល្អ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុឯណាមួយ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។
ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។
ទោះបើសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ អ្នកត្រូវការដោយវាទៈ ស្វែងរកវាទៈ
មកអំពីទិសខាងកើតក្តី ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងលើកឡើងវាទៈរបស់ភិក្ខុ
នោះចេញ ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍នោះនឹងធ្វើឲ្យភិក្ខុនោះកម្រើកក្តី ធ្វើ
ឲ្យរញ្ជួយក្តី ធ្វើឲ្យញាប់ញ័រក្តី ដោយពាក្យប្រកបដោយធម៌ ហេតុនុ៎ះមិន
មានឡើយ ។ អំពីទិសខាងលិចក្តី ។

ឧត្តរាយ ចេបិ ទិសាយ ។ ទក្ខិណាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា វាទត្ថិកោ វាទគវេសី វាទមស្ស អារោបេស្សាមីតិ ។ តំ វត សហធម្មេន សង្កម្បេស្សតិ វា សម្បវេធេស្សតិ វា សម្បចាលេស្សតិ វាតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ សុទិដ្ឋត្តា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

សីសបាវនវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

អំពីទិសខាងជើងក្ដី ។ ពោះបើសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ អ្នកត្រូវការដោយវាទៈ ស្វែងរកវាទៈ មកអំពីទិសខាងត្បូង ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងលើកវាទៈរបស់ភិក្ខុនោះចេញ ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍នោះនឹងធ្វើឲ្យភិក្ខុនោះកម្រើកក្ដី នឹងធ្វើឲ្យរញ្ជួយក្ដី នឹងធ្វើឲ្យញាប់ញ័រក្ដី ដោយពាក្យប្រកបដោយធម៌ ហេតុនុ៎ះមិនមានឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះភិក្ខុនោះបានឃើញនូវអរិយសច្ច ៤ ដោយប្រពៃហើយ ។ អរិយសច្ច ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។

ចប់ សីសបាវគ្គ ទី ៤ .

ឧទ្ទានំ

សីសបា ខទិរោ ទណ្ឌោ
ចេលា សត្តិសតេន ច
បាណា សុរិយូបមា ទ្វេ ច
ឥន្ទខីលោ ច វាទិនោតិ(១) ។

១ ឱ.ម. វាទិនោតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

ឧទ្ទាននៃសីសបាបណ្ណវគ្គនោះគឺ

ពោលអំពីព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងសីសបាវន ១ អំពីសេចក្តីប្រៀបដូចស្លឹកគគីរជាដើម ១ អំពីសេចក្តីប្រៀបដូចដំបង ១ អំពីសេចក្តីប្រៀបដូចភ្លើងឆេះសំពត់ ១ អំពីសេចក្តីប្រៀបដូចបុរសដែលគេចាក់ដោយលំពែងមួយរយ ១ អំពីការដោតសត្វដោយឈើស្នោត ១ អំពីសេចក្តីប្រៀបដូចព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យមានពីរលើក អំពីសេចក្តីប្រៀបដូចសសរគោល ១ អំពីអ្នកលើកវាទៈ ១ ។

បបាតវគ្គោ បញ្ចមោ

(៤៤៦) ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ អញ្ញតរោ បុរិសោ រាជគហា និក្ខមិត្វា លោកចិន្តំ ចិន្តេស្សាមីតិ យេន សុមាគធា បោក្ខរណី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សុមាគធាយ បោក្ខរណិយា តីរេ និសីទិ លោកចិន្តំ ចិន្តេន្តោ ។ អទ្ទសា ខោ ភិក្ខវេ សោ បុរិសោ សុមាគធាយ បោក្ខរណិយា តីរេ ចតុរង្គិនិំ សេនំ ភិសមុឡាលំ បវិសន្តំ ។ ទិស្វានស្ស ឯតទហោសិ ឧម្មត្តោស្មិ នាមាហំ វិចេតោស្មិ នាមាហំ យំ លោកេ នត្ថិ តំ មយា ទិដ្ឋន្តិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខវេ បុរិសោ នគរំ បវិសិត្វា មហាជនកាយស្ស អារោចេសិ ឧម្មត្តោស្មិ នាមាហំ ភន្តេ

បបាតវគ្គ ទី ៥

(៤៤៦) សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តាំងពីព្រេងនាយមក មានបុរសម្នាក់ ចេញអំពីក្រុងរាជគ្រឹះដោយគិតថា អញនឹងគិតនូវលោកចិន្តា(១) (គិតអំពីលោក) ដូច្នេះហើយចូលទៅកាន់ស្រះបោក្ខរណី ឈ្មោះសុមាគធា លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយទៀបមាត់ស្រះបោក្ខរណី ឈ្មោះសុមាគធា ហើយគិតលោកចិន្តា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសនោះ ក៏ស្រាប់តែឃើញនូវសេនាមានអង្គ ៤ កំពុងចូលទៅក្នុងក្រទៀឈូក ទៀបមាត់ស្រះបោក្ខរណីឈ្មោះសុមាគធា ។ លុះបុរសនោះឃើញហើយ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា អញជាមនុស្សឆ្កួតទេដឹង អញជាមនុស្សមានចិត្តភាយមាយទេដឹង វត្ថុណាមិនមានក្នុងលោក វត្ថុនោះអញបានឃើញហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះបុរសនោះ ក៏ចូលទៅកាន់នគរ ហើយប្រាប់ពួកមហាជនថា នែអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួត

---

១ – គំនិតថា លោកណាបង្កើតព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យ លោកណាបង្កើតផែនដី លោកណាជីកទឹកសមុទ្រ លោកណាតាក់តែងពួកសត្វដែលជាទ្វិបាទិកៈ លោកណាតាក់តែងភ្នំ លោកណាដាំដើមស្វាយ ត្នោត ដូង ជាដើមមក នេះហៅថា លោកចិន្តា (អដ្ឋកថា ។)

វិចេតាស្មិ នាមាហំ ភន្តេ យំ លោកេ នត្ថិ តំ មយា ទិដ្ឋន្តិ ។ យថាកថំ បន(១) ត្វំ អម្ភោ បុរិស ឧម្មត្តោ កថំ វិចេតោ កិញ្ច លោកេ នត្ថិ យំ តយា ទិដ្ឋន្តិ ។ ឥធាហំ ភន្តេ រាជគហា និក្ខមិត្វា លោកចិន្តំ ចិន្តេស្សាមីតិ យេន សុមាគធា បោក្ខរណី តេនុបសង្កមឹ ឧបសង្កមិត្វា សុមាគធាយ បោក្ខរណិយា តីរេ និសីទឹ លោកចិន្តំ ចិន្តេន្តោ ។ អទ្ទសំ ខ្វាហំ ភន្តេ សុមាគធាយ បោក្ខរណិយា តីរេ ចតុរង្គិនឹ សេនំ ភិសមុឡាលំ បវិសន្តំ ។ ឯវំ ខ្វាហំ ភន្តេ ឧម្មត្តោ ឯវំ វិចេតោ ឥទញ្ច លោកេ នត្ថិ យំ មយា ទិដ្ឋន្តិ ។ តគ្ឃ ត្វំ អម្ភោ បុរិស ឧម្មត្តោ តគ្ឃ វិចេតោ ឥទញ្ច លោកេ នត្ថិ យំ តយា ទិដ្ឋន្តិ ។ តំ ខោ បន ភិក្ខវេ សោ បុរិសោ ភូតំយេវ អទ្ទស នោ អភូតំ ។

---

១ ម.ម. កថំ បន ត្វំ ។

នែអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាមនុស្សមានចិត្តរាយមាយ វត្ថុណាមិនមានក្នុងលោក វត្ថុនោះខ្ញុំបានឃើញហើយ ។ ពួកមហាជន តបវិញថា នែបុរសដ៏ចំរើន ចុះហេតុដូចម្តេច បានជាអ្នកឆ្កួត ហេតុដូចម្តេច បានជាអ្នកមានចិត្តរាយមាយ វត្ថុដែលអ្នកបានឃើញហើយមិនមានក្នុងលោកតើដូចម្តេច ។ នែអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ក្នុងទីនេះ ខ្ញុំចេញអំពីក្រុងរាជគ្រឹះ ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងគិតនូវលោកចិន្តាដូច្នេះហើយចូលទៅកាន់ស្រះបោក្ខរណីឈ្មោះសុមាគធា លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយទៀបឆ្នេរស្រះបោក្ខរណីឈ្មោះសុមាគធា គិតនូវលោកចិន្តា ។ នែអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំក៏បានឃើញនូវសេនាមានអង្គ ៤ កំពុងចូលទៅក្នុងក្រអៅឈូក ទៀបឆ្នេរស្រះបោក្ខរណីឈ្មោះសុមាគធា ។ នែអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួត យ៉ាងនេះឯង ខ្ញុំជាមនុស្សមានចិត្តរាយមាយ យ៉ាងនេះ វត្ថុដែលខ្ញុំឃើញនេះហើយមិនដែលមានក្នុងលោកទេ ។ នែបុរសដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមលើកអ្នក ជាមនុស្សឆ្កួតហើយ ខ្ញុំសូមលើកអ្នក ជាមនុស្សមានចិត្តរាយមាយហើយ វត្ថុដែលអ្នកឃើញហើយនេះ មិនដែលមានក្នុងលោកទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯបុរសនោះបានឃើញវត្ថុដែលពិតមែន មិនមែនបានឃើញនូវវត្ថុដែលមិនពិតទេ ។

(៦៦៧) ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ ទេវាសុរសង្គាមោ សមុបព្យូឡ្ហោ អហោសិ ។ តស្មិំ ខោ បន ភិក្ខវេ សង្គាមេ ទេវា ជិនិំសុ អសុរា បរាជិនិំសុ ។ បរាជិតា ច ខោ ភិក្ខវេ អសុរា ភីតា ភិសមុឡាលេន អសុរបុរំ បាវិសិំសុ ទេវានំយេវ មោហយមានា(១) ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ មា លោកចិន្តំ ចិន្តេថ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ នេសា ភិក្ខវេ ចិន្តា អត្ថសញ្ហិតា ន អាទិព្រហ្មចរិយកា ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។

● ឱ. ម. ទេវានំយេវ តេ ការយមានា ។

(៦៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពីព្រេងនាយមក មានសង្គ្រាមទេវតានឹងអសុរ ជាសង្គ្រាមតតាំងប្រកៀកគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសង្គ្រាមនោះឯង ពួកទេវតាឈ្នះ ពួកអសុរចាញ់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះពួកអសុរចាញ់ហើយ ក៏ភ័យរត់ចូលទៅកាន់អសុរបុរី តាមចន្លោះក្រពុំឈូក (ញុំាងចិត្ត) ពួកទេវតាឲ្យវង្វេង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងលោកនេះ អ្នកកុំគិតនូវលោកចិន្តាថា លោកទៀងដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀងដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី ជីវិតនោះគឺសរីរៈនោះដូច្នេះក្តី ជីវិតដទៃសរីរៈដទៃដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មានដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនដូច្នេះក្តី ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះការគិតនុ៎ះ មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនមែនជាអាទិព្រហ្មចរិយៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រាសចាករាគៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីរលត់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីត្រាស់ដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនិព្វានទេ ។

(៤៤៨) ចិន្តេន្តា ច ខោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ ចិន្តេយ្យាថ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ ចិន្តេយ្យាថ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឯសា ភិក្ខវេ ចិន្តា អត្ថសញ្ហិតា ឯសា អាទិព្រហ្មចរិយកា ឯសា និព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៤៩) ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ ។ អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាយាម ភិក្ខវេ យេន បដិភានកូដោ តេនុបសង្កមិស្សាម ទិវាវិហារាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ អថខោ ភគវា សម្ពហុលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ យេន បដិភានកូដោ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ បដិភានកូដេ មហន្តំ បបាតំ ទិស្វាន ភគវន្តំ ឯតទវោច មហា វតាយំ ភន្តេ បបាតោ

(៤៤៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយគិត គួរគិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរគិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាវិញ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (ព្រោះ) ការគិតនេះ ប្រកបដោយប្រយោជន៍ ការគិតនេះ ជាអាទិព្រហ្មចរិយៈ ការគិតនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីនឿយណាយ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរលត់ ដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា បដិបទានេះ ជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៤៤៩) សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅក្នុងគិជ្ឈកូដ ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មក យើងចូលទៅឯបដិភាណកូដ (ផុតព្រំភ្នំបាក់) ដើម្បីសម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ចូលទៅឯបដិភាណកូដជាមួយនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ភិក្ខុមួយរូបបានឃើញជ្រោះដ៏ធំក្នុងបដិភាណកូដ លុះឃើញហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ជ្រោះនេះធំណាស់តើ

សុមហា វតាយំ(១) ភន្តេ បបាតោ អត្ថិ នុ ខោ ភន្តេ ឯតម្ហា បបាតា អញ្ញោ បបាតោ មហន្តតរោ ច ភយានកតរោ ចាតិ ។ អត្ថិ ខោ ភិក្ខុ(២) ឯតម្ហា បបាតា អញ្ញោ បបាតោ មហន្តតរោ ច ភយានកតរោ ចាតិ ។ កតមោ ច ភន្តេ ឯតម្ហា បបាតា អញ្ញោ បបាតោ មហន្តតរោ ច ភយានកតរោ ចាតិ ។

[៤៣០] យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ ។ តេ ជាតិសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរមន្តិ ជរាសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរមន្តិ មរណសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរមន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរមន្តិ ។

១ ឱ. ម. សុមហាវតោ ។ ២ ម. អត្ថិ ខោ ភិក្ខុ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ជ្រោះនេះធំពេកណាស់តើ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ជ្រោះដទៃធំជាងផង គួរខ្លាចផង ជាងជ្រោះនេះទៅទៀត មានដែរឬ ។ ម្នាលភិក្ខុ ជ្រោះដទៃធំជាងផង គួរខ្លាចផង ជាងជ្រោះនេះមានដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ជ្រោះដទៃធំជាងផង គួរខ្លាចផង ជាងជ្រោះនេះទៅទៀត តើដូចម្តេច ។

[៤៣០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខសមុទ័យ មិនដឹងច្បាស់ តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធ មិនដឹងច្បាស់ តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ តែងត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ ត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជរា ត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីមរណៈ ត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ ។

តេ ជាតិសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរតា ជរាសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរតា មរណសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរតា សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរតា ជាតិសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ អភិសង្ខរោន្តិ ជរាសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ អភិសង្ខរោន្តិ មរណសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ អភិសង្ខរោន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ អភិសង្ខរោន្តិ ។ តេ ជាតិសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ អភិសង្ខរិត្វា ជរាសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ អភិសង្ខរិត្វា មរណសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ អភិសង្ខរិត្វា សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ អភិសង្ខរិត្វា ជាតិបបាតម្បិ បបតន្តិ ជរាបបាតម្បិ បបតន្តិ មរណបបាតម្បិ បបតន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសបបាតម្បិ បបតន្តិ ។ តេ ន បរិមុច្ចន្តិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ ន បរិមុច្ចន្តិ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។

កាលបើសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ ត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជរា ត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីមរណៈ ត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈហើយ ឈ្មោះថា តាក់តែងនូវសង្ខារដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ តាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជរា តាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីមរណៈ តាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ ។ លុះសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ តាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ តាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជរា តាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីមរណៈ តាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈហើយ ក៏ឈ្មោះថាធ្លាក់ចុះកាន់ជ្រោះគឺជាតិផង ធ្លាក់ចុះកាន់ជ្រោះគឺជរាផង ធ្លាក់ចុះកាន់ជ្រោះគឺមរណៈផង ធ្លាក់ចុះកាន់ជ្រោះគឺសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈផង ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ មិនផុតចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈទាំងឡាយ តថាគតពោលថា មិនផុតស្រឡះចាកទុក្ខឡើយ ។

[៤៣១] យេ ច ខោ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។ តេ ជាតិសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ ន អភិរមន្តិ ជរាសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ ន អភិរមន្តិ មរណសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ ន អភិរមន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ ន អភិរមន្តិ ។ តេ ជាតិសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អនភិរតា ជរាសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អនភិរតា មរណសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អនភិរតា សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អនភិរតា ជរាសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ ន អភិសង្ខរោន្តិ មរណសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ ន អភិសង្ខរោន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសសំវត្តនិកេបិ សង្ខារេ ន អភិសង្ខរោន្តិ ។

(៤៣១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណាមួយ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ មិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ មិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជរា មិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីមរណៈ មិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ ។ កាលបើសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ មិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ មិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជរា មិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីមរណៈ មិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បី សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ ហើយ ឈ្មោះថា មិនបានតាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ មិនតាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជរា មិនតាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីមរណៈ ដើម្បី សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈឡើយ ។

តេ ជាតិសំវត្តនិកេ សង្ខារេ អនភិសង្ខរិត្វា ជរាសំវត្តនិកេ សង្ខារេ អនភិសង្ខរិត្វា មរណសំវត្តនិកេ សង្ខារេ អនភិសង្ខរិត្វា សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសសំវត្តនិកេ សង្ខារេ អនភិសង្ខរិត្វា ជាតិបបាតម្បិ ន បបតន្តិ ជរាបបាតម្បិ ន បបតន្តិ មរណបបាតម្បិ ន បបតន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសបបាតម្បិ ន បបតន្តិ ។ តេ បរិមុច្ចន្តិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៦៣៦) អត្ថិ ភិក្ខវេ មហាបរិឡាហោ នាម និរយោ តត្ថ យំកិញ្ចិ ចក្ខុនា រូបំ បស្សតិ អនិដ្ឋរូបញ្ញេវ បស្សតិ នោ ឥដ្ឋរូបំ អកន្តរូបញ្ញេវ បស្សតិ នោ កន្តរូបំ អមនាបរូបញ្ញេវ បស្សតិ នោ មនាបរូបំ យំកិញ្ចិ សោតេន សទ្ទំ សុណាតិ ។បេ។

លុះសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ មិនបានតាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ មិនបានតាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជរា មិនបានតាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីមរណៈ មិនបានតាក់តែងនូវសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈហើយ រមែងមិនធ្លាក់ចុះកាន់ជ្រោះគឺជាតិផង មិនធ្លាក់ចុះកាន់ជ្រោះគឺជរាផង មិនធ្លាក់ចុះកាន់ជ្រោះគឺមរណៈផង មិនធ្លាក់ចុះកាន់ជ្រោះគឺសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈផង ។ សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ រមែងរួចស្រឡះចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថា រួចស្រឡះចាកទុក្ខបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៦៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នរកឈ្មោះសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយធំ សត្វរមែងឃើញនូវរូបណាមួយ ដោយចក្ខុក្នុងនរកនោះ រមែងឃើញរូបមិនជាទីប្រាថ្នា មិនឃើញរូបជាទីប្រាថ្នា ឃើញរូបមិនជាទីគាប់ចិត្ត មិនឃើញរូបជាទីគាប់ចិត្ត ឃើញរូបមិនជាទីពេញចិត្ត មិនឃើញរូបជាទីពេញចិត្ត ស្តាប់សំឡេងណាមួយដោយត្រចៀក ។បេ។

យង្កិញ្ចិ កាយេន ផោដ្ឋព្វំ ផុសតិ ។ យង្កិញ្ចិ មនសា ធម្មំ វិជានាតិ អនិដ្ឋរូបញ្ញេវ វិជានាតិ នោ ឥដ្ឋរូបំ អកន្តរូបញ្ញេវ វិជានាតិ នោ កន្តរូបំ អមនាបរូបញ្ញេវ វិជានាតិ នោ មនាបរូបន្តិ ។

(៦៣៣) ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទ-វោច មហា វត សោ ភន្តេ បរិឡាហោ សុមហា វត សោ ភន្តេ បរិឡាហោ អត្ថិ នុ ខោ ភន្តេ ឯតម្ហា បរិឡាហា អញ្ញោ បរិឡាហោ មហន្តតរោ ច ភយា-នកតរោ ចាតិ ។ អត្ថិ ខោ ភិក្ខុ ឯតម្ហា បរិ-ឡាហា អញ្ញោ បរិឡាហោ មហន្តតរោ ច ភយាន-កតរោ ចាតិ ។ កតមោ បន ភន្តេ ឯតម្ហា បរិ-ឡាហា អញ្ញោ បរិឡាហោ មហន្តតរោ ច ភយា-នកតរោ ចាតិ ។

(៦៣៤) យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ(១) សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ នប្ប-ជានន្តិ ។ តេ ជាតិសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរមន្តិ ។

១ ភិក្ខុ ឥតិ បោត្ថកេ ។

ពាល់ត្រូវនូវផ្សព្វណាមួយ ដោយកាយ ។ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណាមួយ ដោយចិត្ត ដឹងច្បាស់រូបមិនជាទីប្រាថ្នា មិនដឹងច្បាស់រូបជាទីប្រាថ្នា ដឹងច្បាស់រូបមិនជាទីគាប់ចិត្ត មិនដឹងច្បាស់រូបជាទីគាប់ចិត្ត ដឹងច្បាស់រូបមិនជាទីពេញចិត្ត មិនដឹងច្បាស់រូបជាទីពេញចិត្ត ។

(៦៣៣) កាលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូប ក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីក្រហល់ក្រហាយនោះធំណាស់តើ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីក្រហល់ក្រហាយនោះធំណាស់តើ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីក្រហល់ក្រហាយដទៃដែលធំជាងផង គួរខ្លាចផង ជាងសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយនេះ មានដែរឬ ។ ម្នាលភិក្ខុ សេចក្តីក្រហល់ក្រហាយដទៃដែលធំជាងផង គួរខ្លាចផង ជាងសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយនេះ មានដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីក្រហល់ក្រហាយដែលធំជាងផង គួរខ្លាចផង ជាងសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយនេះ តើដូចម្តេច ។

(៦៣៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណា-មួយ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ត្រេកអរក្នុងពួកសង្ខារ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ ។ បេ ។

បេ ។ អភិរតា អភិសង្ខរោន្តិ ។ អភិសង្ខរិត្វា ជាតិបរិឡាហេនបិ បរិឌយ្ហន្តិ ជរាបរិឡាហេនបិ បរិឌយ្ហន្តិ មរណបរិឡាហេនបិ បរិឌយ្ហន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសបរិឡាហេនបិ បរិឌយ្ហន្តិ ។ តេ ន បរិមុច្ចន្តិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ ន បរិមុច្ចន្តិ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។

[៦៣៨] យេ ច ខោ កេចិ ភិក្ខវេ(១) សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។ តេ ជាតិសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ ន អភិរមន្តិ ។បេ។ អនភិរតា ន អភិសង្ខរោន្តិ ។ អនភិសង្ខរិត្វា ជាតិបរិឡាហេនបិ ន បរិឌយ្ហន្តិ ជរាបរិឡាហេនបិ ន បរិឌយ្ហន្តិ មរណបរិឡាហេនបិ ន បរិឌយ្ហន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសបរិឡាហេនបិ ន បរិឌយ្ហន្តិ ។

១ ម. ភិក្ខុ ។

កាលបើត្រេកអរហើយ រមែងតាក់តែង ។ លុះតាក់តែងហើយ រមែងក្តៅដោយសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយគឺជាតិផង ក្តៅដោយសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយគឺជរាផង ក្តៅដោយសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយគឺមរណៈផង ក្តៅដោយសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយគឺ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈផង ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ រមែងមិនផុតស្រឡះចាកជាតិជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថា មិនផុតស្រឡះចាកទុក្ខឡើយ ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ រមែងមិនផុតស្រឡះចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថា នឹងមិនផុតស្រឡះចាកទុក្ខឡើយ ។

(៦៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ រមែងមិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ ។ បេ ។ កាលបើមិនត្រេកអរហើយរមែងមិនបានតាក់តែង ។ លុះមិនបានតាក់តែងហើយ រមែងមិនក្តៅដោយសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយគឺជាតិផង មិនក្តៅដោយសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយគឺមរណៈផង មិនក្តៅដោយសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយគឺសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈផង ។

តេ បរិមុច្ចន្តិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៣៦) យោ ច ខោ ភិក្ខវេ(១) ឯវំ វទេយ្យ អហំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច សម្មា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សាមីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ កូដាគារស្ស ហេដ្ឋិមំ ឃរំ អករិត្វា ឧបរិមំ ឃរំ អារោបេស្សាមីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អនភិសមេច្ច សម្មា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សាមីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

១ ម. យោ ហិ ភិក្ខវេ ។

សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ រមែងផុតស្រឡះចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថា ផុតស្រឡះចាកទុក្ខបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុគប្បីសាងសធានៈ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៤៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញមិនបាច់ត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខអរិយសច្ចតាមសេចក្ដីពិត ។បេ។ មិនបាច់ត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ចតាមសេចក្ដីពិត ក៏គង់នឹងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខដោយប្រពៃបាន ហេតុនេះមិនមានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញមិនបាច់ធ្វើផ្ទះខាងក្រោមនៃផ្ទះមានកំពូល នឹងលើកផ្ទះខាងលើតែម្ដង (គឺមិនបាច់ធ្វើគ្រឿងខាងក្រោមធ្វើតែគ្រឿងខាងលើ) ហេតុនេះមិនមានទេ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញមិនបាច់ត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខអរិយសច្ចតាមសេចក្ដីពិត ។បេ។ មិនបាច់ត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ចតាមសេចក្ដីពិត នឹងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខដោយប្រពៃតែម្ដង ហេតុនេះមិនមានឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៦៣៧) យោ ច ខោ ភិក្ខវេ ឯវំ វទេយ្យ អហំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិំ បដិបទំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច សម្មា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សាមីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ កូដាគារស្ស ហេដ្ឋិមំ ឃរំ ករិត្វា ឧបរិមំ ឃរំ អារោបេស្សាមីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិំ បដិបទំ អរិយសច្ចំ យថាភូតំ អភិសមេច្ច សម្មា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សាមីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៦៣៨) ឯកំ សមយំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ អថ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ វេសាលិយំ(១) បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។

១ ម.ម. វេសាលឹ ។

(៦៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើបុគ្គលណាពោលយ៉ាងនេះវិញថា អាត្មាអញបានត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខអរិយសច្ចតាមសេចក្តីពិត ។បេ។ បានត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ចតាមសេចក្តីពិត ហើយនឹងធ្វើនូវទីបំផុតនៃសេចក្តីទុក្ខបាន ហេតុនេះរមែងមាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណាពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញធ្វើផ្ទះខាងក្រោមនៃផ្ទះមានកំពូលហើយនឹងលើកផ្ទះខាងលើ ហេតុនេះរមែងមាន យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណាពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខអរិយសច្ច តាមសេចក្តីពិត ។បេ។ ត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ចតាមសេចក្តីពិតហើយនឹងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខដោយប្រពៃបាន ហេតុនេះរមែងមានយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៦៣៨) សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងកូដាគារសាលា ក្នុងមហាវន ជិតក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅក្នុងក្រុងវេសាលី ដើម្បីបិណ្ឌបាត ។

អទ្ទសា ខោ អាយស្មា អានន្ទោ សម្ពហុលេ លិច្ឆវិកុមារកេ សន្ថាគារេ ឧបាសនំ ករោន្តេ ទូរតោវ សុខុមេន តាឡច្ឆិគ្គឡេន អសនំ អតិបាតេន្តេ ពោង្ខានុពោង្ខំ(១) អវិរាធិតំ ។ ទិស្វានស្ស ឯតទហោសិ សិក្ខិតា វតិមេ លិច្ឆវិកុមារកា សុសិក្ខិតា វតិមេ លិច្ឆវិកុមារកា យត្រ ហិ នាម ទូរតោវ សុខុមេន តាឡច្ឆិគ្គឡេន អសនំ អតិបាតេស្សន្តិ ពោង្ខានុពោង្ខំ អវិរាធិតន្តិ ។

(៦៣៩) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ វេសាលិយំ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ វេសាលិំ បិណ្ឌាយ បាវិសឹ ។ អទ្ទសំ ខ្វាហំ ភន្តេ សម្ពហុលេ លិច្ឆវិកុមារកេ សន្ថាគារេ ឧបាសនំ ករោន្តេ ទូរតោវ សុខុមេន តាឡច្ឆិគ្គឡេន អសនំ អតិបាតេន្តេ ពោង្ខានុពោង្ខំ អវិរាធិតំ ។

១ បោង្ខានុបោង្ខំ ។

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏បានឃើញពួកលិច្ឆវិកុមារច្រើននាក់ កំពុងធ្វើគ្រឿងក្រោះក្នុងផ្ទះ ជាទីរៀនធ្នូសិល្បៈ កំពុងបាញ់សរតាមរន្ធទ្វារដ៏តូចអំពីចម្ងាយឲ្យចេញទៅតៗគ្នា មិនឲ្យដាច់ឡើយ ។ លុះព្រះអានន្ទនោះ បានឃើញហើយ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នេះថា ពួកលិច្ឆវិកុមារនេះ ចេះសិក្សាណាស់តើ ពួកលិច្ឆវិកុមារនេះ ចេះសិក្សាល្អណាស់តើ ព្រោះពួកលិច្ឆវិកុមារនេះ ចេះបាញ់សរតាមរន្ធទ្វារដ៏តូចអំពីចម្ងាយ ឲ្យចេញទៅតៗគ្នា មិនឲ្យដាច់ឡើយ ។

(៦៣៩) លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ត្រាច់ទៅក្នុងក្រុងវេសាលីដើម្បីបិណ្ឌបាត កាលត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតក្នុងបច្ឆាភត្ត ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទមានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅក្នុងក្រុងវេសាលី ដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញពួកលិច្ឆវិកុមារច្រើននាក់ កំពុងធ្វើធ្នូគ្រឿងក្រោះក្នុងផ្ទះជាទីរៀនធ្នូសិល្បៈ បាញ់សរតាមរន្ធទ្វារដ៏តូចអំពីចម្ងាយ ឲ្យចេញទៅតៗគ្នា មិនឲ្យដាច់ឡើយ ។

ទិស្វាន មេ ឯតទហោសិ សិក្ខិតា វតិមេ លិច្ឆវិកុមារកា សុសិក្ខិតា វតិមេ លិច្ឆវិកុមារកា យត្រ ហិ នាម ទូរតោ វ សុខុមេន តាឡច្ឆិគ្គឡេន អសនំ អតិបាតេស្សន្តិ បោង្ខានុបោង្ខំ អវិរាធិតន្តិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ អានន្ទ កតមំ នុ ខោ ទុក្ករតរំ វា ទុរភិសម្ភវតរំ វា ។ យោ ទូរតោ វ សុខុមេន តាឡច្ឆិគ្គឡេន អសនំ អតិបាតេយ្យ បោង្ខានុបោង្ខំ អវិរាធិតំ យោ វា សត្តធា ភិន្នស្ស វាលស្ស កោដិយា កោដឹ បដិវិជ្ឈេយ្យាតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ទុក្ករតរញ្ចេវ ទុរភិសម្ភវតរញ្ច យោ វា សត្តធា ភិន្នស្ស វាលស្ស កោដិយា កោដឹ បដិវិជ្ឈេយ្យាតិ ។ អថខោ តេ អានន្ទ ទុប្បដិវិជ្ឈតរំ បដិវិជ្ឈន្តិ យេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បដិវិជ្ឈន្តិ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បដិវិជ្ឈន្តិ ។ តស្មាតិហានន្ទ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

លុះខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហើយមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ពួកលិច្ឆវីកុមារនេះ ចេះសិល្បណាស់តើ ពួកលិច្ឆវីកុមារនេះ ចេះសិល្បល្អណាស់តើ ព្រោះពួកលិច្ឆវីកុមារនេះ ចេះបាញ់សរតាមរន្ធខ្នាតដ៏តូច ឲ្យចេញទៅតៗគ្នា មិនឲ្យឃ្លាត ។ ម្នាលអានន្ទ អ្នកសំគាល់ហេតុនោះដូចម្តេច អំពើដូចម្តេចហ្ន៎ ដែលបុគ្គលធ្វើបានដោយកម្រក្រៃលែងជាង ហេតុកើតឡើងព្រមដោយកម្រជាង ។ ជនណាបាញ់សរតាមរន្ធខ្នាតដ៏តូចអំពីចម្ងាយ ឲ្យចេញទៅតៗគ្នា មិនឲ្យឃ្លាត ឬក៏ជនណាបាញ់ចំចុងរោមចុងនៃចុងរោមកន្ទុយដែលច្រៀកជា ៧ ចំរៀក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលណាបាញ់ចំចុងរោមចុងនៃចុងរោមកន្ទុយ ដែលច្រៀកជា ៧ ចម្រៀក ហេតុនុ៎ះដែលបុគ្គលធ្វើបានដោយកម្រផងជាហេតុកើតឡើងព្រមដោយកម្រ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកជនណាចាក់ធ្លុះតាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ ចាក់ធ្លុះតាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ពួកជនទាំងនោះរមែងឈ្មោះថាចាក់ធ្លុះនូវហេតុដែលបុគ្គលចាក់ធ្លុះបានដោយកម្រ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងធម៌សាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

[៦៦០] អត្ថិ ភិក្ខវេ លោកន្តរិកា អឃា អសំវុតា អន្ធការា អន្ធការតិមិសា យត្ថិមេសំ ចន្ទិមសុរិយានំ ឯវំមហិទ្ធិកានំ ឯវំមហានុភាវានំ អាភា នានុភោន្តីតិ ។

[៦៦១] ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច មហា វត សោ ភន្តេ អន្ធការោ សុមហា វត សោ ភន្តេ អន្ធការោ អត្ថិ នុ ខោ ភន្តេ ឯតម្ហា អន្ធការា អញ្ញោ អន្ធការោ មហន្តតរោ ច ភយានកតរោ ចាតិ ។ អត្ថិ ខោ ភិក្ខុ ឯតម្ហា អន្ធការា អញ្ញោ អន្ធការោ មហន្តតរោ ច ភយានកតរោ ចាតិ ។ កតមោ បន ភន្តេ ឯតម្ហា អន្ធការា អញ្ញោ អន្ធការោ មហន្តតរោ ច ភយានកតរោ ចាតិ ។

[៦៦២] យេ ហិ កេចិ ភិក្ខុ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ នប្បជានន្តិ ។ តេ ជាតិសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ អភិរមន្តិ ។

[៦៦០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វក្នុងលោកន្តរនរក មានតែសេចក្តីទុក្ខឥតល្ហែ ជានរកងងឹត ជានរកងងឹតសូន្យឈឹង ក្នុងនរកនោះ មិនដែលបានទទួលពន្លឺនៃព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យទាំងឡាយនេះ ដែលមានឫទ្ធិធំយ៉ាងនេះ មានអានុភាពធំ យ៉ាងនេះឡើយ ។

[៦៦១] កាលព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់សំដែងយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូប បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ងងឹតនោះ ជាងងឹតធំណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ងងឹតនោះ ជាងងឹតធំមហិមា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ងងឹតឯទៀតដែលធំជាងផង គួរខ្លាចផង ជាងងងឹតនេះមានដែរឬ ។ ម្នាលភិក្ខុ ងងឹតឯទៀតដែលធំជាងផង គួរខ្លាចផង ជាងងងឹតនេះ មានដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះងងឹតឯទៀតធំជាងផង គួរខ្លាចផង ជាងងងឹតនេះ តើដូចម្តេច ។

[៦៦២] ម្នាលភិក្ខុ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ មិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ រមែងត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាតិ ។ បេ ។

យេ ។ អភិរតា អភិសង្ខរោន្តិ ។ អភិសង្ខរិត្វា ជាតប្បបាតម្បិ បបតន្តិ ជរាប្បបាតម្បិ បបតន្តិ មរណប្បបាតម្បិ បបតន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសប្បបាតម្បិ បបតន្តិ ។ តេ ន បរិមុច្ចន្តិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ ន បរិមុច្ចន្តិ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។

(៦៦៣) យេ ច ខោ កេចិ ភិក្ខុ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានន្តិ ។ តេ ជាតិសំវត្តនិកេសុ សង្ខារេសុ នាភិរមន្តិ ។បេ។ អនភិរតា ន អភិសង្ខរោន្តិ ។ អនភិសង្ខរិត្វា ជាតប្បបាតម្បិ ន បបតន្តិ ជរាប្បបាតម្បិ ន បបតន្តិ មរណប្បបាតម្បិ ន បបតន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសប្បបាតម្បិ ន បបតន្តិ ។ តេ បរិមុច្ចន្តិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។

កាលបើត្រេកអរហើយ រមែងតាក់តែង ។ លុះតាក់តែងហើយក៏ធ្លាក់ចុះកាន់ទីជ្រោះគឺជាតិផង ធ្លាក់ចុះកាន់ទីជ្រោះគឺជរាផង ធ្លាក់ចុះកាន់ទីជ្រោះគឺមរណៈផង ធ្លាក់ចុះកាន់ទីជ្រោះគឺសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈផង ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ មិនផុតស្រឡះចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថា មិនផុតស្រឡះចាកទុក្ខឡើយ ។

(៦៦៣) ម្នាលភិក្ខុ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ឯណានីមួយ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ មិនត្រេកអរក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីជាតិ ។បេ។ កាលបើមិនត្រេកអរហើយ ក៏រមែងមិនតាក់តែង ។ លុះមិនបានតាក់តែងហើយ ក៏មិនធ្លាក់ចុះកាន់ទីជ្រោះគឺជាតិផង មិនធ្លាក់ចុះកាន់ទីជ្រោះគឺជរាផង មិនធ្លាក់ចុះកាន់ទីជ្រោះគឺមរណៈផង មិនធ្លាក់ចុះកាន់ទីជ្រោះគឺសោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈផង ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ រមែងផុតស្រឡះចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថា ផុតស្រឡះចាកទុក្ខបាន ។

តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៦៦៦) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បុរិសោ មហាសមុទ្ទេ ឯកច្ឆិគ្គលំ យុគំ បក្ខិបេយ្យ តត្រាបិស្ស កាណោ កច្ឆបោ សោ វស្សសតស្ស វស្សសតស្ស អច្ចយេន សកឹ សកឹ ឧម្មុជ្ជេយ្យ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ អបិ នុ សោ កាណោ កច្ឆបោ វស្សសតស្ស វស្សសតស្ស អច្ចយេន សកឹ សកឹ ឧម្មុជ្ជន្តោ អមុស្មឹ ឯកច្ឆិគ្គលេ យុគេ គីវំ បវេសេយ្យាតិ ។ យទិ នូន ភន្តេ កទាចិ ករហចិ ទីឃស្ស អទ្ធុនោ អច្ចយេនាតិ ។ ខិប្បតរំ ខោ សោ ភិក្ខវេ កាណោ កច្ឆបោ វស្សសតស្ស វស្សសតស្ស អច្ចយេន សកឹ សកឹ ឧម្មុជ្ជន្តោ អមុស្មឹ ឯកច្ឆិគ្គលេ យុគេ គីវំ បវេសេយ្យ ។ ន ត្វេវាហំ ភិក្ខវេ សកឹ វិនិបាតគតេន ពាលេន(១) មនុស្សត្តំ វទាមិ ។

១ ម. ទៃកកេន ពហុលេន ។

ម្នាលភិក្ខុ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៦៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាបុរសបោះនឹមមានរន្ធតែមួយក្នុងមហាសមុទ្រ ក៏ក្នុងមហាសមុទ្រនោះមានអណ្តើកខ្វាក់ (មួយ) លុះកន្លងមួយរយឆ្នាំៗទៅ ទើបអណ្តើកខ្វាក់នោះងើបម្តងៗ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច កាលបើកន្លងមួយរយឆ្នាំៗទៅ ទើបអណ្តើកខ្វាក់នោះងើបម្តងៗ តើគួរនឹងស៊កកក្នុងនឹមមានរន្ធតែមួយឯណោះបានដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្រែងតែកាលកន្លងយូរអង្វែងទៅ ទើបមានម្តងៗខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះកន្លងមួយរយឆ្នាំៗទៅ ទើបអណ្តើកខ្វាក់នោះងើបម្តងៗ ក៏ស៊កកទៅក្នុងនឹមមានរន្ធតែមួយឯណោះ ទុកជាឆាប់ពេកណាស់ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ជនពាលដែលធ្លាក់ទៅក្នុងវិនិបាតហើយ បានមកជាមនុស្សអស់វារៈម្តង តថាគតពោលថា មិនបានឆាប់ឡើយ តែយូរពេកណាស់ ។

តំ កិស្ស ហេតុ ។ ន ហេតំ ភិក្ខវេ អត្ថិ ធម្មចរិយា សមចរិយា កុសលកិរិយា បុញ្ញកិរិយា អញ្ញមញ្ញខាទិកា ។ ឯត្ថ ភិក្ខវេ វត្តតិ ទុព្វលខាទិកា ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អទិដ្ឋត្តា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

[៤៤៨] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អយំ មហាបថវី ឯកោទកា(១) អស្ស តត្រ បុរិសោ ឯកច្ឆិគ្គលំ យុគំ បក្ខិបេយ្យ តមេនំ បុរត្ថិមោ វាតោ បច្ឆិមេន សំហរេយ្យ បច្ឆិមោ វាតោ បុរត្ថិមេន សំហរេយ្យ ឧត្តរោ វាតោ ទក្ខិណេន សំហរេយ្យ ទក្ខិណោ វាតោ ឧត្តរេន សំហរេយ្យ តត្រស្ស កាណោ កច្ឆបោ សោ វស្សសតស្ស វស្សសតស្ស អច្ចយេន សកិំ សកិំ ឧម្មុជ្ជេយ្យ ។

១ ឱ. ម. ឯកោទកំ ។

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះបុគ្គលពាលក្នុងលោកនេះគ្មានប្រព្រឹត្តនូវធម៌ គ្មានប្រព្រឹត្តស្មើ គ្មានធ្វើកុសល គ្មានធ្វើបុណ្យទេ មានតែទំពាស៊ីនូវគ្នានឹងគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការទំពាស៊ីនូវសត្វដែលមានកំឡាំងខ្សោយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងបុគ្គលពាលនុ៎ះ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះបុគ្គលពាលមិនឃើញនូវអរិយសច្ច ៤ ។ អរិយសច្ច ៤ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៤៤៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាផែនដីធំនេះ មានទឹកផុតជាមួយគ្នា មានបុរសបោះនឹមមានរន្ធតែមួយទៅលើផែនដីនោះ ខ្យល់ពីទិសខាងកើត បក់នឹមនោះទៅទិសខាងលិច ខ្យល់ពីទិសខាងលិច បក់(នឹមនោះ) ទៅទិសខាងកើត ខ្យល់ពីទិសខាងជើង បក់ (នឹមនោះ) ទៅទិសខាងត្បូង ខ្យល់ពីទិសខាងត្បូង បក់(នឹមនោះ)ទៅទិសខាងជើង លុះកន្លងមួយរយឆ្នាំៗទៅ ទើបមានអណ្តើកខ្វាក់មួយក្នុងទីនោះងើបម្តងៗ ។

តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ អបិ នុ ខោ កាណោ កច្ឆបោ វស្សសតស្ស វស្សសតស្ស អច្ចយេន សកឹ សកឹ ឧម្មុជ្ជន្តោ អមុស្មឹ ឯកច្ឆិគ្គលេ យុគេ គីវំ បវេសេយ្យាតិ ។ អធិច្ចមិទំ ភន្តេ យំ សោ កាណោ កច្ឆបោ វស្ស-សតស្ស វស្សសតស្ស អច្ចយេន សកឹ សកឹ ឧម្មុជ្ជន្តោ អមុស្មឹ ឯកច្ឆិគ្គលេ យុគេ គីវំ បវេសេយ្យាតិ ។ ឯវំ អធិច្ចមិទំ ភិក្ខវេ យំ មនុស្សត្តំ លភតិ ។ ឯវំ អធិច្ចមិទំ ភិក្ខវេ យំ តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ។ ឯវំ អធិច្ចមិទំ ភិក្ខវេ យំ តថាគតប្បវេទិតោ ធម្មវិនយោ លោកេ ទិប្បតិ(១) ។ តស្សិទំ ភិក្ខវេ មនុស្សត្តំ លទ្ធំ តថាគតោ ច លោកេ ឧប្បន្នោ អរហំ សម្មា-សម្ពុទ្ធោ តថាគតប្បវេទិតោ ច ធម្មវិនយោ លោកេ ទិប្បតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី-បដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

១ ម. ទិព្វតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច លុះកន្លងមួយរយឆ្នាំ ១ ទៅ ទើបអណ្តើកខ្វាក់នោះរើបម្តង ១ តើគួរនឹងស៊កកក្នុងនឹមមានរន្ធតែមួយឯណោះបានដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លុះកន្លងមួយរយឆ្នាំៗទៅ ទើបអណ្តើកខ្វាក់នោះរើបម្តងៗ គួរនឹងស៊កកទៅក្នុងនឹមមានរន្ធតែមួយឯណោះ ដោយហេតុឯណា ហេតុនោះ កម្រក្រៃពេកយ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលបាននូវភាពជាមនុស្ស កម្រក្រៃពេកយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ កើតក្នុងលោកកម្រក្រៃពេកយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មវិន័យដែលតថាគតសំដែងហើយ រមែងភ្លឺច្បាស់ក្នុងលោក កម្រក្រៃពេកយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការបាននូវអត្តភាពជាមនុស្សនេះ ១ ព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធកើតក្នុងលោក ១ ធម្មវិន័យដែលតថាគតសំដែងហើយ រមែងភ្លឺច្បាស់ក្នុងលោក ១ (ទាំង៣ នេះត្រូវបាន) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៤៤៦) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បុរិសោ សិនេរុស្ស បព្វតរាជស្ស សត្ត មុគ្គមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ឧបនិក្ខិបេយ្យ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យា វា សត្ត មុគ្គមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ឧបនិក្ខិត្តា យោ វា សិនេរុ បព្វតរាជាតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ សិនេរុ បព្វតរាជា អប្បមត្តិកា សត្ត មុគ្គមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ឧបនិក្ខិត្តា សង្ខ្យម្បិ ន ឧបេន្តិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេន្តិ កលភាគម្បិ ន ឧបេន្តិ សិនេរុំ បព្វតរាជានំ ឧបនិធាយ សត្ត មុគ្គមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ឧបនិក្ខិត្តាតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស ទិដ្ឋិសម្បន្នស្ស បុគ្គលស្ស អភិសមេតាវិនោ ឯតទេវ ពហុតរំ ទុក្ខំ យទិទំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ អប្បមត្តកំ អវសិដ្ឋំ សង្ខ្យម្បិ ន ឧបេតិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ បុរិមំ ទុក្ខក្ខន្ធំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ ឧបនិធាយ យទិទំ សត្តក្ខត្តុំបរមតា ។

(៤៤៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាបុរសយកដុំក្រួស៧ដុំ ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយ ទៅប្រៀបផ្ទឹមនឹងស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ដុំក្រួស៧ដុំ ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយ ដែលបុគ្គលយកទៅប្រៀបផ្ទឹមក្តី ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុក្តី របស់ទាំងពីរនោះ តើរបស់ណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុនេះមានចំនួនច្រើនជាង ដុំក្រួស៧ដុំ ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយ ដែលបុគ្គលប្រៀបធៀបហើយមានចំនួនតិចជាងដុំក្រួស ៧ ដុំ ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយ ដែលបុគ្គលយកទៅប្រៀបធៀបនឹងស្តេចភ្នំសិនេរុ មិនដល់នូវការរាប់ផង មិនដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអរិយសាវក ដែលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ជាអ្នកត្រាស់ដឹង (នូវមគ្គនឹងផល) សេចក្តីទុក្ខ (របស់អរិយសាវកនោះ) ដែលអស់ទៅហើយទៅច្រើនជាង សេចក្តីទុក្ខ ដែលសល់នៅតិចជាង មិនដល់នូវការរាប់ផង មិនដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដើម្បីប្រៀបធៀបនូវគំនរទុក្ខដ៏មុន ដែលអស់ទៅហើយទៅ ចំនួន៧គត្តភាពជាយ៉ាងយូរ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។

យោ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៤៧) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ សិនេរុ បព្វតរាជា បរិក្ខយំ បរិយាទានំ គច្ឆេយ្យ ឋបេត្វា សត្ត មុគ្គមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យំ វា សិនេរុស្ស បព្វតរាជស្ស បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ យា វា សត្ត មុគ្គមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា អវសិដ្ឋាតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ សិនេរុស្ស បព្វតរាជស្ស យទិទំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ អប្បមត្តិកា សត្ត មុគ្គមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា អវសិដ្ឋា សង្ខម្បិ ន ឧបេន្តិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេន្តិ កលភាគម្បិ ន ឧបេន្តិ សិនេរុស្ស បព្វតរាជស្ស បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ ឧបនិធាយ សត្ត មុគ្គមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា អវសិដ្ឋាតិ ។

បុគ្គលនោះ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៤៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គឹដល់នូវការអស់ទៅរលីងទៅ លើកលែងតែកុំបាច់និយាយដល់ដុំក្រួស ៧ ដុំ ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ការអស់ទៅរលីងទៅនៃស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុក្តី ដុំក្រួស ៧ ដុំ ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយដែលសល់នៅក្តី របស់ទាំងពីរនោះ តើរបស់ណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការអស់ទៅរលីងទៅនៃស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុមានចំនួនច្រើនជាង ដុំក្រួស ៧ ដុំ ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយដែលសល់នៅមានចំនួនតិចជាង ដុំក្រួស ៧ ដុំ ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយដែលសល់នៅ ក៏មិនដល់នូវការរាប់ផង មិនដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនូវការអស់ទៅរលីងទៅនៃស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស ទិដ្ឋិសម្បន្នស្ស បុគ្គលស្ស អភិសមេតាវិនោ ឯតទេវ ពហុតរំ ទុក្ខំ យទិទំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ អប្បមត្តកំ អវសិដ្ឋំ សង្ខម្បិ ន ឧបេតិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ បុរិមំ ទុក្ខក្ខន្ធំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ ឧបនិធាយ យទិទំ សត្តក្ខត្តុំបរមតា ។ យោ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

បបាតវគ្គោ បញ្ចមោ

តស្សុទ្ទានំ

ចិន្តា បបាតោ បរិឡាហោ
កូដំ វាលន្ធការំ(១)
ឆិគ្គឡេន ច ទ្វេ វុត្តា
សិនេរុ អបរេ ទុវេតិ ។

១ ឱ. ម. កូដាវាលន្ធការំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអរិយសាវកដែលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ជាអ្នកត្រាស់ដឹង (នូវមគ្គនិងផល) សេចក្តីទុក្ខដែលអស់ទៅហើយសាទៅ (នៃអរិយសាវកនោះ) មានចំនួនច្រើន សេចក្តីទុក្ខដែលសល់នៅមានចំនួនតិច មិនដល់នូវការរាប់ មិនដល់នូវការប្រៀបធៀប មិនដល់នូវចំណែកនៃចំណិតនីមួយៗនៃទុក្ខកាលមុនដែលអស់ទៅ លើសទៅចំនួន៧អត្តភាពជាយ៉ាងយូរ យ៉ាងនោះឯង ។ បុគ្គលណាដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

ចប់ បបាតវគ្គ ទី ៥ ។

ឧទ្ទាននៃបបាតវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីការគិត ១ អំពីជ្រោះ ១ អំពីសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយ ១ អំពីសាលាមានកំពូល ១ អំពីចាក់ធ្លុះចុងសក់សេះ ១ អំពីលោកន្តរនរកដ៏ងងឹតសូន្យឈឹង ១ អំពីធ្លោះនឹម ២ លើក អំពីស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ២ពីរលើក ។

អភិសមយវគ្គោ ឆដ្ឋោ

[៦៦៨] អថខោ ភគវា បរិត្តំ នខសិខាយំ បំសុំ អារោបេត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យោ វាយំ មយា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោ អយំ វា មហាបថវីតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ មហាបថវី អប្បមត្តកោយំ ភគវតា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោ សង្ខម្បិ ន ឧបេតិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ មហាបថវឹ ឧបនិធាយ ភគវតា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស ទិដ្ឋិសម្បន្នស្ស បុគ្គលស្ស អភិសមេតាវិនោ ឯតទេវ ពហុតរំ ទុក្ខំ យទិទំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ អប្បមត្តកំ អវសិដ្ឋំ សង្ខម្បិ ន ឧបេតិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ បុរិមំ ទុក្ខក្ខន្ធំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ ឧបនិធាយ យទិទំ សត្តក្ខត្តុំបរមតា ។ យោ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ ។

អភិសមយវគ្គ ទី ៦

[៦៦៨] គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់លើកនូវកាចម៍ដីមានប្រមាណតិច ដាក់លើចុងព្រះនខា ហើយត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច កាចម៍ដីមានប្រមាណតិច ដែលតថាគតលើកដាក់លើចុងក្រចកក្តី មហាប្រឹថពីនេះក្តី របស់ទាំងពីរនោះ តើរបស់ណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មហាប្រឹថពីនេះច្រើនជាង កាចម៍ដីមានប្រមាណតិច ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់លើកដាក់លើចុងព្រះនខា មានប្រមាណតិចទេ កាចម៍ដីមានប្រមាណតិច ដែលព្រះមានព្រះភាគលើកដាក់លើចុងព្រះនខា មិនបានដល់នូវការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងមហាប្រឹថពីបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអរិយសាវកដែលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ជាអ្នកត្រាស់ដឹង (នូវមគ្គនឹងផល) សេចក្តីទុក្ខរបស់អរិយសាវកនោះដែលអស់ទៅ ល្មើសទៅច្រើនជាង សេចក្តីទុក្ខដែលសល់នៅមានប្រមាណតិច មិនបានដល់នូវការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងគំនរទុក្ខមុនដែលអស់ទៅ ល្មើសទៅចំនួន ៧ អត្តភាពជាយ៉ាងយូរ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បុគ្គលណាដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។

បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី-បដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៤៨) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បោក្ខរណី បញ្ញាស យោជនានិ អាយាមេន បញ្ញាស យោជនានិ វិត្ថារេន បញ្ញាស យោជនានិ ឧព្វេធេន បុណ្ណា ឧទកស្ស សមតិត្តិកា កាកបេយ្យា តតោ បុរិសោ កុសគ្គេន ឧទកំ ឧទ្ធរេយ្យ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យំ វា កុសគ្គេន(១) ឧព្ភតំ យំ វា បោក្ខរណិយា ឧទកន្តិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ បោក្ខរណិយា ឧទកំ អប្ប-មត្តកំ កុសគ្គេន ឧទកំ ឧព្ភតំ សតិមម្បិ ន ឧបេតិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ បោក្ខរណិយា ឧទកំ ឧបនិធាយ កុសគ្គេន ឧទកំ ឧព្ភតន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស ។បេ។ យោគោ ករណីយោតិ ។

១ ម. យំ វា កុសគ្គេន ឧទកំ ។

ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធ-គាមិនីបដិបទា ។

(៤៤៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចស្រះបោក្ខរណី បណ្តោយ ៥០ យោជន៍ ទទឹង ៥០ យោជន៍ ជំរៅ ៥០ យោជន៍ មានទឹកពេញស្មើល្មមក្អែកឱនផឹកបាន បុរសគប្បីជ្រលក់ទឹកដោយចុងនៃស្បូវអំពីស្រះនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ទឹកដែលបុរសជ្រលក់ ដោយចុងនៃស្បូវ ហើយលើកឡើងនឹងទឹកក្នុងស្រះបោក្ខរណី ទឹកទាំងពីរនោះ តើទឹកណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទឹកក្នុងស្រះបោក្ខរណីនុះច្រើនជាង ទឹកដែលបុរសជ្រលក់ដោយចុងនៃស្បូវហើយលើកឡើង មានប្រមាណតិច ទឹកដែលបុរសជ្រលក់ដោយចុងនៃស្បូវហើយលើកឡើង មិនបានដល់នូវការកេថផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបផ្ទឹមនឹងទឹកក្នុងស្រះបោក្ខរណីបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអរិយសាវក ។ បេ ។ ភិក្ខុគួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាម។

(៤៩០) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យត្ថិមា មហានទិយោ សំសន្ទន្តិ សមេន្តិ ។ សេយ្យថីទំ ។ គង្គា យមុនា អចិរវតី សរភូ មហី ។ តតោ បុរិសោ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ឧទ្ធរេយ្យ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យានិ វា ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ឧព្ភតានិ យំ វា សម្ភេជ្ជឧទកន្តិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ សម្ភេជ្ជឧទកំ អប្បមត្តកានិ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ឧព្ភតានិ សង្ខម្បិ ន ឧបេន្តិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេន្តិ កលភាគម្បិ ន ឧបេន្តិ សម្ភេជ្ជឧទកំ ឧបនិធាយ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ឧព្ភតានីតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស (សោយេវ បេយ្យាលោ) យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៩១) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យត្ថិមា មហានទិយោ សំសន្ទន្តិ សមេន្តិ ។ សេយ្យថីទំ ។ គង្គា យមុនា អចិរវតី សរភូ មហី ។ តំ ឧទកំ បរិក្ខយំ

(៤៩០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចស្ទឹងធំទាំងឡាយនេះ រមែងហូរទៅរួម ។ ស្ទឹងធំទាំងនោះគឺស្ទឹងណាខ្លះ ។ គឺស្ទឹងគង្គា យមុនា អចិរវតី សរភូ មហី ។ បុរសគប្បីលើកឡើងនូវដំណក់នៃទឹកពីរឬបីដំណក់អំពីស្ទឹងទាំងនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ដំណក់នៃទឹកពីរឬបីដំណក់ដែលបុរសលើកឡើងនឹងទឹកដែលលាយច្រឡំអំពីទឹកផ្សេងហូរទៅរួមមក ទឹកទាំងពីរនោះតើ ទឹកណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទឹកដែលលាយច្រឡំអំពីស្ទឹងផ្សេងហូរទៅរួមមកនុ៎ះច្រើនជាង ដំណក់នៃទឹកពីរឬបីដំណក់ដែលបុរសលើកឡើង មានប្រមាណតិចទេ ដំណក់នៃទឹកពីរឬបីដំណក់ដែលបុរសលើកឡើង មិនបានដល់នូវការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងទឹកដែលលាយច្រឡំអំពីស្ទឹងផ្សេងហូរទៅរួមមកបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក (នោះឯងជាបេយ្យាលៈ) គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ។

(៤៩១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចស្ទឹងធំទាំងឡាយនេះ រមែងហូរទៅរួមមក ។ ស្ទឹងធំទាំងនោះគឺស្ទឹងណាខ្លះ ។ គឺស្ទឹងគង្គា យមុនា អចិរវតី សរភូ មហី ។ ទឹកនោះគឹងដល់នូវការអស់ទៅរលីងទៅ

បរិយាទានំ គច្ឆេយ្យ ឋបេត្វា ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ ។ យំ វា សមុទ្ទេ ឧទកំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ យានិ វា ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ អវសិដ្ឋានីតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ សមុទ្ទេ ឧទកំ យទិទំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ អប្បមត្តកានិ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ អវសិដ្ឋានិ សង្ខម្បិ ន ឧបេន្តិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេន្តិ កលភាគម្បិ ន ឧបេន្តិ សមុទ្ទេ ឧទកំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ ឧបនិធាយ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ អវសិដ្ឋានីតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស ។បេ។ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៨៤) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បុរិសោ មហាបថវិយា សត្ត កោលដ្ឋិមត្តិយោ គុឡិកា ឧបនិក្ខិបេយ្យ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យា វា សត្ត កោលដ្ឋិមត្តិយោ គុឡិកា ឧបនិក្ខិត្តា អយំ វា មហាបថវីតិ ។

លើកពីរបីតំណក់ទឹកពីស្បូវចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ទឹកដែលលាយច្រឡំគ្នានឹង តំណក់នៃទឹកពីរបីតំណក់ ដោយការប្រៀបធៀបនឹងទឹក ដែលអស់ទៅលើសទៅ ទឹកទាំងពីរនោះ តើទឹកណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទឹកដែលលាយច្រឡំគ្នា ដែលអស់ទៅលើសទៅនុ៎ះច្រើនជាង តំណក់ទឹកពីរបីតំណក់ ដែលសល់នៅមានប្រមាណតិច តំណក់ទឹកពីរបីតំណក់ដែលសល់នៅ មិនបានដល់នូវការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងទឹកដែលលាយច្រឡំគ្នាដែលអស់ទៅលើសទៅបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ។បេ។ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ។

(៤៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបុរសដាក់ល់ទុកនូវដីស្អិត ៧ ដុំ មានចំនួនប៉ុនខ្លឹមពុទ្រា ធៀបផ្ទឹមនឹងមហាប្រថពី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ដីស្អិត ៧ ដុំ មានចំនួនប៉ុនខ្លឹមពុទ្រាដែលបុរសដាក់ល់ទុកនឹងដី មហាប្រថពីនេះ របស់ទាំងពីរនោះ តើរបស់ណាច្រើនជាង ។

ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ មហាបថវី អប្បមត្តិកា សត្ត កោលដ្ឋិមត្តិយោ គុឡិកា ឧបនិក្ខិត្តា សង្ខម្បិ ន ឧបេន្តិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេន្តិ កលភាគម្បិ ន ឧបេន្តិ មហាបថវឹ ឧបនិធាយ សត្ត កោលដ្ឋិមត្តិយោ គុឡិកា ឧបនិក្ខិត្តាតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស (សោយេវ បេយ្យាលោ) យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៨៣) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ មហាបថវី បរិក្ខយំ បរិយាទានំ គច្ឆេយ្យ ឋបេត្វា សត្ត កោលដ្ឋិមត្តិយោ គុឡិកា។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យំ វា មហាបថវិយា បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ យា វា សត្ត កោលដ្ឋិមត្តិយោ គុឡិកា អវសិដ្ឋាតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ មហាបថវិយា យទិទំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ អប្បមត្តិកា សត្ត កោលដ្ឋិមត្តិយោ គុឡិកា អវសិដ្ឋា សង្ខម្បិ ន ឧបេន្តិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេន្តិ កលភាគម្បិ ន ឧបេន្តិ មហាបថវិយា បរិក្ខីណំ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មហាប្រឹថពីនុ៎ះច្រើនជាង ដីស្អិត ៧ ដុំ មានចំនួនប៉ុនផ្លែពុទ្រាដែលបុរសដំកល់ទុកមានប្រមាណតិច ដីស្អិត ៧ ដុំ មានចំនួនប៉ុនផ្លែពុទ្រាដែលបុរសដំកល់ទុក មិនបានដល់នូវការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងមហាប្រឹថពីបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក (នោះឯងជាបេយ្យាលៈ) ភិក្ខុគួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាម ។

(៤៨៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចមហាប្រឹថពីដល់នូវការអស់ទៅ រលីងទៅ លើកលែងតែដីស្អិត៧ដុំមានចំនួនប៉ុនផ្លែពុទ្រាចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្ដេច ការអស់ទៅរលីងទៅនៃមហាប្រឹថពីនឹងដីស្អិត៧ដុំមានចំនួនប៉ុនផ្លែពុទ្រាដែលសល់នៅ តើរបស់ណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការអស់ទៅរលីងទៅ នៃមហាប្រឹថពីនុ៎ះ មានប្រមាណច្រើនជាង ដីស្អិត៧ដុំ មានចំនួនប៉ុនផ្លែពុទ្រាដែលសល់នៅមានប្រមាណតិច ដីស្អិត៧ដុំ មានចំនួនប៉ុនផ្លែពុទ្រា ដែលសល់នៅ មិនបានដល់នូវការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀប នឹងការអស់

បរិយាទិន្នំ ឧបនិធាយ សត្ត កោលដ្ឋិមត្តិយោ គុឡិកា ឧបនិក្ខិត្តាតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស (សោយេវ បេយ្យាលោ) យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៨៦) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បុរិសោ មហាសមុទ្ទេ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ឧទ្ធរេយ្យ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យានិ វា ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ឧទ្ធដានិ យំ វា មហាសមុទ្ទេ ឧទកន្តិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ មហាសមុទ្ទេ ឧទកំ អប្បមត្តកានិ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ឧទ្ធដានិ សង្ខម្បិ ន ឧបេន្តិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេន្តិ កលភាគម្បិ ន ឧបេន្តិ មហាសមុទ្ទេ ឧទកំ ឧបនិធាយ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ឧទ្ធដានីតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស (សោយេវ បេយ្យាលោ) យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៨៨) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ មហាសមុទ្ទោ(១) បរិក្ខយំ បរិយាទានំ គច្ឆេយ្យ ឋបេត្វា ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ

១ ម.ម. មហាសមុទ្ទ ឧទកំ ។

ទៅ លើសទៅ នៃមហាប្រឹថពីបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក (នោះឯងជាបេយ្យាលៈ) ភិក្ខុគួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ។

(៤៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបុរសលើកឡើងនូវដំណក់ទឹកពីរឬបីដំណក់ក្នុងមហាសមុទ្រ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ដំណក់ទឹកពីរឬបីដំណក់ដែលបុគ្គលលើកឡើងនឹងទឹកក្នុងមហាសមុទ្រ ទឹកទាំងពីរនោះ តើទឹកណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទឹកក្នុងមហាសមុទ្រនុ៎ះមានប្រមាណច្រើនជាង ដំណក់ទឹកពីរឬបីដំណក់ ដែលបុរសលើកឡើងមានប្រមាណតិច ដំណក់ទឹកពីរឬបីដំណក់ដែលបុរសលើកឡើងមិនបានដល់នូវការរាប់ទេ មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបទេ មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ព្រោះការប្រៀបធៀបនឹងទឹកក្នុងមហាសមុទ្របានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក (នោះឯងជាបេយ្យាលៈ) ភិក្ខុគួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ។

(៤៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចទឹកក្នុងមហាសមុទ្រ ដល់នូវការអស់ទៅ លើសទៅ លើកលែងនៃដំណក់ទឹកពីរឬបីដំណក់ចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់នូវហេតុនុ៎ះ ដូចម្តេច

កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យំ វា មហាសមុទ្ទេ ឧទកំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ យានិ វា ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ អវសិដ្ឋានីតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ មហាសមុទ្ទេ ឧទកំ(១) បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ អប្បមត្តកានិ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ អវសិដ្ឋានិ សង្ខម្បិ ន ឧបេន្តិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេន្តិ កលភាគម្បិ ន ឧបេន្តិ មហាសមុទ្ទេ ឧទកំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ ឧបនិធាយ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ អវសិដ្ឋានីតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស (សោយេវ បេយ្យាលោ) យោគោ ករណីយោតិ ។

[៤៨៦] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បុរិសោ ហិមវតោ បព្វតរាជស្ស សត្ត សាសបមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ឧបនិក្ខិបេយ្យ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យោ វា សត្ត សាសបមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ឧបនិក្ខិត្តា អយំ វា ហិមវា បព្វតរាជាតិ ។

១ ម.ម. ឧទកំ យេវ ។

ទឹកក្នុងមហាសមុទ្រដែលអស់ទៅ លើសទៅនឹងដំណក់ទឹកពីរឬបីដំណក់ដែលសល់នៅ ទឹកទាំងពីរនោះ តើទឹកណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទឹកក្នុងមហាសមុទ្រដែលអស់ទៅ លើសទៅនុ៎ះមានប្រមាណច្រើនជាង ដំណក់ទឹកពីរឬបីដំណក់ដែលសល់នៅ មានប្រមាណតិច ដំណក់ទឹកពីរឬបីដំណក់ដែលសល់នៅ មិនបានដល់នូវការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង ទាំងមិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងទឹកក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលអស់ទៅ លើសទៅបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក (នោះឯងជាបេយ្យាល:) ភិក្ខុគួរប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ។

(៤៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបុរសដាក់ចុះនូវដុំក្រួស ៧ ដុំ មានប្រមាណប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃ (ដើម្បីប្រៀបធៀប) នឹងស្តេចភ្នំឈ្មោះហិមវន្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ដុំក្រួស ៧ ដុំ មានប្រមាណប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃ ដែលបុរសដាក់ចុះនឹងស្តេចភ្នំឈ្មោះហិមវន្ត របស់ទាំងពីរនោះ តើរបស់ណាច្រើនជាង ។

ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ ហិមវា បព្វតរាជា អប្បមត្តិកា សត្ត សាសបមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ឧបនិក្ខិត្តា សង្ខម្បិ ន ឧបេន្តិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេន្តិ កលភាគម្បិ ន ឧបេន្តិ ហិមវន្តំ បព្វតរាជានំ ឧបនិធាយ សត្ត សាសបមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ឧបនិក្ខិត្តាតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស ។បេ។ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៨៧) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ហិមវា បព្វតរាជា បរិក្ខយំ បរិយាទានំ គច្ឆេយ្យ ឋបេត្វា សត្ត សាសបមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យំ វា ហិមវតោ បព្វតរាជស្ស បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ យា វា សត្ត សាសបមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា អវសិដ្ឋាតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ ហិមវតោ បព្វតរាជស្ស យទិទំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ អប្បមត្តិកា សត្ត សាសបមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា អវសិដ្ឋា សង្ខម្បិ ន ឧបេន្តិ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ស្ដេចភ្នំឈ្មោះហិមវន្តនុ៎ះ មានប្រមាណច្រើនជាង ដុំក្រួស ៧ ដុំ មានប្រមាណប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃដែលបុរសដាក់ទុក មានប្រមាណតិច ដុំក្រួស ៧ ដុំ មានប្រមាណប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃដែលបុរសដាក់ទុក មិនបានដល់ការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងស្ដេចភ្នំឈ្មោះហិមវន្តបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក ។បេ។ ភិក្ខុគួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាម ។

(៤៨៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាស្ដេចភ្នំឈ្មោះហិមវន្ត ដល់នូវការអស់ទៅ រលីងទៅ លើកលែងតែក្រួស ៧ ដុំ មានប្រមាណប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្ដេច ការអស់ទៅរលីងទៅនៃស្ដេចភ្នំឈ្មោះហិមវន្តនឹងដុំក្រួស ៧ ដុំ មានប្រមាណប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃដែលសល់នៅ របស់ទាំងពីរនោះ តើរបស់ណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការអស់ទៅ រលីងទៅនៃស្ដេចភ្នំឈ្មោះហិមវន្តនុ៎ះឯង មានប្រមាណច្រើនជាង ដុំក្រួស ៧ ដុំ មានប្រមាណប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃដែលសល់នៅ មិនបានដល់នូវការរាប់ផង

ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ ហិមវន្តោ បព្វតរាជស្ស បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ ឧបនិធាយ សត្ត សាសបមត្តិយោ បាសាណសក្ខរា អវសិដ្ឋាតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស ទិដ្ឋិសម្បន្នស្ស បុគ្គលស្ស អភិសមេតាវិនោ ឯតទេវ ពហុតរំ ទុក្ខំ យទិទំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ អប្បមត្តកំ អវសិដ្ឋំ សង្ខម្បិ ន ឧបេតិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ បុរិមំ ទុក្ខក្ខន្ធំ បរិក្ខីណំ បរិយាទិន្នំ ឧបនិធាយ យទិទំ សត្តក្ខត្តុបរមតា ។ យោ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

អភិសមយវគ្គោ ឆដ្ឋោ

មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងការអស់ទៅ រលីងទៅ នៃស្តេចភ្នំឈ្មោះហិមវន្តបានឡើយ យកនឹងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីទុក្ខរបស់អរិយសាវកជាបុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ជាអ្នកត្រាស់ដឹងធម៌ឯង ដែលអស់ទៅ រលីងទៅ មានប្រមាណច្រើនជាង សេចក្តីទុក្ខដែលសល់នៅមានប្រមាណតិច សេចក្តីទុក្ខនោះ មិនបានដល់នូវការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងកងទុក្ខពីមុនដែលអស់ទៅ រលីងទៅ អស់ ៧ អត្តភាពជាយ៉ាងយូរ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ បុគ្គលណា ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

ចប់ អភិសមយវគ្គ ទី ៦ ។

តស្សុទ្ទានំ

នខសិខា បោក្ខរណី(១)
សម្ភេជ្ជ អបរេ ទុវេ
បថវី ទ្វេ សមុទ្ទា(២)
ទ្វេ ច បព្វតូបមាតិ ។

---

១ ឱ. នខសិខា បោក្ខរណី ។ ម. នខសិខោ បោក្ខរណី ។ ២ ឱ.ម. បថវី ទ្វេ សមុទ្ទា ទ្វេ ។ ឥមេ ជាហិ បព្វតកយេវ ។

ឧទ្ទាននៃអភិសមយវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីដីលើចុងក្រចក ១ អំពីស្រះបោក្ខរណី ១ អំពីទឹកដែលលាយច្រឡំ ២ លើកជាចំទៀត អំពីផែនដី ២ លើក អំពីសមុទ្រ ២ លើក អំពីថ្មក្រួសប្រៀបធៀបនឹងភ្នំ ២ លើក ។

អាមកធញ្ញបេយ្យាលេ បឋមវគ្គោ សត្តមោ

(៤៨៥) អថខោ ភគវា បរិត្តំ នខសិខាយំ បំសុំ អារោបេត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យោ វាយំ មយា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោ អយំ វា មហាបថវីតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ មហាបថវី អប្បមត្តកោយំ ភគវតា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោ សង្ខម្បិ ន ឧបេតិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ មហាបថវឹ ឧបនិធាយ ភគវតា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បមត្តកា តេ សត្តា យេ មនុស្សេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អញ្ញត្រ មនុស្សេហិ(១) បច្ចាជាយន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អទិដ្ឋត្តា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិបដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។

១ ម. អញ្ញត្រ មនុស្សេសុ ។

អាមកធញ្ញបេយ្យាលបឋមវគ្គ ទី ៧

(៤៨៥) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់លើកនូវធូលីដី មានប្រមាណតិច ដាក់លើចុងព្រះនខា ហើយត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ធូលីដីបន្តិចដែលតថាគតលើកដាក់លើចុងក្រចកនឹងមហាប្រឹថពីនេះ របស់ទាំងពីរនោះ តើរបស់ណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មហាប្រឹថពីនុះឯងច្រើនជាង ធូលីដីបន្តិច ដែលព្រះមានព្រះភាគលើកដាក់លើចុងព្រះនខា មានប្រមាណតិច ធូលីដីបន្តិចដែលព្រះមានព្រះភាគលើកដាក់លើចុងព្រះនខា មិនបានដល់នូវការរាប់ផង មិនបានដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនបានដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងមហាប្រឹថពីបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលកើតក្នុងកំណើតមនុស្សទាំងឡាយមានប្រមាណតិច ឯពួកសត្វដែលកើតក្រៅអំពីកំណើតពួកមនុស្សមានប្រមាណច្រើន ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះពួកសត្វមិនឃើញនូវអរិយសច្ច ៤ ។ អរិយសច្ច ៤ ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។

តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៨៤) អថខោ ភគវា បរិត្តំ នខសិខាយំ បំសុំ អារោបេត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យោ វាយំ មយា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោ អយំ វា មហាបថវីតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ មហាបថវី អប្បមត្តកាយំ ភគវតា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោ សង្ខម្បិ ន ឧបេតិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ មហាបថវឹ ឧបនិធាយ ភគវតា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បមត្តកា តេ សត្តា យេ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ បច្ចាជាយន្តិ ។ អវិញ្ញាតារេសុ មិលក្ខេសុ[១] ។ បេ ។

១ ម. មិលក្ខេសុ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៤៨៤) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់លើកនូវអាចម៍ដីបន្តិចដាក់លើចុងព្រះនខា ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសំគាល់នូវហេតុនោះដូចម្ដេច អាចម៍ដីបន្តិចដែលតថាគតលើកឡើងដាក់លើចុងក្រចកនឹងមហាប្រឹថពីនេះ របស់ទាំងពីរនេះ របស់ណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មហាប្រឹថពីនុះច្រើនជាង អាចម៍ដីបន្តិចដែលព្រះមានព្រះភាគលើកឡើងដាក់លើចុងព្រះនខា មានប្រមាណតិច អាចម៍ដីបន្តិចដែលព្រះមានព្រះភាគលើកដាក់លើចុងព្រះនខាមិនដល់នូវការរាប់ផង មិនដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងមហាប្រឹថពីបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលកើតក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មានប្រមាណតិច ឯពួកសត្វដែលកើតក្នុងបច្ចន្តិមជនបទទាំងឡាយ មានប្រមាណច្រើន ។ សត្វទាំងឡាយ រមែងកើតក្នុងមិលក្ខជនបទទាំងឡាយដែលមិនមានប្រាជ្ញា ក៏យ៉ាងនោះឯងដែរ ។បេ។

(៤៦០) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បមត្តកា តេ សត្តា យេ អរិយេន បញ្ញាចក្ខុនា សមន្នាគតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អវិជ្ជាគតា សម្មូឡ្ហា ។បេ។

(៤៦១) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា អប្បដិវិរតា ។បេ។

(៤៦២) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ថលជា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ឧទកជា ។បេ។

(៤៦៣) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ មត្តេយ្យា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អមត្តេយ្យា ។បេ។

(៤៦៤) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ បេត្តេយ្យា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អបេត្តេយ្យា ។បេ។

(៤៦០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលប្រកបដោយបញ្ញាចក្ខុដ៏ប្រសើរ មានប្រមាណតិច ឯពួកសត្វដែលមិនចេះដឹងប្រកបដោយសេចក្តីវង្វេង មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៦១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលវៀរចាកសុរាមេរយ-មជ្ជប្បមាទដ្ឋាន មានប្រមាណតិច ឯពួកសត្វដែលមិនវៀរចាកសុរាមេរយ-មជ្ជប្បមាទដ្ឋាន មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៦២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលកើតនៅលើគោក មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលកើតក្នុងទឹក មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៦៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វប្រតិបត្តិល្អចំពោះមាតា មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វ ដែលមិនប្រតិបត្តិល្អចំពោះមាតា មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៦៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលប្រតិបត្តិល្អចំពោះបិតា មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វ ដែលមិនប្រតិបត្តិល្អចំពោះបិតា មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៦៥) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ សាមញ្ញា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អសាមញ្ញា ។ បេ ។

(៤៦៦) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ព្រាហ្មញ្ញា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អព្រាហ្មញ្ញា ។ បេ ។

(៤៦៧) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ កុលេជេដ្ឋាបចាយិនោ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អកុលេជេដ្ឋាបចាយិនោតិ ។

បឋមវគ្គោ សត្តមោ

(៤៦៥) ពួកសត្វដែលប្រតិបត្តិល្អចំពោះសមណៈ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វ ដែលមិនប្រតិបត្តិល្អចំពោះសមណៈ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៤៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលប្រតិបត្តិល្អចំពោះព្រាហ្មណ៍ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វ ដែលមិនប្រតិបត្តិល្អចំពោះព្រាហ្មណ៍ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៤៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលប្រព្រឹត្តកោតក្រែងដល់បុគ្គលជាធំក្នុងត្រកូល មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វ ដែលមិនប្រព្រឹត្តកោតក្រែងដល់បុគ្គលជាធំ ក្នុងត្រកូល មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ បឋមវគ្គទី ៧ ។

ឧទ្ទានំ

អញ្ញត្រ បច្ចន្តំ បញ្ញាយ
សុរាមេរយ ឧទកា
មត្តេយ្យ បេត្តេយ្យា ចាបិ
សាមញ្ញំ ព្រហ្មញ្ញបចាយិកាន្តិ ៕

ឧទ្ទាន គឺ

និយាយអំពីពួកសត្វ ដែលកើតក្រៅអំពីមនុស្ស មានប្រមាណច្រើន ១ អំពីពួកសត្វដែលកើតក្នុងបច្ចន្តិម-ជនបទ ១ អំពីពួកសត្វដែលប្រកបដោយបញ្ញា ១ អំពីពួកសត្វដែលវៀរចាកសុរាមេរយ ១ អំពីពួកសត្វដែលកើតក្នុងទឹក ១ អំពីពួកសត្វដែលប្រតិបត្តិល្អចំពោះមាតា ១ បិតា ១ សមណៈ ១ ព្រាហ្មណ៍ ១ អំពីសេចក្តីកោតក្រែងចំពោះបុគ្គលជាធំ ក្នុងត្រកូល ១ ។

អាមកធញ្ញបេយ្យាលេ ទុតិយវគ្គោ អដ្ឋមោ

[៤៦៨] ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ បាណាតិបាតា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ បាណាតិបាតា អប្បដិវិរតា ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។បេ។

[៤៦៩] ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ អទិន្នាទានា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អទិន្នាទានា អប្បដិវិរតា ។បេ។

[៤៧០] ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ កាមេសុ មិច្ឆាចារា អប្បដិវិរតា ។បេ។

[៤៧១] ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ មុសាវាទា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ មុសាវាទា អប្បដិវិរតា ។បេ។

[៤៧២] ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ បិសុណាយ វាចាយ អប្បដិវិរតា ។បេ។

អាមកធញ្ញបេយ្យាលទុតិយវគ្គ ទី ៨

(៤៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកបាណាតិបាត មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។បេ។

(៤៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកអទិន្នាទាន មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកអទិន្នាទាន មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៧០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៧១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកមុសាវាទ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកមុសាវាទ មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៧២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកបិសុណាវាចា មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកបិសុណាវាចា មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៧៣) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ តេ សត្តា យេ ផរុសាយ វាចាយ បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ផរុសាយ វាចាយ អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៧៤) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ សម្ផប្បលាបា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ សម្ផប្បលាបា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៧៥) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ពីជគាមភូតគាមសមារម្ភា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ពីជគាម-ភូតគាមសមារម្ភា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៧៦) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ វិកាលភោជនា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ វិកាលភោជនា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៧៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកផរុ-សវាចា មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វ ជាអ្នកមិនវៀរចាកផរុសវាចា មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៤៧៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកសម្ផប្ប-លាប មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកសម្ផប្បលាប មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៤៧៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកការញុំាងពីជគាមនិងភូតគាមឲ្យកម្រើក មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកការញុំាងពីជគាមនិងភូតគាមឲ្យកម្រើក មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៤៧៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកវិកាលភោ-ជន មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកវិកាលភោជន មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

[៤៧៧] ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ មាលាគន្ធវិលេបនធារណមណ្ឌនវិភូសនដ្ឋានា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ មាលាគន្ធវិលេបនធារណមណ្ឌនវិភូសនដ្ឋានា អប្បដិវិរតា ។

ទុតិយវគ្គោ អដ្ឋមោ ។

ឧទ្ទានំ

បាណំ អទិន្នំ កាមេសុ
មុសាវជ្ជញ្ច បេសុញ្ញំ
ផរុសំ សម្ផប្បលាបំ ពីជំ
វិកាលេ គន្ធវិលេបនន្តិ ។

[៤៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលវៀរចាកមាលាគន្ធវិលេបនធារណមណ្ឌនវិភូសនដ្ឋាន មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលមិនវៀរចាកមាលាគន្ធវិលេបនធារណមណ្ឌនវិភូសនដ្ឋាន មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ ទុតិយវគ្គ ទី៨ ។

ឧទ្ទាន គឺ

និយាយអំពីការវៀរចាកបាណាតិបាត ១
អទិន្នាទាន ១ កាមេសុមិច្ឆាចារ ១ មុសាវាទ ១
បេសុញ្ញវាទ ១ ផរុសវាទ ១ សម្ផប្បលាបៈ ១
ពីជគាម ១ វិកាលភោជន ១ គ្រឿងក្រអូបនិង
គ្រឿងលាប ១ ។

អាមកធញ្ញបេយ្យាលេ តតិយវគ្គោ នវមោ

(៤៧៨) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ នច្ចគីតវាទិតវិសូកទស្សនា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ នច្ចគីតវាទិតវិសូកទស្សនា អប្បដិវិរតា ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ បេ ។

(៤៧៩) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ឧច្ចាសយនមហាសយនា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ឧច្ចាសយន-មហាសយនា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៨០) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ជាតរូបរជតប្បដិគ្គហណា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ជាតរូប-រជតប្បដិគ្គហណា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៨១) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ អាមកធញ្ញប្បដិគ្គហណា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អាមកធញ្ញប្បដិគ្គហណា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

អាមកធញ្ញបេយ្យាលតតិយវគ្គ ទី ៩

(៤៧៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកកិរិយាកាច់រាំច្រៀងប្រគំនិងការមើលល្បែងផ្សេងៗ ដែលជាសត្រូវដល់កុសលធម៌ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកកិរិយាកាច់រាំច្រៀងប្រគំ និងការមើលល្បែងផ្សេងៗ ដែលជាសត្រូវដល់កុសលធម៌ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ បេ ។

(៤៧៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកទីដេកខ្ពស់ អន្ទ្រយធំខ្ពស់ហួសប្រមាណនិងទីដេកខ្ពស់អន្ទ្រយដ៏ប្រសើរ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកទីដេកខ្ពស់អន្ទ្រយធំខ្ពស់ហួសប្រមាណនិងទីដេកខ្ពស់អន្ទ្រយដ៏ប្រសើរ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៤៨០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកការទទួលនូវមាសនិងប្រាក់ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកការទទួលនូវមាសនិងប្រាក់ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៤៨១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកកិរិយាទទួលធញ្ញជាតិស្រស់ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកកិរិ-យាទទួលធញ្ញជាតិស្រស់ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៦៨២) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ អាមកមំសបដិគ្គហណា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អាមកមំសបដិគ្គហណា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៦៨៣) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ឥត្ថីកុមារិកាបដិគ្គហណា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ឥត្ថីកុមារិកាបដិគ្គហណា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៦៨៤) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ទាសីទាសបដិគ្គហណា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ទាសីទាសបដិគ្គហណា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៦៨៥) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ អជេឡកបដិគ្គហណា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ អជេឡកបដិគ្គហណា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៦៨២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកការទទួលយកសាច់ឆៅ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលមិនវៀរចាកការទទួលយកសាច់ឆៅ មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៦៨៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកកិរិយាទទួលស្រីនិងក្មេងស្រី មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលជាអ្នកមិនវៀរចាកកិរិយាទទួលស្រីនិងក្មេងស្រី មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៦៨៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកកិរិយាទទួលទាសីនិងទាសៈ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលជាអ្នកមិនវៀរចាកកិរិយាទទួលទាសីនិងទាសៈ មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៦៨៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកកិរិយាទទួលពពែនិងចៀម មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកកិរិយាទទួលពពែនិងចៀម មានប្រមាណច្រើន គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៤៨៦) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ កុក្កុដសូករបដិគ្គហណា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ កុក្កុដសូករប-ដិគ្គហណា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៨៧) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ហត្ថិគវស្សវឡវបដិគ្គហណា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ហត្ថិគវស្ស-វឡវបដិគ្គហណា អប្បដិវិរតា ។

តតិយវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

ឧទ្ទានំ

នច្ចំ សយនំ រជតំ
ធញ្ញំ មំសំ កុមារិកា(១)
ទាសី អជេឡកញ្ចេវ
កុក្កុដសូករហត្ថិនោតិ

១ ឧ. កុមារិយំ ។

(៤៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកកិរិយាទទួលមាន់នឹងជ្រូក មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកកិរិយាទទួលមាន់នឹងជ្រូក មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។

(៤៨៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរចាកកិរិយាទទួលដំរី គោ សេះឈ្មោលញី មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកកិរិយាទទួលដំរី គោ សេះឈ្មោលញី មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ តតិយវគ្គ ទី ៤ ។

ឧទ្ទានគឺ

និយាយអំពីកិរិយារាំ ១ អំពីកិរិយាដេកលើទីខ្ពស់នឹងទីធំប្រសើរ ១
អំពីកិរិយាទទួលប្រាក់នឹងមាស ១ អំពីកិរិយាទទួលស្រូវ ១
អំពីកិរិយាទទួលសាច់ ១ អំពីកិរិយាទទួលស្រីនឹងក្មេងស្រី ១
អំពីកិរិយាទទួលទាសីទាសៈ ១ អំពីកិរិយាទទួលពពែនឹងចៀម ១
អំពីកិរិយាទទួលមាន់ ជ្រូក ១ អំពីកិរិយាទទួលដំរី ១ ។

អាមកធញ្ញបេយ្យាលេ បត្តវគ្គោ ទសមោ

(៤៨៨) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ខេត្តវត្ថុបដិគ្គហណា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ខេត្តវត្ថុបដិគ្គហណា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៨៩) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ កយវិក្កយា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ កយវិក្កយា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៩០) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ទូតេយ្យបហិណគមនានុយោគា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ទូតេយ្យបហិណគមនានុយោគា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

(៤៩១) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ តុលាកូដកំសកូដមានកូដា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ តុលាកូដកំសកូដមានកូដា អប្បដិវិរតា ។ បេ ។

អាមកធញ្ញបេយ្យាលបត្តវគ្គ ទី ១០

(៤៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរស្រឡះចាកការទទួលស្រែនិងចម្ការ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរស្រឡះចាកការទទួលស្រែនិងចម្ការ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៨៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរស្រឡះចាកការទិញនិងលក់ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរចាកការទិញនិងលក់ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៩០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរស្រឡះចាកការប្រកបខ្វល់ខ្វាយក្នុងការនាំសំបុត្រឬពាក្យបណ្ដាំ ដល់គ្រហស្ថទីនោះ ទៅដោយគេបញ្ជូនអំពីផ្ទះ ១ ទៅផ្ទះ ១ មានប្រមាណតិច ពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរស្រឡះចាកការប្រកបខ្វល់ខ្វាយក្នុងការនាំសំបុត្រឬពាក្យបណ្ដាំ ដល់គ្រហស្ថទីនោះ ទៅដោយគេបញ្ជូនអំពីផ្ទះ ១ ទៅផ្ទះ ១ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៩១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរស្រឡះចាកការបោកប្រវ័ញ្ចដោយជញ្ជីងនិងបោក ដោយភាជន៍មាសនិងបោកដោយរង្វាស់រង្វាល់ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកវៀរស្រឡះចាកការបោកប្រវ័ញ្ចដោយជញ្ជីងនិងបោក ដោយភាជន៍មាសនិងបោកដោយរង្វាស់រង្វាល់ មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៩២) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ឧក្កោដនវញ្ចននិកតិសាចិយោគា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ឧក្កោដនវញ្ចននិកតិសាចិយោគា អប្បដិវិរតា ។បេ។

(៤៩៣) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ឆេទនវធពន្ធនវិបរាមោសអាលោបសហសាការា បដិវិរតា អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ឆេទនវធពន្ធនវិបរាមោសអាលោបសហសាការា អប្បដិវិរតា ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អទិដ្ឋត្តា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ ។បេ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៤៩២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរស្រឡះចាកការប្រកបអំពើវៀចវេរ គឺបន្ទុសទីទំកាន់ បញ្ឆោតបោកប្រាស បន្លំដោយរបស់ប្លម មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរស្រឡះចាកការប្រកបអំពើវៀចវេរ គឺបន្ទុសទីទំកាន់ បញ្ឆោតបោកប្រាសបន្លំដោយរបស់ប្លម មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៤៩៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វជាអ្នកវៀរស្រឡះចាកកិរិយាកាត់ (នូវអវយវៈមានដៃជាដើម) សម្លាប់ចាប់ចងធ្វើមនុស្សឲ្យវង្វេងផ្លូវប្លន់អ្នកស្រុកនិងកំហែងយកទ្រព្យ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វជាអ្នកមិនវៀរស្រឡះចាកកិរិយាកាត់ (នូវអវយវៈមានដៃជាដើម) សម្លាប់ចាប់ចងធ្វើមនុស្សឲ្យវង្វេងផ្លូវប្លន់អ្នកស្រុកនិងកំហែងយកទ្រព្យ មានប្រមាណច្រើន ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះសត្វទាំងនោះមិនឃើញនូវអរិយសច្ច ៤ ។ អរិយសច្ច ៤ ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ។បេ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ ។បេ។ គួរធ្វើសេចក្តីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។

(៨៤៦) អថខោ ភគវា បរិត្តំ នខសិខាយំ បំសុំ អារោបេត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ កតមំ នុ ខោ ពហុតរំ យោ វាយំ មយា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោ អយំ វា មហាបថវីតិ ។ ឯតទេវ ភន្តេ ពហុតរំ យទិទំ មហាបថវី អប្បមត្តកោយំ ភគវតា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោ សង្ខម្បិ ន ឧបេតិ ឧបនិធម្បិ ន ឧបេតិ កលភាគម្បិ ន ឧបេតិ មហាបថវី ឧបនិធាយ ភគវតា បរិត្តោ នខសិខាយំ បំសុ អារោបិតោតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ មនុស្សា ចុតា មនុស្សេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ មនុស្សា ចុតា និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។បេ។

(៨៤៧) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ មនុស្សា ចុតា មនុស្សេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ មនុស្សា ចុតា តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។ (ឥមិនា នយេន បញ្ច គតិយោ វិត្ថារេតព្វា) ។

(៨៤៦) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់លើកនូវភស្មដីបន្តិចដាក់លើចុងព្រះនខា ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់ហេតុនោះដូចម្តេច ភស្មដីដែលតថាគតលើកដាក់លើចុងក្រចកបន្តិចនេះនឹងមហាប្រឹថពីនេះ របស់ទាំងពីរនេះ របស់ណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មហាប្រឹថពីនុ៎ះឯងច្រើនជាង ភស្មដីបន្តិចដែលព្រះមានព្រះភាគលើកដាក់លើចុងព្រះនខានេះ មានប្រមាណតិច ភស្មដីបន្តិចដែលព្រះមានព្រះភាគលើកដាក់លើចុងព្រះនខា មិនដល់នូវគណនាចំនួន មិនដល់នូវការប្រៀបធៀបផង មិនដល់នូវចំណែកនៃចំណិតផង ដោយការប្រៀបធៀបនឹងមហាប្រឹថពីបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីមនុស្សទៅកើតជាមនុស្ស មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតអំពីមនុស្សទៅកើតក្នុងនរក មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។បេ។

(៨៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីមនុស្សទៅកើតជាមនុស្ស មានប្រមាណតិច ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីមនុស្សទៅកើតជាតិរច្ឆាន មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(គតិ ៥ បណ្ឌិតត្រូវឲ្យពិស្តារតាមន័យនេះចុះ) ។

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ មនុស្សា ចុតា ទេវេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ មនុស្សា ចុតា និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។ តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។ បេត្តិវិសយេ បច្ចាជាយន្តិ ។

[៤៩៦] ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ទេវា ចុតា ទេវេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ទេវា ចុតា និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។ តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។ បេត្តិវិសយេ បច្ចាជាយន្តិ ។

[៤៩៧] ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ ទេវា ចុតា មនុស្សេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ ទេវា ចុតា និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។ តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។ បេត្តិវិសយេ បច្ចាជាយន្តិ ។

[៤៩៨] ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ និរយា ចុតា មនុស្សេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ និរយា ចុតា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតចាកមនុស្សទៅកើតជាទេវតា មានប្រមាណតិច ពួកសត្វដែលច្យុតចាកមនុស្សទៅកើតក្នុងនរក មានប្រមាណច្រើន ។ ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ។ ទៅកើតក្នុងបិត្តិវិស័យ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៤៩៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតចាកទេវតាទៅកើតក្នុងពួកទេវតាទាំងឡាយ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតចាកទេវតាទៅកើតក្នុងនរក មានប្រមាណច្រើន ។ កើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ។ កើតក្នុងបិត្តិវិស័យ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៤៩៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតចាកទេវតាមកកើតជាមនុស្ស មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតចាកទេវតាទៅកើតក្នុងនរក មានប្រមាណច្រើន ។ កើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ។ កើតក្នុងបិត្តិវិស័យ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៤៩៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតចាកនរកមកកើតជាមនុស្ស មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតចាកនរក

និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។ តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។ បេត្តិវិសយេ បច្ចាជាយន្តិ ។

(១៩៩) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ និរយា ចុតា ទេវេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ និរយា ចុតា និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។ តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។ បេត្តិវិសយេ បច្ចាជាយន្តិ ។

(២០០) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ តិរច្ឆានយោនិយា ចុតា មនុស្សេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ តិរច្ឆានយោនិយា ចុតា និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។ តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។ បេត្តិវិសយេ បច្ចាជាយន្តិ ។

(២០១) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ តិរច្ឆានយោនិយា ចុតា ទេវេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ តិរច្ឆានយោនិយា ចុតា និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។ តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។ បេត្តិវិសយេ បច្ចាជាយន្តិ ។

កើតក្នុងនរក មានប្រមាណច្រើន ។ កើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ។ កើតក្នុងបិត្តិវិស័យ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(១៩៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីនរកទៅកើតជាទេវតា មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតអំពីនរកកើតក្នុងនរកវិញ មានប្រមាណច្រើន ។ កើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ។ កើតក្នុងបិត្តិវិស័យ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(២០០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីកំណើតតិរច្ឆានមកកើតជាមនុស្ស មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតអំពីកំណើតតិរច្ឆានទៅកើតក្នុងនរក មានប្រមាណច្រើន ។ កើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ។ កើតក្នុងបិត្តិវិស័យ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(២០១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីកំណើតតិរច្ឆានទៅកើតជាទេវតា មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតអំពីកំណើតតិរច្ឆានទៅកើតក្នុងនរក មានប្រមាណច្រើន ។ កើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ។ កើតក្នុងបិត្តិវិស័យ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៨០២) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ បិត្តិវិសយា ចុតា មនុស្សេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ បិត្តិវិសយា ចុតា និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។ តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។ បិត្តិវិសយេ បច្ចាជាយន្តិ ។

(៨០៣) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ បិត្តិវិសយា ចុតា ទេវេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ បិត្តិវិសយា ចុតា និរយេ បច្ចាជាយន្តិ ។

(៨០៤) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ បិត្តិវិសយា ចុតា ទេវេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ បិត្តិវិសយា ចុតា តិរច្ឆានយោនិយា បច្ចាជាយន្តិ ។

(៨០៥) ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អប្បកា តេ សត្តា យេ បិត្តិវិសយា ចុតា ទេវេសុ បច្ចាជាយន្តិ អថខោ ឯតេវ ពហុតរា សត្តា យេ បិត្តិវិសយា ចុតា បិត្តិវិសយេ បច្ចាជាយន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។

(៨០២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីបិត្តិវិស័យមកកើតជាមនុស្ស មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតអំពីបិត្តិវិស័យទៅកើតក្នុងនរក មានប្រមាណច្រើន ។ កើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ។ កើតក្នុងបិត្តិវិស័យ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៨០៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីបិត្តិវិស័យ ទៅកើតជាទេវតា មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតអំពីបិត្តិវិស័យទៅកើតក្នុងនរក មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៨០៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីបិត្តិវិស័យទៅកើតជាទេវតា មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតអំពីបិត្តិវិស័យ ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន មានប្រមាណច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៨០៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលច្យុតអំពីបិត្តិវិស័យទៅកើតជាទេវតា មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសត្វដែលច្យុតអំពីបិត្តិវិស័យ ទៅកើតក្នុងបិត្តិវិស័យ មានប្រមាណច្រើន ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។

អទិដ្ឋត្តា ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ ទុក្ខស្ស អរិយសច្ចស្ស ទុក្ខសមុទយស្ស អរិយសច្ចស្ស ទុក្ខនិរោធស្ស អរិយសច្ចស្ស ទុក្ខនិរោធគាមិនិបដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យោគោ ករណីយោ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យោគោ ករណីយោ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យោគោ ករណីយោ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាតិ យោគោ ករណីយោតិ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនា តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទុន្តិ ។

បបាតវគ្គោ ទសមោ ។

ចក្កបេយ្យាលសមត្តំ (១)។

សច្ចសំយុត្តំ សមត្តំ ។

មហាវារសំយុត្តំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ។ បេយ្យាលវគ្គេ ឥតោ បរំ ទេវគតិវគ្គាទយោ ទុតិយំ គុណោ… ច អបាយ- សហាសាមិ ឧប្បាទ តេ វីសតិ អធិកា… សត្តា ឥតិយោ បញ្ចក… វគ្គា តេន យុត្តិតំ ទិស្សតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះពួកសត្វមិនឃើញនូវអរិយសច្ច ៤ ។ អរិយសច្ច ៤ តើដូចម្ដេចខ្លះ ។ គឺទុក្ខអរិយសច្ច ១ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ១ គឺយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខសមុទ័យ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធ គួរធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមថា នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ព្រះសូត្រនេះចប់ហើយ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏មានចិត្តរីករាយ ត្រេកអរនឹងភាសិតរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ បបាតវគ្គទី ១០ ។

ចប់ ចក្កបេយ្យាល ។

ចប់ សច្ចសំយុត្ត ។

ចប់ មហាវារសំយុត្ត ។

តស្សុទ្ទានំ

មគ្គពោជ្ឈង្គំ សតិយា
ឥន្ទ្រិយសម្មប្បធានំ ច
ពលិទ្ធិបាទានុរុទ្ធា
ឈានានាបានសំយុតំ
សោតាបត្តិ សច្ចញ្ចាតិ
ទេសិតានិ សយម្ភុនា
មហាវគ្គោតិនាមេន
វិសុទ្ធានំ ទ្វាទសាតិ ។

ឧទ្ទាននៃមហាវគ្គសំយុត្តនោះគឺ

និយាយអំពីមគ្គសំយុត្ត ១ អំពីពោជ្ឈង្គសំយុត្ត ១
អំពីសតិប្បដ្ឋានសំយុត្ត ១ អំពីឥន្ទ្រិយសំយុត្ត ១
អំពីសម្មប្បធានសំយុត្ត ១ អំពីពលសំយុត្ត ១
អំពីឥទ្ធិបាទសំយុត្ត ១ អំពីអនុរុទ្ធសំយុត្ត ១
អំពីឈានសំយុត្ត ១ អំពីអានាបានសំយុត្ត ១
អំពីសោតាបត្តិសំយុត្ត ១ អំពីសច្ចសំយុត្ត ១
សំយុត្តទាំង ១២ នេះ ប្រាកដដោយឈ្មោះថា
មហាវគ្គ ដែលព្រះសយម្ភូទ្រង់សំដែងហើយ ។